KORANEN

Svensk översättning av en sammansatt engelsk tolkning

Zia H. Shah, MD

Förord

Denna engelska översättning är frukten av ett helt liv av läsning av den ärorika Koranen, och modet att försöka mig på den kommer ur detta långa umgänge.

Liksom Isaac Newton finner jag mig stå på jättars axlar. Jag har hämtat styrka ur fler än åttio befintliga engelska översättningar av Koranen, tillgängliga på nätet, och jag kan med gott samvete säga att jag inte har tagit mig större friheter i återgivningen av texten än andra välkända och flitigt lästa översättare – M.A.S. Abdel Haleem, Muhammad Asad och Muhammad Marmaduke Pickthall, för att bara nämna tre.

Jag har följt M.A.S. Abdel Haleem i grupperingen av verserna till stycken, nästan helt och hållet och med mycket få undantag.

En styrka hos denna översättning är att den är skriven på modern amerikansk engelska. De äldre tolkningarnas ”thee” och ”thou” står numera, hur vördnadsvärda de än är, mellan läsaren och texten; jag har i stället försökt låta Koranen tala på det enkla, levande språk som läsarna – i synnerhet de yngre – faktiskt använder. I den fullständiga öppenhetens namn är också en bekännelse på sin plats. Urdu är mitt modersmål, och under ett helt liv har jag tillägnat mig ett betydande arabiskt ordförråd; min kunskap om arabisk grammatik är dock begränsad. Jag menar att denna begränsning i tillräcklig mån uppvägs av att jag har rådfrågat otaliga engelska översättningar och urduöversättningar.

En annan styrka är att jag för med mig ett helt liv av naturvetenskapliga studier till min förståelse av Koranen. Ingen sann och äkta vetenskaplig insikt har någonsin varit en hemlighet för den Allvetande Guden, och Hans bokstavliga ord speglar på många sätt denna verklighet. Likväl har jag inte gjort något försök att tvinga in vetenskapen i själva översättningen. I stället kommer jag att fortsätta lägga till korta insikter som kommentarer i fotnoterna.

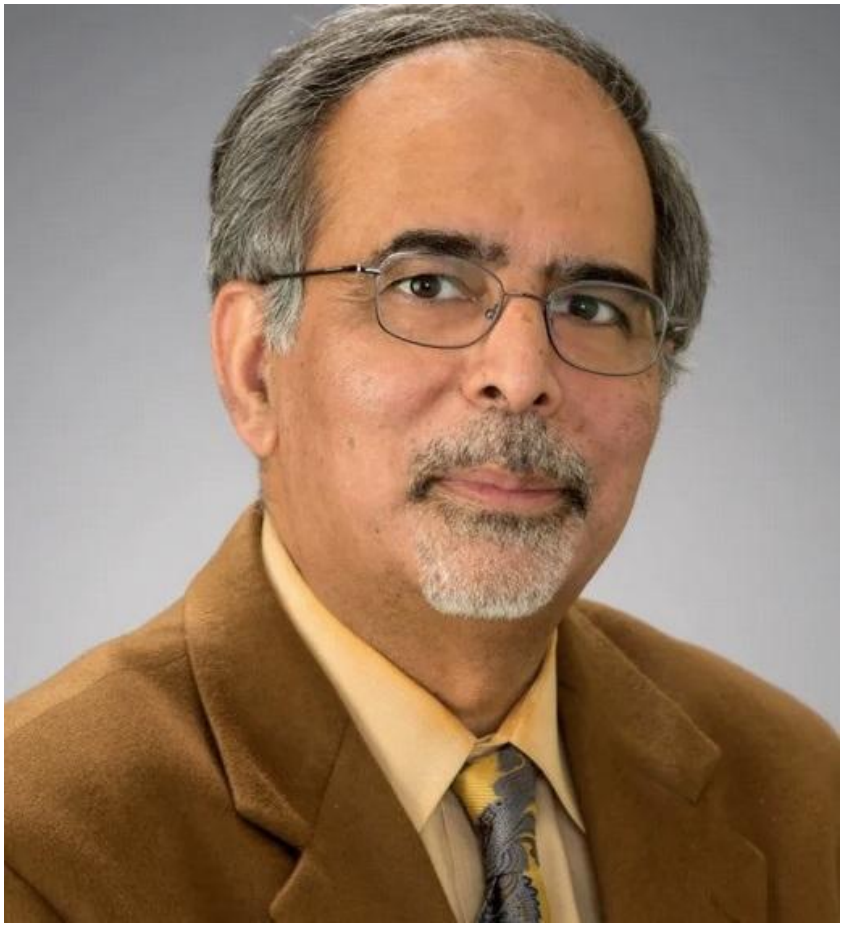
Jag har lagt till min bild för att göra översättningen mindre anonym för dig, så att du kan vilja läsa den i sällskap med så många andra välkända översättningar.

Denna översättning kommer snart att översättas till 32 andra vanliga språk: spanska, franska, tyska, italienska, portugisiska, nederländska, ryska, polska, ukrainska, tjeckiska, grekiska, svenska, norska, danska, finska, rumänska, ungerska, turkiska, hebreiska, persiska (farsi), urdu, hindi, bengali, punjabi, kinesiska (förenklad och traditionell), japanska, koreanska, indonesiska, malajiska, vietnamesiska, thai och filipino/tagalog.

Den engelska översättningen är min, och alla de andra översättningarna är gjorda från min engelska översättning med hjälp av AI. Gå därför, närhelst du är i tvivel, till den arabiska originaltexten eller till min engelska översättning.

Den engelska översättningen kommer att uppdateras och förbättras nästan dagligen, och de övriga översättningarna varje månad. Inshallah

Och du kan använda Word-filerna för att förbättra den och lägga till dina egna kommentarer, för ditt fortsatta lärande av det gudomliga budskapet.

Zia H Shah MD: praktiserande lungläkare och sömnmedicinare i Upstate New York

Innehållsförteckning

Innehåll

Förord 2
Innehåll 5
1. Öppningen (Al-Fātiḥa) 9
2. Kon (Al-Baqara) 10
3. ʿImrāns ätt (Āl ʿImrān) 26
4. Kvinnorna (Al-Nisāʾ) 35
5. Måltiden (Al-Māʾida) 45
6. Boskapen (Al-Anʿām) 52
7. Höjderna (Al-Aʿrāf) 60
8. Krigsbytet (Al-Anfāl) 69
9. Ångern (Al-Tawba) 73
10. Jona (Yūnus) 80
11. Hūd (Hūd) 85
12. Josef (Yūsuf) 90
13. Åskan (Al-Raʿd) 95
14. Abraham (Ibrāhīm) 98
15. Al-Ḥijr (Al-Ḥijr) 101
16. Biet (Al-Naḥl) 103
17. Den nattliga resan (Al-Isrāʾ) 108
18. Grottan (Al-Kahf) 112
19. Maria (Maryam) 117
20. Ṭā Hā (Ṭā Hā) 120
21. Profeterna (Al-Anbiyāʾ) 124
22. Vallfärden (Al-Ḥajj) 128
23. De troende (Al-Muʾminūn) 132
24. Ljuset (Al-Nūr) 135
25. Måttstocken (Al-Furqān) 139
26. Poeterna (Al-Shuʿarāʾ) 142
27. Myrorna (Al-Naml) 146
28. Berättelsen (Al-Qaṣaṣ) 150
29. Spindeln (Al-ʿAnkabūt) 154

30. Bysantinerna (Al-Rūm) 157
31. Luqmān (Luqmān) 160
32. Nedfallandet i tillbedjan (Al-Sajda) 162
33. De förenade härarna (Al-Aḥzāb) 163
34. Saba (Sabaʾ) 167
35. Skaparen (Fāṭir) 170
36. Yā Sīn (Yā Sīn) 172
37. Uppställda i led (Al-Ṣāffāt) 175
38. Ṣād (Ṣād) 178
39. Skarorna (Al-Zumar) 181
40. Han som förlåter (Ghāfir) 185
41. Klart framlagd (Fuṣṣilat) 189
42. Samrådet (Al-Shūrā) 192
43. Guldprydnaderna (Al-Zukhruf) 195
44. Röken (Al-Dukhān) 198
45. På knä (Al-Jāthiya) 200
46. Sanddynerna (Al-Aḥqāf) 202
47. Muhammad (Muḥammad) 204
48. Segern (Al-Fatḥ) 206
49. De inre rummen (Al-Ḥujurāt) 208
50. Qāf (Qāf) 209
51. De spridande vindarna (Al-Dhāriyāt) 210
52. Berget (Al-Ṭūr) 212
53. Stjärnan (Al-Najm) 213
54. Månen (Al-Qamar) 215
55. Den Nåderike (Al-Raḥmān) 217
56. Det som skall komma (Al-Wāqiʿa) 219
57. Järnet (Al-Ḥadīd) 221
58. Tvisten (Al-Mujādila) 223
59. Härarnas samling (Al-Ḥashr) 225
60. Kvinnor som prövas (Al-Mumtaḥana) 227
61. Slutna led (Al-Ṣaff) 229
62. Sammankomstens dag (Al-Jumuʿa) 230
63. Hycklarna (Al-Munāfiqūn) 231

64. Ömsesidig försummelse (Al-Taghābun) 232
65. Skilsmässan (Al-Ṭalāq) 233
66. Förbudet (Al-Taḥrīm) 234
67. Herraväldet (Al-Mulk) 235
68. Pennan (Al-Qalam) 236
69. Den oundvikliga stunden (Al-Ḥāqqa) 237
70. Uppstigningens vägar (Al-Maʿārij) 238
71. Noa (Nūḥ) 239
72. Djinnerna (Al-Jinn) 240
73. Den inhöljde (Al-Muzzammil) 241
74. Insvept i sin mantel (Al-Muddaththir) 242
75. Uppståndelsen (Al-Qiyāma) 243
76. Människan (Al-Insān) 244
77. De utsända (Al-Mursalāt) 245
78. Tillkännagivandet (Al-Nabaʾ) 246
79. De som rycker fram med kraft (Al-Nāziʿāt) 247
80. Han rynkade pannan (ʿAbasa) 248
81. Höljd i mörker (Al-Takwīr) 249
82. Rämnandet (Al-Infiṭār) 250
83. De som snålar med mått och vikt (Al-Muṭaffifīn) 251
84. Bristningen (Al-Inshiqāq) 252
85. De höga stjärnbilderna (Al-Burūj) 253
86. Den nattliga besökaren (Al-Ṭāriq) 254
87. Den Högste (Al-Aʿlā) 255
88. Det övervältigande (Al-Ghāshiya) 256
89. Gryningen (Al-Fajr) 257
90. Staden (Al-Balad) 258
91. Solen (Al-Shams) 259
92. Natten (Al-Layl) 260
93. Morgonljuset (Al-Ḍuḥā) 261
94. Lättnaden (Al-Sharḥ) 262
95. Fikonet (Al-Tīn) 263
96. Det som klamrar sig fast (Al-ʿAlaq) 264
97. Härlighetens natt (Al-Qadr) 265

98. Det klara beviset (Al-Bayyina) 266
99. Jordskalvet (Al-Zalzala) 267
100. De framstormande springarna (Al-ʿĀdiyāt) 268
101. Det dundrande slaget (Al-Qāriʿa) 269
102. Strävan efter mer (Al-Takāthur) 270
103. Den sjunkande dagen (Al-ʿAṣr) 271
104. Baktalaren (Al-Humaza) 272
105. Elefanten (Al-Fīl) 273
106. Quraysh (Quraysh) 274
107. Små vänligheter (Al-Māʿūn) 275
108. Överflödet (Al-Kawthar) 276
109. Förnekarna (Al-Kāfirūn) 277
110. Hjälpen (Al-Naṣr) 278
111. Palmfibrerna (Al-Masad) 279
112. Den rena tron (Al-Ikhlāṣ) 280
113. Gryningen (Al-Falaq) 281
114. Människorna (Al-Nās) 282

1. Öppningen (Al-Fātiḥa)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. All lov och pris tillkommer Gud, alla världarnas Herre, den Nåderike, den Barmhärtige, Härskaren över Domens dag. Dig allena tillber vi, och Dig allena ber vi om hjälp. Led oss på den raka vägen, den väg som de vandrar som Du har välsignat med Din ynnest – inte de som har ådragit sig vrede och inte de som har gått vilse. (1–7)

2. Kon (Al-Baqara)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Mīm. (1)

Detta är Skriften, om vilken inget tvivel råder, en vägledning för dem som är medvetna om Gud, som tror på det fördolda, som förrättar bönen och som ger åt andra av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning; som tror på det som har sänts ned till dig, Profet, och på det som sändes ned före dig, och som är förvissade om det kommande livet. Det är de som står på vägledningens grund från sin Herre, och det är de som skall få framgång. Vad dem beträffar som förkastar tron är det för dem likgiltigt om du varnar dem eller inte varnar dem: de kommer inte att tro. Gud har förseglat deras hjärtan och deras hörsel, och över deras ögon ligger en slöja. Ett väldigt straff väntar dem. (2–7)

Bland människorna finns det de som säger: ”Vi tror på Gud och på den Yttersta dagen”, men de är inga troende alls. De vill bedra Gud och dem som tror, men de bedrar inga andra än sig själva – och de inser det inte. I deras hjärtan finns en sjukdom, och Gud har låtit sjukdomen tillta; ett plågsamt straff väntar dem för de lögner som de ständigt yttrade. När man säger till dem: ”Sprid inte fördärv på jorden”, säger de: ”Vi ställer ju bara allt till rätta.” Sannerligen, det är de som är fördärvsstiftarna, men de inser det inte. När man säger till dem: ”Tro så som andra människor har trott”, säger de: ”Skall vi tro så som de enfaldiga tror?” Sannerligen, det är de som är de enfaldiga, men de vet det inte. När de möter dem som tror säger de: ”Vi tror”; men när de är ensamma med sina onda kumpaner säger de: ”Vi är med er; vi drev bara gäck.” Gud vänder deras gäckeri tillbaka mot dem själva och låter dem irra vidare i blindo i sitt trots. Det är de som har köpt villfarelse till priset av vägledning: deras handel har inte gett dem någon vinst, och de har inte funnit vägen. De kan liknas vid en man som tänder en eld: när den har lyst upp allt omkring honom tar Gud bort deras ljus och lämnar dem i mörker över mörker, ur stånd att se – döva, stumma och blinda, så att de inte kan vända åter. Eller vid ett oväder från skyn, fyllt av mörker, åska och blixtar: de sticker fingrarna i öronen mot åskknallarna i dödsskräck – och Gud omsluter förnekarna från alla håll. Blixten är nära att beröva dem synen; var gång den flammar upp för dem går de framåt i dess sken, och när mörkret sänker sig över dem står de stilla. Om Gud hade velat kunde Han ha tagit ifrån dem hörsel och syn: Gud har makt över allting. (8–20)

Människor! Tillbe er Herre, som har skapat er och dem som levde före er, så att ni blir medvetna om Honom – Han som har gjort jorden till en viloplats för er och himlen till ett valv, och som sänder ned vatten från himlen och därmed frambringar frukter till er försörjning. Sätt därför inte medgudar vid Guds sida, när ni vet bättre. Om ni tvivlar på det som Vi har sänt ned till Vår tjänare, kom då med ett enda kapitel som liknar det, och kalla på era vittnen utom Gud, om ni talar sanning. Men om ni inte gör det – och det kommer ni aldrig att göra – så värj er mot den Eld vars bränsle är människor och stenar, och som hålls i beredskap för dem som förnekar sanningen. (21–24)

Ge dem som tror och gör goda gärningar det glada budskapet att lustgårdar genomflutna av floder väntar dem. Var gång de får frukt därifrån till sin försörjning skall de säga: ”Detta är vad vi fick förut”, ty det som de får liknar det. Där skall de ha renade makar, och där skall de förbli till evig tid. (25)

Gud blygs inte för att göra en liknelse med en mygga eller med något ännu ringare. De som tror vet att den är sanningen från deras Herre, medan de som förnekar frågar: ”Vad kan Gud mena med en sådan liknelse?” Med den låter Han många gå vilse, och med den vägleder Han många – och Han låter inga andra gå vilse med den än de uppsåtligt trotsiga: de som bryter förbundet med Gud sedan det högtidligen har ingåtts, som sliter isär det som Gud har befallt skall hållas samman och som sprider fördärv på jorden. Det är de som är förlorarna. Hur kan ni förneka Gud, ni som var livlösa och som Han gav liv? Sedan skall Han låta er dö, sedan skall Han ge er liv på nytt, och sedan skall ni föras åter till Honom. Det är Han som för er har skapat allt som finns på jorden; därpå vände Han Sin avsikt mot himlen och ordnade den till sju himlar. Han har full kunskap om allting. (26–29)

Profet! När din Herre sade till änglarna: ”Jag skall tillsätta en ställföreträdare på jorden”, sade de: ”Skall Du tillsätta någon som stiftar fördärv där och utgjuter blod, medan vi sjunger Ditt lov och förkunnar Din helighet?” Han sade: ”Jag vet vad ni inte vet.” Och Han lärde Adam namnen – alla namn. Sedan förde Han fram dem inför änglarna och sade: ”Säg Mig namnen på dessa, om ni talar sanning.” De sade: ”Stor är Du i Din härlighet! Vi har ingen annan kunskap än den som Du har lärt oss. Du allena är den Allvetande, den Allvise.” Han sade: ”Adam, säg dem deras namn.” Och när han hade sagt dem deras namn sade Han: ”Sade Jag er inte att Jag känner himlarnas och jordens dolda ting, och att Jag vet vad ni visar öppet och vad ni har hållit hemligt?” (30–33)

Och när Vi sade till änglarna: ”Fall ned inför Adam”, föll de ned – alla utom Iblīs. Han vägrade och blev högmodig och blev en av förnekarna. Vi sade: ”Adam, bo, du och din hustru, i lustgården och ät fritt därav varhelst ni önskar; men kom inte nära detta träd, annars hör ni båda till de orättfärdiga.” Men Satan fick dem att halka därifrån och förde dem ut ur det tillstånd som de hade levt i. Vi sade: ”Gå ned, var och en av er den andres fiende! På jorden skall ni ha en boning och uppehälle för en tid.” Sedan tog Adam emot ord från sin Herre, och Han vände Sig till honom i barmhärtighet: Han är Den som ständigt tar emot ånger, den Barmhärtige. Vi sade: ”Gå ned härifrån, ni alla. Och när vägledning kommer till er från Mig skall de som följer Min vägledning inte känna fruktan och de skall inte sörja; men de som förnekar och förkastar Våra tecken – de är Eldens följeslagare, och där skall de förbli.” (34–39)

Israels barn! Minns den ynnest som Jag visade er. Håll ert förbund med Mig, så skall Jag hålla Mitt förbund med er; och för Mig allena skall ni bäva. Tro på det som Jag har sänt ned och som bekräftar det som redan finns hos er, och var inte de första att förneka det. Sälj inte Mina tecken för ett uselt pris, och var medvetna om Mig allena. Klä inte sanningen i lögn och dölj inte sanningen när ni känner den. Förrätta bönen, ge den föreskrivna allmosan och böj er ned med dem som böjer sig. Uppmanar ni andra till rättfärdighet och glömmer er själva, fastän ni läser Skriften? Vill ni inte använda ert förstånd? Sök hjälp i tålamod och bön – och det är sannerligen något tungt, utom för de ödmjuka, som vet att de skall möta sin Herre och att de skall återvända till Honom. (40–46)

Israels barn! Minns den ynnest som Jag visade er, och att Jag gav er företräde framför alla andra folk. Och värj er mot en Dag då ingen själ kan gagna en annan i något, då ingen förbön godtas för den, ingen lösen tas emot från den och ingen får hjälp. Och minns när Vi räddade er från Faraos folk, som plågade er med fruktansvärt lidande, som slaktade era söner och skonade era kvinnor – däri låg en väldig prövning från er Herre; och när Vi klöv havet för er och räddade er och dränkte Faraos folk medan ni såg på; och när Vi bestämde fyrtio nätter för Moses, och ni sedan i hans frånvaro tog er an kalven och blev orättfärdiga. Men också efter detta förlät Vi er, så att ni skulle vara tacksamma. (47–52)

Och minns när Vi gav Moses Skriften och Måttstocken, så att ni skulle bli vägledda; och när Moses sade till sitt folk: ”Mitt folk, ni har gjort er själva orätt genom att ta er an kalven. Vänd er därför i ånger till er Skapare och dräp era egna jag: det är bäst för er i er Skapares ögon.” Sedan vände Han Sig till er i barmhärtighet: Han är Den som ständigt tar emot ånger, den Barmhärtige. Och när ni sade: ”Moses, vi kommer inte att tro dig förrän vi ser Gud öppet”, grep blixten er medan ni såg på. Sedan uppväckte Vi er efter er död, så att ni skulle vara tacksamma. Och Vi lät molnen skugga er och sände ned manna och vaktlar till er: ”Ät av det goda som Vi har skänkt er.” De gjorde inte Oss orätt; de gjorde bara sig själva orätt. (53–57)

Och när Vi sade: ”Gå in i denna stad och ät fritt därav varhelst ni önskar; gå in genom porten ödmjukt bugande och säg: ’Lyft våra bördor från oss’, så skall Vi förlåta er era synder och ge ännu mer åt dem som gör gott.” Men de orättfärdiga bytte ut det ord som de hade fått mot ett annat, och Vi sände då över de orättfärdiga en hemsökelse från himlen för deras ihärdiga trots. (58–59)

Och när Moses bad om vatten åt sitt folk sade Vi: ”Slå på klippan med din stav.” Då vällde tolv källor fram ur den, och varje stam visste sitt vattenställe. ”Ät och drick av det som Gud skänker, och dra inte omkring på jorden och sprid fördärv.” Och när ni sade: ”Moses, vi står inte ut med ett enda slags föda. Be därför till din Herre för oss att Han låter det växa fram åt oss som jorden ger – dess örter, dess gurkor, dess vitlök, dess linser och dess lökar.” Han sade: ”Vill ni byta det som är bättre mot det som är sämre? Gå ned till någon stad, så får ni där det som ni har bett om.” Förödmjukelse och elände stämplades på dem, och de drog Guds vrede över sig. Detta därför att de framhärdade i att förneka Guds tecken och att utan rätt döda profeterna; detta därför att de satte sig upp och ständigt överträdde gränserna. (60–61)

De som tror, och judarna och de kristna och sabierna – alla som tror på Gud och den Yttersta dagen och gör gott – skall helt visst få sin lön hos sin Herre; ingen fruktan skall komma över dem och de skall inte sörja.[1] (62)

Och när Vi slöt förbund med er och reste Berget över er: ”Håll fast vid det som Vi har gett er och lägg på minnet vad det innehåller, så att ni blir medvetna om Gud.” Men därefter vände ni er bort, och hade det inte varit för Guds nåd och barmhärtighet mot er skulle ni helt visst ha hört till förlorarna. Ni känner väl till dem bland er som överträdde sabbatsbudet och hur Vi sade till dem: ”Bli apor, föraktade!” Så gjorde Vi detta till ett varnande straff för deras egen tid och för dem som kom efter, och till en förmaning för dem som är medvetna om Gud. (63–66)

Och när Moses sade till sitt folk: ”Gud befaller er att offra en ko”, sade de: ”Driver du med oss?” Han sade: ”Jag söker skydd hos Gud mot att vara så okunnig.” De sade: ”Be till din Herre för oss att Han klargör för oss hurdan hon skall vara.” Han sade: ”Han säger att hon skall vara en ko som varken är gammal eller ung, utan i åldern däremellan. Gör nu som ni blir befallda.” De sade: ”Be till din Herre för oss att Han klargör för oss vilken färg hon skall ha.” Han sade: ”Han säger att hon skall vara en gul ko, klar i färgen, en fröjd för dem som ser henne.” De sade: ”Be till din Herre för oss att Han klargör för oss hurdan hon skall vara; för oss ser alla kor likadana ut. Och om Gud vill skall vi helt visst bli vägledda.” Han sade: ”Han säger att hon skall vara en ko som inte har tämjts till att plöja jorden eller vattna fälten, felfri och utan lyte.” De sade: ”Nu har du kommit med sanningen.” Så offrade de henne, fastän det var nära att de inte hade gjort det. Och minns när ni dödade en man och tvistade med varandra om det – Gud skulle bringa i dagen det som ni dolde – då sade

[1] Denna grundläggande vers säger mycket om pluralismen i islam.

Vi: ”Slå honom med en del av den.” Så ger Gud de döda liv och visar er Sina tecken, så att ni skall använda ert förstånd. Men efter allt detta hårdnade era hjärtan, så att de blev som klippor eller ännu hårdare – ty det finns klippor ur vilka floder väller fram, och klippor som rämnar så att vatten rinner ur dem, och klippor som störtar ned av bävan inför Gud. Och Gud är inte ovetande om vad ni gör. (67–74)

Hoppas ni troende då att de skall tro er, när en grupp bland dem brukade höra Guds ord och sedan, efter att ha förstått det, medvetet förvrängde det? När de möter dem som tror säger de: ”Vi tror”, men när de är ensamma med varandra säger de: ”Berättar ni för dem vad Gud har yppat för er, så att de kan använda det som argument mot er inför er Herre? Har ni inget förstånd?” Vet de inte att Gud vet vad de döljer och vad de visar öppet? Bland dem finns de olärda, som inte vet något om Skriften utom önskedrömmar; de gör inget annat än gissar. Ve därför dem som skriver Skriften med egna händer och sedan säger: ”Detta är från Gud”, för att sälja det för ett uselt pris. Ve dem för vad deras händer har skrivit, och ve dem för vad de förtjänar! De säger: ”Elden skall inte röra oss mer än några få räknade dagar.” Säg: ”Har ni fått ett löfte av Gud – ty Gud bryter aldrig Sitt löfte – eller säger ni om Gud sådant som ni inte vet?” Nej, de som begår ont och omsluts av sin synd – de är Eldens följeslagare, och där skall de förbli; medan de som tror och gör goda gärningar – de är lustgårdens följeslagare, och där skall de förbli. (75–82)

Och när Vi slöt förbund med Israels barn: ”Tillbe ingen annan än Gud; var goda mot föräldrar och anförvanter, mot faderlösa och behövande; tala vänligt till människor; förrätta bönen och ge den föreskrivna allmosan.” Sedan vände ni er bort, alla utom några få av er, och ni vänder er alltjämt bort. Och när Vi slöt förbund med er: ”Utgjut inte varandras blod och driv inte varandra från era hem.” Ni bekräftade det, och ni är själva vittnen till det. Men här står ni, ni som dödar varandra och driver en grupp av ert eget folk från deras hem och sluter er samman mot dem i synd och fiendskap – och om de kommer till er som fångar friköper ni dem, fastän själva fördrivningen var förbjuden för er. Tror ni då på en del av Skriften och förnekar resten? Vilken lön får de av er som gör detta, annat än vanära i detta liv, och på Uppståndelsens dag skall de överlämnas åt det strängaste straff? Gud är inte ovetande om vad ni gör. Det är de som har köpt detta liv till priset av det kommande: deras straff skall inte lindras, och de skall inte få någon hjälp. (83–86)

Vi gav Moses Skriften och lät en rad sändebud följa efter honom; Vi gav Jesus, Marias son, klara bevis och stärkte honom med den Helige Ande. Men är det inte så att var gång ett sändebud kom till er med något som ni själva inte önskade, blev ni högmodiga – somliga kallade ni lögnare, och somliga dödade ni? De säger: ”Våra hjärtan är inneslutna.” Nej – Gud har förbannat dem för deras förnekelse, så föga tror de. Och när en Skrift kom till dem från Gud som bekräftade det som de hade – fastän de dessförinnan hade bett om seger över dem som förnekar sanningen – när det kom till dem som de kände igen, förnekade de det. Därför vilar Guds förbannelse över dem som förnekar. Uselt är det som de har sålt sina själar för: att de förnekar det som Gud har sänt ned, av förbittring över att Gud sänder ned Sin nåd över den av Sina tjänare som Han vill. Så har de dragit över sig vrede på vrede; och dem som förnekar sanningen väntar ett förödmjukande straff. När man säger till dem: ”Tro på det som Gud har sänt ned”, säger de: ”Vi tror på det som sändes ned till oss”, och de förnekar det som kom därefter, fastän det är sanningen som bekräftar det som de har. Säg: ”Varför dödade ni då förr Guds profeter, om ni var troende?” Moses kom till er med klara bevis, men i hans frånvaro tog ni er an kalven och blev orättfärdiga. (87–92)

Och när Vi slöt förbund med er och reste Berget över er: ”Håll fast vid det som Vi har gett er, och lyssna.” De sade: ”Vi hör, och vi trotsar” – och för sin förnekelses skull fick de dricka in kalven i sina hjärtan. Säg: ”Ont är i sanning det som er tro befaller er, om ni är troende.” Säg: ”Om den Slutliga boningen hos Gud är för er

allena, med uteslutande av alla andra människor, önska er då döden – om ni talar sanning." Men de kommer aldrig att önska sig den, på grund av det som deras händer har sänt i förväg. Gud känner väl de orättfärdiga. Du skall helt visst finna att de av alla människor är de som girigast håller fast vid livet – mer än de som sätter medgudar vid Guds sida. Var och en av dem skulle vilja få leva i tusen år; men att få ett långt liv skulle inte föra honom längre bort från straffet. Gud ser allt vad de gör. (93–96)

Säg: "Den som är fiende till Gabriel – det är han som med Guds tillåtelse har fört ned den i ditt hjärta, som en bekräftelse på det som kom före den, en vägledning och ett glatt budskap för de troende – den som är fiende till Gud, Hans änglar och Hans sändebud, till Gabriel och Mikael – ja, Gud är helt visst fiende till dem som förnekar sanningen." Vi har sänt ned klara tecken till dig, och inga andra än de uppsåtligt trotsiga förnekar dem. Är det inte så att var gång de sluter ett förbund kastar en grupp bland dem det åt sidan? Nej, de flesta av dem tror inte. (97–100)

Och när ett sändebud kom till dem från Gud och bekräftade det som de hade, kastade en grupp bland dem som hade fått Skriften Guds Skrift bakom ryggen, som om de ingenting visste, och följde i stället det som djävlarna brukade läsa upp under Salomos välde. Salomo förnekade inte sanningen; det var djävlarna som förnekade den, de som lärde människorna trolldom och det som hade sänts ned till de två änglarna i Babylon, Hārūt och Mārūt. Men dessa två lärde aldrig någon utan att först säga: "Vi är bara en prövning, så förneka inte sanningen." Av dem lärde sig människorna hur man sår split mellan man och hustru – fastän de inte kunde skada någon därmed utom med Guds tillåtelse – och de lärde sig det som skadade dem och inte gagnade dem, väl medvetna om att den som köpte det inte skulle ha någon del i det kommande livet. Uselt är i sanning det som de sålde sina själar för, om de bara visste. Hade de trott och varit medvetna om Gud skulle en lön från Gud ha varit långt bättre, om de bara visste. (101–103)

Ni som tror! Säg inte till Profeten "Ge akt på oss", utan säg "Se till oss", och lyssna noga – ty ett plågsamt straff väntar dem som förnekar sanningen. Varken de bland Skriftens folk som förnekar sanningen eller avgudadyrkarna önskar att något gott skall sändas ned till er från er Herre; men Gud utväljer till Sin barmhärtighet den Han vill, och Gud är Herre över den gränslösa nåden. Vilket tecken Vi än upphäver eller låter falla i glömska, ger Vi ett som är bättre eller likvärdigt. Vet du inte att Gud har makt över allting? Vet du inte att herraväldet över himlarna och jorden tillhör Gud, och att ni utom Gud varken har beskyddare eller hjälpare? Eller vill ni hellre ställa frågor till ert Sändebud så som Moses förr fick frågor? Den som byter tro mot förnekelse har helt visst gått vilse från den jämna vägen. Många bland Skriftens folk skulle vilja göra er till förnekare igen efter det att ni har antagit tron, av avund i sina själar, sedan sanningen har blivit klar för dem. Men förlåt och ha överseende, till dess Gud låter Sin befallning gå i verkställighet: Gud har makt över allting. Förrätta bönen och ge den föreskrivna allmosan; allt gott som ni sänder i förväg för era själar skall ni finna hos Gud. Gud ser allt vad ni gör. (104–110)

De säger: "Ingen skall träda in i lustgården utom den som är jude eller kristen." Sådana är deras önskedrömmar. Säg: "Lägg fram ert bevis, om ni talar sanning." Nej, den som överlämnar hela sitt jag åt Gud och gör gott skall få sin lön hos sin Herre; ingen fruktan skall komma över dem och de skall inte sörja. Judarna säger: "De kristna har ingenting att stå på", och de kristna säger: "Judarna har ingenting att stå på", fastän båda läser Skriften. De som saknar kunskap säger detsamma som de. Gud skall döma mellan dem på Uppståndelsens dag i det som de var oense om. (111–113)

Vem är mer orättfärdig än den som förbjuder att Guds namn nämns i Hans böneplatser och som strävar efter att ödelägga dem? Sådana människor borde inte träda in där annat än i fruktan. Dem väntar vanära i

denna värld och ett väldigt straff i det kommande livet. Öster och väster tillhör Gud: vart ni än vänder er, där är Guds Ansikte. Gud är allomfattande, allvetande. (114–115)

De säger: ”Gud har tagit Sig en son.” Stor är Han i Sin härlighet! Nej – Honom tillhör allt som finns i himlarna och på jorden; alla lyder Honom, himlarnas och jordens Upphovsman. När Han beslutar något säger Han bara till det: ”Var”, och det är. De som saknar kunskap säger: ”Varför talar Gud inte till oss, och varför kommer inget tecken till oss?” Så talade de som levde före dem, med ord just som deras: deras hjärtan liknar varandra. Vi har gjort tecknen klara för människor som är fasta i sin förvissning. Vi har sänt dig, Profet, med sanningen, som bärare av glada budskap och varnare; du skall inte ställas till svars för den Flammande eldens följeslagare. Judarna kommer aldrig att bli nöjda med dig, och inte heller de kristna, förrän du följer deras troslära. Säg: ”Guds vägledning är den sanna vägledningen.” Om du skulle följa deras önskningar efter den kunskap som har kommit till dig, skulle du inte ha någon beskyddare mot Gud och ingen hjälpare. De som Vi har gett Skriften och som läser den så som den bör läsas – de tror på den. Och de som förnekar den – de är förlorarna. (116–121)

Israels barn! Minns den ynnest som Jag visade er, och att Jag gav er företräde framför alla andra folk. Och värj er mot en Dag då ingen själ kan gagna en annan i något, då ingen lösen tas emot från den, ingen förbön gagnar den och ingen får hjälp. Och när Abraham sattes på prov av sin Herre med vissa ord, och han uppfyllde dem, sade Han: ”Jag gör dig till en ledare för människorna.” Abraham frågade: ”Och av mina efterkommande?” Han sade: ”Mitt förbund omfattar inte de orättfärdiga.” (122–124)

Och när Vi gjorde Huset till en plats dit människorna vänder åter och till en fristad: ”Ta den plats där Abraham stod till böneplats.” Och Vi ålade Abraham och Ismael: ”Rena Mitt Hus för dem som vandrar runt det, dem som drar sig tillbaka där i andakt och dem som böjer sig och faller ned i tillbedjan.” Och när Abraham sade: ”Herre, gör detta till en trygg stad och förse dess folk med frukter – dem av dem som tror på Gud och den Yttersta dagen.” Han sade: ”Och den som förnekar sanningen skall Jag låta njuta en liten tid; sedan skall Jag driva honom till Eldens straff – ett eländigt mål.” (125–126)

Och när Abraham och Ismael reste Husets grundvalar: ”Vår Herre, ta emot detta av oss; Du är den Allhörande, den Allvetande. Vår Herre, låt oss överlämna oss åt Dig, och gör av våra efterkommande ett samfund som överlämnar sig åt Dig; visa oss våra gudstjänstbruk och vänd Dig till oss i barmhärtighet: Du är Den som ständigt tar emot ånger, den Barmhärtige. Vår Herre, låt ett sändebud uppstå bland dem ur deras egen mitt, som läser upp Dina tecken för dem, lär dem Skriften och visdomen och renar dem: Du är den Allsmäktige, den Allvise.” (127–129)

Vem vill vända sig bort från Abrahams troslära utom den som gör sig själv till en dåre? Vi utvalde honom i denna värld, och i det kommande livet skall han helt visst höra till de rättfärdiga. När hans Herre sade till honom: ”Överlämna dig”, sade han: ”Jag har överlämnat mig åt alla världarnas Herre.” Och Abraham ålade sina söner detsamma, och så gjorde Jakob: ”Mina söner, Gud har utvalt religionen åt er; dö därför inte annat än som sådana som har överlämnat sig åt Honom.” (130–132)

Eller var ni vittnen när döden kom till Jakob, när han sade till sina söner: ”Vad skall ni tillbe när jag är borta?” De sade: ”Vi skall tillbe din Gud och dina fäders, Abrahams, Ismaels och Isaks, Gud – en enda Gud – och åt Honom överlämnar vi oss.” Det var ett samfund som har gått hädan: dem tillhör det som de förtjänade, och er det som ni har förtjänat; ni skall inte ställas till svars för vad de brukade göra. (133–134)

De säger: ”Bli judar eller kristna, så blir ni vägledda.” Säg: ”Nej – Abrahams troslära, han som var sann i sin tro; han hörde inte till dem som sätter medgudar vid Guds sida.” Säg: ”Vi tror på Gud och på det som har sänts ned till oss, och på det som sändes ned till Abraham, Ismael, Isak, Jakob och Stammarna, och på det som gavs åt Moses och Jesus, och på det som gavs åt profeterna från deras Herre. Vi gör ingen åtskillnad mellan någon av dem, och åt Honom överlämnar vi oss.” Om de tror så som ni tror är de i sanning vägledda; men om de vänder sig bort är de bara i söndring. Gud skall vara dig nog mot dem: Han är den Allhörande, den Allvetande. Vår är Guds färg – och vem ger en bättre färg än Gud? Honom allena tillber vi. (135–138)

Säg: ”Vill ni tvista med oss om Gud, fastän Han är vår Herre och er Herre? Vi har våra gärningar och ni har era gärningar; och Honom är vi uppriktigt hängivna. Eller säger ni att Abraham, Ismael, Isak, Jakob och Stammarna var judar eller kristna?” Säg: ”Vet ni bäst, eller Gud?” Och vem är mer orättfärdig än den som döljer ett vittnesbörd som han har fått från Gud? Gud är inte ovetande om vad ni gör. Det var ett samfund som har gått hädan: dem tillhör det som de förtjänade, och er det som ni har förtjänat; ni skall inte ställas till svars för vad de brukade göra. (139–141)

De dåraktiga bland människorna kommer att säga: ”Vad har fått dem att vända sig bort från den böneriktning som de brukade vända sig mot?” Säg: ”Öster och väster tillhör Gud; Han leder den Han vill till en rak väg.” Så har Vi gjort er till ett medelvägens samfund, så att ni skall vara vittnen över människorna och Sändebudet ett vittne över er. Vi fastställde den riktning som du brukade vända dig mot enbart för att skilja dem som följer Sändebudet från dem som vänder på klacken. Det var sannerligen något svårt, utom för dem som Gud vägledde; och Gud skulle aldrig låta er tro gå förlorad. Gud är helt visst full av godhet och barmhärtighet mot människorna. Vi har sett dig, Profet, vända ditt ansikte hit och dit mot himlen; därför skall Vi helt visst vända dig mot en böneriktning som skall behaga dig. Vänd då ditt ansikte mot den Heliga moskén; och var ni troende än befinner er, vänd era ansikten mot den. De som har fått Skriften vet väl att detta är sanningen från deras Herre; och Gud är inte ovetande om vad de gör. Även om du förde fram varje tecken för dem som har fått Skriften skulle de inte följa din böneriktning, och du skall inte heller följa deras; inte heller följer de varandras. Om du skulle följa deras önskningar efter den kunskap som har kommit till dig, skulle du helt visst höra till de orättfärdiga. De som Vi har gett Skriften känner igen den så som de känner igen sina egna söner; ändå döljer en grupp bland dem medvetet sanningen. Sanningen är från din Herre; var därför aldrig en av tvivlarna. Var och en har en riktning som han vänder sig mot; tävla därför med varandra i goda gärningar. Var ni än befinner er skall Gud föra er alla samman: Gud har makt över allting. (142–148)

Varifrån du än bryter upp, vänd ditt ansikte mot den Heliga moskén; detta är i sanning sanningen från din Herre. Gud är inte ovetande om vad ni gör. Och varifrån du än bryter upp, vänd ditt ansikte mot den Heliga moskén; och var ni än befinner er, vänd era ansikten mot den, så att människorna inte har något argument mot er – utom de orättfärdiga bland dem; frukta därför inte dem, utan frukta Mig – och så att Jag fullbordar Min ynnest mot er och ni blir vägledda; liksom Vi har sänt till er ett Sändebud ur er egen mitt, som läser upp Våra tecken för er, renar er och lär er Skriften och visdomen och lär er det som ni inte visste. Minns därför Mig, så skall Jag minnas er; var Mig tacksamma och var inte otacksamma. (149–152)

Ni som tror! Sök hjälp i tålamod och bön: Gud är med dem som är tålmodiga. Säg inte om dem som dödas på Guds väg: ”De är döda.” Nej – de lever, fastän ni inte förnimmer det. Vi skall helt visst pröva er med något av fruktan och hunger och med förlust av ägodelar, liv och gröda. Men ge det glada budskapet åt dem som är

tålmodiga – dem som, när en olycka drabbar dem, säger: ”Vi tillhör Gud, och till Honom skall vi återvända.” Över dem är välsignelser från deras Herre och barmhärtighet; och det är de som är vägledda. (153–157)

Ṣafā och Marwa hör till Guds riter. Den som vallfärdar till Huset eller gör den mindre vallfärden begår därför ingen överträdelse om han vandrar fram och åter mellan dem; och den som självmant gör gott – Gud är erkännsam, allvetande. De som döljer de klara bevisen och vägledningen som Vi har sänt ned, sedan Vi har gjort dem klara för människorna i Skriften – dem förbannar Gud, och dem förbannar alla som förbannar, utom dem som ångrar sig, gottgör och gör sanningen tydlig: till dem vänder Jag Mig i barmhärtighet, ty Jag är Den som ständigt tar emot ånger, den Barmhärtige. Vad dem beträffar som förnekar sanningen och dör som förnekare – över dem vilar Guds, änglarnas och alla människors förbannelse. I den skall de förbli till evig tid; straffet skall inte lindras för dem, och de skall inte få något anstånd. (158–162)

Er Gud är en enda Gud: det finns ingen gud utom Han, den Nåderike, den Barmhärtige. I skapelsen av himlarna och jorden; i växlingen mellan natt och dag; i skeppen som seglar över havet med det som gagnar människorna; i vattnet som Gud sänder ned från himlen och med vilket Han ger jorden liv efter dess död och sprider över den alla slags levande varelser; i vindarnas skiftningar och i molnen som hålls i tjänst mellan himmel och jord – i detta finns sannerligen tecken för människor som använder sitt förstånd. Ändå finns det människor som sätter andra som Guds jämlikar och älskar dem så som Gud bör älskas; men de som tror älskar Gud mer än allt annat. Om de orättfärdiga bara kunde se – så som de skall se när de ser straffet – att all makt tillhör Gud och att Gud straffar strängt. När de som blev följda tar avstånd från dem som följde dem, och de ser straffet och alla deras band slits av, skall efterföljarna säga: ”Om vi bara fick en chans till skulle vi ta avstånd från dem så som de har tagit avstånd från oss.” Så skall Gud visa dem deras gärningar som bitter ånger; och de skall aldrig komma ut ur Elden. (163–167)

Människor! Ät av det som är tillåtet och gott på jorden, och följ inte i Satans fotspår: han är er uppenbare fiende. Han befaller er bara det onda och det skamliga, och att säga om Gud sådant som ni inte vet. När man säger till dem: ”Följ det som Gud har sänt ned”, säger de: ”Nej – vi följer det som vi fann att våra fäder gjorde.” Vad! Även om deras fäder ingenting förstod och inte var vägledda? De som förnekar sanningen kan liknas vid den som ropar åt det som inte hör något annat än rop och skrik: döva, stumma och blinda förstår de ingenting. Ni som tror! Ät av det goda som Vi har skänkt er och tacka Gud, om det är Honom ni tillber. Han har bara förbjudit er kadaver, blod, svinkött och det över vilket ett annat namn än Guds har åkallats. Men om någon drivs av nöd, utan att åtrå det och utan att gå utöver sitt behov, vilar ingen synd på honom: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (168–173)

De som döljer det som Gud har sänt ned av Skriften och säljer det för ett uselt pris – de slukar ingenting annat än eld i sina bukar. Gud skall inte tala till dem på Uppståndelsens dag, och Han skall inte rena dem; ett plågsamt straff väntar dem. Det är de som har köpt villfarelse till priset av vägledning, och straff till priset av förlåtelse. Hur ståndaktigt uthärdar de inte Elden! Detta därför att Gud har sänt ned Skriften med sanningen; och de som är oense om Skriften är helt visst i djup söndring. (174–176)

Rättfärdigheten består inte i att ni vänder era ansikten mot öster eller väster. Nej, rättfärdig är den som tror på Gud, den Yttersta dagen, änglarna, Skriften och profeterna; som av kärlek till Honom ger av sina ägodelar åt anförvanter, faderlösa, behövande, vägfaranden och dem som ber om hjälp, och för slavars frigivning; som förrättar bönen och ger den föreskrivna allmosan; som håller de löften han har gett; och som är tålmodig i nöd och motgång och i farans stund. Det är de som är sannfärdiga, och det är de som är medvetna om Gud. (177)

Ni som tror! Rättvis vedergällning är föreskriven för er i fall av dråp: den frie för den frie, slaven för slaven, kvinnan för kvinnan. Men om den skyldige på något sätt får förlåtelse av sin broder, skall kravet drivas med rättvisa och betalningen erläggas till honom med välvilja. Detta är en lindring från er Herre och en barmhärtighet; den som därefter överträder gränserna har ett plågsamt straff att vänta. I den rättvisa vedergällningen finns liv för er, ni som har fått förstånd, så att ni blir medvetna om Gud. Det är föreskrivet för er, när döden närmar sig någon av er och han lämnar ägodelar efter sig, att på ett skäligt sätt förordna till förmån för föräldrar och nära anförvanter: en plikt för dem som är medvetna om Gud. Om någon ändrar det efter att ha hört det, vilar synden på dem som ändrar det: Gud är allhörande, allvetande. Men om någon fruktar att en testator har misstagit sig eller handlat orätt, och därför ställer allt till rätta mellan parterna, vilar ingen synd på honom: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (178–182)

Ni som tror! Fastan har föreskrivits för er, så som den föreskrevs för samfunden före er, så att ni skall växa i medvetenhet om Gud – under ett bestämt antal dagar. Men den av er som är sjuk eller på resa skall fasta samma antal andra dagar; och för dem som bara med stor möda kan fasta finns en lösen: att ge en behövande mat. Den som självmant gör mer gott, för honom är det bättre; men att fasta är bättre för er, om ni bara visste. Ramadan är den månad då Koranen sändes ned som en vägledning för människorna, med klara bevis på vägledningen och Måttstocken. Den av er som upplever månaden skall därför fasta under den; och den som är sjuk eller på resa skall fasta samma antal andra dagar. Gud vill göra det lätt för er, inte svårt; Han vill att ni fullgör antalet och prisar Gud för att Han har väglett er, och att ni skall vara tacksamma. Och när Mina tjänare frågar dig om Mig – Jag är sannerligen nära. Jag besvarar den bedjandes bön när han ber till Mig. Låt dem därför svara Mig och tro på Mig, så att de blir rätt vägledda. (183–186)

Det är tillåtet för er att gå in till era hustrur under fastans natt: de är en klädnad för er, och ni är en klädnad för dem. Gud visste att ni svek er själva, och Han har därför vänt Sig till er i barmhärtighet och förlåtit er. Ligg därför nu hos dem och sök det som Gud har bestämt för er. Ät och drick till dess gryningens vita tråd tydligt kan skiljas från den svarta tråden; fullfölj sedan fastan till nattens inbrott. Ligg inte hos dem när ni har dragit er tillbaka i moskéerna i andakt. Detta är de gränser som Gud har satt, så kom inte nära dem. Så gör Gud Sina tecken klara för människorna, så att de blir medvetna om Honom. Förtär inte varandras egendom orättmätigt, och använd den inte till att muta domare för att medvetet och syndigt förtära en del av andra människors egendom. (187–188)

De frågar dig, Profet, om nymånarna. Säg: ”De är ett medel för människorna att räkna tiden och för vallfärden.” Rättfärdigheten består inte i att ni går in i husen från baksidan; nej, rättfärdig är den som är medveten om Gud. Gå därför in i husen genom deras dörrar och var medvetna om Gud, så att ni får framgång. Kämpa på Guds väg mot dem som kämpar mot er, men överskrid inte gränserna: Gud älskar inte dem som överskrider gränserna. Döda dem varhelst ni möter dem, och driv bort dem därifrån de drev bort er, ty förföljelse är värre än dråp. Men kämpa inte mot dem vid den Heliga moskén om de inte kämpar mot er där; om de kämpar mot er, så döda dem – sådan är lönen för dem som förnekar sanningen. Men om de upphör är Gud ständigt förlåtande, barmhärtig. Kämpa mot dem till dess det inte längre finns någon förföljelse och religionen tillhör Gud allena; men om de upphör skall ingen fientlighet förekomma utom mot de orättfärdiga. En helig månad för en helig månad, och för allt som är heligt gäller rättvis vedergällning. Om någon angriper er, angrip då honom i samma mån som han angrep er; men var medvetna om Gud, och vet att Gud är med dem som är medvetna om Honom. Ge av det ni har på Guds väg, och störta er inte med egna händer i fördärvet; och gör gott, ty Gud älskar dem som gör gott. (189–195)

Fullgör vallfärden och den mindre vallfärden för Gud. Om ni blir hindrade, sänd då den offergåva som står i er förmåga, och raka inte era huvuden förrän offergåvan har nått sin plats. Om någon av er är sjuk eller har en åkomma i hårbotten finns en lösen genom fasta, välgörenhet eller offer. När ni åter är i trygghet skall den som begagnar sig av den mindre vallfärden före vallfärden ge den offergåva som står i hans förmåga; och den som inte finner någon skall fasta tre dagar under vallfärden och sju när ni har återvänt – tio inalles. Detta gäller dem vilkas hushåll inte bor nära den Heliga moskén. Var medvetna om Gud, och vet att Gud straffar strängt. (196)

Vallfärden äger rum under de välkända månaderna. Den som åtar sig vallfärden under dem skall avhålla sig från intimt umgänge, ont handlande och gräl under vallfärden. Vad gott ni än gör, det vet Gud. Och ta med er vägkost – men den bästa vägkosten är medvetenhet om Gud. Var därför medvetna om Mig, ni som har fått förstånd. Ingen skuld vilar på er om ni söker er Herres gunst genom handel. När ni strömmar ned från ʻArafāt, minns Gud vid det Heliga monumentet; minns Honom så som Han har väglett er, fastän ni dessförinnan hörde till dem som hade gått vilse. Strömma sedan ned därifrån folket strömmar ned, och be Gud om förlåtelse: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. När ni har fullgjort era riter, minns Gud så som ni minns era fäder, eller med ännu starkare hågkomst. Bland människorna finns det de som säger: ”Vår Herre, ge oss av Ditt goda i denna värld”, och de skall inte ha någon del i det kommande livet; och det finns andra som säger: ”Vår Herre, ge oss det goda i denna värld och det goda i det kommande livet, och skydda oss mot Eldens straff.” Dessa skall få sin del av det som de har förtjänat: Gud är snar till räkenskap. (197–202)

Minns Gud under de fastställda dagarna. Den som skyndar sig att bryta upp efter två dagar begår ingen synd, och den som dröjer begår ingen synd – förutsatt att han är medveten om Gud. Var därför medvetna om Gud, och vet att ni skall samlas inför Honom. Bland människorna finns den vars tal om livet i denna värld behagar dig, och som tar Gud till vittne på vad som finns i hans hjärta – och ändå är han den mest stridslystne av motståndare. När han vänder sig bort strävar han efter att sprida fördärv på jorden och förstöra gröda och boskap; och Gud älskar inte fördärv. När man säger till honom: ”Var medveten om Gud”, driver högmodet honom till synd. Helvetet skall vara nog för honom – i sanning en eländig viloplats! Och bland människorna finns den som säljer sitt eget jag i sin strävan efter Guds välbehag; och Gud är full av godhet mot Sina tjänare. Ni som tror! Träd helt och fullt in i underkastelsen under Gud, och följ inte i Satans fotspår: han är er uppenbare fiende. Men om ni halkar sedan de klara bevisen har kommit till er, vet då att Gud är allsmäktig, allvis. (203–209)

Väntar de på att Gud skall komma till dem i molnens skuggor, med änglarna – och att saken därmed är avgjord? Till Gud förs alla ting åter. Fråga Israels barn hur många klara tecken Vi gav dem. Den som förvanskar Guds ynnest sedan den har kommit till honom – Gud straffar strängt. Livet i denna värld har gjorts lockande för dem som förnekar sanningen, och de driver gäck med dem som tror; men de som är medvetna om Gud skall stå över dem på Uppståndelsens dag. Gud försörjer den Han vill utan mått. Människorna var ett enda samfund; sedan sände Gud profeterna som bärare av glada budskap och som varnare, och med dem sände Han ned Skriften med sanningen, för att döma mellan människorna i det som de var oense om. Men inga andra blev oense om den än just de som hade fått den, sedan de klara bevisen hade kommit till dem, av inbördes avund. Sedan vägledde Gud, med Sin tillåtelse, dem som trodde till sanningen i det som de hade varit oense om: Gud leder den Han vill till en rak väg. (210–213)

Eller tror ni att ni skall träda in i lustgården utan att ha fått utstå detsamma som drabbade dem som gick hädan före er? De hemsöktes av nöd och motgång och skakades så att sändebudet och de som trodde med honom ropade: ”När kommer Guds hjälp?” Sannerligen, Guds hjälp är nära. De frågar dig, Profet, vad de skall ge. Säg: ”Det goda ni ger skall vara för föräldrar och anförvanter, för faderlösa, behövande och vägfaranden. Vad gott ni än gör, det vet Gud väl.” (214–215)

Det är föreskrivet för er att kämpa, fastän det är er förhatligt. Men det kan hända att ni hatar något som är bra för er, och det kan hända att ni älskar något som är dåligt för er: Gud vet, och ni vet inte. De frågar dig om strid under den heliga månaden. Säg: ”Strid under den är en allvarlig sak; men att hindra människor från Guds väg, att förneka Honom och att hindra dem från den Heliga moskén och driva ut dess folk därifrån är ännu allvarligare i Guds ögon, och förföljelse är allvarligare än dråp.” De kommer inte att upphöra att kämpa mot er förrän de har fått er att avfalla från er religion, om de kan. Och de av er som avfaller från sin religion och dör som förnekare av sanningen – deras gärningar går om intet i denna värld och i det kommande livet; de är Eldens följeslagare, och där skall de förbli. De som tror, och de som har utvandrat och strävat på Guds väg – de kan helt visst hoppas på Guds barmhärtighet; och Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (216–218)

De frågar dig om vin och spel. Säg: ”I bådadera finns stor synd och någon nytta för människorna; men synden i dem är större än nyttan.” Och de frågar dig vad de skall ge. Säg: ”Det som ni kan avvara.” Så gör Gud Sina tecken klara för er, så att ni skall tänka efter om denna värld och det kommande livet. Och de frågar dig om de faderlösa. Säg: ”Att ordna deras angelägenheter väl är det bästa; och om ni blandar era angelägenheter med deras, så är de era bröder.” Gud kan skilja den som sprider fördärv från den som ställer till rätta; och om Gud hade velat kunde Han ha försatt er i svårigheter: Gud är allsmäktig, allvis. (219–220)

Gift er inte med kvinnor som sätter medgudar vid Guds sida förrän de tror: en troende slavinna är bättre än en sådan kvinna, hur väl hon än må behaga er. Och gift inte bort era kvinnor med män som sätter medgudar vid Guds sida förrän de tror: en troende slav är bättre än en sådan man, hur väl han än må behaga er. Dessa kallar till Elden, medan Gud kallar till lustgården och till förlåtelse med Sin tillåtelse; och Han gör Sina tecken klara för människorna, så att de skall besinna sig. (221)

De frågar dig om månadsblödningen. Säg: ”Den är ett lidande; håll er därför borta från kvinnorna under deras blödning och närma er dem inte förrän de är rena. När de har renat sig, gå då till dem så som Gud har bestämt för er.” Gud älskar helt visst dem som vänder sig till Honom i ånger, och Han älskar dem som håller sig rena. Era hustrur är en åker för er; gå därför till er åker som ni vill, och sänd gott i förväg för er själva. Var medvetna om Gud, och vet att ni skall möta Honom; och ge det glada budskapet åt de troende. (222–223)

Gör inte Gud, genom era eder, till ett hinder för att ni gör gott, är medvetna om Honom och stiftar fred mellan människor: Gud är allhörande, allvetande. Gud skall inte ställa er till ansvar för det som är oavsiktligt i era eder, men Han skall ställa er till ansvar för det som era hjärtan har förtjänat: Gud är ständigt förlåtande, överseende. För dem som svär att avhålla sig från sina hustrur gäller en väntetid på fyra månader; om de sedan återvänder är Gud ständigt förlåtande, barmhärtig. Men om de bestämmer sig för skilsmässa är Gud allhörande, allvetande. Frånskilda kvinnor skall för egen del vänta under tre månadsblödningar; det är inte tillåtet för dem att dölja vad Gud har skapat i deras sköten, om de tror på Gud och den Yttersta dagen. Deras män har större rätt att ta dem tillbaka under denna tid, om de önskar försoning. Kvinnorna har rättigheter

som motsvarar de skyldigheter som åligger dem, efter vad som är skäligt, fastän männen har en grad över dem. Gud är allsmäktig, allvis. (224–228)

Skilsmässa kan uttalas två gånger; därefter skall man antingen behålla hustrun på ett hedersamt sätt eller låta henne gå med välvilja. Det är inte tillåtet för er att ta tillbaka något av det som ni har gett dem, såvida inte båda fruktar att de inte kan hålla sig inom de gränser som Gud har satt. Om ni fruktar att de inte kan hålla sig inom de gränser som Gud har satt, vilar ingen skuld på någon av dem om hon ger något i utbyte mot sin frihet. Detta är de gränser som Gud har satt, så överskrid dem inte; de som överskrider de gränser som Gud har satt – det är de som är de orättfärdiga. Om han skiljer sig från henne en tredje gång är hon därefter inte tillåten för honom förrän hon har gift sig med en annan man. Om denne sedan skiljer sig från henne vilar ingen skuld på de två om de återvänder till varandra, förutsatt att de tror sig kunna hålla sig inom de gränser som Gud har satt. Detta är de gränser som Gud har satt, och Han gör dem klara för människor som vet. (229–230)

När ni skiljer er från kvinnor och de har nått slutet av sin väntetid, skall ni antingen behålla dem på ett hedersamt sätt eller låta dem gå på ett hedersamt sätt. Håll dem inte kvar till deras skada, så att ni förgår er mot dem; den som gör detta har gjort sin egen själ orätt. Driv inte gäck med Guds tecken. Minns Guds ynnest mot er och det som Han har sänt ned till er av Skriften och visdomen, varmed Han förmanar er. Var medvetna om Gud, och vet att Gud har full kunskap om allting. När ni skiljer er från kvinnor och de har nått slutet av sin väntetid, hindra dem då inte från att gifta sig med sina förra män, om de kommer överens sinsemellan på ett skäligt sätt. Detta är en förmaning för dem bland er som tror på Gud och den Yttersta dagen: det är renare för er och mer obefläckat. Gud vet, och ni vet inte. (231–232)

Mödrarna skall amma sina barn i två hela år, för den som vill fullborda amningen. Fadern skall på ett skäligt sätt bära kostnaden för deras föda och kläder. Ingen själ betungas utöver vad den förmår bära: ingen mor skall behöva lida för sitt barns skull, och inte heller en far för sitt barns skull; och samma plikt åligger arvingen. Om de två efter ömsesidigt samtycke och samråd beslutar om avvänjning, vilar ingen skuld på dem. Och om ni vill låta en amma ge era barn di, vilar ingen skuld på er, förutsatt att ni på ett skäligt sätt lämnar över det som ni har kommit överens om att ge. Var medvetna om Gud, och vet att Gud ser allt vad ni gör. (233)

Vad dem av er beträffar som dör och lämnar hustrur efter sig, skall hustrurna för egen del vänta i fyra månader och tio dagar. När de har nått slutet av sin väntetid vilar ingen skuld på er för vad de på ett skäligt sätt gör med sig själva. Gud är väl underrättad om vad ni gör. Ingen skuld vilar på er om ni antyder ett giftermålsanbud till sådana kvinnor eller behåller det för er själva: Gud vet att ni kommer att tänka på dem. Men ge dem inget hemligt löfte, såvida ni inte talar på ett hedersamt sätt; och besluta er inte för äktenskapsbandet förrän den föreskrivna tiden har löpt ut. Vet att Gud vet vad som finns i era hjärtan, så ta er i akt för Honom; och vet att Gud är ständigt förlåtande, överseende. (234–235)

Ingen skuld vilar på er om ni skiljer er från kvinnor innan ni har rört vid dem eller fastställt en brudgåva åt dem. Men sörj för dem – den förmögne efter sin förmåga och den fattige efter sin – med ett underhåll på ett skäligt sätt: en plikt för dem som gör gott. Och om ni skiljer er från dem innan ni har rört vid dem, men efter det att ni har fastställt en brudgåva åt dem, ge dem då hälften av det som ni har fastställt, såvida de inte avstår från det eller den i vars hand äktenskapsbandet ligger avstår från det. Att avstå är närmare medvetenheten om Gud. Glöm inte att vara frikostiga mot varandra: Gud ser allt vad ni gör. Förrätta bönerna, och i synnerhet den mellersta bönen; och stå inför Gud i from lydnad. Om ni är i fruktan, be då till

fots eller ridande; och när ni åter är i trygghet, minns Gud, så som Han har lärt er det som ni inte visste. (236–239)

De av er som dör och lämnar hustrur efter sig skall förordna till förmån för sina hustrur: ett års underhåll utan att de drivs ut. Men om de självmant ger sig av vilar ingen skuld på er för vad de på ett skäligt sätt gör med sig själva: Gud är allsmäktig, allvis. Också frånskilda kvinnor skall ha ett underhåll på ett skäligt sätt: en plikt för dem som är medvetna om Gud. Så gör Gud Sina tecken klara för er, så att ni skall använda ert förstånd. (240–242)

Har du inte sett dem som i tusental lämnade sina hem av fruktan för döden? Gud sade till dem: ”Dö”, och sedan gav Han dem liv på nytt. Gud är helt visst full av nåd mot människorna, men de flesta människor är inte tacksamma. Kämpa på Guds väg, och vet att Gud är allhörande, allvetande. Vem är det som vill ge Gud ett gott lån, så att Han mångdubblar det åt honom många gånger om? Det är Gud som håller tillbaka och som ger i överflöd, och till Honom skall ni föras åter. (243–245)

Har du inte sett stormännen bland Israels barn efter Moses, när de sade till en av sina profeter: ”Tillsätt en konung åt oss, så skall vi kämpa på Guds väg”? Han sade: ”Kan det vara så att ni, om det föreskrevs för er att kämpa, inte skulle kämpa?” De sade: ”Varför skulle vi inte kämpa på Guds väg, när vi har drivits bort från våra hem och våra barn?” Men när det föreskrevs för dem att kämpa vände de sig bort, alla utom några få av dem. Gud känner väl de orättfärdiga. Deras profet sade till dem: ”Gud har tillsatt Saul som er konung.” De sade: ”Hur kan han ha kungavälde över oss, när vi har större rätt till det än han och han inte har fått ägodelar i överflöd?” Han sade: ”Gud har utvalt honom framför er och har rikligen ökat hans kunskap och hans kroppsliga resning. Gud ger Sitt kungavälde åt den Han vill: Gud är allomfattande, allvetande.” Deras profet sade till dem: ”Tecknet på hans kungavälde är att Arken skall komma till er, i vilken det finns ro från er Herre och en kvarleva av det som Moses’ ätt och Arons ätt lämnade efter sig, buren av änglarna. I detta finns helt visst ett tecken för er, om ni är troende.” (246–248)

När Saul drog ut med trupperna sade han: ”Gud skall pröva er med en flod. Den som dricker ur den hör inte till mig, och den som inte smakar av den hör till mig – utom den som öser upp en enda handfull.” Men de drack ur den, alla utom några få av dem. När han och de som trodde med honom hade gått över den sade de: ”Vi har i dag ingen kraft mot Goliat och hans trupper.” Men de som var förvissade om att de skulle möta Gud sade: ”Hur ofta har inte en liten skara besegrat en stor med Guds tillåtelse! Gud är med dem som är tålmodiga.” Och när de drog ut mot Goliat och hans trupper sade de: ”Vår Herre, gjut tålamod över oss, gör våra fötter stadiga och hjälp oss mot det folk som förnekar sanningen.” Så drev de dem på flykten med Guds tillåtelse, och David dödade Goliat; och Gud gav honom kungavälde och visdom och lärde honom det Han ville. Om Gud inte hade hållit tillbaka somliga människor med hjälp av andra, skulle jorden helt visst ha fördärvats; men Gud är full av nåd mot alla världarna. (249–251)

Detta är Guds tecken, som Vi läser upp för dig, Profet, i sanning; och du är helt visst ett av sändebuden. Av dessa sändebud har Vi gett somliga företräde framför andra: bland dem fanns den som Gud talade till, och somliga upphöjde Han i rang; och åt Jesus, Marias son, gav Vi klara bevis och stärkte honom med den Helige Ande. Om Gud hade velat skulle de som kom efter dem inte ha kämpat mot varandra sedan de klara bevisen hade kommit till dem; men de blev oense – somliga av dem trodde och somliga förnekade. Om Gud hade velat skulle de inte ha kämpat mot varandra; men Gud gör vad Han vill. (252–253)

Ni som tror! Ge av det som Vi har skänkt er innan en Dag kommer då det varken finns handel, vänskap eller förbön. Det är de som förnekar sanningen som är de orättfärdiga. (254)

Gud: det finns ingen gud utom Han, den Evigt Levande, den Självbestående som upprätthåller allt. Varken slummer eller sömn kommer över Honom. Honom tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden. Vem är den som kan gå i förbön hos Honom utom med Hans tillåtelse? Han vet vad som ligger framför dem och vad som ligger bakom dem, och de omfattar ingenting av Hans kunskap utom det Han vill. Hans Tron sträcker sig över himlarna och jorden, och att vaka över dem tröttar Honom inte. Han är den Högste, den Väldige.[2] (255)

Det finns inget tvång i religionen: den rätta vägledningen har blivit klart åtskild från villfarelsen. Den som förkastar falska gudar och tror på Gud har därför gripit det fastaste handtaget, som aldrig brister. Gud är allhörande, allvetande. Gud är beskyddare för dem som tror: Han för dem ut ur mörkrets djup till ljuset. Men de som förnekar sanningen har falska gudar till beskyddare, som för dem ut ur ljuset till mörkrets djup. De är Eldens följeslagare, och där skall de förbli. (256–257)

Har du inte sett honom som tvistade med Abraham om hans Herre, därför att Gud hade gett honom kungavälde? När Abraham sade: ”Min Herre är Den som ger liv och låter dö”, sade han: ”Också jag ger liv och låter dö.” Abraham sade: ”Gud låter solen gå upp i öster; låt då du den gå upp i väster.” Då blev han som förnekade sanningen svarslös. Gud vägleder inte de orättfärdiga. (258)

Eller honom som gick förbi en stad som hade störtat samman över sina tak och sade: ”Hur skulle Gud kunna ge denna liv efter dess död?” Då lät Gud honom dö i hundra år och uppväckte honom sedan. Han sade: ”Hur länge har du dröjt kvar?” Han sade: ”Jag har dröjt kvar en dag eller en del av en dag.” Han sade: ”Nej – du har dröjt kvar i hundra år. Se på din mat och din dryck: de har inte blivit skämda. Och se på din åsna. Vi har gjort detta för att göra dig till ett tecken för människorna. Och se på benen, hur Vi reser upp dem och sedan klär dem med kött.” När det blev klart för honom sade han: ”Jag vet att Gud har makt över allting.” (259)

Och när Abraham sade: ”Herre, visa mig hur Du ger de döda liv.” Han sade: ”Tror du då inte?” Han sade: ”Jo, men för att mitt hjärta skall komma till ro.” Han sade: ”Ta fyra fåglar och vänj dem vid dig; lägg sedan en del av dem på varje kulle och kalla sedan på dem: de skall komma flygande till dig. Och vet att Gud är allsmäktig, allvis.” (260)

De som ger av sina ägodelar på Guds väg kan liknas vid ett sädeskorn som låter sju ax växa fram, och i varje ax finns hundra korn. Gud mångdubblar åt den Han vill; Gud är allomfattande, allvetande. De som ger av sina ägodelar på Guds väg och sedan inte låter det som de har gett följas av påminnelser om sin frikostighet eller av sårande ord – de skall få sin lön hos sin Herre; ingen fruktan skall komma över dem och de skall inte sörja. Ett vänligt ord och förlåtelse är bättre än en allmosa som följs av kränkning; och Gud är Sig själv nog, överseende. Ni som tror! Gör inte era allmosor om intet med påminnelser om er frikostighet och med sårande ord, likt den som ger av sina ägodelar för att bli sedd av människorna och inte tror på Gud och den Yttersta dagen. Han kan liknas vid en slät klippa med jord på: ett skyfall träffar den och lämnar den kal. De har ingen makt över något av det som de har förtjänat; Gud vägleder inte det folk som förnekar sanningen. Och de som ger av sina ägodelar i sin strävan efter Guds välbehag och för att stärka sina egna själar kan

[2] Denna vers anses vara den heliga Koranens kronvers. Occasionalism – Den ärorika Koranen och vetenskapen

liknas vid en trädgård på en höjd: ett skyfall träffar den och den ger dubbel skörd; och om inget skyfall träffar den, så ett stilla regn. Gud ser allt vad ni gör. Skulle någon av er vilja ha en trädgård med palmer och vinrankor, genomfluten av floder, där det finns alla slags frukter åt honom – och sedan, när ålderdomen har hunnit upp honom och han har svaga avkomlingar, träffas den av en virvelvind med eld i och brinner upp? Så gör Gud Sina tecken klara för er, så att ni skall tänka efter. (261–266)

Ni som tror! Ge av det goda som ni har förtjänat och av det som Vi har låtit växa fram åt er ur jorden. Välj inte ut det dåliga därav för att ge bort, när ni själva inte skulle ta emot det annat än med slutna ögon. Och vet att Gud är Sig själv nog, värd allt lov. Satan hotar er med fattigdom och befaller er det skamliga, medan Gud lovar er förlåtelse från Sig och nåd; och Gud är allomfattande, allvetande. Han skänker visdom åt den Han vill, och den som har fått visdom har fått mycket gott; men inga andra besinnar sig än de som har fått förstånd. Vad ni än ger och vilket löfte ni än avlägger, det vet Gud; och de orättfärdiga skall inte ha några hjälpare. Om ni ger allmosor öppet är det väl; men om ni döljer dem och ger dem åt de fattiga är det bättre för er, och det skall sona några av era onda gärningar. Gud är väl underrättad om vad ni gör. Det är inte din sak, Profet, att vägleda dem; det är Gud som leder den Han vill. Det goda ni ger är till gagn för era egna själar, så länge ni ger enbart i er strävan efter Guds Ansikte; och det goda ni ger skall betalas åter till er fullt ut, och ingen orätt skall ske er. Ge åt de fattiga som är bundna på Guds väg och inte kan färdas omkring i landet; de okunniga tar dem för rika på grund av deras återhållsamhet. Du känner igen dem på deras kännetecken: de tigger inte påträngande av människorna. Vad gott ni än ger, det vet Gud väl. (267–273)

De som ger av sina ägodelar natt och dag, i hemlighet och öppet, skall få sin lön hos sin Herre; ingen fruktan skall komma över dem och de skall inte sörja. De som förtär ocker skall inte uppstå annat än så som den uppstår som Satan har drivit till vanvett med sin beröring. Detta därför att de säger: ”Handel är just som ocker”, fastän Gud har tillåtit handel och förbjudit ocker. Den som upphör när en förmaning från hans Herre når honom får behålla det som redan har varit, och hans sak ligger hos Gud; men de som återgår till det – de är Eldens följeslagare, och där skall de förbli. Gud utplånar ockret och låter allmosorna växa; Gud älskar ingen otacksam syndare. De som tror och gör goda gärningar, som förrättar bönen och ger den föreskrivna allmosan, skall helt visst få sin lön hos sin Herre; ingen fruktan skall komma över dem och de skall inte sörja. Ni som tror! Var medvetna om Gud och avstå från det som återstår av ockret, om ni är troende. Om ni inte gör det, var då varnade för krig från Gud och Hans Sändebud. Men om ni ångrar er får ni behålla ert kapital: utan att göra orätt och utan att lida orätt. Om gäldenären är i svårigheter skall han få anstånd till dess det blir lättare för honom; och om ni efterskänker skulden som en allmosa är det bättre för er, om ni bara visste. Och värj er mot en Dag då ni skall föras åter till Gud; då skall varje själ få fullt betalt för det som den har förtjänat, och ingen skall lida orätt. (274–281)

Ni som tror! När ni ingår en skuldförbindelse för en bestämd tid, skriv då ned den. Låt en skrivare skriva ned den mellan er med rättvisa; ingen skrivare bör vägra att skriva så som Gud har lärt honom. Låt honom därför skriva, och låt den som ådrar sig skulden diktera; han skall vara medveten om Gud, sin Herre, och inte dra av något från den. Om den som ådrar sig skulden är svagsint eller svag, eller ur stånd att själv diktera, skall hans förmyndare diktera med rättvisa. Kalla två vittnen bland era män; och om två män inte finns att tillgå, då en man och två kvinnor bland dem som ni godtar som vittnen, så att om den ena av de två kvinnorna misstar sig kan den andra påminna henne. Vittnena får inte vägra när de kallas. Var inte ovilliga att skriva ned den, liten eller stor, med dess förfallotid: det är mer rättvist i Guds ögon, riktigare för vittnesbördet och mer ägnat att förebygga tvivel mellan er – såvida det inte gäller varor som finns till hands och som ni lämnar över sinsemellan på stället; i så fall vilar ingen skuld på er om ni inte skriver ned det. Ta

vittnen när ni gör affärer med varandra, och låt ingen skada tillfogas skrivare eller vittne; om ni gör det är det ett syndigt handlande från er sida. Var medvetna om Gud: det är Gud som undervisar er, och Gud har full kunskap om allting. Om ni är på resa och inte kan finna någon skrivare, kan en pant tas i förvar. Och om en av er anförtror en annan något, skall den som har fått förtroendet överlämna det anförtrodda, och han skall vara medveten om Gud, sin Herre. Dölj inte vittnesbörd; den som döljer det har ett syndigt hjärta. Gud har full kunskap om allt vad ni gör. Allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden tillhör Gud. Vare sig ni yppar vad som finns i era själar eller döljer det, skall Gud kräva er på räkenskap för det; sedan förlåter Han den Han vill och straffar den Han vill. Gud har makt över allting. (282–284)

Sändebudet tror på det som har sänts ned till honom från hans Herre, och det gör också de troende. Var och en tror på Gud, Hans änglar, Hans Skrifter och Hans sändebud: ”Vi gör ingen åtskillnad mellan något av Hans sändebud.” Och de säger: ”Vi hör och vi lyder. Skänk oss Din förlåtelse, vår Herre; hos Dig är färdens mål.” Gud betungar ingen själ utöver vad den förmår bära: den till godo räknas det som den har förtjänat, och den till last det som den har dragit över sig. ”Vår Herre, ställ oss inte till ansvar om vi glömmer eller begår misstag. Vår Herre, lägg inte på oss en börda lik den som Du lade på dem som levde före oss. Vår Herre, betunga oss inte med det som vi inte har kraft att bära. Ha överseende med oss, förlåt oss och förbarma Dig över oss. Du är vår Beskyddare, så hjälp oss mot det folk som förnekar sanningen.” (285–286)

3. ʿImrāns ätt (Āl ʿImrān)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Mīm. Gud: det finns ingen gud utom Han, den Levande, den Självbestående som upprätthåller allt. Han har sänt ned Skriften till dig, Profet, med sanningen, som en bekräftelse på det som kom före den; och Han sände dessförinnan ned Toran och Evangeliet som vägledning för människorna, och Han sände ned Måttstocken. De som förnekar Guds tecken har ett strängt straff att vänta: Gud är allsmäktig, vedergällningens Herre. Ingenting på jorden eller i himlen är dolt för Gud. Det är Han som formar er i moderlivet så som Han vill. Det finns ingen gud utom Han, den Allsmäktige, den Allvise. (1–6)

Det är Han som har sänt ned Skriften till dig. I den finns verser och tecken som är klara och entydiga – de är Skriftens kärna – och andra som är öppna för tolkning. De i vilkas hjärtan det finns en skevhet jagar efter det som är öppet för tolkning i den, i sin strävan efter split och i sin strävan att tvinga på den sin egen tolkning; men ingen känner dess sanna tolkning utom Gud och de som är fast grundade i kunskap. De säger: ”Vi tror på den; allt i den är från vår Herre.” Och inga andra besinnar sig än de som har fått förstånd.[3] (7)

”Vår Herre, låt inte våra hjärtan vika av sedan Du har väglett oss, och skänk oss barmhärtighet från Dig: Du är den Store givaren. Vår Herre, Du skall helt visst samla människorna till en Dag om vilken inget tvivel råder: Gud sviker aldrig Sitt löfte.” (8–9)

Vad dem beträffar som förnekar sanningen skall varken deras ägodelar eller deras barn gagna dem det minsta mot Gud: de är Eldens bränsle – just som Faraos folk och de som levde före dem, som förkastade Våra tecken. Gud grep dem för deras synder; Gud straffar strängt. Säg till dem som förnekar sanningen: ”Ni skall besegras och samlas i helvetet – en eländig viloplats.” Det fanns ett tecken för er i de två styrkor som möttes vid Badr: den ena styrkan kämpade på Guds väg, och den andra förnekade sanningen och såg dem med egna ögon som dubbelt så många som de själva. Gud stärker med Sin hjälp den Han vill: i detta finns helt visst en lärdom för dem som har ögon att se med. (10–13)

Lockande för människorna har kärleken gjorts till det som de åtrår: kvinnor, söner, hopade högar av guld och silver, ädla hästar, boskap och odlad jord. Detta är njutningarna i livet i denna värld; men hos Gud finns den bästa av alla hemkomster. Säg: ”Skall jag berätta för er om något som är bättre än detta? För dem som är medvetna om Gud finns hos deras Herre lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli till evig tid, och renade makar och Guds välbehag.” Gud vakar över Sina tjänare – de som säger: ”Vår Herre, vi tror; förlåt oss därför våra synder och skydda oss mot Eldens straff”, de ståndaktiga, de sannfärdiga, de fromma, de som ger för Guds sak och de som ber om förlåtelse i timmarna före gryningen. (14–17)

Gud vittnar att det inte finns någon gud utom Han, och det gör också änglarna och de som äger kunskap – i upprätthållande av rättvisan. Det finns ingen gud utom Han, den Allsmäktige, den Allvise. Den sanna religionen i Guds ögon är att överlämna sig åt Honom. De som har fått Skriften blev oense först sedan kunskapen hade kommit till dem, av inbördes avund. Den som förnekar Guds tecken – Gud är snar till

[3] Detta är en av Koranens grundläggande verser. Den belyser vad var och en hämtar ur Koranen utifrån sitt eget perspektiv. Den påminner mig om ett citat av den berömde tyske filosofen Goethe: ”Så ofta vi än närmar oss Koranen stöter den oss varje gång på nytt ifrån sig; men så småningom drar den oss till sig, den förundrar oss och avtvingar oss till slut beundran.” – Johann Wolfgang von Goethe

räkenskap. Om de tvistar med dig, säg då: ”Jag har överlämnat hela mitt jag åt Gud, och det har också de som följer mig.” Och säg till dem som har fått Skriften och till de olärda: ”Har ni överlämnat er?” Om de överlämnar sig är de vägledda; men om de vänder sig bort är din plikt enbart att framföra budskapet. Gud vakar över Sina tjänare. (18–20)

De som förnekar Guds tecken och utan rätt dödar profeterna och dödar dem bland människorna som uppmanar till rättvisa – ge dem budskapet om ett plågsamt straff. Det är de vilkas gärningar går om intet i denna värld och i det kommande livet, och de skall inte ha några hjälpare. Har du inte sett dem som fick en del av Skriften? De kallas till Guds Skrift för att den skall döma mellan dem, och sedan vänder sig en grupp bland dem bort och drar sig undan – detta därför att de säger: ”Elden skall inte röra oss mer än några få räknade dagar.” Det som de har hittat på har vilselett dem i deras religion. Hur blir det när Vi samlar dem till en Dag om vilken inget tvivel råder, då varje själ skall få fullt betalt för det som den har förtjänat, och ingen skall lida orätt? (21–25)

Säg: ”Gud, Herre över allt herravälde: Du ger herraväldet åt den Du vill och tar herraväldet från den Du vill; Du upphöjer den Du vill och Du förnedrar den Du vill. I Din hand ligger allt gott: Du har makt över allting. Du låter natten gå över i dagen och dagen gå över i natten; Du för det levande ut ur det döda och det döda ut ur det levande; och Du försörjer den Du vill utan mått.” (26–27)

De troende skall inte ta dem som förnekar sanningen till bundsförvanter framför de troende – den som gör detta har ingenting med Gud att skaffa – såvida det inte sker för att ni av försiktighet skall skydda er mot dem. Gud varnar er för Sig själv: till Gud sker den slutliga återkomsten. Säg: ”Vare sig ni döljer vad som finns i era hjärtan eller visar det öppet, vet Gud det; Han vet allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden. Gud har makt över allting.” Den Dag då varje själ finner det goda som den har gjort framlagt inför sig, och det onda som den har gjort, skall den önska att det låg ett stort avstånd mellan den själv och detta onda. Gud varnar er för Sig själv; och Gud är full av godhet mot Sina tjänare. Säg: ”Om ni älskar Gud, följ då mig: Gud skall älska er och förlåta er era synder. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig.” Säg: ”Lyd Gud och Sändebudet.” Men om de vänder sig bort – Gud älskar inte dem som förnekar sanningen. (28–32)

Gud utvalde Adam och Noa, Abrahams ätt och ʿImrāns ätt framför alla människor, avkomlingar den ena av den andra. Gud är allhörande, allvetande. Minns när ʿImrāns hustru sade: ”Herre, jag viger åt Dig det som finns i mitt sköte, helgat åt Din tjänst; ta därför emot det av mig. Du är den Allhörande, den Allvetande.” Men när hon hade fött henne sade hon: ”Herre, jag har fött en flicka” – Gud visste väl vad hon hade fött; det manliga är inte som det kvinnliga – ”och jag har gett henne namnet Maria, och jag anbefaller henne och hennes avkomlingar åt Ditt beskydd mot Satan, den utstötte.” Hennes Herre tog nådigt emot henne och lät henne växa upp i god växt och anförtrodde henne åt Sakarias’ vård. Var gång Sakarias gick in till henne i helgedomen fann han uppehälle hos henne. Han sade: ”Maria, varifrån kommer detta till dig?” Hon sade: ”Det är från Gud: Gud försörjer den Han vill utan mått.” Där och då ropade Sakarias till sin Herre. Han sade: ”Herre, skänk mig från Dig goda avkomlingar: Du är Den som hör bönen.” Då ropade änglarna till honom medan han stod och bad i helgedomen: ”Gud ger dig det glada budskapet om Johannes, som skall bekräfta ett Ord från Gud och som skall vara ädel, kysk och en profet bland de rättfärdiga.” Han sade: ”Herre, hur kan jag få en son när ålderdomen redan har hunnit upp mig och min hustru är ofruktsam?” Han sade: ”Så är det: Gud gör vad Han vill.” Han sade: ”Herre, ge mig ett tecken.” Han sade: ”Ditt tecken är att du inte skall tala till människor på tre dagar annat än med åtbörder. Minns din Herre ofta, och prisa Honom om aftonen och i gryningen.” (33–41)

Och när änglarna sade: ”Maria, Gud har utvalt dig och gjort dig ren och utvalt dig framför alla världarnas kvinnor. Maria, var from inför din Herre, fall ned i tillbedjan och böj dig ned med dem som böjer sig.” Detta hör till underrättelserna om det fördolda som Vi uppenbarar för dig, Profet. Du var inte hos dem när de kastade sina rörpennor som lotter för att avgöra vem av dem som skulle ta hand om Maria, och du var inte heller hos dem när de tvistade. (42–44)

När änglarna sade: ”Maria, Gud ger dig det glada budskapet om ett Ord från Honom, vars namn skall vara Messias, Jesus, Marias son, hållen i ära i denna värld och i det kommande livet, och en av dem som har förts nära Gud. Han skall tala till människorna i vaggan och i mogen ålder, och han skall vara en av de rättfärdiga.” Hon sade: ”Herre, hur kan jag få en son när ingen man har rört vid mig?” Han sade: ”Så är det: Gud skapar vad Han vill. När Han beslutar något säger Han bara till det: ’Var’, och det är.” Och Han skall lära honom Skriften och Visdomen och Toran och Evangeliet och sända honom som sändebud till Israels barn, och han skall säga: ”Jag har kommit till er med ett tecken från er Herre. Jag skall av lera forma åt er gestalten av en fågel; sedan skall jag andas in i den, och den skall bli en fågel med Guds tillåtelse. Jag skall bota den blinde och den spetälske och ge de döda liv med Guds tillåtelse; och jag skall säga er vad ni äter och vad ni lagrar i era hus. I detta finns helt visst ett tecken för er, om ni är troende. Och jag kommer för att bekräfta det som fanns före mig av Toran och för att göra tillåtet för er något av det som var förbjudet för er. Jag har kommit till er med ett tecken från er Herre; var därför medvetna om Gud och lyd mig. Gud är min Herre och er Herre, så tillbe Honom: detta är en rak väg.” (45–51)

När Jesus märkte deras förnekelse sade han: ”Vilka vill vara mina hjälpare för Guds sak?” Lärjungarna sade: ”Vi är Guds hjälpare: vi tror på Gud; vittna om att vi har överlämnat oss åt Honom. Vår Herre, vi tror på det som Du har sänt ned och vi följer Sändebudet; skriv därför upp oss bland dem som vittnar.” Och de smidde ränker, och Gud smidde ränker; och Gud är den bäste av dem som smider ränker. (52–54)

När Gud sade: ”Jesus, Jag skall ta dig till Mig och upphöja dig till Mig och fria dig från dem som förnekar sanningen och sätta dem som följer dig över dem som förnekar sanningen till Uppståndelsens dag. Sedan skall ni alla återvända till Mig, och Jag skall döma mellan er i det som ni var oense om. Vad dem beträffar som förnekar sanningen skall Jag straffa dem strängt i denna värld och i det kommande livet, och de skall inte ha några hjälpare.” Vad dem beträffar som tror och gör goda gärningar skall Han ge dem deras lön fullt ut. Gud älskar inte de orättfärdiga. (55–57)

Detta är vad Vi läser upp för dig, Profet, av tecknen och den visa Påminnelsen. I Guds ögon är det med Jesus som med Adam: Han skapade honom av stoft och sade sedan till honom: ”Var”, och han var. Detta är sanningen från din Herre; var därför inte en av tvivlarna. Om någon tvistar med dig om detta efter den kunskap som har kommit till dig, säg då: ”Kom, låt oss kalla på våra söner och era söner, våra kvinnor och era kvinnor, oss själva och er själva; låt oss sedan be innerligt och nedkalla Guds förbannelse över dem som ljuger.” Detta är den sanna berättelsen; det finns ingen gud utom Gud, och Gud är i sanning den Allsmäktige, den Allvise. Om de vänder sig bort – Gud känner väl dem som sprider fördärv. Säg: ”Skriftens folk! Kom till ett ord som är gemensamt för oss och er: att vi inte tillber någon annan än Gud, att vi inte sätter något vid Hans sida och att ingen av oss tar andra till herrar vid sidan av Gud.” Om de vänder sig bort, säg då: ”Vittna om att vi är de som överlämnar sig åt Gud.” (58–64)

Skriftens folk! Varför tvistar ni om Abraham, när Toran och Evangeliet inte sändes ned förrän efter honom? Vill ni inte använda ert förstånd? Här står ni och tvistar om det som ni har någon kunskap om – men varför tvista om det som ni inte har någon kunskap om? Gud vet, och ni vet inte. Abraham var varken jude eller

kristen; han var en man av ren tro som hade överlämnat sig åt Gud, och han hörde inte till dem som sätter medgudar vid Hans sida. De människor som står Abraham närmast är de som följde honom, och denne Profet, och de som tror; och Gud är de troendes beskyddare. (65–68)

En grupp bland Skriftens folk skulle vilja leda er vilse; men de leder inga andra vilse än sig själva, fastän de inte inser det. Skriftens folk! Varför förnekar ni Guds tecken, när ni själva är vittnen till dem? Skriftens folk! Varför klär ni sanningen i lögn och döljer sanningen, när ni känner den? En grupp bland Skriftens folk säger: ”Tro på det som har sänts ned till de troende vid dagens början och förneka det vid dess slut, så att de kanske vänder om; och lita inte på några andra än dem som följer er religion.” Säg, Profet: ”Den sanna vägledningen är Guds vägledning” – de fruktar att någon skall få något som liknar det som ni har fått, eller att de skall tvista mot er inför er Herre. Säg: ”All nåd ligger i Guds hand: Han ger den åt den Han vill. Gud är allomfattande, allvetande; Han utväljer till Sin barmhärtighet den Han vill, och Gud är Herre över den väldiga nåden.” (69–74)

Bland Skriftens folk finns det de som, om du anförtror dem en hög guld, lämnar tillbaka den till dig; och det finns andra som, om du anförtror dem ett enda mynt, inte lämnar tillbaka det till dig om du inte står över dem och kräver det. Detta därför att de säger: ”Vi har ingen förpliktelse mot de olärda” – och de ljuger om Gud, mot bättre vetande. Nej, i sanning! Den som håller sitt löfte och är medveten om Gud – Gud älskar dem som är medvetna om Honom. De som säljer förbundet med Gud och sina egna eder för ett ringa pris skall inte ha någon del i det kommande livet. Gud skall inte tala till dem och inte se på dem på Uppståndelsens dag och inte rena dem; och ett plågsamt straff väntar dem. Det finns en grupp bland dem som vrider sina tungor när de läser Skriften, så att ni skall tro att det är ur Skriften, fastän det inte är ur Skriften; och de säger: ”Det är från Gud”, fastän det inte är från Gud – och de ljuger om Gud, mot bättre vetande. (75–78)

Det anstår inte någon människa som Gud har gett Skriften, Visdomen och profetskapet att säga till människorna: ”Var mina tjänare i stället för Guds.” Nej, han skulle säga: ”Var Herrens hängivna tjänare, eftersom ni undervisar i Skriften och eftersom ni studerar den.” Inte heller skulle han befalla er att ta änglarna och profeterna till herrar. Skulle han befalla er att förneka sanningen sedan ni har överlämnat er åt Gud? (79–80)

När Gud slöt förbund med profeterna: ”Vad Jag än ger er av Skriften och Visdomen – när sedan ett sändebud kommer till er och bekräftar det som ni har, skall ni tro på honom och stödja honom.” Han sade: ”Bejakar ni detta och åtar ni er Min förpliktelse i denna sak?” De sade: ”Vi bejakar det.” Han sade: ”Vittna då, och Jag är med er bland vittnena.” De som därefter vänder sig bort – det är de som är upproriska. Söker de något annat än Guds religion, fastän alla som finns i himlarna och på jorden har överlämnat sig åt Honom, villigt eller motvilligt, och till Honom skall de föras åter? (81–83)

Säg: ”Vi tror på Gud och på det som har sänts ned till oss, och på det som sändes ned till Abraham, Ismael, Isak, Jakob och Stammarna, och på det som gavs åt Moses, Jesus och profeterna från deras Herre. Vi gör ingen åtskillnad mellan någon av dem, och åt Honom överlämnar vi oss.” Den som söker en annan religion än att överlämna sig åt Gud, av honom skall den aldrig tas emot, och i det kommande livet skall han höra till förlorarna. Hur skulle Gud vägleda ett folk som förnekade sanningen efter att ha trott, efter att ha vittnat att Sändebudet är sant och sedan klara bevis hade kommit till dem? Gud vägleder inte det folk som gör orätt. Deras lön är att Guds, änglarnas och alla människors förbannelse vilar över dem, och under den skall de förbli till evig tid. Deras straff skall inte lindras, och de skall inte få något anstånd – utom de som därefter ångrar sig och ställer allt till rätta, ty Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. De som förnekar sanningen

efter att ha trott och sedan tilltar i förnekelse – deras ånger skall aldrig tas emot: det är de som har gått vilse. De som förnekar sanningen och dör som förnekare – inte ens jordens vikt i guld skulle tas emot från någon av dem, om han erbjöd den som lösen. Ett plågsamt straff väntar dem, och de skall inte ha några hjälpare. Ni kommer aldrig att uppnå sann rättfärdighet förrän ni ger av det som ni älskar; och vad ni än ger, det vet Gud väl. (84–92)

All föda var tillåten för Israels barn utom det som Israel gjorde otillåtet för sig själv innan Toran sändes ned. Säg: ”Hämta Toran och läs upp den, om ni talar sanning.” De som därefter hittar på lögner om Gud – de är de orättfärdiga. Säg: ”Gud har talat sanning. Följ därför Abrahams religion, han som var en man av ren tro; han hörde inte till dem som sätter medgudar vid Guds sida.” Det första Hus som upprättades för människorna var det i Bakka, välsignat och en vägledning för alla världarna. Där finns klara tecken – den plats där Abraham stod – och den som träder in där är i trygghet. Vallfärden till Huset är en plikt mot Gud för alla människor som kan finna en väg dit. Vad dem beträffar som förnekar – Gud behöver inte alla världarna. Säg: ”Skriftens folk! Varför förnekar ni Guds tecken, när Gud är vittne till allt vad ni gör?” Säg: ”Skriftens folk! Varför hindrar ni dem som tror från Guds väg och söker göra den krokig, när ni själva är vittnen till dess sanning? Gud är inte ovetande om vad ni gör.” (93–99)

Ni som tror! Om ni lyder en grupp bland dem som har fått Skriften kommer de att göra er till förnekare igen efter det att ni har antagit tron. Hur skulle ni kunna förneka sanningen, när Guds tecken läses upp för er och Hans Sändebud finns bland er? Den som håller fast vid Gud har vägletts till en rak väg. Ni som tror! Var medvetna om Gud så som Han med rätta förtjänar, och dö inte annat än som sådana som har överlämnat sig åt Honom. Håll fast, alla tillsammans, vid Guds rep och låt er inte splittras. Minns Guds ynnest mot er: hur ni var fiender och Han förenade era hjärtan, så att ni genom Hans ynnest blev bröder; och hur ni stod på randen av en grop av eld och Han räddade er därifrån. Så gör Gud Sina tecken klara för er, så att ni blir vägledda. Låt det bland er finnas ett samfund som kallar till det goda, påbjuder det rätta och förbjuder det orätta: det är de som skall få framgång. Var inte som de som splittrades och blev oense sedan klara bevis hade kommit till dem; ett väldigt straff väntar dem den Dag då somliga ansikten skall bli vita och somliga ansikten svarta. Vad dem beträffar vilkas ansikten blir svarta: ”Förnekade ni sanningen efter att ha trott? Smaka då straffet för det som ni förnekade.” Vad dem beträffar vilkas ansikten blir vita skall de vara i Guds barmhärtighet, och där skall de förbli till evig tid. Detta är Guds tecken, som Vi läser upp för dig i sanning; Gud vill ingen orättvisa mot någon av världarna. Allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden tillhör Gud, och till Gud förs alla ting åter. (100–109)

Ni är det bästa samfund som någonsin har förts fram för människorna: ni påbjuder det rätta, förbjuder det orätta och tror på Gud. Hade Skriftens folk trott skulle det ha varit bättre för dem; somliga av dem är troende, men de flesta av dem är upproriska. De skall inte göra er någon skada utöver en ringa plåga; och om de kämpar mot er skall de vända er ryggen, och sedan skall de inte få någon hjälp. Förödmjukelse är stämplad på dem varhelst de påträffas, utom där de har ett band till Gud och ett band till människor. De har dragit Guds vrede över sig, och elände är stämplat på dem: detta därför att de brukade förneka Guds tecken och utan rätt döda profeterna; detta därför att de var olydiga och framhärdade i att överträda gränserna. De är inte alla lika: bland Skriftens folk finns ett rättrådigt samfund som läser upp Guds tecken under nattens timmar och faller ned i tillbedjan. De tror på Gud och den Yttersta dagen, påbjuder det rätta och förbjuder det orätta och skyndar sig att göra goda gärningar: de hör till de rättfärdiga. Vad gott de än gör skall de inte förvägras lönen för det; Gud känner väl dem som är medvetna om Honom. (110–115)

Vad dem beträffar som förnekar sanningen skall varken deras ägodelar eller deras barn gagna dem det minsta mot Gud: de är Eldens följeslagare, och där skall de förbli. Det som de ger ut i livet i denna värld är likt en vind som bär med sig en bitande frost: den drabbar grödan hos ett folk som har gjort sig självt orätt och förstör den. Gud gjorde dem ingen orätt; de gjorde sig själva orätt. (116–117)

Ni som tror! Ta inte till förtrogna vänner dem som står utanför era egna led: de skyr ingen möda för att fördärva er, och de längtar efter att ni skall lida. Hatet har visat sig ur deras munnar, och det som deras hjärtan döljer är värre. Vi har gjort tecknen klara för er, om ni vill använda ert förstånd. Här står ni och älskar dem, medan de inte älskar er, fastän ni tror på hela Skriften. När de möter er säger de: ”Vi tror”, men när de är ensamma biter de sig i fingertopparna av raseri mot er. Säg: ”Dö i ert raseri!” Gud vet väl vad som finns i hjärtana. Om något gott händer er grämer det dem; om något ont drabbar er gläder de sig åt det. Men om ni är ståndaktiga och medvetna om Gud skall deras ränker inte skada er det minsta: Gud omsluter allt vad de gör. (118–120)

Profet! Minns när du tidigt gick ut från ditt hushåll för att ställa upp de troende på deras poster inför striden – Gud är allhörande, allvetande – när två grupper bland er var nära att tappa modet, fastän Gud var deras beskyddare; och till Gud skall de troende sätta sin lit. Gud hade redan hjälpt er vid Badr, när ni var en ringa skara; var därför medvetna om Gud, så att ni blir tacksamma. När du sade till de troende: ”Är det inte nog för er att er Herre förstärker er med tre tusen nedsända änglar?” Jo, i sanning – om ni är ståndaktiga och medvetna om Gud, och fienden plötsligt kastar sig över er, skall er Herre förstärka er med fem tusen änglar som bär kännetecken. Gud bestämde detta enbart som ett glatt budskap för er, och för att era hjärtan skulle bli lugnade av det – ty hjälpen kommer inte från någon annan än Gud, den Allsmäktige, den Allvise – och för att hugga av en flank av dem som förnekar sanningen eller förnedra dem så att de vänder tillbaka med oförrättat ärende. Du har ingen del i saken: om Han vänder Sig till dem i barmhärtighet eller straffar dem, ty de är orättfärdiga. Allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden tillhör Gud: Han förlåter den Han vill och straffar den Han vill. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (121–129)

Ni som tror! Sluka inte ocker, fördubblat och åter fördubblat; var medvetna om Gud, så att ni får framgång. Värj er mot Elden, som hålls i beredskap för dem som förnekar sanningen, och lyd Gud och Sändebudet, så att ni blir visade barmhärtighet. Skynda mot förlåtelse från er Herre och en lustgård så vid som himlarna och jorden, som hålls i beredskap för dem som är medvetna om Gud – de som ger för Hans sak i medgång och i motgång, som lägger band på sin vrede och förlåter människorna; Gud älskar dem som gör gott – och som, när de begår en skamlig handling eller gör sig själva orätt, minns Gud och ber om förlåtelse för sina synder – och vem förlåter synder utom Gud? – och inte medvetet framhärdar i det som de har gjort. Lönen för dessa är förlåtelse från deras Herre och lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli till evig tid. Hur härlig är inte lönen för dem som arbetar! (130–136)

Levnadssätt har gått hädan före er; färdas därför genom landet och se hur slutet blev för dem som förnekade sanningen. Detta är en klar förklaring för människorna och en vägledning och förmaning för dem som är medvetna om Gud. Tappa inte modet och sörj inte: ni skall ha övertaget, om ni är troende. Om ett sår har drabbat er, har ett liknande sår drabbat de andra också. Sådana dagar låter Vi växla mellan människorna, för att Gud skall känna dem som tror och ta vittnen ur er mitt – Gud älskar inte de orättfärdiga – och för att Gud skall luttra dem som tror och utplåna dem som förnekar sanningen. Eller trodde ni att ni skulle träda in i lustgården utan att Gud känner dem bland er som kämpar hårt och känner dem som är ståndaktiga? Ni brukade önska er döden innan ni mötte den: nu har ni sett den med egna ögon. (137–143)

Muhammad är inte mer än ett sändebud; sändebud har gått hädan före honom. Om han skulle dö eller dödas, skulle ni då vända på klacken? Den som vänder på klacken skadar inte Gud det minsta, och Gud skall löna de tacksamma. Ingen själ kan dö utom med Guds tillåtelse, vid en nedskriven tid. Den som önskar denna världs lön, honom skall Vi ge av den; och den som önskar lönen i det kommande livet, honom skall Vi ge av den; och Vi skall löna de tacksamma. Hur många profeter har inte kämpat, med många hängivna män vid sin sida! De tappade inte modet inför det som drabbade dem på Guds väg, och de försvagades inte och gav inte efter. Gud älskar de ståndaktiga. Allt de sade var: ”Vår Herre, förlåt oss våra synder och våra överdrifter i våra angelägenheter; gör våra fötter stadiga och hjälp oss mot det folk som förnekar sanningen.” Så gav Gud dem denna världs lön och den härliga lönen i det kommande livet. Gud älskar dem som gör gott. (144–148)

Ni som tror! Om ni lyder dem som förnekar sanningen kommer de att få er att vända på klacken, och ni blir förlorare. Nej, Gud är er beskyddare, och Han är den bäste av hjälpare. Vi skall kasta skräck i hjärtana på dem som förnekar sanningen, därför att de vid Guds sida sätter sådant som Han inte har sänt ned något bemyndigande för. Deras boning är Elden – en eländig boning för de orättfärdiga! Gud uppfyllde Sitt löfte till er när ni, med Hans tillåtelse, drev dem på flykten – till dess ni tappade modet och tvistade om ordern och var olydiga sedan Han hade visat er det som ni längtade efter. Somliga av er åtrådde denna värld, och somliga av er åtrådde det kommande livet. Sedan lät Han er vika undan för dem, för att pröva er; och Han har nu förlåtit er, ty Gud är full av nåd mot de troende. Minns när ni klättrade uppför sluttningen utan att vända er om efter någon, medan Sändebudet ropade på er bakifrån. Då lönade Han er med sorg på sorg, för att ni inte skulle sörja över det som gick er ur händerna eller över det som drabbade er. Gud är väl underrättad om vad ni gör. Sedan, efter sorgen, sände Han ned över er en känsla av trygghet – en slummer som överväldigade en grupp bland er, medan en annan grupp, som bara bekymrade sig om sig själv, tänkte orätt om Gud, den hedniska okunnighetens tankar, och sade: ”Har vi något att säga till om i saken?” Säg: ”Saken tillhör helt och hållet Gud.” De döljer i sina hjärtan det som de inte yppar för dig. De säger: ”Om vi hade haft något att säga till om i saken skulle vi inte ha blivit dräpta här.” Säg: ”Även om ni hade stannat i era hus skulle de för vilka döden var bestämd ha gått ut till de platser där de kom att ligga” – för att Gud skulle pröva vad som fanns i era bröst och luttra vad som fanns i era hjärtan. Gud vet väl vad som finns i hjärtana. De av er som vände sig bort den dag då de två härarna möttes – det var Satan som fick dem att halka, på grund av något som de hade gjort; men Gud har nu förlåtit dem. Gud är ständigt förlåtande, överseende. (149–155)

Ni som tror! Var inte som de som förnekar sanningen och säger om sina bröder när de färdas genom landet eller drar ut i strid: ”Om de hade stannat hos oss skulle de inte ha dött eller blivit dödade” – så att Gud gör detta till en källa till vånda i deras hjärtan. Det är Gud som ger liv och låter dö; Gud ser allt vad ni gör. Om ni dödas på Guds väg eller dör, är förlåtelse och barmhärtighet från Gud helt visst bättre än allt som de samlar på hög. Och vare sig ni dör eller dödas, är det inför Gud som ni skall samlas. (156–158)

Det var genom en barmhärtighet från Gud som du, Profet, var mild mot dem. Hade du varit sträng och hårdhjärtad skulle de ha skingrats från din närhet. Förlåt dem därför, be om förlåtelse för dem och rådgör med dem i saken; och när du sedan har fattat ditt beslut, sätt då din lit till Gud. Gud älskar dem som sätter sin lit till Honom. Om Gud hjälper er kan ingen besegra er; men om Han överger er, vem finns det då efter Honom som kan hjälpa er? Till Gud skall därför de troende sätta sin lit. (159–160)

Det anstår ingen profet att handla ohederligt med krigsbytet; den som handlar ohederligt skall på Uppståndelsens dag komma med det som han tog. Då skall varje själ få fullt betalt för det som den har förtjänat, och ingen skall lida orätt. Är den som strävar efter Guds välbehag lik den som har dragit Guds misshag över sig och vars boning är helvetet? Ett eländigt mål! De har olika rang i Guds ögon; och Gud ser allt vad de gör. (161–163)

Gud har helt visst visat de troende en ynnest genom att bland dem låta ett sändebud uppstå ur deras egen mitt, som läser upp Hans tecken för dem, renar dem och lär dem Skriften och Visdomen; dessförinnan hade de varit i uppenbar villfarelse. Hur kommer det sig att ni, när en olycka drabbade er, fastän ni hade drabbat er fiende med dubbelt så mycket, sade: ”Hur har detta kunnat ske?” Säg: ”Det kommer från er själva.” Gud har makt över allting. Det som drabbade er den dag då de två härarna möttes skedde med Guds tillåtelse, för att Han skulle känna de troende och för att Han skulle känna hycklarna, som, när man sade till dem: ”Kom, kämpa på Guds väg, eller försvara åtminstone er själva”, sade: ”Om vi visste att det skulle bli strid skulle vi helt visst följa er.” Den dagen stod de närmare förnekelsen än tron och sade med sina munnar det som inte fanns i deras hjärtan. Gud vet bäst vad de döljer. (164–167)

Det är de som, medan de själva stannade hemma, sade om sina bröder: ”Om de hade lyssnat på oss skulle de inte ha blivit dödade.” Säg: ”Avvärj då döden från er själva, om ni talar sanning.” Tro inte att de som dräps på Guds väg är döda: nej, de lever, försörjda i sin Herres närhet, glada över det som Gud har gett dem av Sin nåd och glada för deras skull som ännu inte har förenat sig med dem utan är kvar, över att ingen fruktan skall komma över dem och att de inte skall sörja – glada över Guds ynnest och nåd, och över att Gud inte låter de troendes lön gå förlorad. De som svarade på Guds och Sändebudets kallelse sedan såret hade drabbat dem – för dem bland dem som gjorde gott och var medvetna om Gud finns en stor lön – de till vilka människorna sade: ”Folket har samlats mot er, så frukta dem”, men det ökade bara deras tro, och de sade: ”Gud är oss nog: en härlig väktare är Han.” Så vände de tillbaka med ynnest och nåd från Gud; ingen skada rörde dem, och de följde Guds välbehag. Gud är Herre över den väldiga nåden. Det är bara Satan som får er att frukta hans bundsförvanter; frukta därför inte dem, utan frukta Mig, om ni är troende. (168–175)

Låt inte dem som störtar sig in i förnekelsen bedröva dig: de skadar inte Gud det minsta. Gud vill inte ge dem någon del i det kommande livet; ett väldigt straff väntar dem. De som köper förnekelse till priset av tro skadar inte Gud det minsta; ett plågsamt straff väntar dem. De som förnekar sanningen skall inte tro att det anstånd som Vi ger dem är bra för dem: Vi ger dem anstånd enbart för att de skall tillta i synd. Ett förödmjukande straff väntar dem. Gud skulle inte lämna de troende i det tillstånd som ni befinner er i förrän Han har skilt det onda från det goda; inte heller skulle Gud ge er inblick i det fördolda. Men Gud utväljer den Han vill bland Sina sändebud för att uppenbara det för honom. Tro därför på Gud och Hans sändebud: om ni tror och är medvetna om Gud har ni en stor lön att vänta. De som snålar med det som Gud har gett dem av Sin nåd skall inte tro att det är bra för dem; nej, det är dåligt för dem. Det som de snålade med skall hängas om deras halsar på Uppståndelsens dag. Arvet efter himlarna och jorden tillhör Gud; och Gud är väl underrättad om vad ni gör. (176–180)

Gud har helt visst hört deras ord som sade: ”Gud är fattig och vi är rika.” Vi skall teckna upp vad de sade, och att de utan rätt dödade profeterna, och Vi skall säga: ”Smaka den brännande Eldens straff! Detta är för vad era egna händer har sänt i förväg – och Gud är aldrig orättvis mot Sina tjänare.” Det är de som säger: ”Gud har slutit förbund med oss att vi inte skall tro på något sändebud om han inte kommer till oss med ett offer som förtärs av eld.” Säg: ”Sändebud kom till er före mig med klara bevis och med just det som ni talar

om; varför dödade ni dem då, om ni talar sanning?" Om de förkastar dig, Profet, så förkastades också sändebud före dig, som kom med klara bevis, med Skrifter och med den upplysande Skriften. Varje själ skall smaka döden, och först på Uppståndelsens dag skall ni få er lön fullt utbetald. Den som förs bort från Elden och släpps in i lustgården har i sanning segrat; livet i denna värld är ingenting annat än villans njutning. Ni skall helt visst prövas i era ägodelar och i er egen person, och ni skall helt visst få höra mycket som sårar från dem som fick Skriften före er och från dem som sätter medgudar vid Guds sida. Men om ni är ståndaktiga och medvetna om Gud, är detta i sanning en fråga om fast beslutsamhet. (181–186)

När Gud slöt förbund med dem som har fått Skriften: "Ni skall göra den klar för människorna och inte dölja den." Men de kastade den bakom ryggen och sålde den för ett ringa pris – hur eländigt var inte det som de köpte! Tro inte att de som jublar över det som de har gjort och älskar att bli prisade för det som de inte har gjort – tro inte att de går säkra för straffet: ett plågsamt straff väntar dem. (187–188)

Herraväldet över himlarna och jorden tillhör Gud; och Gud har makt över allting. I skapelsen av himlarna och jorden och i växlingen mellan natt och dag finns tecken för dem som har fått förstånd – de som minns Gud stående, sittande och liggande på sidan och tänker efter om skapelsen av himlarna och jorden: "Vår Herre, Du har inte skapat detta förgäves. Stor är Du i Din härlighet! Skydda oss därför mot Eldens straff." "Vår Herre, den som Du låter träda in i Elden har Du helt visst dragit vanära över; och de orättfärdiga skall inte ha några hjälpare. Vår Herre, vi har hört en som ropar och kallar till tron: 'Tro på er Herre', och vi har trott. Vår Herre, förlåt oss våra synder, utplåna våra onda gärningar och låt oss dö bland de rättfärdiga. Vår Herre, ge oss det som Du har lovat oss genom Dina sändebud, och dra inte vanära över oss på Uppståndelsens dag: Du sviker aldrig Ditt löfte." Och deras Herre svarade dem: "Jag skall aldrig låta något verk gå förlorat som någon av er har utfört, man eller kvinna – ni är av varandra. De som utvandrade och drevs från sina hem och led skada för Min sak och kämpade och dödades – deras onda gärningar skall Jag helt visst utplåna, och Jag skall föra dem in i lustgårdar genomflutna av floder: en lön från Gud, och hos Gud finns den bästa lönen." (189–195)

Låt dig inte bedras, Profet, av att de som förnekar sanningen far hit och dit genom landet: en kort njutning, och sedan är deras boning helvetet – en eländig viloplats! Men de som är medvetna om sin Herre skall få lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli till evig tid: ett gästfritt mottagande från Gud; och det som finns hos Gud är bäst för de rättfärdiga. (196–198)

Bland Skriftens folk finns det helt visst de som tror på Gud och på det som har sänts ned till er och på det som sändes ned till dem, ödmjuka inför Gud: de säljer inte Guds tecken för ett ringa pris. De skall få sin lön hos sin Herre; Gud är snar till räkenskap. Ni som tror! Var ståndaktiga, överträffa andra i ståndaktighet, stå fasta och var medvetna om Gud, så att ni får framgång. (199–200)

4. Kvinnorna (Al-Nisā')

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Människor! Var medvetna om er Herre, som har skapat er av en enda själ och av den skapat dess make, och som från dessa två har spritt ut en mängd män och kvinnor. Var medvetna om Gud, i vars namn ni ställer krav på varandra, och om släktskapens band: Gud vakar ständigt över er.[4] (1)

Ge de faderlösa deras egendom; byt inte det dåliga mot det goda, och förtär inte deras egendom tillsammans med er egen – det är helt visst en stor synd. Om ni fruktar att ni inte kan handla rättvist mot de faderlösa flickorna, gift er då med sådana andra kvinnor som synes er goda, två, tre eller fyra; men om ni fruktar att ni inte kan handla rättvist mellan dem, då bara en enda, eller slavinnor. Det är mer ägnat att hålla er från orättvisa. Ge kvinnorna deras brudgåvor som en fri gåva; men om de självmant efterskänker någon del därav åt er, njut då den med gott samvete. (2–4)

Lämna inte över till de svagsinta den egendom som Gud har gjort till ett medel för ert uppehälle; men försörj dem av den, klä dem och tala vänligt till dem. Pröva de faderlösa till dess de når giftasvuxen ålder; om ni då finner att de har sunt omdöme, lämna över deras egendom till dem. Förtär den inte slösaktigt och i hast, innan de växer upp. Den förmyndare som är förmögen bör avstå från att ta något av den, och den som är fattig får ta av den vad som är skäligt. När ni lämnar över deras egendom till dem, kalla då vittnen i deras närvaro – fastän Gud är nog som den som håller räkenskap. (5–6)

Männen har en andel i det som föräldrar och nära anförvanter lämnar efter sig, och kvinnorna har en andel i det som föräldrar och nära anförvanter lämnar efter sig, vare sig det är litet eller mycket: en fastställd andel. Om andra anförvanter, faderlösa och behövande är närvarande vid skiftet, ge dem då något därav och tala vänligt till dem. Låt dem som skulle frukta för sina egna avkomlingar, om de lämnade dem hjälplösa efter sig, hysa samma fruktan för andras räkning: de skall vara medvetna om Gud och tala rättframma ord. De som orättmätigt förtär de faderlösas egendom slukar ingenting annat än eld i sina bukar; de skall brinna i en flammande låga. (7–10)

Gud föreskriver er följande om era barn: mannens andel är lika med två kvinnors. Om det bara finns döttrar, två eller fler, är deras andel två tredjedelar av det som den avlidne lämnar efter sig; om det bara finns en enda är hennes andel hälften. Vad den avlidnes föräldrar beträffar har var och en av de två en sjättedel av det som han lämnar efter sig om han har barn; om han inte har något barn och hans föräldrar är hans arvingar har hans mor en tredjedel; om han har bröder eller systrar har hans mor en sjättedel – efter avdrag för vad han kan ha förordnat i testamente eller för skuld. Era föräldrar och era barn – ni vet inte vilka av dem som står er närmast i fråga om nytta. Detta är en förordning från Gud; Gud är allvetande, allvis. Ni har hälften av det som era hustrur lämnar efter sig om de inte har något barn; om de har barn har ni en fjärdedel av det som de lämnar efter sig – efter avdrag för vad de kan ha förordnat i testamente eller för skuld. De har en fjärdedel av det som ni lämnar efter er om ni inte har något barn; om ni har barn har de en åttondel av

[4] Detta är en grundläggande koranvers som alltid läses vid nikah, den muslimska vigseln. Versen innehåller en subtil men ändå mycket dramatisk antydan om en vägledd evolution. Till skillnad från Bibelns påstående att Eva kom ur Adams revben säger Koranen att den första maken kom ur en hona, vilket antyder det första tillfälle då sexuell fortplantning uppstod i den tidiga evolutionen.

det som ni lämnar efter er – efter avdrag för vad ni kan ha förordnat i testamente eller för skuld. Om en man eller en kvinna inte lämnar några direkta arvingar efter sig men har en bror eller en syster, har var och en av de två en sjättedel; om de är fler än så delar de på en tredjedel – efter avdrag för vad som kan ha förordnats i testamente eller för skuld, utan att någon tillfogas skada. Detta är ett bud från Gud; Gud är allvetande, överseende. Detta är de gränser som Gud har satt. Den som lyder Gud och Hans Sändebud för Han in i lustgårdar genomflutna av floder, där han skall förbli till evig tid; det är den stora segern. Men den som trotsar Gud och Hans Sändebud och överskrider Hans gränser för Han in i en Eld, där han skall förbli till evig tid; och ett förödmjukande straff väntar honom. (11–14)

Om några av era kvinnor begår en skamlig handling, kalla då fyra vittnen bland er mot dem; och om de vittnar, håll dem då instängda i deras hus till dess döden tar dem eller Gud anvisar dem en utväg. Om två bland er begår den, straffa då dem båda; men om de ångrar sig och bättrar sig, lämna dem då i fred. Gud är Den som ständigt tar emot ånger, barmhärtig. Gud tar emot ånger enbart från dem som gör ont i okunnighet och sedan snart ångrar sig; till dem vänder Sig Gud i barmhärtighet. Gud är allvetande, allvis. Men ånger tas inte emot från dem som fortsätter att göra ont till dess, när döden kommer till en av dem, han säger: ”Nu ångrar jag mig”, och inte heller från dem som dör som förnekare av sanningen: åt dem har Vi berett ett plågsamt straff. (15–18)

Ni som tror! Det är inte tillåtet för er att ärva kvinnor mot deras vilja; och utöva inte påtryckningar mot dem för att ta tillbaka en del av det som ni har gett dem, såvida de inte begår en uppenbar skamlig handling. Lev med dem i vänlighet; och om ni känner motvilja mot dem, kan det hända att ni känner motvilja mot något som Gud har lagt mycket gott i. Om ni vill byta en hustru mot en annan och ni har gett en av dem en stor skatt, ta då ingenting tillbaka därav. Skulle ni ta det genom förtal och uppenbar synd? Hur skulle ni kunna ta det, när ni har gått in till varandra och de har tagit ett högtidligt förbund av er? (19–21)

Gift er inte med kvinnor som era fäder har varit gifta med – utom det som redan har skett: det var en skamlig handling, något förhatligt och en eländig väg. Förbjudna för er att gifta er med är era mödrar, era döttrar, era systrar, era fastrar, era mostrar, era brorsdöttrar, era systerdöttrar, era fostermödrar som har ammat er, era fostersystrar genom amning, era hustrurs mödrar och era styvdöttrar som står under ert förmynderskap, födda av hustrur med vilka ni har fullbordat äktenskapet – men om ni inte har fullbordat äktenskapet med dem vilar ingen skuld på er – och hustrurna till era söner som är av era egna länder; och det är förbjudet för er att ta två systrar samtidigt, utom det som redan har skett. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Förbjudna är också gifta kvinnor, utom deras slavinnor: detta är Guds förordning för er. Alla andra är tillåtna för er, förutsatt att ni söker dem med era ägodelar i ärbart äktenskap, inte i otukt. För den njutning som ni har haft av dem skall ni ge dem det som tillkommer dem som en förpliktelse; ingen skuld vilar på er för det som ni ömsesidigt kommer överens om sedan förpliktelsen har fastställts. Gud är allvetande, allvis. (22–24)

Om någon av er inte har medel att gifta sig med fria troende kvinnor, låt honom då gifta sig bland de troende slavarna. Gud känner bäst er tro: ni är av varandra. Gift er därför med dem med deras folks tillstånd, och ge dem deras brudgåvor efter vad som är skäligt, som kyska kvinnor, som inte bedriver otukt eller tar sig hemliga älskare. Om de sedan, när de väl är gifta, begår en skamlig handling skall de få hälften av det straff som är föreskrivet för fria kvinnor. Detta gäller dem bland er som fruktar att falla i synd; men att vara tålmodiga är bättre för er. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Gud vill göra allt klart för er, leda er på deras vägar som levde före er och vända Sig till er i barmhärtighet: Gud är allvetande, allvis. Gud vill vända

Sig till er i barmhärtighet, men de som följer sina egna begär vill att ni skall vika långt av. Gud vill lätta er börda, ty människan har skapats svag. (25–28)

Ni som tror! Förtär inte varandras egendom orättmätigt, utan driv handel med ömsesidigt samtycke; och döda inte varandra. Gud är barmhärtig mot er. Den som gör detta i fientlighet och orättvisa skall Vi kasta i en Eld; och det är lätt för Gud. Om ni undviker de stora synder som har förbjudits er skall Vi utplåna era mindre förseelser och föra er in genom en ärans port. Trakta inte efter det varmed Gud har gynnat somliga av er framför andra: männen har en andel av det som de har förtjänat, och kvinnorna har en andel av det som de har förtjänat. Be Gud om Hans nåd; Gud har full kunskap om allting. Åt var och en har Vi utsett arvingar till det som föräldrar och nära anförvanter lämnar efter sig; och dem som ni har bundit er vid med era eder, ge dem deras andel. Gud är vittne till allting. (29–33)

Männen är de som sörjer för kvinnorna, på grund av det som Gud har gett den ena mer än den andra och därför att de ger ut av sina ägodelar. Rättfärdiga kvinnor är därför fromma och vaktar i sina mäns frånvaro det som Gud vill att de skall vakta. Vad dem beträffar från vilkas sida ni fruktar uppstudsighet: förmana dem, lämna dem sedan ensamma i bädden och avskilj er sedan från dem; men om de lyder er, sök då ingen utväg mot dem. Gud är den Högste, den Störste. Om ni fruktar en brytning mellan de två, utse då en skiljedomare från hans familj och en skiljedomare från hennes; om de båda önskar försoning skall Gud föra dem till samförstånd. Gud är allvetande, väl underrättad om allt. (34–35)

Tillbe Gud och sätt ingenting vid Hans sida. Var goda mot föräldrar, mot anförvanter, mot faderlösa, mot behövande, mot grannen som står er nära och grannen som är en främling, mot följeslagaren vid er sida, mot vägfaranden och mot slavarna. Gud älskar inte de högmodiga och skrytsamma – dem som är snåla och uppmanar andra att vara snåla, och som döljer det som Gud har gett dem av Sin nåd. För dem som förnekar sanningen har Vi berett ett förödmjukande straff – och dem som ger av sina ägodelar för att bli sedda av människor och som varken tror på Gud eller på den Yttersta dagen. Den som har Satan till följeslagare – vilken eländig följeslagare är inte han! Vad skulle det skada dem om de trodde på Gud och den Yttersta dagen och gav av det som Gud har skänkt dem? Gud känner dem väl. Gud gör ingen orätt, inte ens så mycket som ett stoftkorns vikt; och om det finns en god gärning mångfaldigar Han den och ger från Sig själv en stor lön. Hur skall det bli när Vi för fram ett vittne ur varje samfund och för fram dig, Profet, som vittne mot dessa? Den Dagen skall de som förnekade sanningen och trotsade Sändebudet önska att jorden jämnades över dem; och de skall inte kunna dölja en enda sak för Gud. (36–42)

Ni som tror! Närma er inte bönen när ni är berusade, förrän ni vet vad ni säger; och inte heller i ett tillstånd av större orenhet – om ni inte bara passerar förbi – förrän ni har tvättat er. Om ni är sjuka eller på resa, eller om någon av er har förrättat sina behov, eller om ni har rört vid kvinnor, och ni inte finner något vatten, ta då ren jord och stryk era ansikten och händer med den. Gud är ständigt överseende, ständigt förlåtande. (43)

Har du inte sett dem som fick en del av Skriften? De köper villfarelse och önskar att också ni skall förlora vägen. Gud vet bäst vilka era fiender är; Gud är nog som beskyddare, och Gud är nog som hjälpare. Bland judarna finns det de som flyttar orden från deras platser och säger: "Vi hör och vi trotsar", och "Hör, må du ingenting höra", och "Rā'inā" – de vrider sina tungor och angriper religionen. Hade de sagt: "Vi hör och vi lyder", och "Lyssna", och "Unẓurnā", skulle det ha varit bättre för dem och rättare; men Gud har förbannat dem för deras förnekelse, så de tror bara föga. (44–46)

Ni som har fått Skriften! Tro på det som Vi har sänt ned och som bekräftar det som redan finns hos er, innan Vi utplånar ansikten och vänder dem bakåt, eller förbannar dem så som Vi förbannade sabbatsfolket. Guds befallning går alltid i verkställighet. Gud förlåter inte att något sätts vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill allt som är mindre än detta. Den som sätter något vid Guds sida har hittat på en oerhörd synd. Har du inte sett dem som gör anspråk på att själva vara rena? Nej – det är Gud som renar den Han vill, och de skall inte lida orätt, inte ens så mycket som tråden på en dadelkärna. Se hur de hittar på lögner om Gud; redan detta är en uppenbar synd. Har du inte sett dem som fick en del av Skriften? De tror på avgudar och falska gudar och säger om dem som förnekar sanningen: ”Dessa är bättre vägledda än de troende.” Det är dem som Gud har förbannat; och den som Gud förbannar, för honom finner du ingen hjälpare. Eller har de någon del i herraväldet? I så fall skulle de inte ge människorna så mycket som fläcken på en dadelkärna. Eller avundas de människorna det som Gud har gett dem av Sin nåd? Vi gav Abrahams ätt Skriften och Visdomen, och Vi gav dem ett mäktigt rike. Somliga av dem trodde på honom och somliga vände sig bort från honom; helvetet är nog som flammande eld. Dem som förnekar Våra tecken skall Vi kasta i en Eld: så ofta deras hud har bränts igenom skall Vi byta ut den mot annan hud, så att de får smaka straffet. Gud är allsmäktig, allvis. Men dem som tror och gör goda gärningar skall Vi föra in i lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli till evig tid; där skall de ha renade makar, och Vi skall föra in dem i skugga på skugga. (47–57)

Gud befaller er att återlämna det som har anförtrotts er till dess ägare och att, när ni dömer mellan människor, döma med rättvisa. Hur härligt är inte det som Gud förmanar er med! Gud är allhörande, allseende. Ni som tror! Lyd Gud och lyd Sändebudet och dem bland er som har myndighet. Om ni är oense om något, hänskjut det då till Gud och Sändebudet, om ni tror på Gud och den Yttersta dagen: det är bäst och ger den skönaste utgången. Har du inte sett dem som påstår att de tror på det som har sänts ned till dig och på det som sändes ned före dig? De vill föra sina tvister inför falska domare, fastän de har befallts att förkasta dem; och Satan vill leda dem långt vilse. När man säger till dem: ”Kom till det som Gud har sänt ned och till Sändebudet”, ser du hycklarna vända sig bort från dig i motvilja. Hur skall det bli när en olycka drabbar dem på grund av det som deras egna händer har sänt i förväg? Då skall de komma till dig och svära vid Gud: ”Vi avsåg ingenting annat än välvilja och försoning.” Gud vet vad som finns i dessa människors hjärtan; vänd dig därför bort från dem, förmana dem och tala till dem om dem själva med ord som tränger djupt. (58–63)

Vi har inte sänt något sändebud annat än för att han med Guds tillåtelse skall bli åtlydd. Om de bara, när de hade gjort sig själva orätt, hade kommit till dig, Profet, och bett Gud om förlåtelse, och Sändebudet hade bett om förlåtelse för dem – då skulle de ha funnit att Gud är Den som ständigt tar emot ånger, barmhärtig. Men nej, vid din Herre, de kommer inte att tro förrän de gör dig till domare i sina tvister och sedan inte finner något motstånd inom sig mot det som du beslutar, utan fogar sig helt och fullt. Hade Vi föreskrivit för dem: ”Ge era liv” eller: ”Lämna era hem”, skulle bara några få av dem ha gjort det. Hade de gjort det som de förmanades att göra skulle det ha varit bättre för dem och en starkare bekräftelse; då skulle Vi ha gett dem en stor lön från Oss själva och lett dem till en rak väg. Den som lyder Gud och Sändebudet skall vara bland dem som Gud har välsignat med Sin ynnest: profeterna, de sannfärdiga, martyrerna och de rättfärdiga – och vilka härliga följeslagare är inte dessa! Detta är Guds nåd; och Gud är nog som den som vet allt. (64–70)

Ni som tror! Vidta era försiktighetsmått; dra sedan ut i skilda avdelningar eller dra ut alla tillsammans. Bland er finns den som blir efter; om sedan en olycka drabbar er säger han: ”Gud har varit nådig mot mig, eftersom jag inte var med dem.” Men om en nåd från Gud kommer er till del säger han – som om det aldrig hade

funnits någon vänskap mellan er och honom: "Om jag bara hade varit med dem skulle jag ha vunnit en stor framgång!" Låt dem som säljer livet i denna värld för det kommande livet kämpa på Guds väg; den som kämpar på Guds väg, vare sig han dödas eller segrar, skall Vi ge en stor lön. Varför skulle ni inte kämpa på Guds väg och för de förtryckta män, kvinnor och barn som ropar: "Vår Herre, för oss ut ur denna stad vars folk är förtryckare, och ge oss från Dig en beskyddare, och ge oss från Dig en hjälpare"? De som tror kämpar på Guds väg, och de som förnekar sanningen kämpar på de falska gudarnas väg. Kämpa därför mot Satans bundsförvanter: Satans list är helt visst svag. (71–76)

Har du inte sett dem till vilka det sades: "Håll tillbaka era händer, förrätta bönen och ge den föreskrivna allmosan"? När det sedan föreskrevs för dem att kämpa fruktade en grupp bland dem människor så som de borde frukta Gud, eller ännu mer, och sade: "Vår Herre, varför har Du föreskrivit för oss att kämpa? Om Du bara hade gett oss en liten tid till!" Säg: "Denna världs njutning är kort, och det kommande livet är bättre för dem som är medvetna om Gud; och ni skall inte lida orätt, inte ens så mycket som tråden på en dadelkärna." Var ni än befinner er skall döden hinna upp er, även om ni är i höga torn. Om något gott kommer dem till del säger de: "Detta är från Gud"; men om något ont drabbar dem säger de: "Detta är från dig, Profet." Säg: "Allt är från Gud." Vad är det med dessa människor, som knappt kan förstå ett ord? Allt gott som kommer dig till del är från Gud, och allt ont som drabbar dig är från dig själv. Vi har sänt dig som ett sändebud till människorna, och Gud är nog som vittne. Den som lyder Sändebudet har lytt Gud; och den som vänder sig bort – Vi har inte sänt dig för att vaka över dem. De säger: "Vi lyder", men när de lämnar dig smider en grupp bland dem om natten planer på något annat än det som du säger; och Gud skriver ned det som de planerar om natten. Vänd dig därför bort från dem och förlita dig på Gud; Gud är nog som väktare. (77–81)

Vill de inte tänka efter om Koranen? Hade den varit från någon annan än Gud skulle de ha funnit många motsägelser i den.[5] (82)

Var gång något som rör trygghet eller fruktan kommer till dem sprider de ut det; men hade de hänskjutit det till Sändebudet och till dem bland dem som har myndighet, skulle de bland dem som kan utvinna dess innebörd ha fått veta det. Hade det inte varit för Guds nåd mot er och Hans barmhärtighet skulle alla utom några få av er ha följt Satan. (83)

Kämpa därför på Guds väg, Profet; du har bara ansvar för dig själv. Och egga de troende: det kan hända att Gud håller tillbaka styrkan hos dem som förnekar sanningen. Gud är starkare i makt och strängare i straff. (84)

Den som lägger sig ut för en god sak skall få en del i den, och den som lägger sig ut för en ond sak skall bära en börda av den; Gud vakar över allting. När ni hälsas med en hälsning, hälsa då med en som är bättre eller besvara den i samma mån; Gud håller räkning på allting.[6] (85–86)

---

[5] **En grundläggande vers: Den ärorika Koranen är fri från vetenskapliga, filosofiska, historiska och teologiska motsägelser**
Koranen 3:7 och 4:82 – en sammanfattande kommentar i ljuset av vetenskap, filosofi och teologi
Reflektioner över Koranen 4:82 – den gudomliga följdriktighetens psykologi, filosofi och teologi

[6] Dessa grundläggande verser skapar en generös anda hos de troende, eftersom de har en fast tro på att inte ens den minsta av deras goda gärningar går förlorad. De upptecknas och kommer att belönas. På samma sätt måste vi vara försiktiga och undvika synd, så att vi inte befinns skyldiga.

Gud: det finns ingen gud utom Han. Han skall helt visst samla er till Uppståndelsens dag, om vilken inget tvivel råder; och vems ord är sannare än Guds? (87)

Varför är ni delade i två grupper i fråga om hycklarna, när Gud har kastat dem tillbaka i förnekelse för det som de har förtjänat? Vill ni vägleda dem som Gud har låtit gå vilse? Den som Gud låter gå vilse, för honom finner du aldrig någon väg. De önskar att ni skulle förneka sanningen så som de har förnekat den, så att ni alla skulle vara lika. Ta därför inga bundsförvanter bland dem förrän de utvandrar på Guds väg; och om de vänder tillbaka, grip dem då och döda dem varhelst ni finner dem, och ta ingen av dem till bundsförvant eller hjälpare – utom dem som ansluter sig till ett folk som ni har ett fördrag med, eller som kommer till er med hjärtan som ryggar för att kämpa mot er eller mot sitt eget folk. Om Gud hade velat kunde Han ha gett dem makt över er, och de skulle ha kämpat mot er. Om de därför drar sig tillbaka från er och inte kämpar mot er och erbjuder er fred, ger Gud er ingen väg mot dem. Ni kommer att finna andra som vill vara trygga för er och trygga för sitt eget folk; var gång de förs tillbaka till frestelsen störtas de i den. Om de därför inte drar sig tillbaka från er och inte erbjuder er fred och inte håller tillbaka sina händer, grip dem då och döda dem varhelst ni möter dem: mot sådana har Vi gett er klar fullmakt. (88–91)

Det tillkommer inte en troende att döda en troende, annat än av misstag. Den som av misstag dödar en troende skall frige en troende slav och betala blodspengar till offrets familj, om de inte efterskänker dem som en allmosa. Om offret var en troende som tillhörde ett folk som ligger i krig med er, är boten att frige en troende slav; om han tillhörde ett folk som ni har ett fördrag med, skall blodspengar betalas till hans familj och en troende slav friges. Den som inte finner medel till det skall fasta två månader i följd: en botgöring från Gud. Gud är allvetande, allvis. Den som uppsåtligen dödar en troende, hans lön är helvetet, där han skall förbli till evig tid: Guds vrede och förbannelse vilar över honom, och Han har berett honom ett väldigt straff. Ni som tror! När ni drar ut på Guds väg, pröva då noga, och säg inte till den som erbjuder er fred: ”Du är ingen troende”, i er strävan efter denna världs tillfälliga vinster – hos Gud finns rikligt byte. Sådana var ni själva förut, och Gud visade er Sin ynnest; pröva därför noga. Gud är väl underrättad om vad ni gör. (92–94)

De troende som stannar hemma – andra än de som har en skada som hindrar dem – är inte jämställda med dem som strävar på Guds väg med sina ägodelar och sin egen person. Gud har höjt dem som strävar med sina ägodelar och sin person en grad över dem som stannar hemma. Åt var och en har Gud lovat den bästa lönen; men Gud har gett dem som strävar företräde framför dem som stannar hemma med en stor lön – hedersgrader från Honom och förlåtelse och barmhärtighet. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (95–96)

När änglarna tar själarna hos dem som har gjort sig själva orätt skall de säga: ”I vilket tillstånd befann ni er?” De skall svara: ”Vi var förtryckta i landet.” De skall säga: ”Var inte Guds jord rymlig nog för att ni skulle kunna utvandra på den?” Deras boning är helvetet – ett eländigt mål! – utom de verkligt hjälplösa män, kvinnor och barn som saknar medel och inte kan finna någon väg; dessa kan Gud mycket väl förlåta: Gud är ständigt överseende, ständigt förlåtande. Den som utvandrar på Guds väg skall på jorden finna mången tillflykt och gott om utrymme. Den som lämnar sitt hem som utvandrare till Gud och Hans Sändebud och sedan hinns upp av döden, hans lön åligger det Gud att ge; Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (97–100)

När ni färdas genom landet vilar ingen skuld på er om ni förkortar bönen, om ni fruktar att de som förnekar sanningen kan angripa er: de som förnekar sanningen är era uppenbara fiender. När du, Profet, är bland dem och leder dem i bönen, låt då en grupp av dem stå med dig och behålla sina vapen. När de har fallit ned

i tillbedjan, låt dem dra sig tillbaka bakåt och låt en annan grupp, som ännu inte har bett, komma fram och be med dig, och låt dem vidta sina försiktighetsmått och behålla sina vapen. De som förnekar sanningen skulle gärna se att ni inte gav akt på era vapen och er tross, så att de kunde kasta sig över er i ett enda anfall. Ingen skuld vilar på er om ni lägger ifrån er vapnen därför att regn hindrar er eller ni är sjuka; men vidta era försiktighetsmått. Gud har berett ett förödmjukande straff åt dem som förnekar sanningen. När ni har avslutat bönen, minns då Gud stående, sittande och liggande på sidan. När ni sedan är i trygghet, förrätta då bönen fullt ut: bönen är föreskriven för de troende på bestämda tider. Var inte klenmodiga när ni förföljer fienden: om ni lider, så lider de så som ni lider, men ni hoppas av Gud på det som de inte hoppas på. Gud är allvetande, allvis. (101–104)

Vi har sänt ned Skriften till dig, Profet, med sanningen, så att du skall döma mellan människorna efter det som Gud har visat dig; var därför inte de svekfullas försvarare. Be Gud om förlåtelse: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Tala inte till förmån för dem som sviker sina egna själar: Gud älskar inte den som är svekfull och syndig. De gömmer sig för människorna, men de kan inte gömma sig för Gud: Han är med dem när de om natten smider planer med ord som misshagar Honom; Gud omsluter allt vad de gör. Här står ni och talar för dem i livet i denna värld; men vem skall tala för dem inför Gud på Uppståndelsens dag, eller vem skall vara deras väktare? Den som gör något ont eller gör sin egen själ orätt och sedan ber Gud om förlåtelse skall finna att Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Den som begår en synd begår den bara mot sig själv; Gud är allvetande, allvis. Den som begår en förseelse eller en synd och sedan kastar den på en oskyldig har lastat på sig förtal och en uppenbar synd. (105–112)

Hade det inte varit för Guds nåd mot dig, Profet, och Hans barmhärtighet skulle en grupp bland dem ha föresatt sig att leda dig vilse; men de leder inga andra vilse än sig själva, och de kan inte skada dig på något sätt. Gud har sänt ned Skriften och Visdomen till dig och lärt dig det som du inte visste: Guds nåd mot dig är i sanning stor. Det finns inget gott i mycket av deras hemliga samtal, utom hos den som uppmanar till välgörenhet eller till det som är rätt eller till försoning mellan människor; den som gör detta i sin strävan efter Guds välbehag skall Vi ge en stor lön. Den som sätter sig upp mot Sändebudet sedan vägledningen har blivit klar för honom och följer en annan väg än de troendes, honom skall Vi överlämna åt det som han har vänt sig till, och Vi skall kasta honom i helvetet – ett eländigt mål! (113–115)

Gud förlåter inte att något sätts vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill allt som är mindre än detta; den som sätter något vid Guds sida har gått långt vilse. I Hans ställe åkallar de ingenting annat än kvinnliga gudomligheter; de åkallar ingen annan än en upprorisk Satan, som Gud har förbannat. Han sade: "Jag skall helt visst ta en bestämd andel av Dina tjänare; jag skall leda dem vilse och fylla dem med fåfänga begär; jag skall befalla dem, och de skall skära i boskapens öron; jag skall befalla dem, och de skall förändra Guds skapelse." Den som tar Satan till beskyddare i stället för Gud har uppenbart lidit en förlust. Han ger dem löften och fyller dem med fåfänga begär; men det som Satan lovar dem är ingenting annat än bländverk. Deras boning är helvetet, och de skall inte finna någon utväg därifrån. Men dem som tror och gör goda gärningar skall Vi föra in i lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli i evigheters evighet: ett sant löfte från Gud – och vems ord är sannare än Guds? Det går inte efter era önskedrömmar och inte heller efter önskedrömmarna hos Skriftens folk: den som gör något ont skall få det vedergällt och skall inte finna någon beskyddare eller hjälpare utom Gud. Men den som gör goda gärningar, man eller kvinna, och är troende – dessa skall träda in i lustgården och skall inte lida orätt, inte ens så mycket som fläcken på en dadelkärna. Vem har en bättre religion än den som överlämnar hela sitt jag åt Gud, gör gott och följer Abrahams troslära,

han som var en man av ren tro? Gud tog Abraham till vän. Gud tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden; Gud omsluter allting. (116–126)

De ber dig, Profet, om ett utslag rörande kvinnorna. Säg: "Gud ger er ett utslag om dem, liksom det som läses upp för er i Skriften rörande de faderlösa flickor som ni inte ger det som är föreskrivet för dem, fastän ni önskar gifta er med dem, och rörande hjälplösa barn, och att ni skall handla rättvist mot de faderlösa. Vad gott ni än gör, det vet Gud väl." (127)

Om en kvinna fruktar misshandel eller övergivande från sin mans sida vilar ingen skuld på de två om de träffar en uppgörelse sinsemellan; och uppgörelse är bäst. Själarna är benägna till girighet; men om ni gör gott och är medvetna om Gud, så är Gud väl underrättad om vad ni gör. Ni kommer aldrig att kunna behandla era hustrur lika, hur gärna ni än vill; men vänd er inte helt till den ena, så att ni lämnar den andra liksom svävande. Om ni ställer allt till rätta och är medvetna om Gud, så är Gud ständigt förlåtande, barmhärtig. Om de två skiljs åt skall Gud försörja var och en av dem ur Sitt överflöd: Gud är allomfattande, allvis. Gud tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden. Vi befallde dem som fick Skriften före er, och Vi befaller er: var medvetna om Gud. Om ni förnekar sanningen – Gud tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden; Gud är Sig själv nog, värd allt lov. Gud tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden; Gud är nog som väktare. Om Han så ville kunde Han helt och hållet föra bort er, människor, och sätta andra i ert ställe: Gud har makt att göra det. Den som önskar denna världs lön – hos Gud finns lönen i denna värld och i det kommande livet; Gud är allhörande, allseende. (128–134)

Ni som tror! Stå fasta för rättvisan som vittnen inför Gud, även om det skulle vara mot er själva eller era föräldrar eller era nära anförvanter; vare sig personen är rik eller fattig står Gud båda närmare. Följ därför inte er egen åtrå, så att ni inte viker av från rättvisan; och om ni förvränger ert vittnesmål eller vänder er bort, så är Gud väl underrättad om vad ni gör. Ni som tror! Tro på Gud och Hans Sändebud och på den Skrift som Han har sänt ned till Sitt Sändebud och på den Skrift som Han sände ned förut. Den som förnekar Gud, Hans änglar, Hans Skrifter, Hans sändebud och den Yttersta dagen har gått långt vilse. De som tror, sedan förnekar sanningen, sedan tror igen, sedan förnekar igen och sedan tilltar i förnekelse – dem skall Gud inte förlåta och inte leda till någon väg. Ge hycklarna budskapet att ett plågsamt straff väntar dem – (135–138)

dem som tar dem som förnekar sanningen till bundsförvanter hellre än de troende. Söker de ära hos dem? All ära tillhör Gud. Han har redan sänt ned till er i Skriften att när ni hör Guds tecken förnekas och förlöjligas skall ni inte sitta hos dem förrän de övergår till något annat samtal – annars skulle ni vara som de. Gud skall helt visst samla hycklarna och dem som förnekar sanningen, alla tillsammans, i helvetet – dem som väntar och bevakar er: om en seger kommer till er från Gud säger de: "Var vi inte med er?" Men om de som förnekar sanningen vinner en andel säger de: "Hade vi inte övertaget över er, och skyddade vi er inte mot de troende?" Gud skall döma mellan er på Uppståndelsens dag, och Gud skall aldrig ge dem som förnekar sanningen någon väg över de troende. (139–141)

Hycklarna vill bedra Gud, men det är Han som bedrar dem. När de reser sig för att be reser de sig håglöst, för att bli sedda av människor, och de minns Gud bara föga – vacklande mellan det ena och det andra, utan att höra vare sig till dessa eller till de andra. Den som Gud låter gå vilse, för honom finner du aldrig någon väg. Ni som tror! Ta inte dem som förnekar sanningen till bundsförvanter i stället för de troende. Vill ni ge Gud en klar sak mot er själva? Hycklarna skall vara i Eldens nedersta djup, och du skall inte finna någon hjälpare för dem – utom dem som ångrar sig, ställer allt till rätta, håller fast vid Gud och uppriktigt ägnar sin religion åt Honom: de skall vara med de troende, och Gud skall ge de troende en stor lön. Varför skulle

Gud straffa er om ni är tacksamma och tror? Gud är erkännsam, allvetande. Gud älskar inte att det onda yttras offentligt, utom av den som har lidit orätt; Gud är allhörande, allvetande. Vare sig ni gör det goda öppet eller döljer det eller förlåter något ont – Gud är ständigt överseende och har all makt. (142–149)

De som förnekar Gud och Hans sändebud och vill göra åtskillnad mellan Gud och Hans sändebud och säger: ”Vi tror på somliga och förnekar andra”, och vill ta en väg däremellan – de är i sanning förnekarna; och åt förnekarna har Vi berett ett förödmjukande straff. Men de som tror på Gud och Hans sändebud och inte gör åtskillnad mellan någon av dem – dem skall Han ge deras lön; Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (150–152)

Skriftens folk ber dig att låta en bok komma ned till dem från himlen. Av Moses bad de om något ännu större än detta: de sade: ”Visa oss Gud öppet”, och blixten slog ned på dem för deras orättfärdighet. Sedan tog de sig an kalven och tillbad den, efter det att klara bevis hade kommit till dem; ändå förlät Vi detta och gav Moses uppenbar myndighet. Vi reste Berget högt över dem när förbundet slöts med dem, och Vi sade till dem: ”Gå in genom porten i ödmjukhet”, och Vi sade till dem: ”Överträd inte sabbatsbudet”, och Vi slöt ett högtidligt förbund med dem. Så straffade Vi dem för att de bröt sitt förbund, för att de förnekade Guds tecken, för att de utan rätt dödade profeterna och för att de sade: ”Våra hjärtan är inneslutna” – nej, Gud har förseglat dem för deras förnekelse, så de tror bara föga – och för deras förnekelse och för att de yttrade ett oerhört förtal mot Maria, och för att de sade: ”Vi dödade Messias, Jesus, Marias son, Guds Sändebud.” De dödade honom inte, och de korsfäste honom inte heller, men det framställdes så för dem. De som är oense om detta svävar i tvivel om det: de har ingen kunskap om det utan följer bara förmodanden; och helt visst dödade de honom inte. Nej: Gud upphöjde honom till Sig; Gud är allsmäktig, allvis. Det finns ingen bland Skriftens folk som inte kommer att tro på honom före hans död; och på Uppståndelsens dag skall han vara ett vittne mot dem. För judarnas orättfärdighet förbjöd Vi dem alltså goda ting som hade varit tillåtna för dem, och för att de vände många bort från Guds väg, och för att de tog ocker, fastän det hade förbjudits dem, och för att de orättmätigt förtärde människors egendom. Åt dem bland dem som förnekar sanningen har Vi berett ett plågsamt straff. Men de bland dem som är fast grundade i kunskap, och de troende, tror på det som har sänts ned till dig, Profet, och på det som sändes ned före dig; och de som förrättar bönen, ger den föreskrivna allmosan och tror på Gud och den Yttersta dagen – dem skall Vi ge en stor lön. (153–162)

Vi har sänt uppenbarelse till dig, Profet, så som Vi sände uppenbarelse till Noa och profeterna efter honom; och Vi sände uppenbarelse till Abraham, Ismael, Isak, Jakob och Stammarna, till Jesus, Job, Jona, Aron och Salomo; och Vi gav David Psalmerna. Och det fanns sändebud som Vi förut har berättat för dig om, och sändebud som Vi inte har berättat för dig om – och till Moses talade Gud direkt. Sändebud som förde med sig glada budskap och varning, så att människorna inte skulle ha något argument mot Gud efter sändebuden: Gud är allsmäktig, allvis. Men Gud vittnar om det som Han har sänt ned till dig: Han har sänt ned det med Sin kunskap; och även änglarna vittnar – fastän Gud är nog som vittne. De som förnekar sanningen och vänder andra bort från Guds väg har gått långt vilse. De som förnekar sanningen och gör orätt – dem skall Gud inte förlåta och inte leda till någon annan väg än vägen till helvetet, där de skall förbli i evigheters evighet; och det är lätt för Gud. (163–169)

Människor! Sändebudet har kommit till er med sanningen från er Herre, så tro: det är bäst för er. Men om ni förnekar – Gud tillhör allt som finns i himlarna och på jorden; Gud är allvetande, allvis. Skriftens folk! Gå inte till överdrift i er religion, och säg ingenting annat om Gud än sanningen. Messias, Jesus, Marias son, var bara ett Guds sändebud och Hans Ord, som Han skänkte Maria, och en ande från Honom. Tro därför på Gud

och Hans sändebud, och säg inte: ”Tre.” Upphör: det är bäst för er. Gud är bara en enda Gud; stor är Han i Sin härlighet – skulle Han ha en son! Honom tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden; Gud är nog som väktare. Messias skulle aldrig hålla sig för god för att vara Guds tjänare, och inte heller de änglar som har förts nära Honom. De som håller sig för goda för att tillbe Honom och är högmodiga – Han skall samla dem alla till Sig. Vad dem beträffar som tror och gör goda gärningar skall Han ge dem deras lön till fullo och lägga till mer av Sin nåd; men dem som håller sig för goda och är högmodiga skall Han straffa med ett plågsamt straff, och de skall inte finna någon beskyddare eller hjälpare åt sig utom Gud. (170–173)

Människor! Ett bevis har kommit till er från er Herre, och Vi har sänt ned ett klart ljus till er. Vad dem beträffar som tror på Gud och håller fast vid Honom skall Han föra in dem i barmhärtighet och nåd från Sig, och leda dem till Sig på en rak väg. (174–175)

De ber dig, Profet, om ett utslag. Säg: ”Gud ger er ett utslag rörande den som varken lämnar förälder eller barn efter sig: om en man dör utan att lämna något barn men har en syster, får hon hälften av det som han lämnar efter sig; och han ärver henne om hon inte har något barn. Om det finns två systrar får de två tredjedelar av det som han lämnar efter sig; och om det finns bröder och systrar är mannens andel lika stor som två kvinnors. Gud gör detta klart för er, så att ni inte går vilse; Gud har full kunskap om allting.” (176)

5. Måltiden (Al-Mā'ida)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ni som tror! Håll era förbund. Tillåtna för er är hjordens djur, utom det som nu skall läsas upp för er; men villebråd är inte lovligt medan ni befinner er i vallfärdens helgade tillstånd. Gud föreskriver vad Han vill. Ni som tror! Kränk inte Guds riter, inte heller den Heliga månaden, offerdjuren eller de kransar som utmärker dem, och inte heller dem som är på väg till det Heliga huset i sin strävan efter sin Herres nåd och välbehag. När ni har lämnat vallfärdens helgade tillstånd får ni jaga. Och låt inte hatet mot ett folk som en gång hindrade er från den Heliga moskén driva er att överskrida gränserna. Hjälp varandra i rättfärdighet och medvetenhet om Gud; hjälp inte varandra i synd och fiendskap. Var medvetna om Gud: Gud straffar strängt. (1–2)

Förbjudet för er är kadaver, blod, svinkött, det som har helgats åt någon annan än Gud, det djur som har strypts eller slagits ihjäl eller dödats genom fall eller stångats ihjäl eller rivits av ett rovdjur – om ni inte slaktar det medan det ännu lever – och det som har offrats på stenaltaren; och förbjudet är också att dela upp kött med hjälp av spådomspilar: det är en olydnadens handling. I dag har de som förnekar sanningen förlorat hoppet om att omstörta er religion; frukta därför inte dem, utan frukta Mig. I dag har Jag fullkomnat er religion för er, fullbordat Min ynnest mot er och utvalt åt er överlämnandet åt Gud som er religion. Men den som drivs av hunger, utan någon dragning till synd – Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (3)

De frågar dig vad som är tillåtet för dem. Säg: "Tillåtet för er är allt gott, och det som de jaktdjur som ni har dresserat fångar åt er – ni lär dem något av det som Gud har lärt er – så ät av det som de fångar åt er och nämn Guds namn över det. Och var medvetna om Gud: Gud är snar till räkenskap." I dag har allt gott gjorts tillåtet för er. Den föda som tillhör dem som har fått Skriften är tillåten för er, och er föda är tillåten för dem. Och tillåtna för er är kyska kvinnor bland de troende och kyska kvinnor bland dem som fick Skriften före er, när ni har gett dem deras brudgåvor och tar dem i hederligt äktenskap, inte i otukt och inte som hemliga älskarinnor. Den som förkastar tron, hans verk har gått om intet, och i det kommande livet skall han höra till förlorarna. (4–5)

Ni som tror! När ni reser er för att be, tvätta då era ansikten och era händer upp till armbågarna, stryk över era huvuden och tvätta era fötter upp till fotknölarna. Om ni är i ett tillstånd av större orenhet, så rena er. Men om ni är sjuka eller på resa, eller om någon av er har förrättat sina behov, eller om ni har haft beröring med kvinnor, och ni inte finner något vatten, ta då ren jord och stryk era ansikten och händer med den. Gud vill inte lägga någon svårighet på er; Han vill rena er och fullborda Sin ynnest mot er, så att ni skall vara tacksamma. Minns Guds ynnest mot er och det förbund som Han band er med när ni sade: "Vi hör och vi lyder." Var medvetna om Gud: Gud vet väl vad som finns i människornas bröst. (6–7)

Ni som tror! Stå fasta för Gud som vittnen för rättvisan, och låt inte hatet mot något folk leda er bort från att vara rättvisa. Var rättvisa: det är närmare medvetenhet om Gud. Och var medvetna om Gud: Gud är väl underrättad om allt vad ni gör. Gud har lovat dem som tror och gör goda gärningar att förlåtelse och en stor lön väntar dem; men de som förnekar sanningen och förkastar Våra tecken – de är den Flammande eldens följeslagare. (8–10)

Ni som tror! Minns Guds ynnest mot er när ett folk stod i begrepp att sträcka ut sina händer mot er och Han höll tillbaka deras händer från er. Var medvetna om Gud, och på Gud skall de troende förlita sig. (11)

Gud slöt ett förbund med Israels barn, och Vi lät tolv hövdingar uppstå bland dem. Och Gud sade: ”Jag är med er. Så länge ni förrättar bönen och ger den föreskrivna allmosan, tror på Mina sändebud och står dem bi och ger Gud ett gott lån, skall Jag helt visst utplåna era onda gärningar och föra in er i lustgårdar genomflutna av floder. Men den av er som därefter förnekar sanningen har gått vilse från den rätta vägen.” Sedan, därför att de bröt sitt förbund, förbannade Vi dem och gjorde deras hjärtan hårda. De vränger orden ur deras rätta platser, och de har glömt en del av det som de blev påminda om. Du kommer inte att upphöra att upptäcka svek hos dem, utom hos några få av dem; men förlåt dem och ha överseende: Gud älskar dem som gör gott. Och med dem som säger: ”Vi är kristna” slöt Vi ett förbund, men också de glömde en del av det som de blev påminda om; därför väckte Vi fiendskap och hat bland dem till Uppståndelsens dag, och Gud skall låta dem veta vad de brukade göra. (12–14)

Skriftens folk! Vårt Sändebud har kommit till er och gör klart för er mycket av det som ni brukade dölja av Skriften, och går förbi mycket. Från Gud har ett ljus och en klar Skrift kommit till er, med vilken Gud leder dem som söker Hans välbehag till fridens vägar och med Sin tillåtelse för dem ut ur mörkrets djup till ljuset och leder dem till en rak väg. De som säger: ”Gud är Messias, Marias son”, har helt visst förnekat sanningen. Säg: ”Vem skulle då kunna göra något mot Gud om Han ville förgöra Messias, Marias son, och hans mor och alla på jorden?” Herraväldet över himlarna och jorden och allt som finns mellan dem tillhör Gud: Han skapar vad Han vill, och Gud har makt över allting. Judarna och de kristna säger: ”Vi är Guds barn och Hans älskade.” Säg: ”Varför straffar Han er då för era synder? Nej – ni är människor bland dem som Han har skapat. Han förlåter den Han vill och straffar den Han vill.” Herraväldet över himlarna och jorden och allt som finns mellan dem tillhör Gud, och hos Honom är färdens mål. Skriftens folk! Vårt Sändebud har kommit till er och gör allt klart för er efter ett uppehåll utan sändebud, så att ni inte skall säga: ”Ingen bärare av glada budskap och ingen varnare kom till oss.” Nu har en bärare av glada budskap och en varnare kommit till er. Gud har makt över allting. (15–19)

Och minns när Moses sade till sitt folk: ”Mitt folk, minns Guds ynnest mot er när Han lät profeter uppstå bland er, gjorde er till konungar och gav er det som Han inte hade gett något annat folk i världen. Mitt folk, gå in i det heliga land som Gud har föreskrivit för er, och vänd inte tillbaka, annars störtas ni som förlorare.” De sade: ”Moses, där finns ett folk av väldig styrka, och vi kommer aldrig att gå in dit förrän de lämnar det. Om de lämnar det, då skall vi gå in.” Två män som fruktade Gud, och som Gud hade visat Sin ynnest, sade: ”Gå in mot dem genom porten; när ni väl har gått in genom den skall ni segra. Och förlita er på Gud, om ni är troende.” De sade: ”Moses, vi kommer aldrig att gå in dit så länge de är där. Gå, du och din Herre, och kämpa – vi stannar just här.” Han sade: ”Herre, jag har ingen makt över någon utom mig själv och min broder; skilj därför oss från detta upproriska folk.” Han sade: ”Då skall det vara förbjudet för dem i fyrtio år, medan de irrar omkring i landet. Sörj därför inte över det upproriska folket.” (20–26)

Läs upp för dem, i sanning, berättelsen om Adams två söner: när var och en av dem frambar ett offer och det togs emot från den ene av dem men inte från den andre. Den senare sade: ”Jag skall helt visst döda dig.” Den förre sade: ”Gud tar bara emot från dem som är medvetna om Honom. Om du sträcker ut din hand mot mig för att döda mig, skall jag inte sträcka ut min hand mot dig för att döda dig: jag fruktar Gud, alla världarnas Herre. Jag vill hellre att du bär min synd såväl som din egen och blir en av Eldens följeslagare – ty det är de orättfärdigas lön.” Då drev hans eget jag honom att döda sin broder, och han dödade honom och

blev en av förlorarna. Sedan sände Gud en korp, som krafsade i marken, för att visa honom hur han skulle dölja sin broders nakna lik. Han sade: "Ve mig! Förmår jag inte ens vara som denna korp och dölja min broders lik?" Och han blev en av de ångerfulla. Av den anledningen föreskrev Vi för Israels barn att den som dödar en människa – annat än som straff för dråp eller för att ha spridit fördärv på jorden – det är som om han hade dödat alla människor; och den som räddar ett liv, det är som om han hade räddat alla människors liv. Våra sändebud kom till dem med klara bevis, men också därefter fortsätter många av dem att begå övergrepp på jorden. Lönen för dem som för krig mot Gud och Hans Sändebud och strävar efter att sprida fördärv på jorden är endast att de dödas eller korsfästs eller får händer och fötter avhuggna på motsatta sidor eller förvisas ur landet. Detta är deras vanära i denna värld, och i det kommande livet väntar dem ett väldigt straff – utom dem som ångrar sig innan ni får dem i ert våld. Vet därför att Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (27–34)

Ni som tror! Var medvetna om Gud, sök medlet att närma er Honom och sträva för Hans sak, så att ni får framgång. Vad dem beträffar som förnekar sanningen – om de ägde allt som finns på jorden och lika mycket därtill, för att med det köpa sig fria från straffet på Uppståndelsens dag, skulle det inte tas emot från dem: ett plågsamt straff väntar dem. De skall önska att komma ut ur Elden, men de skall inte komma ut ur den: dem väntar ett bestående straff. (35–37)

Vad tjuven beträffar, man eller kvinna, hugg av deras händer som lön för det som de har förtjänat – ett varnande straff från Gud. Gud är allsmäktig, allvis. Men den som ångrar sig efter sin orättfärdighet och ställer allt till rätta, till honom skall Gud helt visst vända Sig i barmhärtighet: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Vet du inte att herraväldet över himlarna och jorden tillhör Gud? Han straffar den Han vill och förlåter den Han vill, och Gud har makt över allting. (38–40)

Sändebud! Låt dig inte bedrövas av dem som tävlar med varandra i att störta sig i förnekelse, bland dem som med sina munnar säger: "Vi tror", medan deras hjärtan inte tror, och bland judarna – dem som ivrigt lyssnar till lögner och ivrigt lyssnar till andra människor som inte har kommit till dig. De vränger orden ur deras rätta platser och säger: "Om ni får detta, så ta emot det; men om ni inte får det, så var på er vakt." Den som Gud vill sätta på prov, för honom kan du ingenting göra mot Gud. Det är de vilkas hjärtan Gud inte har velat rena: dem väntar vanära i denna värld och ett väldigt straff i det kommande livet. De lyssnar ivrigt till lögner och slukar det som är förbjudet. Om de kommer till dig, döm då mellan dem eller vänd dig bort från dem; om du vänder dig bort från dem kan de inte skada dig det minsta. Men om du dömer, döm då mellan dem med rättvisa: Gud älskar de rättvisa. Men hur kommer det sig att de kommer till dig för att få en dom när de har Toran, i vilken Guds dom finns, och sedan därefter vänder sig bort? Sådana människor är inga troende alls. Vi sände ned Toran, i vilken det finns vägledning och ljus. Efter den dömde de profeter som hade överlämnat sig åt Gud för judarna, och så gjorde rabbinerna och de lärde, i enlighet med det som hade anförtrotts dem av Guds Skrift och som de var vittnen till. Frukta därför inte människor, utan frukta Mig, och sälj inte Mina tecken för ett uselt pris. De som inte dömer efter det som Gud har sänt ned – de är förnekarna av sanningen. I den föreskrev Vi för dem: liv för liv, öga för öga, näsa för näsa, öra för öra, tand för tand, och för sår vedergällning i samma mån. Men den som avstår från det som en allmosa, för honom skall det vara en försoning. De som inte dömer efter det som Gud har sänt ned – de är de orättfärdiga. (41–45)

Och i deras fotspår sände Vi Jesus, Marias son, som bekräftade den Tora som hade kommit före honom. Vi gav honom Evangeliet, i vilket det finns vägledning och ljus och som bekräftar den Tora som hade kommit

före det, som vägledning och förmaning för dem som är medvetna om Gud. Låt Evangeliets folk döma efter det som Gud har sänt ned i det. De som inte dömer efter det som Gud har sänt ned – de är de upproriska. (46–47)

Och till dig, Profet, har Vi sänt ned Skriften med sanningen, som bekräftar den Skrift som kom före den och står som väktare över den. Döm därför mellan dem efter det som Gud har sänt ned, och följ inte deras önskningar bort från den sanning som har kommit till dig. Åt var och en av er har Vi bestämt en lag och en väg. Om Gud hade velat skulle Han ha gjort er till ett enda samfund, men Han ville annorlunda för att pröva er i det som Han har gett er; tävla därför med varandra i goda gärningar. Till Gud skall ni alla återvända, och Han skall upplysa er om det som ni var oense om. Och döm mellan dem efter det som Gud har sänt ned, och följ inte deras önskningar; och var på din vakt mot dem, så att de inte lockar dig bort från en del av det som Gud har sänt ned till dig. Om de vänder sig bort, vet då att Gud vill hemsöka dem för några av deras synder; och sannerligen, många människor är upproriska. Är det okunnighetens dagars dom som de söker? Vem är bättre än Gud att döma för människor som är fasta i sin förvissning? (48–50)

Ni som tror! Ta inte judarna och de kristna till bundsförvanter: de är varandras bundsförvanter. Den av er som sluter sig till dem är en av dem. Gud vägleder inte det orättfärdiga folket. Du ser dem i vilkas hjärtan det finns en sjukdom skynda till dem och säga: ”Vi fruktar att lyckan kan vända sig och drabba oss.” Men det kan hända att Gud låter segern komma, eller något beslut från Sig, och då skall de fyllas av ånger över det som de höll hemligt inom sig. Och de som tror skall säga: ”Är det dessa som svor vid Gud med sina högtidligaste eder att de var med er?” Deras gärningar har gått om intet, och de har blivit förlorare. (51–53)

Ni som tror! Om någon av er avfaller från sin religion – Gud skall låta ett folk träda fram som Han älskar och som älskar Honom, ödmjuka mot de troende, stränga mot dem som förnekar sanningen, som strävar för Guds sak och inte fruktar någons klander. Sådan är Guds nåd, som Han ger åt den Han vill; Gud är allomfattande, allvetande. Er bundsförvant är ingen annan än Gud, Hans Sändebud och de som tror – de som förrättar bönen och ger den föreskrivna allmosan och böjer sig ned i tillbedjan. Den som tar Gud, Hans Sändebud och dem som tror till bundsförvanter – det är Guds parti som skall segra. (54–56)

Ni som tror! Ta inte till bundsförvanter dem som gör er religion till åtlöje och lek, vare sig de hör till dem som fick Skriften före er eller till förnekarna av sanningen; och var medvetna om Gud, om ni är troende. När ni kallar till bönen gör de den till åtlöje och lek: detta därför att de är människor som inte förstår. Säg: ”Skriftens folk! Hyser ni agg mot oss av någon annan anledning än att vi tror på Gud och på det som har sänts ned till oss och på det som sändes ned förut, och att de flesta av er är upproriska?” Säg: ”Skall jag berätta för er om något som är värre än detta som lön hos Gud? De som Gud har förbannat och som Han är vred på, av vilka Han gjorde somliga till apor och svin, och de som tillber falska gudar – de har en sämre ställning och har gått längre vilse från den rätta vägen.” (57–60)

När de kommer till er säger de: ”Vi tror”, men de kommer in med förnekelse och går ut med den; och Gud vet bäst vad de döljer. Du ser många av dem tävla med varandra i synd och fiendskap och i att sluka det som är förbjudet. Ont är i sanning det som de gör. Varför förbjuder inte deras rabbiner och lärde dem att tala syndigt och sluka det som är förbjudet? Ont är i sanning det som de tar sig för. Judarna säger: ”Guds hand är fjättrad.” Det är deras egna händer som är fjättrade, och de är förbannade för det som de säger. Nej – Hans båda händer är vitt öppna; Han skänker så som Han vill. Det som har sänts ned till dig från din Herre kommer helt visst att öka trotset och förnekelsen hos många av dem. Vi har kastat in fiendskap och hat bland dem till Uppståndelsens dag. Var gång de tänder en krigets eld släcker Gud den. De strävar efter att

sprida fördärv på jorden, och Gud älskar inte dem som sprider fördärv. Hade Skriftens folk trott och varit medvetna om Gud skulle Vi ha utplånat deras onda gärningar och fört in dem i lycksalighetens lustgårdar. Hade de hållit Toran och Evangeliet och det som sändes ned till dem från deras Herre i helgd, skulle de ha fått äta av det som finns ovanför dem och av det som finns under deras fötter. Bland dem finns ett samfund som håller sig till medelvägen; men många av dem – ont är det som de gör. (61–66)

Sändebud! Förkunna det som har sänts ned till dig från din Herre; om du inte gör det har du inte framfört Hans budskap. Gud skall skydda dig mot människorna: Gud vägleder inte dem som förnekar sanningen. Säg: ”Skriftens folk! Ni har ingenting att stå på förrän ni håller Toran och Evangeliet och det som har sänts ned till er från er Herre i helgd.” Det som har sänts ned till dig, Profet, från din Herre kommer helt visst att öka trotset och förnekelsen hos många av dem; sörj därför inte över de människor som förnekar sanningen. De som tror, de som är judar, sabierna och de kristna – alla som tror på Gud och den Yttersta dagen och gör gott – ingen fruktan skall komma över dem och de skall inte sörja. (67–69)

Vi slöt ett förbund med Israels barn och sände sändebud till dem. Var gång ett sändebud kom till dem med något som deras själar inte önskade, kallade de somliga lögnare och somliga dödade de. De trodde att det inte skulle komma någon prövning, och så blev de blinda och döva. Sedan vände Sig Gud till dem i barmhärtighet; men på nytt blev många av dem blinda och döva. Gud ser allt vad de gör. De som säger: ”Gud är Messias, Marias son”, har helt visst förnekat sanningen. Messias själv sade: ”Israels barn, tillbe Gud, min Herre och er Herre.” Den som sätter något vid Guds sida, honom har Gud förbjudit lustgården, och hans tillflykt är Elden; och de orättfärdiga skall inte ha några hjälpare. (70–72)

De som säger: ”Gud är den tredje av tre”, har helt visst förnekat sanningen: det finns ingen gud utom den Ende Guden. Om de inte upphör med det som de säger skall ett plågsamt straff helt visst drabba dem av dem som förnekar sanningen. Vill de inte vända sig till Gud och be Honom om förlåtelse? Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Messias, Marias son, var ingenting mer än ett sändebud; sändebud hade gått hädan före honom. Hans mor var en sanningens kvinna. De brukade båda äta föda. Se hur Vi gör tecknen klara för dem, och se sedan hur de vänds bort! Säg: ”Tillber ni, vid sidan av Gud, det som inte har någon makt att skada eller gagna er, när det är Gud som är den Allhörande, den Allvetande?” Säg: ”Skriftens folk! Gå inte utöver sanningens gränser i er religion, och följ inte önskningarna hos ett folk som förr gick vilse, som ledde många vilse och som gick vilse från den rätta vägen.” (73–77)

De av Israels barn som förnekade sanningen förbannades genom Davids och Jesu, Marias sons, tunga, därför att de var olydiga och ständigt överskred gränserna. De höll inte tillbaka varandra från det orätta som de begick. Ont var i sanning det som de brukade göra. Du ser många av dem sluta sig till dem som förnekar sanningen. Ont är i sanning det som deras själar har sänt i förväg åt dem, så att Gud är vred på dem, och i straffet skall de förbli till evig tid. Hade de trott på Gud och Profeten och på det som har sänts ned till honom skulle de inte ha tagit dem till bundsförvanter; men många av dem är upproriska. (78–81)

Du skall helt visst finna att de som är mest fientliga mot de troende är judarna och de som sätter medgudar vid Guds sida; och du skall helt visst finna att de som står de troende närmast i tillgivenhet är de som säger: ”Vi är kristna.” Detta därför att det bland dem finns präster och munkar, och därför att de inte är högmodiga. När de hör det som har sänts ned till Sändebudet ser du deras ögon flöda över av tårar på grund av den sanning som de känner igen. De säger: ”Vår Herre, vi tror; skriv därför upp oss bland vittnena. Varför skulle vi inte tro på Gud och på den sanning som har kommit till oss, när vi längtar efter att vår Herre skall föra in oss bland de rättfärdiga?” För det som de sade har Gud därför belönat dem med lustgårdar genomflutna av

floder, där de skall förbli till evig tid. Detta är lönen för dem som gör gott; men de som förnekar sanningen och förkastar Våra tecken – de är den Flammande eldens följeslagare. (82–86)

Ni som tror! Förbjud inte det goda som Gud har gjort tillåtet för er, och överskrid inte gränserna: Gud älskar inte dem som överskrider gränserna. Ät av det tillåtna och goda som Gud har skänkt er, och var medvetna om Gud, som ni tror på. Gud skall inte ställa er till svars för eder som ni uttalar obetänksamt, men Han skall ställa er till svars för de eder som ni har bundit er med. Försoningen för att bryta en sådan är att ge tio behövande mat av det som ni i genomsnitt ger era egna familjer, eller att klä dem, eller att frige en slav; den som inte finner medel till det skall fasta i tre dagar. Detta är försoningen för era eder när ni har svurit dem. Men håll era eder. Så gör Gud Sina tecken klara för er, så att ni skall vara tacksamma. (87–89)

Ni som tror! Rusdrycker, hasardspel, avgudabilder och spådomspilar är en styggelse, Satans verk; håll er därför borta från dem, så att ni får framgång. Satan vill bara så fiendskap och hat bland er genom rusdrycker och hasardspel och vända er bort från åminnelsen av Gud och från bönen. Vill ni då inte upphöra? Lyd Gud och lyd Sändebudet, och var på er vakt. Om ni vänder er bort, vet då att Vårt Sändebuds plikt endast är att klart framföra budskapet. Ingen skuld vilar på dem som tror och gör goda gärningar för det som de förtärde förut, så länge de är medvetna om Gud och tror och gör goda gärningar, och sedan är medvetna om Gud och tror, och sedan är medvetna om Gud och gör gott. Gud älskar dem som gör gott. (90–93)

Ni som tror! Gud skall helt visst pröva er med något av det villebråd som era händer och era spjut kan nå, så att Gud låter det bli känt vem som fruktar Honom i det fördolda. Den som därefter överskrider gränserna har ett plågsamt straff att vänta. Ni som tror! Döda inte villebråd medan ni befinner er i vallfärdens helgade tillstånd. Den av er som uppsåtligen dödar det, hans bot är ett djur ur hjorden som motsvarar det som han dödade, enligt två rättvisa mäns bedömning bland er, fört som offergåva till Kaʿba; eller som försoning att ge behövande mat, eller motsvarande i fasta, så att han får smaka följden av sin gärning. Gud har förlåtit det som har varit; men den som upprepar det, av honom skall Gud utkräva vedergällning. Gud är allsmäktig, vedergällningens Herre. Tillåtet för er är havets villebråd och dess föda, till försörjning för er och för de resande; men förbjudet för er är landets villebråd så länge ni befinner er i vallfärdens helgade tillstånd. Var medvetna om Gud, inför vilken ni skall samlas. (94–96)

Gud har gjort Kaʿba, det Heliga huset, till en bestående inrättning för människorna, och likaså den Heliga månaden, offerdjuren och kransarna. Detta för att ni skall veta att Gud vet allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden, och att Gud har kunskap om allting. Vet att Gud straffar strängt, och att Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Sändebudets plikt är endast att framföra budskapet; och Gud vet vad ni visar öppet och vad ni döljer. (97–99)

Säg: ”Det dåliga och det goda är inte lika, även om det dåligas myckenhet kan göra intryck på dig. Var därför medvetna om Gud, ni som har fått förstånd, så att ni får framgång.” Ni som tror! Fråga inte om sådant som skulle besvära er om det gjordes känt för er; men om ni frågar om det medan Koranen sänds ned skall det göras känt för er. Gud har förlåtit era tidigare frågor; Gud är ständigt förlåtande, överseende. Ett folk före er frågade om sådant, och sedan förnekade de det. Gud har inte föreskrivit någon baḥīra eller sā'iba eller waṣīla eller ḥām; men de som förnekar sanningen hittar på lögner om Gud, och de flesta av dem använder inte sitt förstånd. När man säger till dem: ”Kom till det som Gud har sänt ned och till Sändebudet”, säger de: ”Det som vi fann att våra förfäder gjorde är nog för oss.” Vad – även om deras förfäder ingenting visste och inte var vägledda? Ni som tror! Ni har ansvar för era egna själar; den som går vilse kan inte skada er om ni är vägledda. Till Gud skall ni alla återvända, och Han skall upplysa er om vad ni brukade göra. (100–105)

Ni som tror! När döden närmar sig någon av er och han förordnar om sin kvarlåtenskap, låt det då finnas vittnen mellan er – två rättvisa män bland er, eller två andra utifrån, om ni färdas genom landet och dödens olycka drabbar er. Håll kvar de två efter bönen, och om ni tvivlar på dem, låt dem då svära vid Gud: ”Vi skall inte sälja vår ed för något pris, även om det gällde en nära anförvant, och vi skall inte dölja Guds vittnesbörd, ty då skulle vi helt visst höra till syndarna.” Men om det upptäcks att de två har gjort sig skyldiga till synd, skall två andra, bland dem vilkas rätt har kränkts av de två första, träda i deras ställe och svära vid Gud: ”Vårt vittnesbörd är sannare än deras, och vi har inte överskridit gränserna, ty då skulle vi helt visst höra till de orättfärdiga.” Detta gör det mer sannolikt att de avlägger vittnesbördet så som det i sanning var, eller att de fruktar att andra eder skall svärjas efter deras eder. Var medvetna om Gud och lyssna: Gud vägleder inte det upproriska folket. (106–108)

Den Dag då Gud samlar sändebuden och frågar: ”Vilket svar fick ni?” skall de säga: ”Vi har ingen kunskap; det är Du som känner allt som är dolt.” Då skall Gud säga: ”Jesus, Marias son, minns Min ynnest mot dig och mot din mor: hur Jag stärkte dig med den Helige Ande, så att du talade till människorna i vaggan och i mogen ålder; hur Jag lärde dig Skriften och visdomen, Toran och Evangeliet; hur du med Min tillåtelse formade av lera något som liknade en fågel och andades på det, och det med Min tillåtelse blev en fågel; hur du med Min tillåtelse botade den blinde och den spetälske; hur du med Min tillåtelse förde fram de döda; och hur Jag höll tillbaka Israels barn från dig när du kom till dem med klara bevis och de av dem som förnekade sanningen sade att detta inte var något annat än uppenbar trolldom.” Och minns när Jag ingav lärjungarna: ”Tro på Mig och på Mitt Sändebud”, och de sade: ”Vi tror; vittna om att vi har överlämnat oss åt Gud.” (109–111)

Och när lärjungarna sade: ”Jesus, Marias son, kan din Herre sända ned till oss ett bord dukat med mat från himlen?” Han sade: ”Var medvetna om Gud, om ni är troende.” De sade: ”Vi vill äta av det, så att våra hjärtan kommer till ro och vi får veta att du har sagt oss sanningen, och så att vi kan vara vittnen till det.” Jesus, Marias son, sade: ”Gud, vår Herre, sänd ned till oss ett dukat bord från himlen, som skall vara en högtid för oss – för de första av oss och de sista av oss – och ett tecken från Dig. Och skänk oss vårt uppehälle, ty Du är den bäste av försörjare.” Gud sade: ”Jag skall sända ned det till er; men den av er som därefter förnekar sanningen skall Jag straffa med ett straff som Jag inte skall låta drabba någon annan i alla världarna.” (112–115)

Och när Gud säger: ”Jesus, Marias son, sade du till människorna: ta mig och min mor till två gudar vid sidan av Gud?” skall han säga: ”Stor är Du i Din härlighet! Det tillkommer inte mig att säga det som jag inte har rätt att säga. Hade jag sagt det skulle Du ha vetat det. Du vet vad som finns i mitt innersta, men jag vet inte vad som finns i Ditt innersta. Du allena känner allt som är dolt. Jag sade ingenting annat till dem än det som Du befallde mig: tillbe Gud, min Herre och er Herre. Jag var ett vittne över dem så länge jag var kvar bland dem; och när Du tog mig upp var det Du som vakade över dem. Du är vittne till allting. Om Du straffar dem, så är de Dina tjänare; och om Du förlåter dem, så är Du den Allsmäktige, den Allvise.” Gud skall säga: ”Detta är den Dag då de sannfärdiga skall ha gagn av sin sannfärdighet. Dem väntar lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli i evigheters evighet. Gud är väl tillfreds med dem och de är väl tillfreds med Honom: detta är den högsta segern.” Herraväldet över himlarna och jorden och allt som finns i dem tillhör Gud, och Han har makt över allting. (116–120)

6. Boskapen (Al-Anʿām)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

All lov och pris tillkommer Gud, som har skapat himlarna och jorden och gjort mörkren och ljuset; ändå sätter de som förnekar sanningen andra som sin Herres jämlikar. Det är Han som har skapat er av lera och sedan bestämt en frist – och det finns en fastställd frist hos Honom; ändå tvivlar ni alltjämt. Han är Gud i himlarna och på jorden. Han vet vad ni döljer och vad ni visar öppet, och Han vet vad ni förtjänar. Inte ett enda av deras Herres tecken kommer till dem utan att de vänder sig bort från det. De har förnekat sanningen när den kom till dem; men budet om det som de brukade driva gäck med skall snart nå dem. (1–5)

Ser de inte hur många släkten Vi förgjorde före dem? Vi hade gett dem fäste på jorden så som Vi inte har gett er, och Vi sände himlen över dem i ymnigt regn och lät floder rinna under dem; sedan förgjorde Vi dem för deras synder och lät andra släkten uppstå efter dem. Även om Vi hade sänt ned till dig, Profet, en skrift på pergament och de hade rört vid den med sina egna händer, skulle de som förnekar sanningen ha sagt: ”Detta är ingenting annat än uppenbar trolldom.” De säger: ”Varför har ingen ängel sänts ned till honom?” Hade Vi sänt ned en ängel skulle saken ha varit avgjord, och de skulle inte ha fått något anstånd. Och hade Vi gjort honom till en ängel skulle Vi ha gjort honom i en mans gestalt, och Vi skulle ha förvirrat för dem just det som de själva förvirrar. (6–9)

Sändebud före dig blev förlöjligade; men de som hånade dem omslöts av just det som de drev gäck med. Säg: ”Färdas genom landet och se hurdant slutet blev för dem som förnekade.” Säg: ”Vem tillhör allt som finns i himlarna och på jorden?” Säg: ”Gud.” Han har föreskrivit barmhärtighet för Sig själv. Han skall helt visst samla er till Uppståndelsens dag, om vilken inget tvivel råder. De som har förlorat sina egna själar kommer inte att tro. Honom tillhör allt som dväljs i natten och dagen, och Han är den Allhörande, den Allvetande. Säg: ”Skall jag ta någon annan till beskyddare än Gud, himlarnas och jordens Upphovsman, Han som ger föda och själv inte får föda?” Säg: ”Jag har fått befallning att vara den förste av dem som överlämnar sig åt Gud, och att aldrig vara en av dem som sätter medgudar vid Hans sida.” Säg: ”Om jag trotsar min Herre fruktar jag straffet på en väldig Dag.” Den som förskonas från det den Dagen, honom har Han visat barmhärtighet; detta är den klara segern. (10–16)

Om Gud låter en hemsökelse röra vid dig kan ingen utom Han avlägsna den; och om Han låter något gott röra vid dig – Han har makt över allting. Han är den som råder över Sina tjänare, och Han är den Allvise, den som känner allt. Säg: ”Vilket är det största av vittnesbörd?” Säg: ”Gud är vittne mellan mig och er. Denna Koran har uppenbarats för mig för att jag med den skall varna er och var och en som den når. Vittnar ni verkligen om att det finns andra gudar vid sidan av Gud?” Säg: ”Jag vittnar inte om det.” Säg: ”Han är bara en enda Gud, och jag är utan skuld till det som ni sätter vid Hans sida.” De som Vi gav Skriften känner igen den så som de känner igen sina egna söner; men de som har förlorat sina egna själar kommer inte att tro. Vem gör större orätt än den som hittar på en lögn om Gud eller förnekar Hans tecken? De orättfärdiga skall helt visst inte få framgång. Den Dag då Vi samlar dem alla skall Vi säga till dem som satte medgudar vid Guds sida: ”Var är nu de medgudar som ni brukade göra anspråk på?” Då skall de inte ha någon annan ursäkt kvar än att säga: ”Vid Gud, vår Herre, vi satte aldrig något vid Hans sida.” Se hur de ljuger mot sig själva, och hur det som de brukade hitta på har övergett dem. (17–24)

Bland dem finns det de som lyssnar till dig; men Vi har lagt höljen över deras hjärtan, så att de inte förstår det, och dövhet i deras öron. Även om de såg varje tecken skulle de inte tro på det – så till den grad att när de kommer till dig för att tvista med dig säger de som förnekar sanningen: ”Detta är ingenting annat än de gamles sagor.” De förbjuder andra det och håller sig själva borta från det; men de förgör inga andra än sig själva, och de inser det inte. Om du bara kunde se när de ställs inför Elden och säger: ”Om vi bara kunde sändas tillbaka! Då skulle vi inte förneka vår Herres tecken, utan vi skulle höra till de troende.” Nej – det som de förut brukade dölja har blivit uppenbart för dem; och om de sändes tillbaka skulle de återvända till det som förbjöds dem: de är i sanning lögnare. De säger: ”Det finns ingenting annat än vårt liv i denna värld, och vi skall inte uppväckas på nytt.” Om du bara kunde se när de ställs inför sin Herre! Han skall säga: ”Är inte detta sanningen?” De skall säga: ”Jo, i sanning, vid vår Herre.” Han skall säga: ”Smaka då straffet för att ni förnekade sanningen.” Förlorade är i sanning de som förnekar mötet med Gud, till dess de, när Stunden plötsligt kommer över dem, säger: ”Ve oss, att vi försummade den!” De skall bära sina bördor på ryggen – hur eländigt är inte det som de bär! Livet i denna värld är ingenting annat än lek och förströelse; det kommande livets boning är bättre för dem som är medvetna om Gud. Vill ni då inte använda ert förstånd? (25–32)

Vi vet väl att det som de säger bedrövar dig, Profet. Det är inte dig de kallar lögnare; nej, det är Guds tecken som de orättfärdiga förkastar. Sändebud före dig blev kallade lögnare, men de bar förnekelsen och skadan med tålamod till dess Vår hjälp kom till dem. Ingen kan ändra Guds ord, och underrättelser om sändebuden har redan kommit till dig. Om deras bortvändhet är svår för dig, så – om du kan söka en gång ned i jorden eller en stege upp i himlen och komma till dem med ett tecken – gör det. Om Gud hade velat skulle Han ha samlat dem alla till vägledningen; var därför inte en av de okunniga. Bara de som lyssnar kommer att svara; vad de döda beträffar skall Gud uppväcka dem, och sedan skall de föras åter till Honom. (33–36)

De säger: ”Varför har inget tecken sänts ned till honom från hans Herre?” Säg: ”Gud förmår sända ned ett tecken”, men de flesta av dem vet det inte. Det finns inget djur som rör sig på jorden och ingen fågel som flyger på sina två vingar som inte utgör samfund liksom ni själva. Vi har inte utelämnat någonting i Skriften; sedan skall de samlas inför sin Herre. De som förnekar Våra tecken är döva och stumma, i mörker över mörker. Den Gud vill låter Han gå vilse; och den Han vill sätter Han på en rak väg. Säg: ”Säg mig: om Guds straff kom över er, eller Stunden kom över er, skulle ni då åkalla någon annan än Gud – om ni talar sanning?” Nej – det är Honom ni skulle åkalla, och Han skulle, om Han ville, avlägsna det som ni åkallade Honom för, och ni skulle glömma det som ni sätter vid Hans sida. (37–41)

Vi sände sändebud till samfund före dig, och Vi hemsökte dem med nöd och motgång, så att de skulle ödmjuka sig. Om de bara hade ödmjukat sig när Vår hemsökelse kom över dem! Men deras hjärtan hårdnade, och Satan fick det som de gjorde att te sig skönt för dem. När de sedan glömde det som de hade blivit påminda om öppnade Vi alla tings portar för dem, till dess Vi, medan de jublade över det som de hade fått, plötsligt grep dem, och där stod de, i förtvivlan. Så höggs den sista återstoden av det folk som gjorde orätt av. All lov och pris tillkommer Gud, alla världarnas Herre. (42–45)

Säg: ”Säg mig: om Gud tog ifrån er hörsel och syn och förseglade era hjärtan, vilken gud utom Gud skulle kunna ge er dem åter?” Se hur Vi framställer tecknen på skilda sätt; ändå vänder de sig alltjämt bort. Säg: ”Säg mig: om Guds straff kom över er plötsligt eller öppet, skulle då några andra förgöras än det orättfärdiga folket?” Vi sänder sändebuden enbart som bärare av glada budskap och som varnare. De som tror och ställer allt till rätta – ingen fruktan skall komma över dem och de skall inte sörja; men de som förnekar Våra tecken

– dem skall straffet röra vid för deras upproriskhet. Säg: ”Jag säger inte till er att jag äger Guds skatter, och jag känner inte det fördolda, och jag säger inte till er att jag är en ängel. Jag följer bara det som uppenbaras för mig.” Säg: ”Är den blinde och den seende lika? Vill ni då inte tänka efter?” (46–50)

Varna med den dem som fruktar att de skall samlas inför sin Herre utan någon beskyddare och utan någon förespråkare vid sidan av Honom, så att de blir medvetna om Gud. Driv inte bort dem som åkallar sin Herre morgon och afton och söker Hans ansikte. Du är inte i något avseende ansvarig för dem, och de är inte i något avseende ansvariga för dig, så att du skulle driva bort dem och därmed bli en av de orättfärdiga. Så har Vi prövat somliga av dem genom andra, så att de säger: ”Är det dessa bland oss som Gud har visat Sin ynnest?” Vet inte Gud bäst vilka som är tacksamma? (51–53)

När de som tror på Våra tecken kommer till dig, säg då: ”Frid vare med er. Er Herre har föreskrivit barmhärtighet för Sig själv: den av er som gör något ont i okunnighet och sedan ångrar sig och ställer allt till rätta – Han är ständigt förlåtande, barmhärtig.” Så lägger Vi fram tecknen i detalj, så att syndarnas väg skall bli tydlig. Säg: ”Jag har förbjudits att tillbe dem som ni åkallar vid sidan av Gud.” Säg: ”Jag kommer inte att följa era önskningar, ty då skulle jag ha gått vilse och inte höra till de vägledda.” Säg: ”Jag står på klart bevis från min Herre, men ni förnekar det. Det som ni vill påskynda står inte i min makt; domen tillhör Gud allena. Han förkunnar sanningen, och Han är den bäste av dem som avgör.” Säg: ”Om det som ni vill påskynda stod i min makt skulle saken mellan mig och er vara avgjord; men Gud vet bäst vilka de orättfärdiga är.” (54–58)

Hos Honom finns nycklarna till det fördolda; ingen känner dem utom Han. Han vet allt som finns på land och i hav. Inte ett löv faller utan att Han vet det; och det finns inget korn i jordens mörker och ingenting friskt eller torrt som inte står i en klar Skrift.[7] (59)

Det är Han som tar era själar om natten och vet vad ni har förtjänat om dagen; sedan uppväcker Han er under den, så att en fastställd frist skall fullbordas. Sedan är det till Honom ni återvänder, och sedan skall Han upplysa er om vad ni brukade göra. Han är den som råder över Sina tjänare. (60)

Han sänder väktare över er, till dess, när döden kommer till någon av er, Våra sändebud tar hans själ, och de försummar aldrig något. Sedan förs de åter till Gud, deras sanne Herre. Domen är helt visst Hans, och Han är den snaraste till räkenskap. (61–62)

Säg: ”Vem räddar er ur landets och havets mörker, när ni åkallar Honom ödmjukt och i hemlighet: Om Han räddar oss ur detta skall vi helt visst höra till de tacksamma?” Säg: ”Det är Gud som räddar er ur detta och ur varje nöd; ändå sätter ni alltjämt medgudar vid Hans sida.” Säg: ”Han har makt att sända straff över er från ovan eller underifrån era fötter, eller att förvirra er i sekter och låta er smaka varandras våld.” Se hur Vi framställer tecknen på skilda sätt, så att de skall förstå. Ditt folk har förnekat det, fastän det är sanningen. Säg: ”Jag är ingen väktare över er. Varje tillkännagivande har sin fastställda tid, och ni skall snart få veta.” (63–67)

När du ser dem som ger sig in i hånfullt tal om Våra tecken, vänd dig då bort från dem tills de går över till annat tal. Och om Satan skulle få dig att glömma, sitt då inte, när du väl har kommit ihåg det, tillsammans med de orättfärdiga människorna. De som är medvetna om Gud är inte i något avseende ansvariga för dem;

[7] Occasionalism – Den ärorika Koranen och vetenskapen

deras sak är endast att påminna, så att också de blir medvetna om Gud. Lämna dem som tar sin religion som lek och förströelse och som livet i denna värld har bedragit; men påminn med detta, så att ingen själ prisges åt undergång för det som den har förtjänat. Den skall inte ha någon beskyddare eller förespråkare utom Gud, och om den än erbjuder varje lösen, skall ingen tas emot från den. Sådana är de som prisges åt undergång för det som de har förtjänat: dem väntar en dryck av skållhett vatten och ett plågsamt straff för att de förnekade sanningen. (68–70)

Säg: ”Skall vi vid sidan av Gud åkalla det som varken kan gagna eller skada oss, och vända på klacken efter det att Gud har väglett oss – likt den som djävlarna har lockat bort över jorden, rådvill, fastän han har följeslagare som kallar honom till vägledningen: ’Kom till oss’?” Säg: ”Guds vägledning är den sanna vägledningen, och vi har fått befallning att överlämna oss åt alla världarnas Herre, och att förrätta bönen och vara medvetna om Honom. Det är till Honom ni skall samlas.” Det är Han som har skapat himlarna och jorden i sanning. Den Dag då Han säger: ”Var”, är det. Hans ord är sanningen, och Hans är herraväldet den Dag då det blåses i Basunen. Han är den som känner det fördolda och det uppenbara, den Allvise, den som känner allt. (71–73)

Och när Abraham sade till sin fader Āzar: ”Tar du avgudabilder till gudar? Jag ser att du och ditt folk är i uppenbar villfarelse.” Så visade Vi Abraham himlarnas och jordens rike, för att han skulle bli en av dem som äger visshet. När natten svepte in honom såg han en stjärna. Han sade: ”Detta är min Herre.” Men när den gick ned sade han: ”Jag älskar inte det som går ned.” Sedan, när han såg månen gå upp, sade han: ”Detta är min Herre.” Men när den gick ned sade han: ”Om min Herre inte vägleder mig skall jag helt visst bli en av de människor som går vilse.” Sedan, när han såg solen gå upp, sade han: ”Detta är min Herre; detta är större.” Men när den gick ned sade han: ”Mitt folk, jag har ingen del i det som ni sätter vid Guds sida. Jag har vänt mitt ansikte, sann i min tro, mot Honom som har frambragt himlarna och jorden, och jag hör inte till dem som sätter medgudar vid Guds sida.” (74–79)

Hans folk tvistade med honom. Han sade: ”Tvistar ni med mig om Gud, fastän Han har väglett mig? Jag fruktar inte det som ni sätter vid Hans sida, om inte min Herre skulle vilja något. Min Herre omfattar allting med Sin kunskap. Vill ni då inte besinna er? Hur skulle jag kunna frukta det som ni sätter vid Hans sida, när ni inte fruktar att ha satt vid Guds sida det som Han inte har sänt ned någon fullmakt åt er för? Vilken av de två parterna har större rätt till trygghet, om ni vet det?” De som tror och inte blandar sin tro med orätt – dem tillhör tryggheten, och de är de rätt vägledda. Detta var Vårt argument, som Vi gav Abraham mot hans folk. Vi upphöjer i grader vem Vi vill; din Herre är allvis, allvetande. (80–83)

Och Vi skänkte honom Isak och Jakob, och var och en av dem vägledde Vi; och Noa hade Vi väglett dessförinnan, och bland hans efterkommande David, Salomo, Job, Josef, Moses och Aron – så belönar Vi dem som gör gott – och Sakarias, Johannes, Jesus och Elia – var och en av dem hörde till de rättfärdiga – och Ismael, Elisa, Jona och Lot – var och en av dem gav Vi företräde framför alla världarna – och några av deras förfäder, deras efterkommande och deras bröder. Vi utvalde dem och ledde dem till en rak väg. Sådan är Guds vägledning, med vilken Han vägleder den Han vill av Sina tjänare. Om de hade satt medgudar vid Hans sida skulle allt vad de gjorde ha gått om intet. Det är dem som Vi gav Skriften, domsrätten och profetskapet. Om dessa människor förnekar dem, har Vi anförtrott dem åt ett folk som inte förnekar dem. Det är dem som Gud har väglett; följ därför deras vägledning. Säg: ”Jag begär ingen lön av er för detta: det är inget annat än en påminnelse till alla världarna.” (84–90)

De har inte värderat Gud så som Han bör värderas när de säger: ”Gud har inte sänt ned något till någon människa.” Säg: ”Vem sände då ned den Skrift som Moses kom med som ett ljus och en vägledning för människorna, och som ni sätter på pergamentblad, av vilka ni visar somligt och döljer mycket, fastän ni fick lära er det som varken ni eller era förfäder visste?” Säg: ”Gud sände ned den.” Lämna dem sedan att roa sig med sitt tomma prat. Detta är en Skrift som Vi har sänt ned, välsignad, som bekräftar det som kom före den, för att du skall varna Städernas moder och dem som bor omkring den. De som tror på det kommande livet tror på den, och de förrättar troget sina böner. Vem är mer orättfärdig än den som hittar på en lögn om Gud, eller säger: ”Det har uppenbarats för mig”, fastän ingenting har uppenbarats för honom, eller säger: ”Jag skall sända ned något likt det som Gud har sänt ned”? Om du bara kunde se när de orättfärdiga är i dödens kval och änglarna sträcker ut sina händer: ”Ge upp era själar! I dag vedergälls ni med förödmjukelsens straff för det som ni brukade säga om Gud i strid med sanningen, och för att ni högmodigt förkastade Hans tecken. Nu har ni kommit till Oss ensamma, så som Vi skapade er första gången, och ni har lämnat bakom er det som Vi skänkte er. Vi ser inte hos er era förespråkare, som ni påstod hade del med Gud i era angelägenheter. Bandet mellan er har skurits av, och det som ni brukade påstå har svikit er.” (91–94)

Det är Gud som klyver sädeskornet och dadelkärnan. Han för fram det levande ur det döda, och Han är den som för fram det döda ur det levande. Sådan är Gud – hur kan ni då vändas bort? Han är den som klyver gryningen; Han har gjort natten till vila, och solen och månen till tideräkning. Detta är vad den Allsmäktige, den Allvetande har förordnat. Det är Han som har gjort stjärnorna åt er, så att ni kan låta er ledas av dem i mörkret till lands och till sjöss. Vi har framställt tecknen utförligt för människor som vet. Det är Han som har låtit er uppstå ur en enda själ, och sedan gett er en boplats och en förvaringsplats. Vi har framställt tecknen utförligt för människor som förstår. Det är Han som sänder ned vatten från skyn, och med det låter Vi växter av alla slag spira: ur det låter Vi gröna skott växa fram, ur vilka Vi för fram tätt packade sädeskorn; och ur palmen, ur dess blomkolv, lågt hängande dadelklasar; och trädgårdar med vindruvor, och oliver och granatäpplen, lika och ändå olika. Se på deras frukt när de bär frukt, och på hur den mognar: i detta ligger helt visst tecken för människor som tror. Ändå gör de djinnerna till Guds medgudar, fastän Han har skapat dem; och i sin okunnighet tillskriver de Honom söner och döttrar. Stor är Han i Sin härlighet! Han är högt upphöjd över det som de beskriver. Himlarnas och jordens Upphovsman – hur skulle Han kunna ha en son, när Han inte har någon följeslagerska? Han har skapat allting, och Han har kunskap om allting. Sådan är Gud, er Herre: det finns ingen gud utom Han, alltings Skapare; tillbe därför Honom. Han är väktare över allting. Ingen blick kan nå Honom, men Han når alla blickar; Han är den Finkänslige, den som känner allt. (95–103)

”Klara insikter har nu kommit till er från er Herre. Den som ser gör det till gagn för sin egen själ; den som är blind är det till sin egen förlust. Jag är inte satt att vaka över er.” Så framställer Vi tecknen på skilda sätt, för att de skall säga: ”Du har studerat”, och för att Vi skall göra det klart för människor som vet. Följ det som har uppenbarats för dig från din Herre – det finns ingen gud utom Han – och vänd dig bort från dem som sätter medgudar vid Guds sida. Om Gud hade velat skulle de inte ha satt medgudar vid Hans sida. Vi har inte satt dig att vaka över dem, och du är inte heller deras väktare. (104–107)

Smäda inte dem som de åkallar vid sidan av Gud, så att de inte smädar Gud av fientlighet och okunnighet. Så har Vi låtit varje samfunds gärningar te sig sköna för dem; sedan skall de vända åter till sin Herre, och Han skall låta dem veta vad de brukade göra. De svär vid Gud med sina dyraste eder att om ett tecken kom till dem skulle de helt visst tro på det. Säg: ”Tecknen står i Guds makt allena.” Och vad skulle få er att inse att de, även om det kom, inte skulle tro? Vi vänder bort deras hjärtan och deras ögon, eftersom de inte trodde

på det första gången, och Vi låter dem irra vidare i blindo i sitt trots. Även om Vi sände ned änglarna till dem, och de döda talade till dem, och Vi samlade allting inför dem ansikte mot ansikte, skulle de ändå inte tro om inte Gud ville det; men de flesta av dem är okunniga. Så har Vi gett varje profet en fiende: djävlar bland människor och djinner, som ingjuter i varandra förgyllda ord av bländverk. Om din Herre hade velat skulle de inte ha gjort det; lämna därför dem och det som de hittar på. De gör så för att hjärtana hos dem som inte tror på det kommande livet skall luta åt det och finna behag i det, och för att de skall förtjäna det som de förtjänar. (108–113)

Säg: ”Skall jag söka en annan domare än Gud, när det är Han som har sänt ned Skriften till er, klart utlagd?” De som Vi har gett Skriften vet att den har sänts ned från din Herre med sanningen; var därför inte en av tvivlarna. Din Herres ord har fullbordats i sanning och rättvisa; ingen kan ändra Hans ord. Han är den Allhörande, den Allvetande. Om du lydde de flesta av dem som finns på jorden skulle de leda dig bort från Guds väg. De följer ingenting annat än förmodanden; de gör inget annat än gissar.[8] Din Herre vet bäst vem som går vilse från Hans väg, och Han vet bäst vilka som är vägledda. (114–117)

Ät alltså av det över vilket Guds namn har nämnts, om ni tror på Hans tecken. Varför skulle ni inte äta av det över vilket Guds namn har nämnts, när Han utförligt har förklarat för er vad Han har förbjudit er, utom det som ni tvingas till? Många leder andra vilse genom sina egna begär, utan kunskap. Din Herre vet bäst vilka som överskrider gränserna. Avstå från synden, den öppna och den dolda: de som ådrar sig synd skall få vedergällning för det som de brukade begå. Ät inte av det över vilket Guds namn inte har nämnts, ty det är trots. Djävlarna ingjuter i sina vänner att tvista med er; och om ni lydde dem skulle ni helt visst höra till dem som sätter medgudar vid Guds sida. Är den som var död och som Vi gav liv, och åt vilken Vi gjorde ett ljus att vandra med bland människorna, lik den som befinner sig i mörker över mörker som han inte kan ta sig ut ur? Så får det som de gjorde te sig skönt för dem som förnekar sanningen. Och så har Vi i varje stad satt dess främsta syndare att smida ränker där; men de smider ränker endast mot sig själva, och de inser det inte. När ett tecken kommer till dem säger de: ”Vi kommer inte att tro förrän vi får något likt det som Guds sändebud har fått.” Gud vet bäst var Han skall lägga Sitt budskap. Förödmjukelse inför Gud och ett strängt straff skall drabba syndarna för de ränker som de smidde. Den som Gud vill vägleda, hans bröst öppnar Han för överlämnelsen åt Gud; och den som Han vill låta gå vilse, hans bröst gör Han trångt och hopsnört, som om han klättrade upp i skyn. Så lägger Gud vederstygglighet på dem som inte tror. (118–125)

Detta är din Herres väg, rak. Vi har framställt tecknen utförligt för människor som besinnar sig. Dem tillhör fridens boning hos deras Herre, och Han är deras beskyddare på grund av det som de brukade göra. (126–127)

Den Dag då Han samlar dem alla: ”Djinnernas skara, ni har förlett många av människorna.” Och deras vänner bland människorna skall säga: ”Vår Herre, vi drog nytta av varandra, och nu har vi nått den frist som Du utsatte för oss.” Han skall säga: ”Elden är er boning, där ni skall förbli – utom så som Gud vill.” Din Herre är allvis, allvetande. Så låter Vi de orättfärdiga ha makt över varandra på grund av det som de brukade förtjäna. ”Djinners och människors skara, kom det inte sändebud till er ur er egen mitt, som förtäljde er Mina tecken och varnade er för mötet med denna er Dag?” De skall säga: ”Vi vittnar mot oss själva.” Livet i denna värld bedrog dem, och de skall vittna mot sig själva att de förnekade sanningen. Detta därför att din Herre aldrig

[8] **Ateismen vilar på förmodanden (zann): en vetenskaplig, filosofisk och teologisk kommentar**

skulle förgöra städer orättvist medan deras folk var ovetande. För alla finns grader efter vad de har gjort; din Herre är inte ovetande om vad de gör. Din Herre är den Självtillräcklige, barmhärtighetens Herre. Om Han ville kunde Han ta bort er och i ert ställe sätta vem Han vill, liksom Han lät er uppstå ur andra människors avkomma. Det som ni har blivit lovade kommer helt visst, och ni kan inte undkomma det. Säg: ”Mitt folk, handla efter er ställning; också jag handlar. Ni skall få veta vem som får den slutliga boningen. De orättfärdiga skall helt visst inte få framgång.” (128–135)

De tilldelar Gud en andel av de grödor och den boskap som Han har skapat, och säger: ”Detta är åt Gud” – så påstår de – ”och detta är åt våra medgudar.” Det som är åt deras medgudar når inte Gud, men det som är åt Gud når deras medgudar. Eländigt är deras omdöme. På samma sätt har deras medgudar fått dödandet av deras barn att te sig skönt för många av dem som sätter medgudar vid Guds sida, för att störta dem i fördärvet och förvirra deras religion för dem. Om Gud hade velat skulle de inte ha gjort det; lämna därför dem och det som de hittar på. De säger: ”Denna boskap och dessa grödor är förbjudna; ingen får äta av dem utom de som vi behagar” – så påstår de – ”och det finns boskap vars ryggar är förbjudna, och boskap över vilken de inte nämner Guds namn” – och hittar så på lögner om Honom. Han skall vedergälla dem för det som de brukade hitta på. De säger: ”Det som finns i denna boskaps sköte är förbehållet våra män och förbjudet för våra hustrur; men om det är dödfött har de alla del i det.” Han skall vedergälla dem för deras beskrivning. Han är allvis, allvetande. Förlorade är i sanning de som dödar sina barn i dårskap, utan kunskap, och förbjuder det som Gud har skänkt dem för deras försörjning, och hittar på lögner om Gud. De har gått vilse och är inte vägledda. (136–140)

Det är Han som har låtit trädgårdar växa fram, med och utan spaljéer, och palmer, och grödor med skiftande avkastning, och oliver och granatäpplen, lika och ändå olika. Ät av deras frukt när de bär frukt, och ge vad som tillkommer därav på skördedagen; och var inte slösaktiga: Han älskar inte de slösaktiga. Och av boskapen somliga till att bära bördor och somliga till slakt. Ät av det som Gud har skänkt er för er försörjning, och följ inte i Satans fotspår: han är er uppenbare fiende. Åtta i par: två av får och två av getter. Säg: ”Är det de två hanarna Han har förbjudit, eller de två honorna, eller det som de två honornas sköten rymmer? Låt mig veta det med kunskap, om ni talar sanning.” Och två av kameler och två av nötkreatur. Säg: ”Är det de två hanarna Han har förbjudit, eller de två honorna, eller det som de två honornas sköten rymmer? Eller var ni vittnen när Gud ålade er detta?” Vem är mer orättfärdig än den som hittar på en lögn om Gud för att leda människor vilse utan kunskap? Gud vägleder inte de orättfärdiga människorna. (141–144)

Säg: ”I det som har uppenbarats för mig finner jag ingenting som är förbjudet för den som vill äta det, utom kadaver, eller utgjutet blod, eller svinkött – ty det är orent – eller ett syndigt offer som har helgats åt någon annan än Gud. Men om någon drivs av nöd, utan att åstunda det och utan att gå utöver sitt behov – då är din Herre ständigt förlåtande, barmhärtig.” För dem som var judar förbjöd Vi alla djur med klor; och av nötkreatur och får förbjöd Vi dem fettet, utom det som deras ryggar eller inälvor bär, eller det som är blandat med ben. Så vedergällde Vi dem för deras trots; och Vi talar helt visst sanning. Om de kallar dig lögnare, säg då: ”Er Herre är den allomfattande barmhärtighetens Herre, men Hans straff kan inte avvärjas från de syndiga människorna.” De som sätter medgudar vid Guds sida kommer att säga: ”Om Gud hade velat skulle vi inte ha satt medgudar vid Hans sida, och inte heller våra förfäder, och vi skulle inte ha förbjudit någonting.” På samma sätt förnekade de som levde före dem, tills de fick smaka Vårt straff. Säg: ”Har ni någon kunskap som ni kan lägga fram för oss? Ni följer ingenting annat än förmodanden; ni gör inget annat än gissar.” Säg: ”Det avgörande argumentet tillhör Gud. Om Han hade velat skulle Han helt visst ha väglett

er alla." Säg: "För fram era vittnen som kan vittna att Gud har förbjudit detta." Om de sedan vittnar, vittna då inte med dem, och följ inte begären hos dem som förnekar Våra tecken, som inte tror på det kommande livet och som sätter andra som likar vid sin Herres sida. (145–150)

Säg: "Kom, jag skall läsa upp vad er Herre har förbjudit er: sätt ingenting vid Hans sida; var goda mot era föräldrar; döda inte era barn på grund av fattigdom – Vi försörjer er och dem; kom inte nära skamliga gärningar, vare sig öppna eller dolda; ta inte ett liv som Gud har gjort heligt, annat än med rätt. Detta har Han ålagt er, så att ni använder ert förstånd. Kom inte nära den faderlöses egendom, annat än på bästa sätt, förrän han har nått mogen ålder. Ge fullt mått och full vikt med rättvisa – Vi lägger inte på någon själ en tyngre börda än den förmår bära. När ni talar, var rättvisa, även om det gäller en anförvant. Och uppfyll Guds förbund. Detta har Han ålagt er, så att ni besinnar er. Detta är Min väg, rak; följ den därför, och följ inte andra vägar, ty de skingrar er bort från Hans väg. Detta har Han ålagt er, så att ni blir medvetna om Gud." (151–153)

Sedan gav Vi Moses Skriften, till fullbordan av Vår ynnest mot den som gjorde gott, med utförlig förklaring av allting, som vägledning och barmhärtighet, för att de skulle tro på mötet med sin Herre. Och detta är en Skrift som Vi har sänt ned, välsignad; följ den därför och var medvetna om Gud, så att ni får röna barmhärtighet, och så att ni inte skall säga: "Skriften sändes bara ned till två grupper före oss, och vi var ovetande om vad de studerade", eller så att ni inte skall säga: "Om Skriften hade sänts ned till oss skulle vi ha varit bättre vägledda än de." Nu har ett klart bevis kommit till er från er Herre, och vägledning och barmhärtighet. Vem är då mer orättfärdig än den som förnekar Guds tecken och vänder sig bort från dem? Vi skall vedergälla dem som vänder sig bort från Våra tecken med ett fruktansvärt straff för att de vände sig bort. Väntar de på att änglarna skall komma till dem, eller att din Herre skall komma, eller att några av din Herres tecken skall komma? Den Dag då några av din Herres tecken kommer skall ingen själ ha gagn av sin tro om den inte trodde dessförinnan eller förvärvade något gott genom sin tro. Säg: "Vänta då; också vi väntar." (154–158)

Vad dem beträffar som har splittrat sin religion och blivit sekter, så har du ingenting med dem att göra; deras sak vilar hos Gud, och Han skall låta dem veta vad de brukade göra. Den som kommer med en god gärning skall få tio gånger dess like; men den som kommer med en ond gärning skall vedergällas endast med dess like, och ingen orätt skall ske dem. Säg: "Min Herre har lett mig till en rak väg, en upprätt religion, Abrahams troslära, han som var sann i sin tro; han hörde inte till dem som sätter medgudar vid Guds sida." Säg: "Min bön, min andakt, mitt liv och min död tillhör Gud, alla världarnas Herre; Han har ingen like vid Sin sida. Detta har jag fått befallning om, och jag är den förste av dem som överlämnar sig åt Gud." Säg: "Skall jag söka en annan herre än Gud, när Han är alltings Herre? Varje själ förtjänar endast till egen skada, och ingen som bär en börda skall bära en annans börda. Sedan skall ni vända åter till er Herre, och Han skall låta er veta det som ni var oense om." Det är Han som har gjort er till efterträdare på jorden och upphöjt somliga av er över andra i grader, för att pröva er genom det som Han har gett er. Din Herre är snar till straff, och Han är helt visst ständigt förlåtande, barmhärtig. (159–165)

7. Höjderna (Al-Aʿrāf)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Mīm Ṣād. (1)

En Skrift som har sänts ned till dig, Profet – låt det därför inte finnas någon beklämning i ditt bröst för dess skull – för att du skall varna med den, och som en påminnelse för de troende. Följ det som har sänts ned till er från er Herre, och följ inga beskyddare vid sidan av Honom. Hur lite ni besinnar er! (2–3)

Hur många städer har Vi inte förgjort! Vårt straff kom över dem om natten, eller medan de vilade vid middagstid. När Vårt straff kom över dem var deras enda rop: ”Vi var i sanning orättfärdiga.” Vi skall helt visst förhöra dem till vilka sändebud sändes, och Vi skall helt visst förhöra sändebuden. Sedan skall Vi förtälja för dem med kunskap, ty Vi var aldrig frånvarande. Vägningen den Dagen skall vara sann. De vilkas vågskålar väger tungt – det är de som skall få framgång; och de vilkas vågskålar väger lätt – det är de som har förlorat sina själar, därför att de brukade göra orätt mot Våra tecken. (4–9)

Vi har gett er fäste på jorden och där skänkt er medel till ert uppehälle. Hur lite ni tackar! Vi skapade er, sedan formade Vi er, sedan sade Vi till änglarna: ”Fall ned inför Adam.” De föll ned – alla utom Iblīs; han hörde inte till dem som föll ned. Han sade: ”Vad hindrade dig från att falla ned när Jag befallde dig?” Han sade: ”Jag är bättre än han: Du skapade mig av eld, och honom skapade Du av lera.” Han sade: ”Gå ned härifrån! Det tillkommer dig inte att vara högmodig här. Ut med dig: du är en av de förnedrade.” Han sade: ”Ge mig anstånd till den Dag då de uppväcks.” Han sade: ”Du hör till dem som får anstånd.” Han sade: ”Eftersom Du har lett mig vilse skall jag helt visst ligga i försåt för dem på Din raka väg. Sedan skall jag komma över dem framifrån och bakifrån, från höger och från vänster, och Du skall finna att de flesta av dem inte är tacksamma.” Han sade: ”Ut härifrån, föraktad och fördriven! Vem av dem som än följer dig – Jag skall helt visst fylla helvetet med er alla. Och du, Adam, bo, du och din hustru, i lustgården och ät varifrån ni önskar; men kom inte nära detta träd, annars hör ni båda till de orättfärdiga.” (10–19)

Sedan viskade Satan till dem, för att blotta för dem det av deras nakenhet som hade varit dolt för dem. Han sade: ”Er Herre har förbjudit er detta träd endast för att ni inte skall bli änglar eller bli odödliga.” Och han svor inför dem: ”Jag är helt visst en av era uppriktiga rådgivare.” Så bragte han dem på fall genom svek. När de hade smakat av trädet blev deras nakenhet uppenbar för dem, och de började skyla sig med löv från lustgården. Deras Herre ropade till dem: ”Förbjöd Jag er inte det trädet, och sade Jag er inte att Satan är er uppenbare fiende?” De sade: ”Vår Herre, vi har gjort oss själva orätt. Om Du inte förlåter oss och förbarmar Dig över oss skall vi helt visst höra till förlorarna.” Han sade: ”Gå ned, var och en av er den andres fiende! På jorden skall ni ha en boning och uppehälle för en tid.” Han sade: ”Där skall ni leva, och där skall ni dö, och därifrån skall ni föras ut.” (20–25)

Adams barn! Vi har sänt ned kläder åt er till att skyla er nakenhet, och till prydnad; men den klädnad som är medvetenhet om Gud – den är bäst. Detta är ett av Guds tecken, så att de besinnar sig. Adams barn! Låt inte Satan förleda er, så som han drev era föräldrar ut ur lustgården och klädde av dem deras kläder för att visa dem deras nakenhet. Han och hans stam ser er varifrån ni inte ser dem. Vi har gjort djävlarna till bundsförvanter åt dem som inte tror. (26–27)

När de begår en skamlig gärning säger de: ”Vi fann våra förfäder göra så, och Gud har befallt oss att göra det.” Säg: ”Gud befaller inte skamliga gärningar. Säger ni om Gud det som ni inte vet?” Säg: ”Min Herre har befallt rättvisa. Vänd era ansikten mot Honom på varje plats för tillbedjan, och åkalla Honom, uppriktiga mot Honom i er religion. Liksom Han lät er uppstå, så skall ni vända åter.” Somliga har Han väglett, och somliga har förtjänat att gå vilse: de har tagit djävlarna till bundsförvanter i stället för Gud och tror att de är vägledda. Adams barn! Klä er väl på varje plats för tillbedjan; ät och drick, men var inte slösaktiga: Han älskar inte de slösaktiga. Säg: ”Vem har förbjudit Guds prydnad, som Han har frambragt åt Sina tjänare, och försörjningens goda ting?” Säg: ”De är för dem som tror under livet i denna värld, och uteslutande deras på Uppståndelsens dag.” Så framställer Vi tecknen utförligt för människor som vet. (28–32)

Säg: ”Min Herre har endast förbjudit skamliga gärningar, öppna eller dolda, och synd, och orättmätigt förtryck, och att ni sätter vid Guds sida det som Han inte har sänt ned någon fullmakt för, och att ni säger om Gud det som ni inte vet.” För varje samfund finns en utsatt frist. När deras frist kommer kan de inte uppskjuta den en enda stund, och inte heller kan de påskynda den. (33–34)

Adams barn! Närhelst sändebud ur er egen mitt kommer till er och förtäljer er Mina tecken – då skall ingen fruktan komma över dem som är medvetna om Gud och ställer allt till rätta, och de skall inte sörja; men de som förnekar Våra tecken och är för högmodiga för dem – de är Eldens följeslagare, och där skall de förbli. Vem är mer orättfärdig än den som hittar på en lögn om Gud eller förnekar Hans tecken? Sådana människor skall få sin andel ur Skriften; till dess att Våra sändebud, när de kommer till dem för att ta deras själar, säger: ”Var är de som ni brukade åkalla vid sidan av Gud?” De skall säga: ”De har svikit oss”, och de skall vittna mot sig själva att de förnekade sanningen. Han skall säga: ”Gå in i Elden bland samfund av djinner och människor som har gått hädan före er.” Var gång ett samfund går in förbannar det sitt systersamfund; till dess att, när de alla har följt på varandra dit in, de sista av dem skall säga om de första: ”Vår Herre, dessa ledde oss vilse; ge dem därför ett dubbelt straff i Elden.” Han skall säga: ”Var och en får dubbelt, men ni vet det inte.” Och de första av dem skall säga till de sista: ”Ni var inte bättre än vi; smaka därför straffet för det som ni har förtjänat.” (35–39)

De som förnekar Våra tecken och är för högmodiga för dem – för dem skall himlens portar inte öppnas, och de skall inte träda in i lustgården förrän en kamel går genom ett nålsöga. Så vedergäller Vi syndarna. Helvetet skall vara deras bädd, och över dem täcken av eld. Så vedergäller Vi de orättfärdiga. Men de som tror och gör goda gärningar – Vi lägger inte på någon själ en tyngre börda än den förmår bära – de är lustgårdens följeslagare, och där skall de förbli. Vi skall ta bort allt agg som finns i deras bröst. Floder skall flyta under dem, och de skall säga: ”All lov och pris tillkommer Gud, som har väglett oss till detta. Vi hade aldrig kunnat finna vägledning om inte Gud hade väglett oss. Vår Herres sändebud kom i sanning med sanningen.” Och en röst skall ropa till dem: ”Detta är lustgården som ni har fått i arv för det som ni brukade göra.” Lustgårdens följeslagare skall ropa till Eldens följeslagare: ”Vi har funnit att det som vår Herre lovade oss var sant. Har ni funnit att det som er Herre lovade var sant?” De skall säga: ”Ja.” Då skall en utropare ropa ut bland dem: ”Guds förbannelse vilar över de orättfärdiga, som vänder andra bort från Guds väg och söker göra den krokig, och som förnekar det kommande livet.” (40–45)

Mellan de två finns en skiljevägg, och på Höjderna finns män som känner igen var och en av parterna på deras kännetecken. De skall ropa till lustgårdens följeslagare: ”Frid vare med er.” De har inte trätt in i den, fastän de längtar efter det. Och när deras blickar vänds mot Eldens följeslagare skall de säga: ”Vår Herre, sätt oss inte bland de orättfärdiga människorna.” Männen på Höjderna skall ropa till män som de känner

igen på deras kännetecken: ”Ert samlande av rikedomar och ert högmod har inte gagnat er det minsta. Är det dessa som ni svor att Gud aldrig skulle visa barmhärtighet?” Till dem skall det sägas: ”Träd in i lustgården: ingen fruktan skall komma över er och ni skall inte sörja.” (46–49)

Eldens följeslagare skall ropa till lustgårdens följeslagare: ”Häll ned över oss litet vatten, eller något av det som Gud har skänkt er.” De skall säga: ”Gud har förbjudit bådadera för dem som förnekar sanningen, som tog sin religion som förströelse och lek och som livet i denna värld bedrog.” Därför glömmer Vi dem i dag, så som de glömde mötet med denna sin Dag, och så som de förkastade Våra tecken. (50–51)

Vi har gett dem en Skrift som Vi har framställt utförligt, med kunskap, som vägledning och barmhärtighet för människor som tror. Väntar de bara på dess uppfyllelse? Den Dag då dess uppfyllelse kommer skall de som dessförinnan glömde den säga: ”Vår Herres sändebud kom i sanning med sanningen. Har vi nu några förespråkare som kan tala för oss? Eller kunde vi sändas tillbaka, för att handla annorlunda än vi brukade handla?” De har förlorat sina själar, och det som de brukade hitta på har svikit dem. (52–53)

Er Herre är Gud, som har skapat himlarna och jorden under sex tidsåldrar och sedan tog plats på Tronen. Han drar natten som en slöja över dagen, som ivrigt jagar den; och solen, månen och stjärnorna är underkastade Hans befallning. Hans är i sanning skapelsen och Hans är befallningen. Välsignad är Gud, alla världarnas Herre! Åkalla er Herre i ödmjukhet och i det tysta: Han älskar inte dem som överskrider gränserna. Sprid inte fördärv på jorden sedan den har ställts till rätta, utan åkalla Honom i fruktan och i hopp: Guds barmhärtighet är nära dem som gör gott. Det är Han som sänder vindarna som glada budskap som förebådar Hans barmhärtighet; till dess att Vi, när de har lyft upp tunga moln, driver dem till ett dött land och genom dem sänder ned vatten och därmed låter frukter av alla slag växa fram. Så skall Vi föra fram de döda, så att ni besinnar er. Den goda jorden frambringar sin växtlighet med sin Herres tillåtelse; men ur den dåliga kommer ingenting fram annat än sparsamt. Så framställer Vi tecknen på skilda sätt för människor som tackar. (54–58)

Vi sände Noa till hans folk, och han sade: ”Mitt folk, tillbe Gud; ni har ingen annan gud än Honom. Jag fruktar för er straffet en väldig Dag.” Stormännen bland hans folk sade: ”Vi ser att du är i uppenbar villfarelse.” Han sade: ”Mitt folk, det finns ingen villfarelse hos mig; jag är ett sändebud från alla världarnas Herre. Jag framför till er min Herres budskap och ger er uppriktiga råd, och jag vet från Gud det som ni inte vet. Förundras ni över att en påminnelse har kommit till er från er Herre, genom en man ur er egen mitt, för att han skall varna er, så att ni blir medvetna om Gud och så finner barmhärtighet?” Men de kallade honom lögnare; då räddade Vi honom och dem som var med honom i Arken, och Vi dränkte dem som förnekade Våra tecken. De var i sanning ett blint folk. (59–64)

Och till ʿĀd sände Vi deras broder Hūd. Han sade: ”Mitt folk, tillbe Gud; ni har ingen annan gud än Honom. Vill ni då inte vara medvetna om Honom?” De stormän bland hans folk som förnekade sanningen sade: ”Vi ser att du är en dåre, och vi tror att du är en av lögnarna.” Han sade: ”Mitt folk, det finns ingen dårskap hos mig; jag är ett sändebud från alla världarnas Herre. Jag framför till er min Herres budskap, och jag är en pålitlig rådgivare åt er. Förundras ni över att en påminnelse har kommit till er från er Herre, genom en man ur er egen mitt, för att han skall varna er? Minns hur Han gjorde er till efterträdare efter Noas folk och gav er rikligt ökad resning. Minns Guds välgärningar, så att ni får framgång.” De sade: ”Har du kommit till oss för att vi skall tillbe Gud allena och överge det som våra förfäder tillbad? Låt då det som du hotar oss med komma över oss, om du talar sanning.” Han sade: ”Straff och vrede från er Herre har redan fallit över er. Tvistar ni med mig om namn som ni och era förfäder har hittat på, och för vilka Gud inte har sänt ned någon

fullmakt? Vänta då; också jag väntar tillsammans med er.” Så räddade Vi honom och dem som var med honom genom Vår barmhärtighet, och Vi högg av den sista resten av dem som förnekade Våra tecken och inte var troende. (65–72)

Och till Thamūd sände Vi deras broder Ṣāliḥ. Han sade: ”Mitt folk, tillbe Gud; ni har ingen annan gud än Honom. Ett klart bevis har kommit till er från er Herre: detta är Guds kamelsto, ett tecken för er. Låt henne beta på Guds jord och gör henne inget ont, annars kommer ett plågsamt straff att drabba er. Minns hur Han gjorde er till efterträdare efter ʿĀd och lät er bosätta er i landet: ni bygger palats på dess slätter och hugger ut hus ur bergen. Minns Guds välgärningar, och dra inte omkring på jorden och sprid fördärv.” De stormän bland hans folk som var högmodiga sade till dem som hölls för svaga – till dem bland dem som trodde: ”Vet ni att Ṣāliḥ är sänd av sin Herre?” De sade: ”Vi tror på det som han har sänts med.” De högmodiga sade: ”Vi förnekar det som ni tror på.” Sedan skar de av hälsenorna på kamelstoet och trotsade sin Herres befallning och sade: ”Ṣāliḥ, låt det som du hotar oss med komma över oss, om du är ett av sändebuden.” Då grep jordskalvet dem, och morgonen fann dem liggande framstupa i sina hem. Han vände sig bort från dem och sade: ”Mitt folk, jag framförde till er min Herres budskap och gav er uppriktiga råd, men ni älskar inte dem som ger uppriktiga råd.” (73–79)

Och Lot, när han sade till sitt folk: ”Begår ni en skamlig gärning som ingen i alla världarna har begått före er? Ni närmar er män med lusta i stället för kvinnor. Ni är ett folk som går över alla gränser.” Hans folks enda svar var att säga: ”Driv ut dem ur er stad: det är människor som håller sig rena.” Så räddade Vi honom och hans familj – utom hans hustru, som var en av dem som stannade kvar – och Vi lät ett regn av stenar falla över dem. Se hur det till slut gick för syndarna! (80–84)

Och till Midjan sände Vi deras broder Shuʿayb. Han sade: ”Mitt folk, tillbe Gud; ni har ingen annan gud än Honom. Ett klart bevis har kommit till er från er Herre. Ge därför fullt mått och full vikt, undanhåll inte människorna det som är deras, och sprid inte fördärv på jorden sedan den har ställts till rätta. Det är bäst för er, om ni är troende. Ligg inte i försåt på varje väg, där ni hotar och vänder dem som tror på Honom bort från Guds väg och söker göra den krokig. Minns hur ni var få, och Han gjorde er talrika; och se hur det till slut gick för dem som spred fördärv. Om en grupp bland er tror på det som jag har sänts med, och en grupp inte tror, ha då tålamod tills Gud dömer mellan oss: Han är den bäste av domare.” (85–87)

De stormän bland hans folk som var högmodiga sade: ”Shuʿayb, vi skall helt visst driva ut dig ur vår stad, och dem som tror tillsammans med dig, om ni inte återvänder till vår väg.” Han sade: ”Även om vi avskyr den? Vi skulle hitta på en lögn om Gud om vi återvände till er väg sedan Gud har räddat oss från den. Det tillkommer oss inte att återvända till den, om inte Gud, vår Herre, skulle vilja det. Vår Herre omfattar allting med Sin kunskap; till Gud har vi satt vår lit. Vår Herre, döm mellan oss och vårt folk i sanning, ty Du är den bäste av dem som dömer.” De stormän bland hans folk som förnekade sanningen sade: ”Om ni följer Shuʿayb blir ni helt visst förlorare.” Då grep jordskalvet dem, och morgonen fann dem liggande framstupa i sina hem. De som kallade Shuʿayb lögnare – det var som om de aldrig hade levt där. De som kallade Shuʿayb lögnare – det var de som var förlorarna. Han vände sig bort från dem och sade: ”Mitt folk, jag framförde till er min Herres budskap och gav er uppriktiga råd. Hur skulle jag då kunna sörja över ett folk som förnekar sanningen?” (88–93)

Aldrig sände Vi en profet till en stad utan att hemsöka dess folk med nöd och motgång, för att de skulle ödmjuka sig. Sedan bytte Vi deras nöd mot välgång, tills de växte till och sade: ”Också våra förfäder drabbades av motgång och medgång.” Då grep Vi dem plötsligt, medan de var ovetande. Om städernas folk

hade trott och varit medvetna om Gud skulle Vi ha öppnat välsignelser över dem från himlen och jorden; men de förnekade, och därför grep Vi dem för det som de brukade förtjäna. (94–96)

Känner sig städernas folk trygga för att Vårt straff inte skall komma över dem om natten, medan de sover? Eller känner sig städernas folk trygga för att Vårt straff inte skall komma över dem mitt på ljusa dagen, medan de leker? Känner de sig trygga för Guds plan? Ingen känner sig trygg för Guds plan utom de människor som är förlorade. Är det inte en vägledning för dem som ärver jorden efter dess tidigare folk att Vi, om Vi ville, kunde slå dem för deras synder och försegla deras hjärtan, så att de inte skulle höra? Detta var de städer vilkas berättelser Vi förtäljer för dig. Deras sändebud kom till dem med klara bevis, men de ville inte tro på det som de dessförinnan hade förnekat. Så förseglar Gud hjärtana hos dem som förnekar sanningen. Vi fann de flesta av dem otrogna mot sitt förbund; Vi fann de flesta av dem trotsiga. (97–102)

Sedan, efter dem, sände Vi Moses med Våra tecken till Farao och hans stormän, men de gjorde orätt mot dem. Se hur det till slut gick för dem som spred fördärv! Moses sade: ”Farao, jag är ett sändebud från alla världarnas Herre, förpliktad att inte säga något annat om Gud än sanningen. Jag har kommit till er med ett klart bevis från er Herre; låt därför Israels barn gå med mig.” Han sade: ”Om du har kommit med ett tecken, visa då fram det, om du talar sanning.” Då kastade han sin stav, och med ens var den en orm, tydlig att se; och han drog fram sin hand, och med ens var den vit för dem som såg på. Stormännen bland Faraos folk sade: ”Detta är helt visst en skicklig trollkarl, som vill driva er ut ur ert land. Vad råder ni då till?” De sade: ”Uppehåll honom och hans broder en tid, och sänd ut samlare till städerna för att föra till dig varje skicklig trollkarl.” (103–112)

Trollkarlarna kom till Farao och sade: ”Vi får väl helt visst en lön, om vi blir segrarna?” Han sade: ”Ja, och ni skall höra till dem som står mig nära.” De sade: ”Moses, vill du kasta först, eller skall vi vara de som kastar?” Han sade: ”Kasta ni.” Och när de kastade förhäxade de människornas ögon och slog dem med skräck, och de åstadkom ett väldigt trolldomsstycke. Då ingav Vi Moses: ”Kasta din stav”, och med ens slukade den det som de hade förfalskat. Så stod sanningen fast, och det som de hade gjort gick om intet. De besegrades där och då och vände åter förödmjukade. Och trollkarlarna föll ned i tillbedjan. De sade: ”Vi tror på alla världarnas Herre, Moses’ och Arons Herre.” Farao sade: ”Har ni trott på honom innan jag gav er lov? Detta är helt visst en sammansvärjning som ni har smitt i staden för att driva ut dess folk ur den. Men ni skall snart få veta. Jag skall helt visst hugga av era händer och era fötter på motsatta sidor och sedan korsfästa er alla.” De sade: ”Till vår Herre skall vi helt visst vända åter. Du hämnas på oss bara därför att vi trodde på vår Herres tecken när de kom till oss. Vår Herre, gjut tålamod över oss, och låt oss dö som sådana som har överlämnat sig åt Dig.” (113–126)

Stormännen bland Faraos folk sade: ”Tänker du låta Moses och hans folk sprida fördärv i landet och överge dig och dina gudar?” Han sade: ”Vi skall slakta deras söner och skona deras kvinnor; vi har full makt över dem.” Moses sade till sitt folk: ”Sök hjälp hos Gud och ha tålamod. Jorden tillhör Gud; Han ger den i arv åt den Han vill av Sina tjänare, och den slutliga utgången tillhör dem som är medvetna om Gud.” De sade: ”Vi led ont innan du kom till oss, och sedan du kom till oss.” Han sade: ”Det kan hända att er Herre förgör er fiende och gör er till efterträdare i landet, för att sedan se hur ni handlar.” (127–129)

Vi hemsökte Faraos folk med år av torka och brist på frukter, för att de skulle besinna sig. Men när något gott kom till dem sade de: ”Detta tillkommer oss”; och när något ont drabbade dem skyllde de det på det onda varsel som Moses och de som var med honom förde med sig. Deras varsel är helt visst hos Gud, men de flesta av dem vet det inte. De sade: ”Vilket tecken du än kommer med för att förhäxa oss, kommer vi inte

att tro på dig." Då sände Vi över dem översvämningen, gräshopporna, lössen, grodorna och blodet – tydligt åtskilda tecken; men de var högmodiga, och de var ett syndigt folk. Var gång hemsökelsen föll över dem sade de: "Moses, be för oss till din Herre vid det förbund som Han har slutit med dig. Om du tar bort hemsökelsen från oss skall vi helt visst tro dig och låta Israels barn gå med dig." Men när Vi tog bort hemsökelsen från dem, till en frist som de skulle nå, bröt de genast sitt ord. Då utkrävde Vi vedergällning av dem och dränkte dem i havet, därför att de förnekade Våra tecken och inte brydde sig om dem. Och Vi lät det folk som hade hållits för svagt ärva de östra och västra delarna av det land som Vi hade välsignat. Din Herres goda ord gick i uppfyllelse för Israels barn på grund av deras tålamod, och Vi förstörde det som Farao och hans folk hade byggt och det som de hade rest. (130–137)

Vi förde Israels barn över havet, och de kom till ett folk som ägnade sig åt sina avgudabilder. De sade: "Moses, gör åt oss en gud, liksom de har gudar." Han sade: "Ni är ett okunnigt folk. Vad dessa människor beträffar är det som de ägnar sig åt dömt till undergång, och det som de gör är fåfängt." Han sade: "Skall jag söka åt er en annan gud än Gud, när Han har gett er företräde framför alla världarna?" Minns när Vi räddade er från Faraos folk, som plågade er med den värsta pina, som slaktade era söner och skonade era kvinnor – däri låg en väldig prövning från er Herre. (138–141)

Vi bestämde trettio nätter för Moses och fullbordade dem med tio till, så att hans Herres utsatta tid blev fyrtio nätter. Moses sade till sin broder Aron: "Ta min plats bland mitt folk; handla rätt, och följ inte deras väg som sprider fördärv." När Moses kom till den tid som Vi hade utsatt och hans Herre talade till honom, sade han: "Herre, visa Dig för mig, så att jag får se på Dig." Han sade: "Du skall inte se Mig; men se på berget: om det står fast på sin plats, då skall du se Mig." Och när hans Herre uppenbarade Sin härlighet för berget lät Han det smulas till stoft, och Moses föll sanslös ned. När han kom till sans sade han: "Stor är Du i Din härlighet! Jag vänder mig till Dig i ånger, och jag är den förste av de troende." Han sade: "Moses, Jag har utvalt dig framför alla människor genom Mina budskap och genom att Jag har talat till dig. Ta därför det som Jag har gett dig, och var en av de tacksamma." (142–144)

Vi skrev åt honom på Tavlorna en förmaning om allting och en förklaring av allting: "Håll fast vid dem, och befall ditt folk att hålla sig till det bästa i dem. Jag skall visa er de trotsigas hem." Jag skall vända bort från Mina tecken dem som utan rätt är högmodiga på jorden. Även om de ser varje tecken kommer de inte att tro på det; om de ser den rätta vandelns väg tar de den inte till sin väg; men om de ser villfarelsens väg tar de den till sin väg. Detta därför att de förnekade Våra tecken och inte brydde sig om dem. De som förnekar Våra tecken och mötet i det kommande livet – deras gärningar har gått om intet. Skall de få vedergällning för något annat än det som de brukade göra? (145–147)

I hans frånvaro tog sig Moses' folk en kalv, gjord av deras smycken – en blott och bar kropp som råmade. Såg de inte att den varken kunde tala till dem eller leda dem på någon väg? De tog den till föremål för tillbedjan, och de var orättfärdiga. Och när ångern slog dem och de såg att de hade gått vilse, sade de: "Om vår Herre inte förbarmar Sig över oss och förlåter oss skall vi helt visst höra till förlorarna." När Moses återvände till sitt folk, vred och bedrövad, sade han: "Ont är det som ni har gjort i mitt ställe sedan jag lämnade er! Ville ni påskynda er Herres befallning?" Han kastade Tavlorna och grep sin broder i huvudet och drog honom till sig. Aron sade: "Min moders son, folket höll mig för svag och var nära att döda mig. Låt inte mina fiender glädja sig över min olycka, och räkna mig inte till de orättfärdiga människorna." Han sade: "Herre, förlåt mig och min broder, och låt oss träda in i Din barmhärtighet, ty Du är den barmhärtigaste av de barmhärtiga." De som tog sig kalven – vrede från deras Herre skall drabba dem, och förödmjukelse i livet

i denna värld. Så vedergäller Vi dem som hittar på lögner. Men de som gör onda gärningar och därefter ångrar sig och tror – helt visst är din Herre därefter ständigt förlåtande, barmhärtig. (148–153)

När Moses' vrede hade lagt sig tog han upp Tavlorna, i vilkas skrift det fanns vägledning och barmhärtighet för dem som står i bävan inför sin Herre. Moses valde ut sjuttio män av sitt folk till den tid som Vi hade utsatt; och när det våldsamma skalvet grep dem sade han: ”Herre, om Du hade velat kunde Du ha förgjort dem tidigare, och mig med. Vill Du förgöra oss för det som de dåraktiga bland oss har gjort? Detta är inget annat än Din prövning, genom vilken Du låter den Du vill gå vilse och vägleder den Du vill. Du är vår beskyddare; förlåt oss därför och förbarma Dig över oss: Du är den bäste av dem som förlåter. Bestäm för oss det goda i denna värld och i det kommande livet: vi har vänt oss till Dig.” Han sade: ”Mitt straff – med det drabbar Jag den Jag vill; men Min barmhärtighet omfattar allting. Jag skall bestämma den för dem som är medvetna om Gud och ger den föreskrivna allmosan, och dem som tror på Våra tecken – dem som följer Sändebudet, den olärde Profeten, som de finner beskriven i Toran och Evangeliet som de har hos sig. Han befaller dem att göra det rätta och förbjuder dem att göra det orätta; han gör de goda tingen tillåtna för dem och förbjuder dem de orena; och han befriar dem från deras bördor och de bojor som låg på dem. De som tror på honom, ärar honom, stöder honom och följer det ljus som har sänts ned med honom – det är de som skall få framgång.” Säg: ”Människor! Jag är Guds Sändebud till er alla – Hans som äger herraväldet över himlarna och jorden. Det finns ingen gud utom Han; Han ger liv och låter dö. Tro därför på Gud och Hans Sändebud, den olärde Profeten, som tror på Gud och Hans ord, och följ honom, så att ni blir vägledda.” (154–158)

Bland Moses' folk finns ett samfund som vägleder med sanningen och med den handlar rättvist. Vi delade dem i tolv stammar, som samfund. När hans folk bad honom om vatten ingav Vi Moses: ”Slå på klippan med din stav”, och tolv källor vällde fram ur den; varje grupp visste sitt vattenställe. Vi lät moln skugga dem och sände ned manna och vaktlar till dem: ”Ät av det goda som Vi har skänkt er.” De gjorde inte Oss orätt; de gjorde bara sig själva orätt. Och när det sades till dem: ”Bo i denna stad och ät därav varhelst ni önskar, och säg: 'Lyft våra bördor från oss', och gå ödmjukt in genom porten: Vi skall förlåta er era synder, och Vi skall ge ännu mer åt dem som gör gott” – men de av dem som gjorde orätt bytte ut det ord som de hade fått mot ett annat; då sände Vi över dem ett gissel från himlen för deras orättfärdighet. (159–162)

Fråga dem om staden som låg vid havet, när de överträdde sabbatsbudet: deras fiskar kom till dem öppet på deras sabbatsdag, men den dag då de inte höll sabbat kom de inte. Så prövade Vi dem för deras trots. Och när en grupp av dem sade: ”Varför förmanar ni ett folk som Gud skall förgöra eller straffa strängt?”, sade de: ”För att vara fria från skuld inför er Herre, och för att de skall bli medvetna om Gud.” När de glömde det som de hade påmints om räddade Vi dem som förbjöd det onda, och Vi grep dem som gjorde orätt med ett fruktansvärt straff för deras trots. Och när de trotsade det som de hade förbjudits sade Vi till dem: ”Bli apor, föraktade!” Och minns när din Herre förkunnade att Han helt visst, ända till Uppståndelsens dag, skulle sända mot dem sådana som skulle tillfoga dem fruktansvärt lidande. Din Herre är snar till straff, och Han är helt visst ständigt förlåtande, barmhärtig. (163–167)

Vi skingrade dem över jorden som samfund, somliga av dem rättfärdiga och somliga inte, och Vi prövade dem med gott och ont, för att de skulle vända åter. De efterträddes av andra som ärvde Skriften: de tar denna lägre världs flyktiga vinning och säger: ”Vi kommer att bli förlåtna”; och om liknande vinning kom i deras väg skulle de ta den igen. Togs inte Skriftens förbund av dem, att de inte skulle säga något annat om Gud än sanningen? Och de har studerat det som står i den. Det kommande livets hem är bättre för dem som är

medvetna om Gud. Vill ni då inte använda ert förstånd? Vad dem beträffar som håller fast vid Skriften och förrättar bönen – Vi låter inte lönen gå förlorad för dem som ställer allt till rätta. Och när Vi reste berget över dem som om det vore ett tak, och de trodde att det skulle falla över dem: ”Håll fast vid det som Vi har gett er och minns vad det innehåller, så att ni blir medvetna om Gud.” (168–171)

Och när din Herre ur Adams barn, ur deras länder, förde fram deras efterkommande och lät dem vittna om sig själva: ”Är Jag inte er Herre?” De sade: ”Jo, vi vittnar.” Detta för att ni inte skall säga på Uppståndelsens dag: ”Vi var ovetande om detta”, eller för att ni inte skall säga: ”Det var våra förfäder som satte medgudar vid Guds sida före oss, och vi var bara efterkommande efter dem. Vill Du förgöra oss för det som falskhetens anhängare gjorde?” Så framställer Vi tecknen utförligt, för att de skall vända åter. (172–174)

Läs upp för dem berättelsen om den som Vi gav Våra tecken, men som ömsade dem av sig; då följde Satan honom i spåren, och han blev en av dem som går vilse. Om Vi hade velat skulle Vi ha upphöjt honom genom dem; men han klamrade sig fast vid jorden och följde sitt eget begär. Han kan liknas vid en hund: om du jagar bort den låter den tungan hänga ut, och om du lämnar den i fred låter den tungan hänga ut. Sådan är liknelsen om de människor som förnekar Våra tecken. Berätta därför berättelsen, så att de tänker efter. Eländig är liknelsen om de människor som förnekar Våra tecken; det är sig själva de har gjort orätt. Den som Gud vägleder är rätt vägledd; och de som Han låter gå vilse – de är förlorarna. Vi har skapat många av djinnerna och människorna för helvetet: de har hjärtan med vilka de inte förstår, ögon med vilka de inte ser och öron med vilka de inte hör. De är som boskap – nej, de är ännu mer vilse. De är de försumliga. (175–179)

Gud tillhör de skönaste namnen; åkalla Honom därför med dem, och lämna dem som vanhelgar Hans namn: de skall få vedergällning för det som de brukade göra. Bland dem som Vi har skapat finns ett samfund som vägleder med sanningen och med den handlar rättvist. Vad dem beträffar som förnekar Våra tecken skall Vi leda dem vidare steg för steg, från ett håll som de inte känner. Jag ger dem anstånd; Min plan är fast. Har de inte tänkt efter? Det finns ingen galenskap hos deras följeslagare; han är bara en tydlig varnare. Har de inte sett på himlarnas och jordens rike och på allt det som Gud har skapat, och betänkt att deras egen frist mycket väl kan ha närmat sig? På vilket budskap efter detta skall de då tro? Den som Gud låter gå vilse har ingen vägledare; Han låter dem irra vidare i blindo i sitt trots. (180–186)

De frågar dig, Profet, om Stunden: ”När skall den inträffa?” Säg: ”Kunskapen om den finns hos min Herre allena; ingen utom Han skall uppenbara den när dess tid är inne. Den väger tungt på himlarna och jorden; den skall inte komma över er annat än plötsligt.” De frågar dig som om du vore ivrig att få veta det. Säg: ”Kunskapen om den finns hos Gud allena, men de flesta människor vet det inte.” Säg: ”Jag har ingen makt att gagna eller skada mig själv, utom så som Gud vill. Om jag hade kunskap om det fördolda skulle jag ha förvärvat mycket gott, och inget ont skulle ha rört vid mig. Jag är bara en varnare och en bärare av glada budskap till människor som tror.” (187–188)

Det är Han som har skapat er ur en enda själ och av den gjort dess maka, för att han skulle finna ro hos henne. När han hade täckt henne bar hon en lätt börda och gick omkring med den; sedan, när den blev tung, åkallade de båda Gud, sin Herre: ”Om Du ger oss ett välskapt barn skall vi helt visst höra till de tacksamma.” Men när Han gav dem ett välskapt barn tillskrev de Honom medgudar i det som Han hade gett dem. Upphöjd är Gud över det som de sätter vid Hans sida! Sätter de vid Hans sida sådant som ingenting skapar och som självt är skapat, som inte kan ge dem någon hjälp och inte heller hjälpa sig självt? (189–192)

Om ni kallar dem till vägledningen följer de er inte. Det är detsamma för er om ni kallar dem eller förblir tysta. De som ni åkallar vid sidan av Gud är tjänare liksom ni själva. Åkalla dem då, och låt dem svara er, om ni talar sanning. Har de fötter att gå med, eller händer att gripa med, eller ögon att se med, eller öron att höra med? Säg: ”Åkalla era medgudar, smid sedan ränker mot mig och ge mig inget anstånd. Min beskyddare är Gud, som har sänt ned Skriften; Han beskyddar de rättfärdiga. De som ni åkallar vid sidan av Honom kan inte ge er någon hjälp, och inte heller kan de hjälpa sig själva.” Om ni kallar dem till vägledningen hör de inte. Du ser dem titta på dig, men de ser inte. Håll dig till förlåtelsen, befall det som är rätt och vänd dig bort från de okunniga. Om en ingivelse från Satan skulle egga dig, sök då skydd hos Gud: Han är allhörande, allvetande. De som är medvetna om Gud minns Honom när en hemsökelse från Satan rör vid dem, och med ens ser de klart. Men deras bröder djävlarna drar dem allt djupare in i villfarelse, och de ger aldrig efter. (193–202)

När du inte kommer till dem med ett tecken säger de: ”Varför har du inte valt ut ett?” Säg: ”Jag följer endast det som uppenbaras för mig från min Herre. Detta är klar insikt från er Herre, och vägledning och barmhärtighet för människor som tror.” När Koranen läses upp, lyssna då till den och var tysta, så att ni får röna barmhärtighet. Minns din Herre i ditt inre, ödmjukt och i bävan, utan att höja rösten, om morgnarna och om kvällarna; och var inte en av de försumliga. De som är nära din Herre är inte för högmodiga för att tillbe Honom: de prisar Hans härlighet, och inför Honom faller de ned i tillbedjan. (203–206)

8. Krigsbytet (Al-Anfāl)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

De frågar dig, Profet, om krigsbytet. Säg: ”Krigsbytet tillhör Gud och Sändebudet. Var därför medvetna om Gud, ställ förhållandena mellan er till rätta, och lyd Gud och Hans Sändebud, om ni är troende.” De troende är endast de vilkas hjärtan bävar när Gud nämns, vilkas tro växer sig starkare när Hans tecken läses upp för dem, och som sätter sin lit till sin Herre; som förrättar bönen och ger åt andra av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning. Det är de som är de sanna troende. Dem väntar hedersgrader hos deras Herre, och förlåtelse, och en frikostig försörjning. (1–4)

Liksom din Herre förde dig ut ur ditt hem för sanningens skull, fastän en grupp av de troende var ovilliga till det och tvistade med dig om sanningen sedan den hade gjorts klar, som om de drevs mot döden med öppna ögon. Och minns när Gud lovade er att en av de två skarorna skulle bli er, och ni önskade att den obeväpnade skulle tillfalla er; men Gud ville befästa sanningen genom Sina ord och utrota förnekarna av sanningen till sista man, för att Han skulle visa att sanningen är sann och det falska falskt, hur mycket de skyldiga än ogillade det. När ni ropade till er Herre om hjälp svarade Han er: ”Jag skall förstärka er med tusen änglar, led efter led.” Gud gjorde detta endast till ett glatt budskap, och för att era hjärtan skulle finna ro därigenom – ty hjälpen kommer från ingen annan än Gud. Gud är allsmäktig, allvis. Minns när Han lät dåsighet omsluta er som en trygghet från Honom, och sände ned vatten över er från skyn för att rena er med det, för att avlägsna Satans orenhet från er, för att stärka era hjärtan och för att göra era fötter stadiga. När din Herre uppenbarade för änglarna: ”Jag är med er: gör därför dem som tror ståndaktiga. Jag skall kasta skräck i hjärtana på dem som förnekar sanningen. Slå då ovanför deras halsar, och hugg av dem varje fingertopp.” Detta därför att de satte sig upp mot Gud och Hans Sändebud; och den som sätter sig upp mot Gud och Hans Sändebud – Gud straffar strängt. ”Detta är för er – smaka det då!” Och för dem som förnekar sanningen finns Eldens straff. (5–14)

Troende! När ni möter dem som förnekar sanningen under deras framryckning med full styrka, vänd dem då inte ryggen. Den som vänder dem ryggen en sådan dag – om han inte svänger om för att strida på nytt eller drar sig tillbaka för att sluta sig till en annan skara – har dragit Guds vrede över sig, och hans tillflykt är helvetet: ett eländigt mål. Det var inte ni som dödade dem, utan Gud dödade dem; och när du kastade, Profet, var det inte du som kastade, utan Gud kastade – för att Han skulle pröva de troende med en god prövning från Sig. Gud är allhörande, allvetande. Så är det; och Gud gör deras krigslister om intet som förnekar sanningen. Om ni sökte ett avgörande, ni som förnekar sanningen, så har avgörandet nu kommit till er. Om ni upphör är det bäst för er; men om ni återvänder skall Vi återvända, och er här skall inte gagna er det minsta, hur talrik den än är. Gud är med de troende. (15–19)

Troende! Lyd Gud och Hans Sändebud, och vänd er inte bort från honom medan ni lyssnar. Var inte lika dem som säger: ”Vi hör”, fastän de inte hör. De värsta av djuren i Guds ögon är de döva och stumma som inte använder sitt förstånd. Om Gud hade vetat om något gott hos dem skulle Han ha låtit dem höra; och om Han hade låtit dem höra skulle de ändå ha vänt sig bort i motvilja. Troende! Svara Gud och Sändebudet när han kallar er till det som ger er liv. Och vet att Gud träder emellan en man och hans eget hjärta, och att ni skall samlas till Honom. Och värj er mot en prövning som inte bara skall drabba de orättfärdiga bland er; och vet att Gud straffar strängt. (20–25)

Minns när ni var få och räknades som svaga i landet, rädda för att människorna skulle rycka bort er; då gav Han er skydd, stärkte er med Sin hjälp och skänkte er goda ting, så att ni skulle vara tacksamma. Troende! Svik inte Gud och Sändebudet, och svik inte heller medvetet det förtroende som har visats er. Och vet att era ägodelar och era barn bara är en prövning, och att det hos Gud finns en väldig lön. Troende! Om ni är medvetna om Gud skall Han ge er en måttstock för att skilja rätt från orätt, utplåna era onda gärningar och förlåta er. Gud är den stora nådens Herre. (26–29)

Och minns när de som förnekade sanningen smidde ränker mot dig, för att spärra in dig, eller döda dig, eller driva ut dig. De smidde ränker, och Gud smidde planer; och Gud är den bäste av dem som smider planer. När Våra tecken läses upp för dem säger de: ”Vi har hört. Om vi ville kunde vi säga något liknande – detta är ingenting annat än forna tiders sagor.” Och när de sade: ”Gud, om detta verkligen är sanningen från Dig, låt då stenar regna över oss från skyn, eller låt något plågsamt straff drabba oss.” Men Gud ville inte straffa dem medan du var bland dem, och Gud ville inte heller straffa dem medan de bad om förlåtelse. Men vad har de att åberopa för att Gud inte skulle straffa dem, när de hindrar människor från den Heliga moskén, fastän de inte är dess väktare? Dess väktare är inga andra än de som är medvetna om Gud – men de flesta av dem vet det inte. Deras bön vid Huset är ingenting annat än visslingar och handklappningar. ”Smaka därför straffet för er förnekelse av sanningen.” De som förnekar sanningen ger ut sina rikedomar för att hindra människor från Guds väg. De kommer att fortsätta ge ut dem, och sedan skall det bli en källa till ångest för dem, och sedan skall de bli besegrade; och de som förnekar sanningen skall samlas till helvetet – för att Gud skall skilja de usla från de goda och stapla de usla på varandra, hopa dem alla tillsammans och kasta dem i helvetet. De är förlorarna. Säg till dem som förnekar sanningen att om de upphör skall det som har varit bli dem förlåtet; men om de återgår till det, så har de tidigare folkens exempel redan gått före. Och strid mot dem tills det inte längre finns någon förföljelse och religionen helt tillhör Gud. Om de sedan upphör, så ser Gud väl allt vad de gör; men om de vänder sig bort, vet då att Gud är er beskyddare: hur härlig en beskyddare, och hur härlig en hjälpare! (30–40)

Och vet att vad ni än tar som byte i strid, tillhör en femtedel därav Gud och Sändebudet och de nära anförvanterna, de faderlösa, de behövande och vägfaranden – om ni tror på Gud och på det som Vi sände ned till Vår tjänare på åtskillnadens dag, den dag då de två härarna möttes. Gud har makt över allting. Minns när ni befann er på dalens närmare sida och de på den bortre sidan, med karavanen nedanför er. Om ni hade avtalat att mötas skulle ni ha misslyckats med att hålla avtalet; men det skedde så för att Gud skulle låta en redan beslutad sak gå i fullbordan – för att den som skulle gå under skulle gå under på klara bevis, och den som skulle leva skulle leva på klara bevis. Gud är allhörande, allvetande. (41–42)

Minns när Gud visade dig dem i din dröm som få. Om Han hade visat dig dem som många skulle ni ha tappat modet och tvistat om saken; men Gud bevarade er. Han vet väl vad som finns i brösten. Och när ni möttes lät Han dem te sig få i era ögon och lät er te er få i deras, för att Gud skulle låta en redan beslutad sak gå i fullbordan. Till Gud förs alla ting tillbaka. (43–44)

Troende! När ni möter en här, stå då fasta och minns Gud ofta, så att ni får framgång. Lyd Gud och Hans Sändebud, och tvista inte med varandra, annars tappar ni modet och er styrka lämnar er. Var ståndaktiga: Gud är med de ståndaktiga. Var inte lika dem som drog ut från sina hem i övermod, för att visa upp sig inför människorna, och som hindrade andra från Guds väg. Gud omsluter allt vad de gör. Och minns när Satan fick deras gärningar att te sig sköna för dem och sade: ”Ingen kan besegra er i dag, ty jag står vid er sida.”

Men när de två härarna kom inom synhåll för varandra vände han på klacken och sade: ”Jag tar avstånd från er. Jag ser det som ni inte ser. Jag fruktar Gud – och Gud straffar strängt.” (45–48)

Hycklarna och de i vilkas hjärtan det finns en sjukdom sade: ”Deras religion har bedragit dessa människor.” Men den som sätter sin lit till Gud – Gud är allsmäktig, allvis. Om du bara kunde se när änglarna tar själarna från dem som förnekar sanningen och slår dem i ansiktet och på ryggen: ”Smaka brandens straff!” ”Detta är för det som era egna händer har sänt i förväg – och Gud är aldrig orättvis mot Sina tjänare.” Deras sätt är som Faraos folks och deras som levde före dem: de förnekade Guds tecken, och Gud grep dem därför för deras synder. Gud är stark och straffar strängt. Detta därför att Gud aldrig ändrar en välsignelse som Han har skänkt ett folk förrän de ändrar det som finns i dem själva; och Gud är allhörande, allvetande. Deras sätt är som Faraos folks och deras som levde före dem: de förkastade sin Herres tecken, och Vi förgjorde dem därför för deras synder och dränkte Faraos folk. De var alla orättfärdiga. (49–54)

De värsta av djuren i Guds ögon är de som förnekar sanningen och inte vill tro: de med vilka du slöt förbund och som sedan bryter sitt förbund varje gång och inte är medvetna om Gud. Om du därför stöter på dem i krig, skingra då genom deras exempel dem som finns bakom dem, så att de besinnar sig. Och om du fruktar förräderi från ett folk, kasta då deras förbund tillbaka till dem på lika villkor: Gud älskar inte de förrädiska. De som förnekar sanningen skall inte tro att de har hunnit undan Oss; de kan aldrig göra Gud maktlös. Rusta mot dem all den styrka ni kan uppbåda, och tjudrade hästar, för att sätta skräck i Guds fiende och er fiende, och i andra utöver dem som ni inte känner men som Gud känner. Vad ni än ger på Guds väg skall återgäldas er till fullo, och ingen orätt skall ske er. Och om de är benägna till fred, var då också du benägen till det, och sätt din lit till Gud: Han är den Allhörande, den Allvetande. Om de har för avsikt att bedra dig, så är Gud dig nog. Det är Han som har stärkt dig med Sin hjälp och med de troende och fört deras hjärtan samman. Om du hade gett ut allt som finns på jorden hade du inte kunnat föra deras hjärtan samman; men Gud förde dem samman. Han är allsmäktig, allvis. Profet! Gud är nog för dig och för dem av de troende som följer dig. Profet! Egga de troende till strid. Om det finns tjugo ståndaktiga bland er skall de besegra tvåhundra; och om det finns hundra av er skall de besegra tusen av dem som förnekar sanningen, ty de är ett folk som inte förstår. Nu har Gud lättat er börda, eftersom Han vet att det finns svaghet hos er. Om det alltså finns hundra ståndaktiga bland er skall de besegra tvåhundra; och om det finns tusen av er skall de besegra tvåtusen, med Guds tillåtelse. Gud är med de ståndaktiga. (55–66)

Det anstår inte en profet att hålla fångar förrän han grundligt har betvingat landet. Ni önskar denna världens förgängliga goda, men Gud önskar det kommande livet för er. Gud är allsmäktig, allvis. Hade det inte varit för ett beslut från Gud som redan hade utgått, skulle ett väldigt straff ha drabbat er för det som ni tog. Njut därför av det som ni har vunnit i strid såsom tillåtet och gott, och var medvetna om Gud: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (67–69)

Profet! Säg till fångarna i era händer: ”Om Gud vet om något gott i era hjärtan skall Han ge er något bättre än det som togs ifrån er, och Han skall förlåta er. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig.” Men om de har för avsikt att förråda dig, så har de förut förrått Gud, och Han gav er makt över dem. Gud är allvetande, allvis. (70–71)

De som trodde och utvandrade och strävade med sina ägodelar och sina liv på Guds väg, och de som gav skydd och hjälp – de är varandras beskyddare. Vad dem beträffar som trodde men inte utvandrade är ni inte skyldiga dem något beskydd förrän de utvandrar; men om de ber er om hjälp i det som rör religionen är det er plikt att hjälpa dem, utom mot ett folk som ni har ett fördrag med. Gud ser allt vad ni gör. (72)

De som förnekar sanningen är varandras beskyddare. Om ni inte gör likadant kommer det att råda förföljelse på jorden och stort fördärv. De som trodde och utvandrade och strävade på Guds väg, och de som gav skydd och hjälp – de är de sanna troende. Dem väntar förlåtelse och en frikostig försörjning. Och de som trodde senare och utvandrade och strävade vid er sida – de hör till er. Men blodsförvanter har närmare anspråk på varandra enligt Guds Skrift. Gud har full kunskap om allting. (73–75)

9. Ångern (Al-Tawba)

En förklaring från Gud och Hans Sändebud om att det fördrag som ni slöt med dem som sätter medgudar vid Guds sida är upplöst: ”Färdas fritt genom landet i fyra månader, men vet att ni inte kan undkomma Gud och att Gud skall dra vanära över dem som förnekar sanningen.” Och ett tillkännagivande från Gud och Hans Sändebud till människorna på den Större vallfärdens dag: att Gud är löst från varje förpliktelse mot avgudadyrkarna, och så är också Hans Sändebud. Om ni ångrar er är det bäst för er; men om ni vänder er bort, vet då att ni inte kan undkomma Gud. Och ge dem som förnekar sanningen budskapet om ett plågsamt straff – utom dem bland avgudadyrkarna som ni har slutit ett fördrag med och som inte har svikit er i något och inte har stött någon mot er. Håll fördraget med dem till slutet av dess tid: Gud älskar dem som är medvetna om Honom. (1–4)

När så de heliga månaderna har gått till ända, döda då avgudadyrkarna varhelst ni finner dem; grip dem, belägra dem och ligg på lur efter dem i varje bakhåll. Men om de ångrar sig, förrättar bönen och erlägger den föreskrivna allmosan, låt dem då gå sin väg: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Och om någon av avgudadyrkarna söker ditt beskydd, ge honom då beskydd, så att han får höra Guds ord; för honom sedan till en plats där han är i säkerhet. Detta därför att de är människor som inte vet. Hur kan det finnas ett fördrag med Gud och Hans Sändebud för avgudadyrkarna – utom för dem som ni slöt ett fördrag med vid den Heliga moskén? Så länge de är trofasta mot er skall ni vara trofasta mot dem: Gud älskar dem som är medvetna om Honom. Hur kan det finnas ett sådant, när de, om de fick övertaget över er, varken skulle respektera släktskap eller förbund med er? De behagar er med sina munnar medan deras hjärtan vägrar, och de flesta av dem är lagbrytare. De har sålt Guds tecken för ett uselt pris och hindrat andra från Hans väg. Ont är i sanning det som de har gjort. Gentemot en troende respekterar de varken släktskap eller förbund. Det är de som överskrider gränserna. Men om de ångrar sig, förrättar bönen och erlägger den föreskrivna allmosan är de era bröder i religionen. Vi gör tecknen klara för människor som vet. Och om de bryter sina eder efter sitt fördrag och smädar er religion, kämpa då mot förnekelsens ledare – ty deras eder betyder ingenting för dem – så att de upphör. Vill ni inte kämpa mot människor som bröt sina eder, som stämplade för att driva ut Sändebudet och som först började fientligheterna mot er? Fruktar ni dem? Det är Gud ni bör frukta, om ni är troende. Kämpa mot dem, så skall Gud straffa dem genom era händer och dra vanära över dem och hjälpa er mot dem och hela bröstet på troende människor och ta bort raseriet ur deras hjärtan. Gud vänder Sig i barmhärtighet till den Han vill: Gud är allvetande, allvis. Eller trodde ni att ni skulle lämnas i fred, när Gud ännu inte har gjort känt vilka av er som strävar och inte tar någon förtrogen vän utom Gud, Hans Sändebud och de troende? Gud är väl underrättad om vad ni gör. (5–16)

Det anstår inte avgudadyrkarna att vårda Guds moskéer medan de vittnar mot sig själva om sin förnekelse av sanningen. Deras verk har gått om intet, och i Elden skall de förbli. Guds moskéer vårdas endast av dem som tror på Gud och den Yttersta dagen, förrättar bönen, erlägger den föreskrivna allmosan och inte fruktar någon utom Gud. Det kan hända att dessa kommer att höra till de rätt vägledda. Räknar ni utdelandet av vatten till pilgrimerna och vården av den Heliga moskén som likvärdigt med de gärningar som den gör som tror på Gud och den Yttersta dagen och strävar på Guds väg? De är inte lika i Guds ögon. Gud vägleder inte de orättfärdiga människorna. De som trodde och utvandrade och strävade på Guds väg med sina ägodelar och sina liv har en långt högre rang hos Gud. Det är de som skall segra. Deras Herre ger dem det glada budskapet om barmhärtighet från Honom och om Hans välbehag och om lustgårdar där bestående lycksalighet väntar dem, där de skall förbli till evig tid. Sannerligen, hos Gud finns en väldig lön. (17–22)

Troende! Ta inte era fäder och era bröder till bundsförvanter om de föredrar förnekelse av sanningen framför tron. De av er som tar dem till bundsförvanter – de är de orättfärdiga. Säg: ”Om era fäder, era söner, era bröder, era hustrur, era släktingar, de ägodelar som ni har förvärvat, den handel som ni fruktar skall mattas av och de boningar som ni gläds åt är er kärare än Gud och Hans Sändebud och strävan på Hans väg, vänta då till dess Gud låter Sin befallning gå i verkställighet.” Gud vägleder inte de människor som trotsar Honom. Gud har hjälpt er på många slagfält, och på Ḥunayns dag, när ert stora antal behagade er men inte gagnade er det minsta, och jorden, så vidsträckt den är, slöt sig omkring er, och ni vände om och flydde. Sedan sände Gud ned Sin ro över Sitt Sändebud och över de troende och sände ned härskaror som ni inte kunde se och straffade dem som förnekade sanningen: sådan är lönen för förnekarna. Men efter detta vänder Sig Gud i barmhärtighet till den Han vill: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (23–27)

Troende! Avgudadyrkarna är i sanning orena, så låt dem inte närma sig den Heliga moskén efter detta deras år. Om ni fruktar fattigdom skall Gud göra er rika av Sin nåd, om Han vill: Gud är allvetande, allvis. Kämpa mot dem bland Skriftens folk som varken tror på Gud eller på den Yttersta dagen, som inte förbjuder det som Gud och Hans Sändebud har förbjudit och som inte följer sanningens religion – till dess de erlägger tributen med egen hand, i ett tillstånd av underkastelse. Judarna säger: ”Esra är Guds son”, och de kristna säger: ”Messias är Guds son.” Så säger de med sina munnar och upprepar därmed orden från dem som förnekade sanningen före dem. Må Gud tillintetgöra dem! Hur de förs bort från sanningen! De har tagit sina rabbiner och sina munkar till herrar vid sidan av Gud, och likaså Messias, Marias son; ändå hade de befallts att inte tillbe någon annan än En enda Gud – det finns ingen gud utom Han. Stor är Han i Sin härlighet, fjärran från det som de sätter vid Hans sida! De vill släcka Guds ljus med sina munnar, men Gud vägrar allt annat än att Hans ljus skall fullkomnas, hur mycket det än misshagar dem som förnekar sanningen. Det är Han som har sänt Sitt Sändebud med vägledningen och sanningens religion, för att låta den segra över all religion, hur mycket det än misshagar avgudadyrkarna. Troende! Många av rabbinerna och munkarna slukar människors egendom med falskhet och hindrar dem från Guds väg. Och de som samlar guld och silver på hög och inte ger av det på Guds väg – ge dem budskapet om ett plågsamt straff, den Dag då det skall glödgas i helvetets eld och deras pannor, deras sidor och deras ryggar skall brännmärkas med det: ”Detta är vad ni samlade på hög åt er själva – smaka då det som ni samlade!” (28–35)

Månadernas antal hos Gud är tolv, fastställt i Guds Skrift den dag då Han skapade himlarna och jorden; fyra av dem är heliga. Detta är den rätta religionen, så gör inte er själva orätt under dem. Och kämpa mot avgudadyrkarna alla tillsammans så som de kämpar mot er alla tillsammans, och vet att Gud är med dem som är medvetna om Honom. Att skjuta upp en helig månad är bara en ökning av förnekelsen, genom vilken de som förnekar sanningen leds vilse: de gör den tillåten ett år och förbjuder den ett annat, för att fylla antalet månader som Gud har gjort heliga, och gör så det tillåtet som Gud har förbjudit. Det onda i deras gärningar har fåtts att te sig skönt för dem. Gud vägleder inte de människor som förnekar sanningen. (36–37)

Troende! Vad är det med er, eftersom ni, när man säger till er: ”Dra ut på Guds väg”, sjunker tungt till marken? Nöjer ni er med livet i denna värld i stället för det kommande livet? Njutningen av livet i denna värld är bara ringa i jämförelse med det kommande livet. Om ni inte drar ut skall Han straffa er med ett plågsamt straff och sätta ett annat folk i ert ställe, och ni kan inte skada Honom det minsta. Gud har makt över allting. Om ni inte hjälper honom, så har Gud redan hjälpt honom: när de som förnekade sanningen drev ut honom, den ene av två, när de båda var i grottan, när han sade till sin följeslagare: ”Sörj inte; Gud är med oss.” Då sände Gud ned Sin ro över honom och stödde honom med härskaror som ni inte kunde se, och

gjorde ordet från dem som förnekade sanningen till det lägsta, medan Guds ord är det högsta. Gud är allsmäktig, allvis. Dra ut, lätta eller tunga, och sträva med era ägodelar och era liv på Guds väg. Det är bäst för er, om ni bara visste. Hade det gällt en vinst nära till hands och en lätt färd skulle de ha följt dig; men avståndet tycktes dem långt. De kommer att svära vid Gud: ”Hade vi kunnat skulle vi ha dragit ut med er”, och de fördärvar därmed sina egna själar; och Gud vet att de är lögnare. (38–42)

Må Gud förlåta dig, Profet! Varför gav du dem lov att stanna kvar innan det hade blivit klart för dig vilka av dem som talade sanning och du hade lärt känna lögnarna? De som tror på Gud och den Yttersta dagen ber dig inte om lov att slippa sträva med sina ägodelar och sina liv. Gud känner väl dem som är medvetna om Honom. De enda som ber dig om lov är de som inte tror på Gud och den Yttersta dagen och vilkas hjärtan är fulla av tvivel, så att de i sitt tvivel vacklar hit och dit. Hade de haft för avsikt att dra ut skulle de ha gjort någon förberedelse för det. Men Gud ogillade att de bröt upp, och Han höll dem därför tillbaka, och det sades: ”Stanna kvar med dem som stannar kvar.” Hade de dragit ut bland er skulle de inte ha tillfört er något annat än förvirring, och de skulle ha skyndat omkring mitt ibland er för att försöka så split bland er; och det finns några bland er som skulle ha lyssnat på dem. Gud känner väl de orättfärdiga. De försökte så split förut och vände upp och ned på allt för dig, till dess sanningen kom och Guds befallning segrade, hur mycket det än misshagade dem. Bland dem finns den som säger: ”Ge mig lov, och utsätt mig inte för prövning.” De har helt visst redan fallit i prövningen! Och helvetet omsluter helt visst dem som förnekar sanningen. Om något gott kommer dig till del bedrövar det dem; men om en olycka drabbar dig säger de: ”Vi vidtog våra försiktighetsmått i förväg”, och vänder sig bort med glädje. Säg: ”Ingenting skall drabba oss utom det som Gud har bestämt för oss. Han är vår Beskyddare; och till Gud skall de troende sätta sin lit.” Säg: ”Väntar ni på att något annat skall hända oss än ett av de två bästa tingen? Och vi väntar på att Gud skall hemsöka er med ett straff från Sig eller genom våra händer. Vänta alltså – vi väntar med er.” Säg: ”Ge villigt eller motvilligt, det kommer inte att tas emot från er, ty ni är människor som trotsar Gud.” Ingenting hindrar att deras bidrag tas emot från dem utom att de förnekar Gud och Hans Sändebud, kommer till bönen bara med tröghet och ger bara med motvilja. Låt därför varken deras ägodelar eller deras barn göra intryck på dig. Gud vill bara straffa dem genom detta i livet i denna värld, och att deras själar skall gå bort medan de förnekar sanningen. (43–55)

De svär vid Gud att de hör till er, men de hör inte till er; de är människor som är rädda. Om de kunde finna en tillflyktsort eller grottor eller något hål att krypa in i skulle de vända om och rusa dit. Bland dem finns några som klandrar dig i fråga om allmosorna: om de får en del av dem är de nöjda, men om de inte får någon del blir de genast förbittrade. Om de bara hade varit nöjda med det som Gud och Hans Sändebud gav dem och sagt: ”Gud är oss nog; Gud skall ge oss av Sin nåd, och det skall också Hans Sändebud; till Gud vänder vi oss i längtan.” De föreskrivna allmosorna är endast för de fattiga och de behövande, för dem som förvaltar dem, för dem vilkas hjärtan skall vinnas, för slavars frigivning, för dem som är tyngda av skulder, för Guds väg och för vägfaranden – en plikt föreskriven av Gud. Gud är allvetande, allvis. (56–60)

Bland dem finns de som sårar Profeten och säger: ”Han är idel öra.” Säg: ”Ett öra till det goda för er: han tror på Gud och litar på de troende, och han är en barmhärtighet för dem av er som tror.” De som sårar Guds Sändebud har ett plågsamt straff att vänta. De svär vid Gud inför er för att behaga er; men Gud och Hans Sändebud har större rätt till att de behagar Honom, om de är troende. Vet de inte att den som sätter sig upp mot Gud och Hans Sändebud har helvetets eld att vänta, där han skall förbli? Det är den stora vanäran. (61–63)

Hycklarna är rädda för att en sura skall sändas ned mot dem och säga dem vad som finns i deras hjärtan. Säg: ”Fortsätt ni att driva gäck: Gud skall helt visst bringa i dagen det som ni fruktar.” Om du frågar dem kommer de att säga: ”Vi pratade bara tomt och roade oss.” Säg: ”Var det Gud, Hans tecken och Hans Sändebud som ni drev gäck med?” Kom inte med ursäkter: ni har förnekat sanningen efter att ha trott. Om Vi förlåter en grupp bland er skall Vi straffa en annan, därför att de var skyldiga. Hycklarna, män och kvinnor, är alla av samma slag: de påbjuder det som är orätt och förbjuder det som är rätt, och de håller sina händer hårt slutna. De har glömt Gud, och därför har Han glömt dem. Hycklarna – de är de trotsiga. Gud har lovat hycklarna, män och kvinnor, och dem som förnekar sanningen helvetets eld, där de skall förbli. Den är nog för dem. Gud har förbannat dem, och ett bestående straff är deras. Ni är som de som levde före er: de var mäktigare än ni i styrka och rikare på ägodelar och barn. De njöt sin lott, och ni har njutit er lott så som de före er njöt sin; och ni har hängett er åt tomt prat så som de hängav sig. Deras verk har gått om intet i denna värld och i det kommande livet, och de är förlorarna. Har inte berättelsen nått dem om dem som levde före dem – Noas folk, ʿĀd och Thamūd, Abrahams folk, Midjans folk och de omstörtade städerna? Deras sändebud kom till dem med klara bevis. Gud ville inte göra dem orätt; det var sig själva de gjorde orätt. (64–70)

De troende, män och kvinnor, är varandras beskyddare: de påbjuder det som är rätt och förbjuder det som är orätt, förrättar bönen, erlägger den föreskrivna allmosan och lyder Gud och Hans Sändebud. Dem skall Gud förbarma Sig över. Gud är allsmäktig, allvis. Gud har lovat de troende, män och kvinnor, lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli, och goda boningar i den bestående lycksalighetens lustgårdar; och Guds välbehag är ännu större. Detta är den högsta segern. (71–72)

Profet! Sträva mot dem som förnekar sanningen och mot hycklarna, och var fast mot dem. Deras tillflykt är helvetet – ett eländigt mål. De svär vid Gud att de ingenting sade, men de uttalade förnekelsens ord och förnekade sanningen efter att ha överlämnat sig åt Gud; och de stämplade om det som de inte kunde uppnå. De hyste inte agg mot något annat än att Gud och Hans Sändebud hade gjort dem rika av Hans nåd. Om de ångrar sig är det bäst för dem; men om de vänder sig bort skall Gud straffa dem med ett plågsamt straff i denna värld och i det kommande livet, och de skall varken ha beskyddare eller hjälpare på jorden. (73–74)

Bland dem finns några som slöt ett förbund med Gud: ”Om Han ger oss av Sin nåd skall vi helt visst ge allmosor och höra till de rättfärdiga.” Men när Han gav dem av Sin nåd snålade de med den och vände sig bort i motvilja. Därför lönade Han dem med hyckleri i deras hjärtan till den Dag då de möter Honom, därför att de bröt sitt löfte till Gud och därför att de ljög. Vet de inte att Gud känner deras hemligheter och deras enskilda överläggningar, och att Gud är Den som känner allt som är fördolt? De som klandrar de troende som frikostigt ger allmosor, och dem som inte har något annat att ge än sitt eget arbete, och som driver gäck med dem – dem driver Gud gäck med, och ett plågsamt straff är deras. Be om förlåtelse för dem eller be inte om förlåtelse för dem: även om du ber om förlåtelse för dem sjuttio gånger kommer Gud inte att förlåta dem. Detta därför att de har förnekat Gud och Hans Sändebud; och Gud vägleder inte de människor som trotsar Honom. (75–80)

De som lämnades kvar gladde sig åt att sitta hemma bakom ryggen på Guds Sändebud och avskydde att sträva på Guds väg med sina ägodelar och sina liv. De sade: ”Dra inte ut i hettan.” Säg: ”Helvetets eld är hetare” – om de bara förstod. Låt dem därför skratta en liten stund; de kommer att gråta mycket, som lön för det som de har förtjänat. Om Gud för dig tillbaka till en grupp bland dem och de ber dig om lov att dra ut, säg då: ”Ni skall aldrig dra ut med mig och aldrig kämpa mot en fiende vid min sida. Ni nöjde er med att sitta hemma första gången, så sitt nu kvar med dem som stannar kvar.” (81–83)

Be aldrig över någon av dem som dör, och stå inte vid hans grav: de förnekade Gud och Hans Sändebud och dog i trots. Låt varken deras ägodelar eller deras barn göra intryck på dig. Gud vill bara straffa dem genom detta i denna värld, och att deras själar skall gå bort medan de förnekar sanningen. När en sura sänds ned som säger: ”Tro på Gud och sträva vid Hans Sändebuds sida”, ber de välbärgade bland dem dig om lov och säger: ”Låt oss stanna hos dem som sitter hemma.” De nöjer sig med att vara hos de kvinnor som stannar kvar. Ett sigill har satts på deras hjärtan, och därför förstår de inte. Men Sändebudet och de som tror med honom strävar med sina ägodelar och sina liv. Allt gott är deras, och det är de som skall få framgång. Gud har berett dem lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli till evig tid. Detta är den högsta segern. (84–89)

Några av ökenaraberna kom med ursäkter och bad om lov, medan de som ljög för Gud och Hans Sändebud satt kvar hemma. Ett plågsamt straff skall drabba dem av dem som förnekar sanningen. Ingen skuld vilar på de svaga, de sjuka eller dem som inte har något att ge, förutsatt att de är uppriktiga mot Gud och Hans Sändebud. Det finns ingen grund för förebråelse mot dem som gör gott: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Inte heller på dem som kom till dig och bad att få riddjur, och som, när du sade: ”Jag kan inte finna något att låta er rida på”, vände tillbaka med ögonen flödande av tårar, i sorg över att de inte hade något att ge. Grund för förebråelse finns endast mot dem som ber dig om lov fastän de är rika. De nöjer sig med att vara hos de kvinnor som stannar kvar. Gud har satt ett sigill på deras hjärtan, och därför vet de inte. (90–93)

De kommer att ursäkta sig inför er när ni återvänder till dem. Säg: ”Kom inte med ursäkter; vi kommer inte att tro er. Gud har redan underrättat oss om era förehavanden. Gud skall se era gärningar, och det skall också Hans Sändebud; sedan skall ni föras åter till Den som känner det fördolda och det uppenbara, och Han skall låta er veta vad ni brukade göra.” De kommer att svära vid Gud inför er när ni återvänder till dem, för att ni skall lämna dem i fred. Lämna dem då i fred: de är orenhet, och deras tillflykt är helvetet, som lön för det som de har förtjänat. De kommer att svära inför er för att ni skall vara nöjda med dem; men även om ni är nöjda med dem är Gud inte nöjd med de människor som trotsar Honom. (94–96)

Ökenaraberna är de mest hårdnackade i förnekelse och hyckleri, och de som mest sannolikt inte känner gränserna för det som Gud har sänt ned till Sitt Sändebud. Gud är allvetande, allvis. Bland ökenaraberna finns några som betraktar det de ger som böter, och som väntar på att lyckans skiften skall vända sig mot er. Över dem må det onda skiftet komma! Gud är allhörande, allvetande. Och bland ökenaraberna finns några som tror på Gud och den Yttersta dagen och betraktar det de ger som ett medel att komma närmare Gud och att vinna Sändebudets böner. Sannerligen, det är ett medel till närhet för dem: Gud skall låta dem träda in i Sin barmhärtighet. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (97–99)

Vad beträffar de första och främsta bland utvandrarna och hjälparna, och dem som följde dem i att göra gott: Gud är väl nöjd med dem och de är väl nöjda med Honom. Han har berett dem lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli i evigheters evighet. Detta är den högsta segern. (100)

Bland ökenaraberna omkring er finns det hycklare, och även bland Medinas folk; de har förhärdats i hyckleri. Du känner dem inte; Vi känner dem. Vi skall straffa dem två gånger om, och sedan skall de föras åter till ett väldigt straff. Och det finns andra som har bekänt sina synder, efter att ha blandat en god gärning med en annan som var ond. Det kan hända att Gud vänder Sig till dem i barmhärtighet: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Ta allmosor ur deras egendom för att därmed rena och luttra dem, och be för dem: din bön är en tröst för dem. Gud är allhörande, allvetande. Vet de inte att det är Gud som tar emot ångern

från Sina tjänare och tar emot allmosorna, och att Gud är Den som ständigt tar emot ånger, den Barmhärtige? Säg: ”Handla! Gud skall se era gärningar, och det skall också Hans Sändebud och de troende. Sedan skall ni föras åter till Den som känner det fördolda och det uppenbara, och Han skall låta er veta vad ni brukade göra.” Och det finns andra som hålls i ovisshet i väntan på Guds befallning: om Han skall straffa dem eller vända Sig till dem i barmhärtighet. Gud är allvetande, allvis. (101–106)

Och det finns de som byggde en moské för att vålla skada och förnekelse, för att splittra de troende och som utpost åt en som förut förde krig mot Gud och Hans Sändebud. De kommer helt visst att svära: ”Vi avsåg ingenting annat än gott”; men Gud vittnar att de är lögnare. Stå aldrig där för att be. En moské som från första dagen har grundats på medvetenhet om Gud har större rätt till att du står i den. I den finns män som älskar att renas; och Gud älskar dem som renar sig. Vem är bäst: den som har grundat sin byggnad på medvetenhet om Gud och Hans välbehag, eller den som har grundat sin byggnad på kanten av en söndervittrande brant, så att den störtade med honom ned i helvetets eld? Gud vägleder inte de orättfärdiga människorna. Den byggnad som de har byggt kommer inte att upphöra att vara en källa till tvivel i deras hjärtan, förrän deras hjärtan slits i stycken. Gud är allvetande, allvis. (107–110)

Gud har köpt de troendes liv och deras ägodelar i utbyte mot lustgården: de kämpar på Guds väg, och de dödar och blir dödade – ett löfte som i sanning är bindande för Honom, i Toran, Evangeliet och Koranen. Och vem är trognare mot sitt förbund än Gud? Gläd er därför åt den handel som ni har slutit med Honom: detta är den högsta segern. Det är de som vänder sig i ånger, som tillber, som lovprisar, som färdas för Hans skull, som böjer sig, som faller ned i tillbedjan, som påbjuder det som är rätt och förbjuder det som är orätt och som håller sig inom de gränser som Gud har satt. Ge de troende det glada budskapet. (111–112)

Det anstår inte Profeten och dem som tror att be om förlåtelse för avgudadyrkarna, även om de är nära anförvanter, sedan det har blivit klart för dem att de är den Flammande eldens följeslagare. Abraham bad om förlåtelse för sin far enbart på grund av ett löfte som han hade gett honom; men när det blev klart för honom att han var en fiende till Gud tog han avstånd från honom. Abraham var ömsint och överseende. Gud skulle aldrig låta ett folk gå vilse sedan Han har väglett dem, förrän Han har gjort klart för dem vad de bör akta sig för. Gud har full kunskap om allting. Herraväldet över himlarna och jorden tillhör Gud; Han ger liv och Han ger död. Ni har varken beskyddare eller hjälpare utom Gud. (113–116)

Gud har vänt Sig i barmhärtighet till Profeten och till utvandrarna och hjälparna som följde honom i nödens stund, sedan hjärtana hos en grupp bland dem hade varit nära att vika av. Sedan vände Han Sig till dem i barmhärtighet: Han är full av godhet och barmhärtig mot dem. Och till de tre som lämnades kvar: när jorden, så vidsträckt den är, slöt sig omkring dem, och deras egna själar slöt sig omkring dem, och de insåg att det inte fanns någon tillflykt undan Gud utom hos Honom, då vände Han Sig till dem i barmhärtighet, så att de skulle ångra sig. Gud är Den som ständigt tar emot ånger, den Barmhärtige. (117–118)

Troende! Var medvetna om Gud, och var med dem som är sannfärdiga. Det anstod inte Medinas folk och ökenaraberna omkring dem att stanna kvar bakom Guds Sändebud och inte heller att sätta sina egna liv före hans. Detta därför att varken törst eller trötthet eller hunger drabbar dem på Guds väg, och de tar inte ett steg som väcker raseri hos dem som förnekar sanningen och vinner inte någon fördel över en fiende, utan att en rättfärdig gärning för den skull skrivs upp åt dem. Gud låter inte lönen gå förlorad för dem som gör gott. Och de ger ingenting, smått eller stort, och går inte över någon dal, utan att det skrivs upp till deras förtjänst, så att Gud skall löna dem för det bästa av vad de brukade göra. (119–121)

Det anstår inte de troende att dra ut alla tillsammans. Varför skulle inte en grupp ur varje avdelning av dem dra ut för att skaffa sig en djupare förståelse av religionen, så att de kan varna sitt folk när de återvänder till dem, och så att de skall vara på sin vakt? Troende! Kämpa mot dem som förnekar sanningen och som är nära er, och låt dem finna fasthet hos er. Och vet att Gud är med dem som är medvetna om Honom. (122–123)

Var gång en sura sänds ned säger några av dem: ”Vem av er har detta stärkt i tron?” Vad dem beträffar som tror har den stärkt dem i tron, och de gläder sig. Men vad dem beträffar i vilkas hjärtan det finns en sjukdom, lägger den orenhet till deras orenhet, och de dör medan de förnekar sanningen. Ser de inte att de prövas en eller två gånger varje år? Ändå varken ångrar de sig eller besinnar sig. Var gång en sura sänds ned ser de på varandra: ”Är det någon som ser er?” Sedan smyger de sig bort. Gud har vänt bort deras hjärtan, därför att de är människor som inte förstår. (124–127)

Nu har ett Sändebud kommit till er ur er egen mitt. Ert lidande tynger honom svårt; han är djupt mån om er, och mot de troende är han god och barmhärtig. Men om de vänder sig bort, säg då: ”Gud är mig nog. Det finns ingen gud utom Han. Till Honom har jag satt min lit, och Han är den väldiga Tronens Herre.” (128–129)

10. Jona (Yūnus)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Rā. Detta är verserna och tecknen i den visdomsfyllda Skriften. Är det något att förundras över för människorna att Vi har sänt uppenbarelse till en man ur deras mitt: ”Varna människorna, och ge dem som tror det glada budskapet att de har ett sanningens fäste hos sin Herre”? De som förnekar sanningen säger: ”Detta är uppenbart en trollkarl.” (1–2)

Er Herre är Gud, som skapade himlarna och jorden under sex tidsåldrar och sedan intog Sin plats på Tronen, där Han styr alla ting. Det finns ingen förespråkare utom efter Hans tillåtelse. Detta är Gud, er Herre: tillbe därför Honom. Vill ni då inte besinna er? Till Honom skall ni alla återvända – Guds löfte är sant. Han ger skapelsen dess upphov och upprepar den sedan, för att med rättvisa löna dem som tror och gör goda gärningar. Vad dem beträffar som förnekar sanningen skall de få en dryck av skållhett vatten och ett plågsamt straff för sin förnekelse. (3–4)

Det är Han som har gjort solen till en strålglans och månen till ett ljus och mätt ut dess faser, så att ni skall känna årens antal och tidens beräkning. Gud har inte skapat allt detta annat än i sanning. Han lägger fram tecknen utförligt för människor som vet. I växlingen mellan natt och dag och i allt som Gud har skapat i himlarna och på jorden finns tecken för människor som är medvetna om Honom. De som inte ser fram mot mötet med Oss, som nöjer sig med livet i denna värld och slår sig till ro i det, och som inte bryr sig om Våra tecken – deras tillflykt är Elden, för det som de har förtjänat. De som tror och gör goda gärningar – deras Herre skall vägleda dem genom deras tro; floder skall flyta under dem i lycksalighetens lustgårdar. Deras rop där skall vara: ”Stor är Du i Din härlighet, o Gud!”, och deras hälsning där: ”Fred!”; och slutet på deras rop: ”All lov och pris tillkommer Gud, alla världarnas Herre.” (5–10)

Om Gud skyndade på det onda för människorna så som de vill skynda på det goda, skulle deras frist redan ha löpt ut för dem. Men Vi låter dem som inte ser fram mot mötet med Oss irra i blindo i sitt trots. När ett lidande drabbar människan ropar hon till Oss, liggande på sidan eller sittande eller stående; men när Vi har tagit bort hennes lidande från henne går hon vidare som om hon aldrig hade ropat till Oss mot ett lidande som drabbade henne. Så förskönas deras gärningar för dem som överskrider gränserna. Vi förintade släkten före er när de gjorde orätt: deras sändebud kom till dem med klara bevis, men de ville inte tro. Så lönar Vi de skyldiga människorna. Sedan gjorde Vi er till efterträdare på jorden efter dem, för att se hur ni skulle handla. (11–14)

När Våra klara tecken läses upp för dem säger de som inte ser fram mot mötet med Oss: ”Kom med en annan Koran än denna, eller ändra den.” Säg: ”Det tillkommer inte mig att ändra den på eget bevåg. Jag följer bara det som uppenbaras för mig. Jag fruktar, om jag skulle trotsa min Herre, straffet på en väldig Dag.” Säg: ”Om Gud hade velat skulle jag inte ha läst upp den för er, och Han skulle inte ha låtit er få kunskap om den. Jag har levt en hel livstid bland er före detta. Vill ni då inte använda ert förstånd?” (15–16)

Vem gör större orätt än den som hittar på en lögn om Gud eller förnekar Hans tecken? De skyldiga skall aldrig få framgång. De tillber, vid sidan av Gud, det som varken kan skada eller gagna dem, och de säger: ”Dessa är våra förespråkare hos Gud.” Säg: ”Vill ni underrätta Gud om något som Han inte känner till i himlarna eller på jorden?” Stor är Han i Sin härlighet! Upphöjd är Han över allt det som de sätter vid Hans

sida. Människorna var en gång ett enda samfund; sedan blev de oense. Hade det inte varit för ett ord som redan hade utgått från din Herre, skulle domen redan ha fällts mellan dem i det som de var oense om. De säger: ”Varför har inget tecken sänts ned till honom från hans Herre?” Säg: ”Det fördolda tillhör Gud allena. Vänta alltså: jag väntar med er.” När Vi låter människorna smaka barmhärtighet efter det att någon nöd har drabbat dem, börjar de genast smida ränker mot Våra tecken. Säg: ”Gud är snabbare i ränker.” Våra sändebud skriver upp allt det som ni smider. (17–21)

Det är Han som gör det möjligt för er att färdas över land och hav, till dess, när ni är ombord på skepp som seglar med dem för en god vind, och de gläder sig åt den, en våldsam vind kommer över dem, och vågorna kommer emot dem från alla håll, och de tror sig vara omslutna. Då ropar de till Gud, uppriktiga mot Honom i sin religion: ”Om Du räddar oss ur detta skall vi helt visst höra till de tacksamma.” Men när Han har räddat dem börjar de genast fara fram med övermod på jorden utan rätt. Människor! Ert övermod drabbar bara er själva – en kort njutning av livet i denna värld; sedan skall ni återvända till Oss, och Vi skall låta er veta vad ni brukade göra. (22–23)

Livet i denna värld är så här: vatten som Vi sänder ned från himlen, genom vilket jordens växter, som människor och boskap äter av, växer sig sammanflätade, till dess, när jorden har tagit på sig sin prydnad och gjort sig skön, och dess folk tror sig vara herrar över den, Vår befallning kommer över den om natten eller om dagen, och Vi gör den till ett avmejat fält, som om den inte hade blomstrat i går. Så lägger Vi fram tecknen utförligt för människor som tänker efter. (24)

Gud kallar till Fridens boning och leder den Han vill till en rak väg. Dem som gör gott väntar den bästa lönen, och mer därtill. Varken mörker eller förödmjukelse skall täcka deras ansikten. De är lustgårdens följeslagare, och där skall de förbli till evig tid. Vad dem beträffar som har förtjänat onda gärningar är lönen för en ond gärning dess like, och förödmjukelse skall täcka dem. De skall inte ha någon som skyddar dem mot Gud: det skall vara som om deras ansikten vore beslöjade med stycken av nattens mörker. De är Eldens följeslagare, och där skall de förbli till evig tid. (25–27)

Den Dag då Vi samlar dem alla skall Vi säga till dem som satte medgudar vid Guds sida: ”Stanna där ni är, ni och era medgudar.” Sedan skall Vi skilja dem åt, och deras medgudar skall säga: ”Det var inte oss ni tillbad.” ”Gud är vittne nog mellan oss och er: vi var helt ovetande om er tillbedjan.” Där skall varje själ få erfara det som den har sänt i förväg. De skall föras åter till Gud, deras sanne Beskyddare, och det som de brukade hitta på skall överge dem. (28–30)

Säg: ”Vem försörjer er från himlen och jorden? Vem har makt över hörsel och syn? Vem för det levande ut ur det döda och det döda ut ur det levande? Och vem styr alla ting?” De kommer att säga: ”Gud.” Säg då: ”Vill ni då inte vara medvetna om Honom?” Detta är alltså Gud, er sanne Herre. Och vad finns det efter sanningen utom villfarelse? Hur kan ni då föras bort? Så har din Herres ord besannats mot dem som trotsar Honom: att de inte kommer att tro. Säg: ”Finns det någon bland era medgudar som ger skapelsen dess upphov och sedan upprepar den?” Säg: ”Det är Gud som ger skapelsen dess upphov och sedan upprepar den. Hur kan ni då vara så förvillade?” Säg: ”Finns det någon bland era medgudar som leder till sanningen?” Säg: ”Det är Gud som leder till sanningen. Är då Han som leder till sanningen mer värd att följas, eller den som inte kan finna

vägen om han inte blir vägledd? Vad är det med er? Hur dömer ni?" De flesta av dem följer ingenting annat än förmodanden; och förmodanden förmår ingenting mot sanningen. Gud vet väl vad de gör.[9] (31–36)

Denna Koran är inte sådan att den kunde ha hittats på av någon annan än Gud. Den är en bekräftelse på det som kom före den och en fullständig förklaring av Skriften, om vilken inget tvivel råder, från alla världarnas Herre. Eller säger de: "Han har hittat på den"? Säg: "Kom då med en sura som liknar den, och kalla på vem ni kan utom Gud, om ni talar sanning." Nej: de har förnekat det som de inte kunde fatta med sin kunskap och vars uttydning ännu inte har kommit till dem. På samma sätt förnekade de som levde före dem sanningen; se då vilket slut de orättfärdiga fick. (37–39)

Bland dem finns några som tror på den och några som inte gör det; och din Herre känner bäst dem som sprider fördärv. Om de kallar dig lögnare, säg då: "Mina gärningar är mina och era gärningar är era. Ni är inte ansvariga för vad jag gör, och jag är inte ansvarig för vad ni gör." Bland dem finns några som lyssnar på dig. Men kan du få de döva att höra, även om de inte förstår? Och bland dem finns några som ser på dig. Men kan du vägleda de blinda, även om de inte ser? Gud gör inte människorna orätt i något; det är människorna som gör sig själva orätt. (40–44)

Den Dag då Han samlar dem skall det vara som om de inte hade dröjt kvar i världen mer än en timme av dagen, och de skall känna igen varandra. Förlorade är i sanning de som förnekade mötet med Gud och inte var vägledda. Vare sig Vi visar dig något av det som Vi har lovat dem eller först tar dig till Oss, är det till Oss de skall återvända; och Gud är vittne till allt vad de gör. Varje samfund har ett sändebud; och när deras sändebud kommer fälls domen mellan dem med rättvisa, och ingen orätt görs dem. De säger: "När skall detta löfte uppfyllas, om ni talar sanning?" Säg: "Jag har ingen makt att skada eller gagna ens mig själv, utom så som Gud vill. Varje samfund har en frist; när deras frist är ute kan de varken uppskjuta den en timme eller påskynda den." Säg: "Har ni betänkt: om Hans straff kommer över er om natten eller om dagen, vilken del av det skulle de skyldiga vilja påskynda?" Är det då först när det har inträffat som ni skall tro på det? "Nu – fastän ni förut ville påskynda det?" Sedan skall det sägas till dem som gjorde orätt: "Smaka evighetens straff! Får ni lön för något annat än det som ni brukade förtjäna?" (45–52)

De frågar dig: "Är det sant?" Säg: "Ja, vid min Herre, det är i sanning sant – och ni kan inte undkomma det." Om varje själ som har gjort orätt ägde allt som finns på jorden skulle den erbjuda det som lösen. De kommer att dölja sin ånger när de ser straffet; och domen skall fällas mellan dem med rättvisa, och ingen orätt skall göras dem. Gud tillhör helt visst allt som finns i himlarna och på jorden. Guds löfte är helt visst sant – men de flesta av dem vet det inte. Han ger liv och Han ger död, och till Honom skall ni föras åter. (53–56)

Människor! Till er har kommit en förmaning från er Herre och ett botemedel för det som finns i brösten, och vägledning och barmhärtighet för de troende. Säg: "Åt Guds nåd och åt Hans barmhärtighet – däråt skall de glädja sig: det är bättre än allt det som de samlar på hög." Säg: "Har ni betänkt den försörjning som Gud har sänt ned till er, av vilken ni har gjort somt förbjudet och somt tillåtet?" Säg: "Har Gud gett er tillåtelse, eller hittar ni på lögner om Gud?" Vad kommer de som hittar på lögner om Gud att tänka på Uppståndelsens dag? Gud är full av nåd mot människorna, men de flesta av dem är inte tacksamma. (57–60)

[9] **Ateismen vilar på förmodanden (zann): en vetenskaplig, filosofisk och teologisk kommentar**

Vad du än är sysselsatt med, och vilken del av Koranen du än läser upp, och vilken gärning ni än gör, är Vi vittnen över er när ni är upptagna av den. Inte så mycket som ett stoftkorns vikt på jorden eller i himlen undgår din Herre, och inte heller något mindre än det eller större, utan att det står i en klar Skrift. Guds vänner – ingen fruktan skall helt visst komma över dem och de skall inte sörja: de som tror och är medvetna om Gud. För dem finns glada budskap i livet i denna värld och i det kommande livet. Guds ord kan inte ändras. Detta är den högsta segern. Låt inte det som de säger bedröva dig. All makt tillhör helt visst Gud: Han är den Allhörande, den Allvetande. Gud tillhör helt visst alla som finns i himlarna och alla som finns på jorden. De som åkallar medgudar vid sidan av Gud följer ingenting; de följer ingenting annat än förmodanden, och de gör inget annat än gissar. Det är Han som har gjort natten åt er, så att ni skall vila under den, och dagen till att ge syn. I detta finns helt visst tecken för människor som lyssnar. (61–67)

De säger: ”Gud har tagit Sig en son.” Stor är Han i Sin härlighet! Han är Sig själv nog; Honom tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden. Ni har inget stöd för detta. Säger ni om Gud sådant som ni inte vet? Säg: ”De som hittar på lögner om Gud skall inte få framgång.” En kort njutning i denna värld; sedan skall de återvända till Oss; sedan skall Vi låta dem smaka det stränga straffet för deras förnekelse av sanningen. (68–70)

Läs upp berättelsen om Noa för dem, när han sade till sitt folk: ”Mitt folk, om min närvaro och mitt påminnande om Guds tecken är er för mycket, så har jag satt min lit till Gud. Besluta er då för vad ni skall göra, ni och era medgudar, och låt inte ert beslut vara något tvivelsmål för er; verkställ det sedan mot mig, och ge mig inget anstånd. ”Men om ni vänder er bort, så har jag inte begärt någon lön av er. Min lön finns hos Gud allena, och jag har fått befallning att höra till dem som överlämnar sig åt Gud.” Men de kallade honom lögnare; då räddade Vi honom och dem som var med honom i arken och gjorde dem till efterträdare och dränkte dem som förnekade Våra tecken. Se då vilket slut de fick som hade blivit varnade! (71–73)

Sedan, efter honom, sände Vi sändebud till deras folk, och de kom till dem med klara bevis; men de ville inte tro på det som de förut hade förnekat. Så förseglar Vi hjärtana på dem som överskrider gränserna. Sedan, efter dem, sände Vi Moses och Aron med Våra tecken till Farao och hans stormän; men de var högmodiga, och de var ett skyldigt folk. När sanningen kom till dem från Oss sade de: ”Detta är uppenbar trolldom.” Moses sade: ”Säger ni så om sanningen när den har kommit till er? Är detta trolldom? Trollkarlar får aldrig framgång.” De sade: ”Har du kommit till oss för att vända oss bort från det som vi fann att våra fäder följde, så att ni två skall få storhet i landet? Vi kommer aldrig att tro på er.” Farao sade: ”För till mig varje skicklig trollkarl.” När trollkarlarna kom sade Moses till dem: ”Kasta det som ni har att kasta.” Och när de hade kastat sade Moses: ”Det som ni har kommit med är trolldom; Gud skall helt visst göra det om intet. Gud ställer inte verket till rätta för dem som sprider fördärv. ”Gud befäster sanningen genom Sina ord, hur mycket det än misshagar de skyldiga.” Men ingen trodde på Moses utom några av de unga i hans folk, av fruktan för att Farao och deras stormän skulle förfölja dem – ty Farao var egenmäktig i landet, och han var en av dem som går över alla gränser. (74–83)

Moses sade: ”Mitt folk, om ni tror på Gud, sätt då er lit till Honom, om ni har överlämnat er åt Honom.” De sade: ”Till Gud har vi satt vår lit. Vår Herre, gör oss inte till en prövning för de orättfärdiga människorna, och rädda oss genom Din barmhärtighet från de människor som förnekar sanningen.” Vi uppenbarade för Moses och hans bror: ”Låt ert folk bosätta sig i hus i Egypten, och gör era hus till platser för tillbedjan, och förrätta bönen; och ge de troende det glada budskapet.” Moses sade: ”Vår Herre, Du har gett Farao och hans stormän prakt och rikedom i livet i denna värld, vår Herre, så att de leder människor vilse från Din väg. Vår

Herre, utplåna deras rikedom och förhärda deras hjärtan, så att de inte tror förrän de ser det plågsamma straffet." Han sade: "Er bön har blivit besvarad. Stå därför fasta, ni båda, och följ inte deras väg som inte vet." (84–89)

Vi förde Israels barn över havet, och Farao och hans härskaror förföljde dem i övermod och fiendskap, till dess han, när han var nära att drunkna, sade: "Jag tror att det inte finns någon gud utom Han som Israels barn tror på, och jag är en av dem som överlämnar sig åt Honom." "Nu? Fastän du förut satte dig upp och var en av dem som sprider fördärv? "I dag skall Vi därför rädda dig till kroppen, så att du skall vara ett tecken för dem som kommer efter dig." Och ändå bryr sig de flesta människor inte om Våra tecken. Vi lät Israels barn bosätta sig i en god boning och skänkte dem goda ting. De blev inte oense förrän kunskapen hade kommit till dem. Din Herre skall döma mellan dem på Uppståndelsens dag i det som de var oense om. (90–93)

Om du därför tvivlar på det som Vi har sänt ned till dig, fråga då dem som har läst Skriften före dig. Sanningen har kommit till dig från din Herre; var därför inte en av tvivlarna. Och hör inte till dem som förnekar Guds tecken, annars hör du till förlorarna. De mot vilka din Herres ord har besannats kommer inte att tro, även om varje tecken skulle komma till dem, förrän de ser det plågsamma straffet. Om det bara hade funnits en enda stad som trodde och som hade gagn av sin tro – utom Jonas folk: när de trodde tog Vi bort vanärans straff från dem i livet i denna värld och lät dem njuta av livet en tid. Om din Herre hade velat skulle alla som finns på jorden ha trott, varenda en. Vill du då tvinga människorna till dess de blir troende? Ingen själ kan tro utom med Guds tillåtelse; och Han lägger vederstygglighet på dem som inte använder sitt förstånd. Säg: "Se på det som finns i himlarna och på jorden." Men tecken och varningar är till ingen nytta för människor som inte vill tro. Vad väntar de på annat än något som liknar de dagar som de fick uppleva som gick hädan före dem? Säg: "Vänta då – jag väntar med er." Sedan räddar Vi Våra sändebud och dem som tror. Så är det en plikt för Oss: Vi räddar de troende. (94–103)

Säg: "Människor! Om ni tvivlar på min religion, vet då att jag inte tillber dem som ni tillber vid sidan av Gud; nej, jag tillber Gud, som skall ta era själar, och jag har fått befallning att höra till de troende, och att vända ditt ansikte mot religionen som en som har den rena tron, och att aldrig höra till dem som sätter medgudar vid Guds sida." Åkalla inte, vid sidan av Gud, det som varken kan gagna dig eller skada dig; om du gör det hör du till de orättfärdiga. Om Gud låter något ont drabba dig kan ingen ta bort det utom Han; och om Han vill dig något gott kan ingen hålla tillbaka Hans nåd. Han skänker den åt den av Sina tjänare som Han vill. Han är den Ständigt Förlåtande, den Barmhärtige. Säg: "Människor! Sanningen har kommit till er från er Herre. Den som låter sig vägledas är vägledd enbart till sitt eget bästa, och den som går vilse gör det enbart till sin egen förlust. Jag är ingen väktare över er." Följ det som uppenbaras för dig, och var tålmodig till dess Gud fäller Sin dom: Han är den bäste av domare. (104–109)

11. Hūd (Hūd)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Rā. Detta är en Skrift vars verser och tecken har gjorts fasta och sedan lagts fram utförligt, från En som är allvis, väl underrättad: att ni inte skall tillbe någon annan än Gud. Säg: ”Jag är för er en varnare från Honom och en bärare av glada budskap; och att ni skall be er Herre om förlåtelse och sedan vända er till Honom i ånger. Han skall låta er njuta en god försörjning till en fastställd tid, och Han skall ge Sin nåd åt var och en som förtjänar nåd. Men om ni vänder er bort fruktar jag för er straffet på en väldig Dag. Till Gud skall ni återvända, och Han har makt över allting.” (1–4)

Se hur de viker ihop sina bröst för att gömma sig för Honom! Men just när de sveper in sig i sina klädnader vet Han vad de döljer och vad de visar öppet. Han känner helt visst väl det som finns i brösten. Det finns ingen varelse som rör sig på jorden vars försörjning inte vilar på Gud; Han känner dess boning och dess förvaringsplats. Allt detta står i en klar Skrift. Det är Han som skapade himlarna och jorden under sex tidsåldrar – och Hans Tron vilade på vattnet – för att pröva vem av er som är bäst i sitt handlande. Men om du säger: ”Ni skall uppväckas efter döden”, kommer de som förnekar sanningen säkerligen att säga: ”Detta är ingenting annat än uppenbar trolldom.” Och om Vi håller tillbaka straffet från dem till en beräknad tid kommer de säkerligen att säga: ”Vad är det som håller det tillbaka?” Men den Dag då det kommer över dem skall det inte vändas bort från dem, och det som de brukade driva gäck med skall sluta sig omkring dem från alla håll. Om Vi låter människan smaka barmhärtighet från Oss och sedan tar den ifrån henne blir hon helt förtvivlad och otacksam. Och om Vi låter henne smaka ynnest efter det att nöd har drabbat henne kommer hon säkerligen att säga: ”Det onda har lämnat mig”, och hon blir övermodig och skrytsam – utom de som är ståndaktiga och gör goda gärningar: dem väntar förlåtelse och en stor lön. (5–11)

Kanske skulle du, Profet, då vilja utelämna en del av det som uppenbaras för dig, och ditt bröst trängs samman av det, därför att de säger: ”Varför har ingen skatt sänts ned till honom, och varför har ingen ängel kommit med honom?” Du är bara en varnare, och Gud är väktare över allting. Eller säger de: ”Han har hittat på den”? Säg: ”Kom då med tio påhittade suror som liknar den, och kalla på vem ni kan utom Gud, om ni talar sanning.” Och om de inte svarar er, vet då att den har sänts ned med Guds kunskap, och att det inte finns någon gud utom Han. Vill ni då överlämna er åt Honom? De som önskar sig livet i denna värld och dess prydnad skall Vi ge full lön för deras gärningar i det, och ingenting skall där dras av för dem. Det är de som i det kommande livet inte skall ha något annat än Elden: det som de åstadkom här skall ha gått om intet, och allt vad de gjorde skall vara förgäves. Kan en sådan människa jämföras med den som står på ett klart bevis från sin Herre, vilket ett vittne från Honom läser upp, och som föregicks av Moses’ Skrift som vägledare och barmhärtighet? De tror på den; men den av grupperingarna som förnekar den, honom är Elden utlovad som plats. Hys därför inget tvivel om den: den är sanningen från din Herre, fastän de flesta människor inte tror. (12–17)

Vem gör större orätt än den som hittar på en lögn om Gud? De skall ställas inför sin Herre, och vittnena skall förklara: ”Det var dessa som ljög om sin Herre.” Guds förbannelse vilar helt visst över de orättfärdiga, som vänder andra bort från Guds väg och försöker göra den krokig, och som förnekar det kommande livet. De kan aldrig sätta sig över Gud på jorden, och de har inga beskyddare utom Gud. Deras straff skall fördubblas: de stod inte ut med att höra, och de såg inte. Det är de som har förlorat sina egna själar, och det som de brukade hitta på har övergett dem. Utan tvivel skall de i det kommande livet vara de största förlorarna. Men

de som tror och gör goda gärningar och ödmjukar sig inför sin Herre – de är lustgårdens följeslagare, och där skall de förbli till evig tid. De två grupperna är som den blinde och den döve ställda bredvid den som ser och hör: kan de vara lika i liknelsen? Vill ni då inte besinna er? (18–24)

Vi sände Noa till hans folk och han sade: ”Jag är för er en tydlig varnare: tillbe ingen annan än Gud. Jag fruktar för er straffet på en plågsam Dag.” De stormän i hans folk som förnekade sanningen sade: ”Vi ser i dig ingenting annat än en dödlig lik oss själva, och vi ser att inga andra följer dig än de lägsta bland oss, och det utan eftertanke. Vi ser inget företräde hos er framför oss; nej, vi tror att ni är lögnare.” Han sade: ”Mitt folk, tänk efter: om jag står på ett klart bevis från min Herre, och Han har gett mig en barmhärtighet från Sig som har dolts för era ögon, skall vi då tvinga den på er fastän ni har motvilja mot den? Mitt folk, jag begär ingen rikedom av er för detta: min lön vilar hos Gud allena. Och jag kommer inte att driva bort dem som tror – de skall möta sin Herre – men jag ser att ni är människor som handlar i okunnighet. Mitt folk, vem skulle hjälpa mig mot Gud om jag drev bort dem? Vill ni då inte besinna er? Jag säger inte till er att jag äger Guds skattkammare eller att jag känner det fördolda, och jag säger inte att jag är en ängel; och jag säger inte om dem som era ögon ser på med förakt att Gud aldrig kommer att ge dem något gott – Gud vet bäst vad som finns i deras själar. Om jag gjorde det skulle jag helt visst höra till de orättfärdiga.” De sade: ”Noa, du har tvistat med oss och dragit ut på tvisten. Låt nu det komma över oss som du hotar oss med, om du talar sanning.” Han sade: ”Endast Gud skall låta det komma över er, om Han vill, och ni kommer inte att kunna sätta er över Honom. Mitt råd skulle inte vara er till något gagn, hur gärna jag än ville ge er råd, om Gud vill låta er gå vilse. Han är er Herre, och till Honom skall ni föras åter.” (25–34)

Eller säger de: ”Han har hittat på den”? Säg: ”Om jag har hittat på den, så vilar mitt brott på mig; men jag är utan skuld till de brott som ni begår.” (35)

Och det uppenbarades för Noa: ”Ingen av ditt folk kommer att tro utom de som redan har trott, så sörj inte över vad de har gjort. Bygg Arken under Våra ögon och efter Vår ingivelse, och vädja inte till Mig för dem som har gjort orätt: de skall dränkas.” Så började han bygga Arken, och var gång stormännen i hans folk gick förbi honom drev de gäck med honom. Han sade: ”Om ni driver gäck med oss skall vi driva gäck med er just så som ni driver gäck, och snart skall ni få veta över vem det kommer ett straff som drar vanära över honom, och över vem ett bestående straff sänker sig.” Till dess, när Vår befallning kom och ugnen vällde över, Vi sade: ”Lasta i den två av varje slag, ett par, och din familj – utom dem mot vilka ordet redan har utgått – och dem som tror.” Men bara några få hade trott med honom. Han sade: ”Gå ombord! I Guds namn må dess färd och dess ankring ske. Min Herre är helt visst ständigt förlåtande, barmhärtig.” Och den seglade fram med dem bland vågor som berg. Noa ropade till sin son, som hade hållit sig avsides: ”Min son, gå ombord med oss, och stanna inte hos dem som förnekar sanningen!” Han sade: ”Jag skall ta min tillflykt till ett berg som skyddar mig mot vattnet.” Noa sade: ”Det finns i dag ingen beskyddare mot Guds befallning, utom för den som Han förbarmar Sig över.” Och vågorna kom emellan dem, och han var bland de dränkta. Sedan sades det: ”Jord, sluka ditt vatten! Himmel, håll inne!” Och vattnet sjönk undan, saken var fullbordad, och Arken stannade på al-Jūdī. Och det sades: ”Bort med de orättfärdiga människorna!” Noa ropade till sin Herre och sade: ”Herre, min son hör till min familj, och Ditt löfte är helt visst sant, och Du är den rättvisaste av domare.” Han sade: ”Noa, han hör inte till din familj: hans var en gärning som inte var rättfärdig. Fråga Mig därför inte om det som du inte har någon kunskap om. Jag förmanar dig, så att du inte blir en av de okunniga.” Han sade: ”Herre, jag tar min tillflykt till Dig från att fråga Dig om det som jag inte har någon kunskap om. Om Du inte förlåter mig och förbarmar Dig över mig blir jag en av förlorarna.” Det sades: ”Noa, stig ned i fred från Oss, med välsignelser över dig och över samfund som skall uppstå ur dem som är med dig. Och det skall

finnas samfund som Vi låter njuta en tid, och som sedan skall drabbas av ett plågsamt straff från Oss." Detta är underrättelser om det fördolda som Vi uppenbarar för dig, Profet: varken du eller ditt folk kände till dem före detta. Var därför ståndaktig: den slutliga utgången tillhör dem som är medvetna om Gud. (36–49)

Och till ʿĀd sände Vi deras broder Hūd. Han sade: "Mitt folk, tillbe Gud; ni har ingen annan gud än Honom. Ni är ingenting annat än lögnens uppfinnare. Mitt folk, jag begär ingen lön av er för detta: min lön vilar enbart hos Honom som gav mig tillvaro. Vill ni då inte använda ert förstånd? Mitt folk, be er Herre om förlåtelse och vänd er sedan till Honom i ånger: Han skall sända himlen över er i ymnigt regn och lägga styrka till er styrka. Vänd er därför inte bort som ogärningsmän." De sade: "Hūd, du har inte kommit till oss med något klart bevis. Vi kommer inte att överge våra gudar på ditt ord, och vi tänker inte tro på dig. Vi kan bara säga att någon av våra gudar har slagit dig med något ont." Han sade: "Jag tar Gud till vittne – och var själva vittnen – på att jag är utan skuld till det som ni sätter vid Hans sida utom Honom. Smid därför ränker mot mig, ni alla, och ge mig inget anstånd. Jag har satt min lit till Gud, min Herre och er Herre. Det finns ingen varelse som rör sig som Han inte håller i pannluggen. Min Herre är helt visst på en rak väg. Och om ni vänder er bort, så har jag framfört till er det som jag sändes till er med; och min Herre skall sätta ett annat folk än er i ert ställe, och ni kan inte skada Honom det minsta. Min Herre är helt visst väktare över allting." Och när Vår befallning kom räddade Vi Hūd och dem som trodde med honom genom en barmhärtighet från Oss, och Vi räddade dem från ett hårt straff. Sådana var ʿĀd: de förkastade sin Herres tecken, trotsade Hans sändebud och följde varje hårdnackad tyranns bud. De förföljdes av en förbannelse i denna värld och på Uppståndelsens dag. Ja, ʿĀd förnekade sin Herre: bort därför med ʿĀd, Hūds folk! (50–60)

Och till Thamūd sände Vi deras broder Ṣāliḥ. Han sade: "Mitt folk, tillbe Gud; ni har ingen annan gud än Honom. Det är Han som lät er uppstå ur jorden och lät er bosätta er på den, så be Honom om förlåtelse och vänd er sedan till Honom i ånger. Min Herre är helt visst nära och redo att svara." De sade: "Ṣāliḥ, före detta var du en som vi satte vårt hopp till. Vill du förbjuda oss att tillbe det som våra förfäder tillbad? Vi hyser allvarligt tvivel om det som du kallar oss till." Han sade: "Mitt folk, tänk efter: om jag står på ett klart bevis från min Herre, och Han har gett mig en barmhärtighet från Sig, vem skulle då hjälpa mig mot Gud om jag trotsade Honom? Ni skulle bara öka min undergång. Mitt folk, detta är Guds kamelsto, ett tecken för er. Låt henne därför beta på Guds jord och gör henne inget ont, annars griper er ett straff som är nära förestående." Men de skar av hennes hassenor. Då sade han: "Njut i era hem i tre dagar: det är ett löfte som inte skall visa sig vara lögn." Och när Vår befallning kom räddade Vi Ṣāliḥ och dem som trodde med honom genom en barmhärtighet från Oss, och från den dagens vanära. Din Herre är helt visst den Starke, den Allsmäktige. Och dånet grep dem som hade gjort orätt, och de låg fallna på sina ansikten i sina hem, som om de aldrig hade bott där. Ja, Thamūd förnekade sin Herre: bort därför med Thamūd! (61–68)

Våra sändebud kom till Abraham med glada budskap. De sade: "Fred." Han sade: "Fred", och dröjde inte med att bära fram en stekt kalv. Men när han såg att deras händer inte sträckte sig mot den fann han dem främmande och kände fruktan för dem. De sade: "Frukta inte: vi har sänts till Lots folk." Hans hustru stod bredvid, och hon skrattade. Då gav Vi henne det glada budskapet om Isak, och efter Isak om Jakob. Hon sade: "Ve mig! Skall jag föda ett barn, jag som är en gammal kvinna, och denne min man är en gammal man? Detta vore i sanning något sällsamt!" De sade: "Förundrar du dig över Guds befallning? Guds barmhärtighet och Hans välsignelser vare över er, ni som hör till detta hus! Han är helt visst värd allt lov, härlig." När så fruktan hade lämnat Abraham och det glada budskapet hade kommit till honom, började han vädja till Oss för Lots folk. Abraham var i sanning överseende, ömsint och vände sig ständigt till Gud. "Abraham, lämna detta! Din Herres befallning har utgått, och över dem kommer ett straff som inte kan vändas tillbaka." (69–76)

Och när Våra sändebud kom till Lot blev han bedrövad för deras skull och kände sig maktlös att skydda dem, och han sade: ”Detta är en olyckans dag.” Hans folk kom skyndande mot honom, och dessförinnan hade de begått vederstyggligheter. Han sade: ”Mitt folk, här är mina döttrar: de är renare för er. Var därför medvetna om Gud, och dra inte vanära över mig inför mina gäster. Finns det inte en enda rättsinnig man bland er?” De sade: ”Du vet väl att vi inte har något anspråk på dina döttrar, och du vet säkert vad vi vill.” Han sade: ”Om jag bara hade styrka mot er, eller kunde ta min tillflykt till något mäktigt stöd!” De sade: ”Lot, vi är din Herres sändebud: de skall aldrig nå dig. Bryt därför upp med din familj under en del av natten, och låt ingen av er se sig om – utom din hustru: det som drabbar dem skall drabba henne. Deras fastställda tid är morgonen. Är inte morgonen nära?” När så Vår befallning kom vände Vi upp och ned på den staden och lät det regna över den stenar av bränd lera, lager på lager, märkta av din Herre. Och det är aldrig långt borta från de orättfärdiga. (77–83)

Och till Midjan sände Vi deras broder Shuʿayb. Han sade: ”Mitt folk, tillbe Gud; ni har ingen annan gud än Honom. Och ge inte för knappt mått och för knapp vikt. Jag ser er i välstånd, men jag fruktar för er straffet på en allomslutande Dag. Mitt folk, ge fullt mått och full vikt med rättvisa; undanhåll inte människorna det som är deras, och dra inte omkring på jorden och sprid fördärv. Det som blir kvar hos Gud är bättre för er, om ni är troende. Och jag är ingen vakt över er.” De sade: ”Shuʿayb, befaller din bön dig att vi skall överge det som våra förfäder tillbad, eller att vi inte skall göra som vi vill med vår egen egendom? Du är minsann den överseende, den rättsinnige!” Han sade: ”Mitt folk, tänk efter: om jag står på ett klart bevis från min Herre, och Han har skänkt mig en god försörjning från Sig – jag har ingen önskan att bakom er rygg göra just det som jag förbjuder er. Jag önskar ingenting annat än att ställa till rätta så långt jag förmår, och min framgång vilar hos Gud allena. Till Honom har jag satt min lit, och till Honom vänder jag mig. Mitt folk, låt inte er fientlighet mot mig dra över er något som liknar det som drabbade Noas folk eller Hūds folk eller Ṣāliḥs folk – och Lots folk är inte långt borta från er. Be er Herre om förlåtelse och vänd er sedan till Honom i ånger. Min Herre är helt visst barmhärtig, kärleksfull.” (84–90)

De sade: ”Shuʿayb, vi förstår inte mycket av det du säger, och vi ser att du är svag bland oss. Vore det inte för din ätt skulle vi ha stenat dig; du har ingen makt över oss.” Han sade: ”Mitt folk, väger min ätt tyngre hos er än Gud, eftersom ni har kastat Honom bakom ryggen? Min Herre omsluter helt visst allt vad ni gör. Mitt folk, handla efter er ställning; också jag handlar. Snart skall ni få veta över vem det kommer ett straff som drar vanära över honom, och vem som är lögnaren. Ge då akt; jag ger akt med er.” Och när Vår befallning kom räddade Vi Shuʿayb och dem som trodde med honom genom en barmhärtighet från Oss, och dånet grep dem som hade gjort orätt, och de låg fallna på sina ansikten i sina hem, som om de aldrig hade bott där. Bort med Midjan, så som Thamūd röjdes bort! (91–95)

Och Vi sände Moses med Våra tecken och en klar fullmakt till Farao och hans stormän; men de följde Faraos befallning, och Faraos befallning var inte rätt vägledd. Han skall gå före sitt folk på Uppståndelsens dag och leda dem ned i Elden – och vilket eländigt vattenställe att ledas till! De förföljdes av en förbannelse i denna värld och på Uppståndelsens dag: vilken eländig gåva att få! (96–99)

Detta är några av underrättelserna om städerna som Vi berättar för dig, Profet: somliga av dem står ännu kvar, och somliga har mejats ned. Vi gjorde dem inte orätt; de gjorde sig själva orätt. Deras gudar, som de åkallade utom Gud, var dem inte till något gagn alls när din Herres befallning kom; de ökade ingenting annat än deras undergång. Sådant är din Herres grepp när Han griper städerna mitt i deras orättfärdighet: Hans grepp är plågsamt och strängt. I detta finns helt visst ett tecken för den som fruktar straffet i det kommande

livet. Det är en Dag då människorna skall samlas; det är en Dag som skall bevittnas. Och Vi uppskjuter den bara till en beräknad frist. Den Dag då den kommer skall ingen själ tala utom med Hans tillåtelse; somliga av dem skall vara olycksaliga och somliga saliga. Vad de olycksaliga beträffar skall de vara i Elden, där stönande och snyftande blir deras lott, och där skall de förbli så länge himlarna och jorden består, utom så som din Herre vill: din Herre gör helt visst allt vad Han har för avsikt. Vad de saliga beträffar skall de vara i lustgården, och där skall de förbli så länge himlarna och jorden består, utom så som din Herre vill – en gåva utan avbrott. (100–108)

Hys därför inget tvivel om vad dessa människor tillber: de tillber bara så som deras förfäder tillbad före dem. Och Vi skall helt visst ge dem deras del fullt ut, oavkortad. Vi gav Moses Skriften, men det uppstod oenighet om den; och hade det inte varit för ett ord som redan hade utgått från din Herre, skulle saken ha avgjorts mellan dem. Ändå hyser de allvarligt tvivel om den. Din Herre skall helt visst ge var och en av dem full lön för deras gärningar: Han är väl underrättad om allt vad de gör. Stå därför fast, så som du har blivit befalld, tillsammans med dem som har vänt sig till Gud med dig, och gå inte över gränserna. Han ser allt vad ni gör. Och luta er inte mot dem som gör orätt, annars kommer Elden att röra er; ni har inga beskyddare utom Gud, och då skall ni inte få någon hjälp. (109–113)

Och förrätta bönen vid dagens båda ändar och under nattens tidiga timmar. Goda gärningar driver helt visst bort onda gärningar: detta är en påminnelse för dem som minns. Och var ståndaktig, ty Gud låter inte lönen gå förlorad för dem som gör gott. Om det bara hade funnits, bland släktena före er, människor med en rest av gott förstånd som förbjöd fördärv på jorden – men det fanns bara några få, som Vi räddade. De som gjorde orätt jagade efter det överflöd som de hade fått, och de var syndare. Din Herre skulle aldrig förinta städer orättvist medan deras folk ställde allt till rätta. Om din Herre hade velat kunde Han ha gjort människorna till ett enda samfund; men de kommer inte att upphöra att vara oense, utom de som din Herre förbarmar Sig över – och för detta skapade Han dem. Din Herres ord har gått i uppfyllelse: ”Jag skall helt visst fylla helvetet med djinner och människor tillsammans.” (114–119)

Allt det som Vi berättar för dig av underrättelserna om sändebuden är till för att Vi därmed skall göra ditt hjärta fast. I dessa har sanningen kommit till dig, och en förmaning och en påminnelse för de troende. Säg till dem som inte tror: ”Handla efter er ställning; också vi handlar. Och vänta; också vi väntar.” Guds är det fördolda i himlarna och på jorden, och till Honom förs hela saken åter. Tillbe därför Honom och sätt din lit till Honom: din Herre är inte ovetande om vad ni gör. (120–123)

12. Josef (Yūsuf)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Rā. Detta är verserna och tecknen i den Skrift som gör allting klart. Vi har sänt ned den som en arabisk Koran, så att ni förstår. (1–2)

Vi berättar för dig, Profet, den skönaste av berättelser genom det som Vi har uppenbarat för dig av denna Koran, fastän du dessförinnan hörde till dem som var ovetande om den. När Josef sade till sin far: ”Far, jag såg elva stjärnor och solen och månen: jag såg dem falla ned inför mig”, sade han: ”Min son, berätta inte din syn för dina bröder, annars kommer de att smida ränker mot dig. Satan är sannerligen människans uppenbara fiende. Så skall din Herre utvälja dig och lära dig tolkningen av händelser och fullborda Sin ynnest mot dig och mot Jakobs ätt, liksom Han förut fullbordade den mot dina två förfäder, Abraham och Isak. Din Herre är sannerligen allvetande, allvis.” (3–6)

Sannerligen, i Josef och hans bröder finns tecken för dem som frågar. När de sade: ”Josef och hans bror är kärare för vår far än vi, fastän vi är en hel skara. Vår far är uppenbart i villfarelse. Döda Josef eller driv bort honom till något land, så att er fars ansikte blir ert allena; och därefter kan ni vara rättfärdiga människor.” En av dem sade: ”Döda inte Josef; kasta honom hellre, om ni måste göra något, i brunnens djup, där någon karavan kan plocka upp honom.” (7–10)

De sade: ”Far, varför anförtror du oss inte Josef? Vi vill honom i sanning väl. Sänd honom med oss i morgon för att ströva och leka, så skall vi helt visst ta vård om honom.” Han sade: ”Det smärtar mig att ni tar honom med er, och jag fruktar att en varg skall sluka honom medan ni inte ger akt på honom.” De sade: ”Om en varg slukade honom när vi är så många där, då vore vi sannerligen förlorare!” (11–14)

När de så tog honom med sig och kom överens om att sätta honom i brunnens djup, uppenbarade Vi för honom: ”Du skall helt visst berätta för dem om denna deras gärning när de inte inser vem du är.” Och vid nattens inbrott kom de gråtande till sin far. De sade: ”Far, vi gav oss av för att springa i kapp med varandra och lämnade Josef vid våra tillhörigheter, och en varg slukade honom. Men du kommer inte att tro oss, fastän vi talar sanning.” Och de kom med hans skjorta, fläckad av falskt blod. Han sade: ”Nej; era själar har lockat er till något. Så – tålamod är det som höves bäst; och det är hos Gud som hjälp skall sökas mot det som ni beskriver.” (15–18)

En karavan kom, och de skickade sin vattenhämtare, som sänkte ned sitt ämbar. Han sade: ”Goda nyheter! Här är en pojke!” Och de gömde undan honom som handelsvara – men Gud visste väl vad de gjorde. Och de sålde honom för ett ringa pris, några silvermynt, ty de satte föga värde på honom. (19–20)

Mannen från Egypten som köpte honom sade till sin hustru: ”Gör hans vistelse hedersam; han kan bli oss till nytta, eller så kan vi ta honom till son.” Så gav Vi Josef fast fot i landet, och så att Vi skulle lära honom tolkningen av händelser. Gud får alltid Sin vilja igenom, fastän de flesta människor inte vet det. (21)

Och när han nådde sin fulla styrka gav Vi honom omdöme och kunskap: så lönar Vi dem som gör gott. Kvinnan i vars hus han bodde sökte förföra honom. Hon reglade dörrarna och sade: ”Kom hit!” Han sade: ”Gud förbjude! Han är min herre och har gjort min boning god. De orättfärdiga får sannerligen aldrig framgång.” Hon åtrådde honom; och han skulle ha åtrått henne, om han inte hade sett sin Herres bevis. Så

skedde det, för att Vi skulle vända ondska och skamlöshet bort från honom: han var en av Våra utvalda tjänare. De sprang båda mot dörren, och hon rev sönder hans skjorta bakifrån; och vid dörren mötte de hennes herre. Hon sade: ”Vad är lönen för den som ville din hustru ont, om inte fängelse eller ett plågsamt straff?” Han sade: ”Det var hon som sökte förföra mig.” Och ett vittne ur hennes eget hushåll vittnade: ”Om hans skjorta är riven framifrån har hon talat sanning och han är en lögnare; men om hans skjorta är riven bakifrån har hon ljugit och han talar sanning.” När han så såg att hans skjorta var riven bakifrån sade han: ”Detta hör till er kvinnors list; er list är sannerligen stor. Josef, låt detta vara. Och du, hustru, be om förlåtelse för din synd: du har helt visst felat.” (22–29)

Några kvinnor i staden sade: ”Ståthållarens hustru försöker förföra sin tjänstepojke! Han har slagit hennes hjärta med kärlek. Vi ser att hon uppenbart är i villfarelse.” När hon hörde om deras elaka tal sände hon bud efter dem och gjorde i ordning ett gästabud åt dem och gav var och en av dem en kniv. Sedan sade hon: ”Kom ut inför dem!” Och när de såg honom greps de av bävan inför honom och skar sig i händerna och sade: ”Gud bevare oss! Detta är ingen dödlig; detta är ingen annan än en ädel ängel!” Hon sade: ”Detta är han som ni klandrade mig för. Jag sökte verkligen förföra honom, men han stod fast. Och om han inte gör vad jag befaller honom skall han helt visst sättas i fängelse och höra till de förödmjukade.” Han sade: ”Herre, fängelset är mig kärare än det som de kallar mig till; och om Du inte vänder deras list bort från mig kan jag komma att böja mig mot dem och bli en av de okunniga.” Då bönhörde hans Herre honom och vände deras list bort från honom. Han är sannerligen den Allhörande, den Allvetande. (30–34)

Sedan fann de för gott, även efter att de hade sett tecknen, att sätta honom i fängelse för en tid. Två unga män kom i fängelset tillsammans med honom. Den ene av dem sade: ”Jag såg mig själv pressa vin.” Den andre sade: ”Jag såg mig själv bära bröd på huvudet, och fåglarna åt av det.” De sade: ”Säg oss dess tolkning; vi ser att du är en av dem som gör gott.” (35–36)

Han sade: ”Ingen föda skall komma till er som er försörjning utan att jag har sagt er dess tolkning innan den når er. Detta hör till det som min Herre har lärt mig. Jag har övergett trosläran hos ett folk som inte tror på Gud och som förnekar det kommande livet, och jag följer mina förfäders, Abrahams, Isaks och Jakobs, troslära. Det tillkommer inte oss att sätta något vid Guds sida: detta hör till Guds nåd mot oss och mot människorna, men de flesta människor är inte tacksamma. Mina två fängelsekamrater, är skilda herrar bättre, eller Gud, den Ende, den som betvingar allt? Det som ni tillber i Hans ställe är ingenting annat än namn som ni och era förfäder har gett: Gud har inte sänt ned någon fullmakt för dem. Domen tillhör Gud allena. Han har befallt att ni inte skall tillbe någon annan än Honom. Detta är den rätta religionen, men de flesta människor vet det inte. Mina två fängelsekamrater: en av er skall hälla upp vin åt sin herre; vad den andre beträffar skall han korsfästas, och fåglarna skall äta av hans huvud. Den sak som ni sökte mitt utlåtande om är avgjord.” Och han sade till den av de två som han trodde skulle bli räddad: ”Nämn mig inför din herre.” Men Satan lät honom glömma att nämna honom för sin herre, och så blev Josef kvar i fängelset i flera år. (37–42)

Kungen sade: ”Jag såg sju feta kor slukas av sju magra, och sju gröna ax och andra som var vissnade. Stormän, ge mig ert utslag om min syn, om ni kan tolka syner.” De sade: ”Förvirrade drömmar! Och vi är inte kunniga i tolkningen av drömmar.” Då sade den av de två som hade blivit räddad och som efter lång tid kom ihåg: ”Jag skall säga er dess tolkning; sänd därför mig.” (43–45)

”Josef, du sanningens man! Ge oss ditt utslag om sju feta kor som slukas av sju magra, och sju gröna ax och andra som är vissnade, så att jag kan återvända till folket och de får veta.” Han sade: ”Ni skall så i sju år som

vanligt; och vad ni än skördar, lämna det kvar i axet, utom det lilla som ni äter av. Sedan kommer därefter sju hårda år som förtär det som ni har lagt undan för dem, utom det lilla som ni sparar. Sedan kommer därefter ett år då människorna får lindring genom regn, och då de pressar druvor och oliver." (46–49)

Kungen sade: "För honom till mig." Men när budbäraren kom till honom sade Josef: "Gå tillbaka till din herre och fråga honom om kvinnorna som skar sig i händerna. Min Herre vet sannerligen allt om deras list." Han sade till kvinnorna: "Hur var det med er när ni sökte förföra Josef?" De sade: "Gud bevare oss! Vi vet inget ont om honom." Ståthållarens hustru sade: "Nu har sanningen kommit i dagen. Det var jag som sökte förföra honom, och han hör helt visst till de sannfärdiga." Josef sade: "Detta är för att han skall veta att jag inte svek honom i hans frånvaro, och att Gud inte leder de trolösas list. Jag förklarar mig inte oskyldig: själen är sannerligen ständigt benägen att befalla det onda, utom där min Herre förbarmar Sig. Min Herre är sannerligen ständigt förlåtande, barmhärtig." (50–53)

Kungen sade: "För honom till mig; jag skall knyta honom till min egen person." Och när han hade talat med honom sade han: "I dag står du inför oss med fast ställning och betrodd." Han sade: "Sätt mig över landets förrådshus: jag är en omsorgsfull väktare och kunnig." Så gav Vi Josef fast fot i landet, så att han kunde slå sig ned var han ville där. Vi skänker Vår barmhärtighet åt vem Vi vill, och Vi låter inte lönen till dem som gör gott gå förlorad. Och lönen i det kommande livet är helt visst bättre för dem som tror och är medvetna om Gud. (54–57)

Josefs bröder kom och trädde in till honom. Han kände igen dem, men de kände inte igen honom. När han hade försett dem med deras förnödenheter sade han: "För till mig en bror till er på er fars sida. Ser ni inte att jag ger fullt mått och att jag är den bäste av värdar? Om ni inte för honom till mig får ni inget mått av mig, och ni skall inte komma i min närhet." De sade: "Vi skall försöka vinna hans far för saken; det skall vi helt visst göra." Han sade till sina tjänare: "Lägg tillbaka deras varor i deras sadelväskor, så att de känner igen dem när de återvänder till sin familj – kanske kommer de tillbaka." (58–62)

När de så återvände till sin far sade de: "Far, måttet har nekats oss. Sänd därför vår bror med oss, så att vi får ett mått; vi skall helt visst ta vård om honom." Han sade: "Skall jag anförtro er honom så som jag förut anförtrodde er hans bror? Men Gud är den bäste av väktare, och Han är den barmhärtigaste av de barmhärtiga." Och när de öppnade sin packning fann de att deras varor hade lämnats tillbaka till dem. De sade: "Far, vad mer kan vi begära? Här är våra varor, återlämnade till oss. Vi skall skaffa förnödenheter åt vår familj och ta vård om vår bror och vinna ytterligare en kamellast: det är ett mått som är lätt att få." Han sade: "Jag kommer aldrig att sända honom med er förrän ni ger mig ett högtidligt löfte vid Gud att ni helt visst skall föra honom tillbaka till mig, såvida ni inte blir helt kringrända." Och när de hade gett honom sitt löfte sade han: "Gud är väktare över det som vi säger." Och han sade: "Mina söner, gå inte in genom en enda port, utan gå in genom olika portar. Dock kan jag inte gagna er i något mot Gud: domen tillhör Gud allena. Till Honom har jag satt min lit, och till Honom skall alla som förtröstar sätta sin lit." Och när de gick in på det sätt som deras far hade sagt dem, gagnade det dem ingenting mot Gud; det var bara ett behov i Jakobs själ som han på så sätt stillade. Han ägde i sanning kunskap, därför att Vi hade lärt honom; men de flesta människor vet inte. (63–68)

Och när de trädde in till Josef tog han sin bror till sig och sade: "Jag är din bror; sörj därför inte över det som de har gjort." Sedan, när han hade försett dem med deras förnödenheter, lade han dryckesbägaren i sin brors sadelväska. Då ropade en utropare: "Ni karavanens folk, ni är tjuvar!" De sade och vände sig mot dem: "Vad är det som ni saknar?" De sade: "Vi saknar kungens bägare. Den som kommer med den skall få en

kamellast, och det går jag i god för." De sade: "Vid Gud, ni vet väl att vi inte har kommit för att sprida fördärv i landet, och vi är inga tjuvar." De sade: "Vad skall då straffet för det vara, om ni ljuger?" De sade: "Straffet för det: den i vars sadelväska den påträffas, han skall själv vara straffet för det. Så straffar vi de orättfärdiga." Så började han med deras väskor före sin brors väska, och sedan drog han fram den ur sin brors väska. Så lade Vi en plan för Josef: enligt kungens lag hade han inte kunnat ta sin bror, om inte Gud hade velat det. Vi upphöjer i rang vem Vi vill; och över var och en som äger kunskap finns En som vet mer. (69–76)

De sade: "Om han har stulit, så har en bror till honom stulit före honom." Men Josef höll det dolt inom sig och röjde det inte för dem. Han sade för sig själv: "Ni är i ett värre läge; och Gud vet bäst vad ni påstår." De sade: "Mäktige ståthållare, han har en far, en mycket gammal man; ta därför en av oss i hans ställe. Vi ser att du är en av dem som gör gott." Han sade: "Gud förbjude att vi skulle ta någon annan än den som vi fann vår egendom hos: då vore vi helt visst orättfärdiga." När de så hade förlorat hoppet om honom drog de sig undan för att rådslå i enrum. Den äldste av dem sade: "Vet ni inte att er far tog ett högtidligt löfte vid Gud av er, och hur ni dessförinnan svek er plikt mot Josef? Jag lämnar inte detta land förrän min far ger mig lov eller Gud dömer till min förmån: Han är den bäste av domare. Gå tillbaka till er far och säg: 'Far, din son har stulit. Vi vittnar bara om det som vi vet, och vi kunde inte värja oss mot det fördolda. Fråga staden där vi var och karavanen som vi färdades med: vi talar helt visst sanning.'" (77–82)

Han sade: "Nej; era själar har lockat er till något. Så – tålamod är det som höves bäst. Det kan hända att Gud för dem alla tillbaka till mig. Han är sannerligen den Allvetande, den Allvise." Och han vände sig bort från dem och sade: "Ack, min sorg över Josef!" Och hans ögon blev vita av den sorg som han höll tillbaka. De sade: "Vid Gud, du kommer att fortsätta minnas Josef tills du tynar bort eller blir en av de döda!" Han sade: "Jag klagar min vånda och min sorg för Gud allena, och jag vet från Gud vad ni inte vet. Mina söner, gå och sök efter Josef och hans bror, och misströsta inte om Guds tröst: ingen misströstar om Guds tröst utom de som förnekar sanningen." (83–87)

När de så trädde in till honom sade de: "Mäktige ståthållare, nöd har drabbat oss och vår familj, och vi har kommit med varor av ringa värde. Ge oss därför fullt mått och var välgörande mot oss: Gud lönar sannerligen de välgörande." Han sade: "Vet ni vad ni gjorde mot Josef och hans bror i er okunnighet?" De sade: "Kan det vara så att du är Josef?" Han sade: "Jag är Josef, och detta är min bror. Gud har varit nådig mot oss. Sannerligen, den som är medveten om Gud och ståndaktig – Gud låter inte lönen till dem som gör gott gå förlorad." De sade: "Vid Gud, Gud har helt visst gett dig företräde framför oss, och vi har i sanning felat." Han sade: "Ingen förebråelse skall drabba er denna dag. Må Gud förlåta er: Han är den barmhärtigaste av de barmhärtiga. Gå med denna min skjorta och lägg den över min fars ansikte; han skall få synen åter. För sedan hela er familj till mig." (88–93)

Och när karavanen bröt upp sade deras far: "Jag känner helt visst doften av Josef, fastän ni kanske tror att jag går i barndom." De sade: "Vid Gud, du är kvar i din gamla villfarelse!" Sedan, när bäraren av det glada budskapet kom, lade han den över hans ansikte och hans syn återvände. Han sade: "Sade jag er inte att jag vet från Gud vad ni inte vet?" De sade: "Far, be om förlåtelse för våra synder; vi har i sanning felat." Han sade: "Jag skall be min Herre förlåta er. Han är sannerligen den Ständigt Förlåtande, den Barmhärtige." (94–98)

Och när de trädde in till Josef tog han sina föräldrar till sig och sade: "Gå in i Egypten, om Gud vill, i trygghet." Och han lyfte upp sina föräldrar på tronen, och de föll ned inför honom med pannan mot marken. Han sade: "Far, detta är tolkningen av min syn för länge sedan: min Herre har låtit den gå i uppfyllelse. Han var god

mot mig när Han förde mig ut ur fängelset och förde er hit från öknen, sedan Satan hade sått split mellan mig och mina bröder. Min Herre är sannerligen finkänslig i det som Han vill: Han är den Allvetande, den Allvise. Herre, Du har gett mig något av herravälde och lärt mig något av tolkningen av händelser. Himlarnas och jordens Upphovsman, Du är min Beskyddare i denna värld och i det kommande livet. Låt mig dö som en som har överlämnat sig åt Dig, och förena mig med de rättfärdiga." (99–101)

Detta hör till de underrättelser om det fördolda som Vi uppenbarar för dig, Profet. Du var inte hos dem när de enades om sin plan och gick till verket med sina ränker. Och de flesta människor kommer, hur ivrig du än är, inte att tro. Du begär ingen lön av dem för detta: det är ingenting annat än en påminnelse till alla världar. Och hur många tecken finns det inte i himlarna och på jorden som de går förbi och vänder sig bort ifrån! Och de flesta av dem tror inte på Gud utan att sätta medgudar vid Hans sida. Känner de sig trygga för att ett allt överväldigande straff från Gud inte skall komma över dem, eller att Stunden inte skall komma över dem plötsligt, utan att de anar det? Säg: "Detta är min väg: jag kallar till Gud med klar insikt, jag och de som följer mig. Stor är Gud i Sin härlighet! Och jag hör inte till dem som sätter medgudar vid Hans sida." (102–108)

Och Vi sände före dig inga andra än män, som Vi gav uppenbarelse, ur städernas folk. Har de inte färdats genom landet och sett hur slutet blev för dem som levde före dem? Boningen i det kommande livet är helt visst bättre för dem som är medvetna om Gud. Vill ni då inte använda ert förstånd? Till dess, när sändebuden hade förlorat hoppet och trodde att de hade räknats som lögnare, Vår hjälp kom till dem, och den som Vi ville blev räddad; och Vår kraft vänds aldrig bort från det folk som är skyldigt. I deras berättelser finns sannerligen en lärdom för dem som har fått förstånd. Detta är ingen uppdiktad berättelse, utan en bekräftelse av det som kom före den, en utförlig förklaring av allting och en vägledning och en barmhärtighet för människor som tror. (109–111)

13. Åskan (Al-Raʻd)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Mīm Rā. Detta är Skriftens verser och tecken; och det som har sänts ned till dig från din Herre är sanningen, fastän de flesta människor inte tror. Det är Gud som har rest himlarna utan några pelare som ni kan se, och som sedan intog Sin plats på Tronen. Han har gjort solen och månen tjänstbara, och var och en löper sin bana till en utsatt tid. Han styr över alltsammans och lägger utförligt fram tecknen, så att ni kan vara förvissade om mötet med er Herre.[10] Det är Han som har brett ut jorden och satt fasta berg och floder på den; och av varje slags frukt har Han skapat två där, ett par. Han drar natten som en slöja över dagen. I detta finns sannerligen tecken för människor som tänker efter. Och på jorden finns marker som ligger sida vid sida, och trädgårdar med vinrankor, och sädesfält, och palmer som växer i klungor och var för sig, alla vattnade med ett och samma vatten; ändå låter Vi somliga av dem överträffa andra i smak. I detta finns sannerligen tecken för människor som använder sitt förstånd. (1–4)

Om du förundras, så är i sanning deras ord förunderliga: ”Vad! När vi har blivit stoft, skall vi då verkligen uppstå i en ny skapelse?” Det är de som förnekar sin Herre; det är de som skall bära bojor om halsen; det är de som är Eldens följeslagare, och där skall de förbli. De ber dig att påskynda det onda före det goda, fastän avskräckande straff redan har ägt rum före dem. Din Herre är sannerligen full av förlåtelse mot människorna trots deras orätt, och din Herre straffar sannerligen strängt. De som förnekar sanningen säger: ”Varför har inget tecken sänts ned till honom från hans Herre?” Du är bara en varnare; och varje folk har haft sin vägledare. (5–7)

Gud vet vad varje kvinnligt väsen bär, och hur mycket moderliven minskar eller ökar: hos Honom har allting sitt mått. Han är Den som känner det fördolda och det synliga, den Store, den Högste. Det är likgiltigt om någon av er talar i hemlighet eller högt, om han gömmer sig i natten eller går öppet om dagen: var människa har följeslagare, framför sig och bakom sig, som vaktar henne på Guds befallning. Gud ändrar sannerligen inte ett folks tillstånd förrän de ändrar det som finns inom dem själva. Och när Gud vill ett folk ont kan det inte avvärjas, och de har ingen beskyddare utom Honom. (8–11)

Det är Han som visar er blixten, som väcker fruktan och hopp, och som låter de tunga molnen stiga upp. Åskan förhärligar Honom med lovprisning, och det gör också änglarna i bävan inför Honom. Han sänder åskviggarna och träffar med dem vem Han vill – ändå tvistar de om Gud, fastän Han är väldig i Sin makt. Till Honom riktas den sanna åkallan. De som de åkallar i Hans ställe ger dem inget svar, lika litet som vattnet når munnen på den som sträcker ut sina båda händer mot det: det når den aldrig. Åkallan från dem som förnekar sanningen är ingenting annat än ett irrande i villfarelse. Inför Gud faller alla ned som finns i himlarna och på jorden, villigt eller motvilligt, och det gör också deras skuggor om morgnarna och om kvällarna. (12–15)

---

[10] I denna vers och i en vers i suran Luqman (31:10) framställer Gud gravitationen, som håller vårt kosmos i gång, som ett tecken på Sin skaparkraft och som ett uttryck för Sina egenskaper Al Khaliq, Al Baree och Al Musawir. Här kallar Allah den också ett tecken för vårt liv efter detta, liksom Allah på talrika ställen använder den första skapelsen av vårt universum som åskådningsexempel och bevis för vad som skall komma i livet efter detta, såsom mot slutet av suran Yasin.

Säg: ”Vem är himlarnas och jordens Herre?” Säg: ”Gud.” Säg: ”Har ni då i Hans ställe tagit er beskyddare som inte har makt att gagna eller skada ens sig själva?” Säg: ”Är den blinde och den seende lika? Eller är mörkrets djup och ljuset lika?” Eller har de gett Gud medgudar som har skapat så som Han har skapat, så att skapelsen ter sig likadan för dem? Säg: ”Gud är alltings Skapare, och Han är den Ende, den som betvingar allt.” (16)

Han sänder ned vatten från himlen, och dalarna flödar, var och en efter sitt mått, och störtfloden för med sig ett svällande skum; och ur det som de upphettar i elden, i sin strävan efter smycken eller redskap, kommer ett liknande skum. Så framställer Gud sanning och falskhet: vad skummet beträffar försvinner det som slagg; men det som gagnar människorna, det blir kvar i jorden.[11] (17)

Så framställer Gud liknelser. För dem som svarar sin Herre finns den bästa lönen. Men de som inte svarar Honom – om de ägde allt som finns på jorden och lika mycket därtill, skulle de erbjuda det för att köpa sig fria. Dem väntar en eländig räkenskap; deras tillflykt blir helvetet, och vilken eländig viloplats! (18)

Är den som vet att det som har sänts ned till dig från din Herre är sanningen lik den som är blind? Bara de som har fått förstånd besinnar sig: de som uppfyller förbundet med Gud och inte bryter löftet; som håller samman det som Gud har befallt skall hållas samman, som bävar inför sin Herre och fruktar en eländig räkenskap; som är ståndaktiga i sin strävan efter sin Herres ansikte, som förrättar bönen och ger åt andra av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning, i hemlighet och öppet, och som driver bort det onda med det goda. Dem väntar den slutliga Boningen: den eviga salighetens lustgårdar, dit de skall träda in tillsammans med de rättfärdiga bland sina förfäder, sina makar och sina efterkommande; och änglarna skall komma in till dem genom varje port: ”Fred vare med er för det som ni uthärdade i tålamod! Hur härlig är den slutliga Boningen!” Men de som bryter förbundet med Gud sedan det högtidligen har ingåtts, som sliter isär det som Gud har befallt skall hållas samman och som sprider fördärv på jorden – över dem vilar förbannelsen, och dem väntar den eländiga Boningen. Gud ger riklig försörjning åt vem Han vill, och Han mäter ut den. De gläds åt livet i denna värld, men livet i denna värld är, jämfört med det kommande livet, ingenting annat än en flyktig njutning. (19–26)

De som förnekar sanningen säger: ”Varför har inget tecken sänts ned till honom från hans Herre?” Säg: ”Gud låter den gå vilse som Han vill och leder till Sig var och en som vänder sig till Honom: de som tror och vars hjärtan finner ro i åminnelsen av Gud – sannerligen, det är i åminnelsen av Gud som hjärtana finner ro – de som tror och gör goda gärningar: dem väntar salighet och en skön plats att återvända till.” Så har Vi sänt dig till ett samfund som andra samfund har gått hädan före, för att du skall läsa upp för dem det som Vi har uppenbarat för dig; ändå förnekar de den Nåderike. Säg: ”Han är min Herre; det finns ingen gud utom Han. Till Honom har jag satt min lit, och till Honom skall jag återvända.” Om det funnes en Koran som kunde flytta berg eller klyva jorden eller få de döda att tala – så vore det denna. Nej; alltsammans tillhör Gud. Vet de troende inte att Gud, om Han hade velat, kunde ha väglett hela mänskligheten? Och olyckan skall inte upphöra att drabba dem som förnekar sanningen, för det som de har gjort, eller att slå ned nära deras hem, förrän Guds löfte infrias. Gud sviker sannerligen inte Sitt löfte. (27–31)

Sändebud före dig blev hånade, och Jag gav dem som förnekade sanningen anstånd; sedan grep Jag dem – och hurudant var inte Mitt straff! Är då Han som vakar över varje själ och vet vad den har förtjänat lik någon annan? Ändå ger de Gud medgudar. Säg: ”Nämn dem vid namn! Eller vill ni underrätta Honom om något på

[11] **Ateismen vilar på förmodanden (zann): en vetenskaplig, filosofisk och teologisk kommentar**

jorden som Han inte känner till? Eller är det bara tomma ord?" Nej; deras ränker har förskönats för dem som förnekar sanningen, och de har vänts bort från vägen. Och den som Gud låter gå vilse har ingen vägledare. Dem väntar straff i livet i denna värld, och straffet i det kommande livet är hårdare ändå; och de har ingen som kan skydda dem mot Gud. (32–34)

Lustgården som har lovats dem som är medvetna om Gud kan liknas vid detta: floder flyter under den; dess frukt är evig, och likaså dess skugga. Detta är det slutliga målet för dem som är medvetna om Gud, medan det slutliga målet för dem som förnekar sanningen är Elden. De som Vi har gett Skriften gläds åt det som har sänts ned till dig; men bland lägren finns det några som förnekar en del av det. Säg: "Jag har bara fått befallning att tillbe Gud och att inte sätta något vid Hans sida. Till Honom kallar jag, och till Honom skall jag återvända." Och så har Vi sänt ned den som en avgörande dom på arabiska. Om du skulle följa deras önskningar efter den kunskap som har kommit till dig, skulle du inte ha någon beskyddare mot Gud och ingen som kunde skydda dig. Vi sände sändebud före dig och gav dem hustrur och avkomma; och det tillkom inte något sändebud att komma med ett tecken annat än med Guds tillåtelse. För varje tidsfrist finns en Skrift. Gud utplånar vad Han vill och bekräftar vad Han vill, och hos Honom finns Skriftens Moder. Vare sig Vi låter dig se något av det som Vi har lovat dem eller tar dig till Oss dessförinnan, är din plikt bara att framföra budskapet, och räkenskapen är Vår sak. Ser de inte att Vi kommer över landet och minskar det från dess kanter? Gud dömer, och ingen kan upphäva Hans dom; och Han är snar till räkenskap. De som levde före dem smidde också ränker, men alla ränker tillhör Gud: Han vet vad varje själ förtjänar. Och de som förnekar sanningen skall få veta vem den slutliga Boningen tillhör. De som förnekar sanningen säger: "Du är inget sändebud." Säg: "Gud räcker som vittne mellan mig och er, och likaså den som har kunskap om Skriften." (35–43)

14. Abraham (Ibrāhīm)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Rā. Detta är en Skrift som Vi har sänt ned till dig för att du skall föra människorna ut ur mörkrets djup till ljuset, med deras Herres tillåtelse, till den Allsmäktiges, den Lovprisades väg – Guds, Honom som allt i himlarna och allt på jorden tillhör. Och ve dem som förnekar sanningen, för ett strängt straff: de som älskar livet i denna värld mer än det kommande livet, som vänder andra bort från Guds väg och söker göra den krokig. De har gått långt vilse. Vi har aldrig sänt något sändebud annat än på hans eget folks språk, för att han skulle göra allting klart för dem. Sedan låter Gud den gå vilse som Han vill och vägleder den som Han vill; och Han är den Allsmäktige, den Allvise. (1–4)

Vi sände Moses med Våra tecken: ”För ditt folk ut ur mörkrets djup till ljuset, och påminn dem om Guds Dagar.” I detta finns sannerligen tecken för var och en som är ståndaktig och tacksam. Och när Moses sade till sitt folk: ”Minns Guds ynnest mot er, när Han räddade er från Faraos folk, som plågade er med ett fruktansvärt straff och slaktade era söner och skonade era kvinnor. I detta låg en väldig prövning från er Herre. Och när er Herre kungjorde: ’Om ni är tacksamma skall Jag helt visst ge er mer; men om ni är otacksamma är Mitt straff i sanning strängt.’” Och Moses sade: ”Om ni är otacksamma, ni och alla på jorden tillsammans, så är Gud ändå Sig själv nog, värd allt lov.” (5–8)

Har inte underrättelserna nått er om dem som levde före er – Noas folk, ʻĀd och Thamūd, och de som kom efter dem, som ingen känner utom Gud? Deras sändebud kom till dem med klara bevis, men de stack händerna i munnen och sade: ”Vi förnekar det som ni har sänts med, och vi hyser djupt tvivel om det som ni kallar oss till.” Deras sändebud sade: ”Kan det råda tvivel om Gud, himlarnas och jordens Upphovsman? Han kallar er för att förlåta er era synder och ge er anstånd till en utsatt tid.” De sade: ”Ni är ingenting annat än dödliga som vi. Ni vill vända oss bort från det som våra förfäder brukade tillbe. Kom då till oss med en klar fullmakt.” Deras sändebud sade till dem: ”Vi är i sanning bara dödliga som ni, men Gud skänker Sin nåd åt vem Han vill av Sina tjänare. Det tillkommer inte oss att komma till er med en fullmakt annat än med Guds tillåtelse; och till Gud skall de troende sätta sin lit. Och varför skulle vi inte sätta vår lit till Gud, när Han har väglett oss på våra vägar? Vi skall helt visst med tålamod bära allt ont som ni gör oss; och till Gud skall alla som förtröstar sätta sin lit.” (9–12)

De som förnekade sanningen sade till sina sändebud: ”Vi skall helt visst driva ut er ur vårt land, om ni inte återvänder till vår troslära.” Då uppenbarade deras Herre för dem: ”Vi skall helt visst förgöra de orättfärdiga, och Vi skall helt visst låta er bo i landet efter dem. Detta gäller den som fruktar att stå inför Mig och fruktar Min varning.” Och de bad om ett avgörande, och varje hårdnackad tyrann gick om intet. Framför honom ligger helvetet, och han får varigt vatten att dricka, som han sväljer i klunkar men knappt får ned. Döden kommer emot honom från alla håll, men han dör inte; och framför honom ligger ett hårt straff. De som förnekar sin Herre kan liknas vid detta: deras gärningar är som aska som vinden blåser hårt på en stormig dag. De har ingen makt över något av det som de har förtjänat. Detta är den yttersta villfarelsen. (13–18)

Ser du inte att Gud har skapat himlarna och jorden i sanning? Om Han vill kan Han ta bort er och låta en ny skapelse komma: det är ingen stor sak för Gud. De skall alla träda fram inför Gud; då skall de svaga säga till dem som var högmodiga: ”Vi var era efterföljare. Kan ni nu avvärja något av Guds straff från oss?” De skall

säga: ”Om Gud hade väglett oss skulle vi ha väglett er. Det är likgiltigt för oss om vi sörjer eller uthärdar: det finns ingen undflykt för oss.” Och när saken har avgjorts skall Satan säga: ”Gud gav er ett sant löfte; också jag gav er ett löfte, men jag svek er. Jag hade ingen makt över er, utom att jag kallade på er och ni svarade mig. Klandra därför inte mig, utan klandra er själva. Jag kan inte komma er till hjälp, och ni kan inte komma mig till hjälp. Jag tar avstånd från att ni förut satte mig vid Guds sida.” Sannerligen, ett plågsamt straff väntar de orättfärdiga. Men de som tror och gör goda gärningar skall föras in i lustgårdar genomflutna av floder, för att förbli där med sin Herres tillåtelse; deras hälsning där skall vara: ”Fred!” (19–23)

Ser du inte hur Gud framställer en liknelse? Ett gott ord är som ett gott träd: dess rot är fast och dess grenar når upp i himlen; det ger sin frukt i varje årstid med sin Herres tillåtelse. Gud framställer liknelser för människorna, så att de besinnar sig. Och ett ont ord kan liknas vid ett ont träd, uppryckt från jordens yta, utan något fäste alls. Gud ger dem som tror stadga genom det fasta ordet, i livet i denna värld och i det kommande livet; och Gud låter de orättfärdiga gå vilse. Gud gör vad Han vill. (24–27)

Ser du inte dem som har bytt bort Guds ynnest mot otacksamhet och som har fört sitt folk ned till fördärvets boning – helvetet, dit de skall träda in för att brinna? Vilken eländig plats att slå sig ned på! De har satt medgudar vid Guds sida för att leda andra vilse från Hans väg. Säg: ”Njut ni; er färds slut är Elden.” Säg till Mina tjänare som tror att de skall förrätta bönen och ge åt andra av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning, i hemlighet och öppet, innan en Dag kommer då varken köpslående eller vänskap finns. (28–31)

Det är Gud som har skapat himlarna och jorden och sänt ned vatten från himlen och därmed frambringat frukter till er försörjning; och Han har gjort skeppen tjänstbara åt er, så att de löper över havet på Hans befallning, och Han har gjort floderna tjänstbara åt er. Han har gjort solen och månen tjänstbara åt er, oavbrutet i sina banor, och Han har gjort natten och dagen tjänstbara åt er. Och Han har gett er något av allt som ni har bett Honom om. Om ni skulle räkna Guds ynnestbevis kunde ni aldrig få tal på dem. Människan är sannerligen högst orättfärdig, högst otacksam. (32–34)

Och när Abraham sade: ”Herre, gör denna stad trygg, och håll mig och mina söner borta från att tillbe avgudabilder. Herre, de har lett många människor vilse. Den som följer mig hör till mig; och den som inte lyder mig – Du är sannerligen ständigt förlåtande, barmhärtig. Vår Herre, jag har låtit några av mina efterkommande bosätta sig i en dal utan odling, vid Ditt Heliga Hus – vår Herre, för att de skall förrätta bönen. Låt därför somliga människors hjärtan böjas mot dem, och förse dem med frukter, så att de blir tacksamma. Vår Herre, Du vet vad vi döljer och vad vi visar öppet; ingenting på jorden eller i himlen är dolt för Gud. All lov och pris tillkommer Gud, som på min ålderdom har gett mig Ismael och Isak. Min Herre är sannerligen Den som hör bönen. Herre, gör mig till en som förrättar bönen, och likaså mina efterkommande. Vår Herre, ta emot min bön. Vår Herre, förlåt mig och mina föräldrar och de troende den Dag då räkenskapen hålls.” (35–41)

Tro inte att Gud är ovetande om vad de orättfärdiga gör. Han ger dem bara anstånd till en Dag då blickarna skall stirra av fasa, när de rusar fram huvudstupa med upplyfta huvuden, utan att deras blick återvänder till dem och med hjärtan som är ett tomt intet. Varna därför människorna för den Dag då straffet kommer över dem och de som gjorde orätt säger: ”Vår Herre, ge oss anstånd en liten tid: vi skall svara på Din kallelse och följa sändebuden.” ”Men svor ni inte förut att ni aldrig skulle gå under? Ni bodde i boningarna efter dem som gjorde orätt mot sig själva, och det gjordes klart för er hur Vi handlade med dem, och Vi framställde

liknelser för er." De smidde sina ränker, men deras ränker var hos Gud – även om deras ränker var sådana att de kunde flytta bergen. (42–46)

Tro därför inte att Gud sviker Sitt löfte till Sina sändebud. Gud är sannerligen allsmäktig, Vedergällningens Herre. Den Dag då jorden förvandlas till en annan jord, och himlarna likaså, och de träder fram inför Gud, den Ende, den som betvingar allt, skall du den Dagen se de skyldiga sammanbundna i kedjor, med klädnader av beck och ansiktena täckta av Elden, för att Gud skall löna varje själ för det som den har förtjänat. Gud är sannerligen snar till räkenskap. (47–51)

Detta är ett budskap till människorna, för att de skall varnas genom det och för att de skall veta att Han är en enda Gud, och för att de som har fått förstånd skall besinna sig. (52)

15. Al-Ḥijr (Al-Ḥijr)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Rā. Detta är verserna och tecknen i Skriften och i en Koran som gör allting klart. Det kan hända att de som förnekar sanningen en dag kommer att önska att de hade överlämnat sig åt Gud. Låt dem äta och njuta, och låt hoppet bedra dem: de skall få veta. Vi har aldrig förgjort en stad utan att den hade ett känt beslut, och inget samfund kan påskynda sin tidsfrist, och de kan inte heller uppskjuta den. De säger: ”Du som Påminnelsen har sänts ned till – du är helt visst besatt! Varför för du inte änglarna till oss, om du är en av de sannfärdiga?” Vi sänder inte ned änglarna annat än med sanningen, och då skulle de inte få något anstånd. Det är Vi som har sänt ned Påminnelsen, och Vi skall helt visst vara dess Väktare. Vi sände sändebud före dig bland forna tiders läger, och aldrig kom ett sändebud till dem utan att de hånade honom. Så låter Vi den tränga in i de skyldigas hjärtan: de tror inte på den, fastän forna tiders människors exempel redan har ägt rum. Även om Vi öppnade en port i himlen för dem och de fortsatte att stiga upp genom den, skulle de ändå säga: ”Våra ögon har bara bländats; nej, vi är ett förhäxat folk.” (1–15)

Och Vi har satt stjärnbilder på himlen och gjort den skön för dem som betraktar den, och Vi har skyddat den mot varje utstött satan – utom den som stjäl sig till att lyssna och som förföljs av en klar låga. Och jorden – Vi har brett ut den och kastat fasta berg på den och låtit allting växa på den i rätt avvägning; och Vi har där berett utkomst åt er och åt dem som ni inte försörjer. Det finns ingenting vars förråd inte är hos Oss, och Vi sänder ned det bara i ett känt mått. Och Vi sänder de befruktande vindarna; sedan sänder Vi ned vatten från himlen och ger er det att dricka; och det är inte ni som lagrar det. Det är Vi som ger liv och låter dö, och det är Vi som är arvtagarna. Och Vi känner helt visst dem av er som gick före, och Vi känner helt visst dem som kommer efter. Och det är din Herre som skall samla dem: Han är allvis, allvetande.[12] (16–25)

Vi har skapat människan av klingande lera, av mörk gyttja som formats till gestalt, och djinnerna skapade Vi dessförinnan, av elden i en brännande vind. Och när din Herre sade till änglarna: ”Jag skall skapa en dödlig av klingande lera, av mörk gyttja som formats till gestalt. När Jag har format honom och andats in i honom av Min ande, fall då ned inför honom i tillbedjan”, föll änglarna ned i tillbedjan, alla tillsammans – utom Iblīs: han vägrade att vara bland dem som föll ned. Han sade: ”Iblīs, hur är det fatt med dig, eftersom du inte är bland dem som föll ned?” Han sade: ”Jag är inte den som faller ned inför en dödlig som Du har skapat av klingande lera, av mörk gyttja som formats till gestalt.” Han sade: ”Gå då ut härifrån, ty du är en utstött, och förbannelsen skall helt visst vila över dig till Domens dag.” Han sade: ”Herre, ge mig anstånd till den Dag då de uppväcks.” Han sade: ”Du hör till dem som får anstånd till den utsatta tidens Dag.” Han sade: ”Herre, eftersom Du har lett mig vilse skall jag helt visst försköna det onda för dem på jorden, och jag skall helt visst leda dem alla vilse – utom Dina tjänare bland dem, de uppriktiga.” Han sade: ”Detta är en väg som leder rakt till Mig: över Mina tjänare skall du sannerligen inte ha någon makt, utom över dem som följer dig bland de vilseförda; och helvetet är sannerligen den plats som har lovats dem alla. Det har sju portar, och åt varje port har en del av dem tilldelats.” De som är medvetna om Gud skall sannerligen vara bland lustgårdar och källor. ”Träd in i dem i fred och trygghet!” Vi skall ta bort allt agg som finns i deras bröst; som bröder skall de sitta på vilobäddar, vända mot varandra. Ingen trötthet skall röra vid dem där, och de skall aldrig drivas

[12] **En vetenskaplig, filosofisk och teologisk kommentar till Koranen 15:16–25**
Varför uppkallar Koranen en sura efter stjärnbilderna?

ut därifrån. Säg till Mina tjänare att Jag i sanning är den Ständigt Förlåtande, den Barmhärtige, och att Mitt straff i sanning är det plågsamma straffet. (26–50)

Och berätta för dem om Abrahams gäster, när de trädde in till honom och sade: ”Fred.” Han sade: ”Vi är rädda för er.” De sade: ”Var inte rädd: vi ger dig det glada budskapet om en pojke som är begåvad med kunskap.” Han sade: ”Ger ni mig ett glatt budskap fastän ålderdomen har kommit över mig? Vad är det då för ett glatt budskap som ni ger?” De sade: ”Vi ger dig det glada budskapet i sanning; var därför inte en av dem som misströstar.” Han sade: ”Vem misströstar om sin Herres barmhärtighet utom de som har gått vilse?” Han sade: ”Vad är då ert ärende, ni sändebud?” De sade: ”Vi har sänts till ett folk som är skyldigt – alla utom Lots hushåll: dem skall vi helt visst rädda, var och en, utom hans hustru; Vi har beslutat att hon skall vara bland dem som stannar kvar.” (51–60)

När så sändebuden kom till Lots hushåll sade han: ”Ni är människor som är okända för mig.” De sade: ”Nej; vi har kommit till dig med det som de har tvivlat på. Vi har kommit till dig med sanningen, och vi talar helt visst sanning. Bryt därför upp med din familj under en del av natten, och följ själv efter dem; ingen av er får se sig om, och gå vidare dit ni blir befallda.” Och Vi lät honom få veta detta beslut: att den sista återstoden av dessa människor skulle vara utrotad vid morgonen. Och stadens folk kom, fyllda av glädje. Han sade: ”Detta är mina gäster, så dra inte skam över mig. Var medvetna om Gud och vanära mig inte.” De sade: ”Har vi inte förbjudit dig att ge skydd åt någon alls?” Han sade: ”Här är mina döttrar, om ni måste göra något.” Vid ditt liv, de irrade i blindo i sitt rus – och dånet grep dem vid soluppgången. Vi vände upp och ned på staden och lät stenar av bränd lera regna över dem. I detta finns sannerligen tecken för dem som kan läsa märkena. Och den ligger vid en väg som ännu används: i detta finns sannerligen ett tecken för de troende. (61–77)

Och Snårskogens folk var också orättfärdiga, och därför utkrävde Vi vedergällning av dem; och båda ligger vid en tydlig landsväg. Och folket i al-Ḥijr förnekade sändebuden. Vi gav dem Våra tecken, men de vände sig bort från dem. De brukade hugga ut boningar ur bergen och kände sig trygga; men dånet grep dem om morgonen, och allt det som de hade förtjänat gagnade dem ingenting. (78–84)

Vi har inte skapat himlarna och jorden och allt som finns mellan dem annat än i sanning. Stunden kommer helt visst; förlåt därför med en skön förlåtelse. Din Herre är sannerligen den Allvetande Skaparen. Vi har gett dig sju av de ofta upprepade verserna och tecknen, och den härliga Koranen. Sträck inte dina blickar mot det som Vi har låtit somliga av dem njuta av, och sörj inte över dem; och sänk din vinge över de troende och säg: ”Jag är i sanning den tydlige varnaren”, liksom Vi sände ned över dem som delade upp Skriften, som gjorde Koranen till spillror. Vid din Herre, Vi skall helt visst ställa dem alla till svars för vad de brukade göra. Förkunna därför öppet det som du blir befalld, och vänd dig bort från dem som sätter medgudar vid Guds sida. Vi är dig sannerligen nog mot hånarna, som sätter upp en annan gud vid sidan av Gud: de skall få veta. Vi vet väl att ditt bröst blir trångt av det som de säger. Förhärliga därför din Herre med lovprisning och var en av dem som faller ned i tillbedjan, och tillbe din Herre tills vissheten kommer till dig. (85–99)

16. Biet (Al-Naḥl)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Guds befallning har kommit; sök därför inte påskynda den. Stor är Han i Sin härlighet! Han är högt upphöjd över det som de sätter vid Hans sida. Han sänder ned änglarna med anden av Sin befallning över den av Sina tjänare som Han vill: ”Varna för att det inte finns någon gud utom Jag, och var därför medvetna om Mig.” Han har skapat himlarna och jorden i sanning; Han är högt upphöjd över det som de sätter vid Hans sida. Han har skapat människan av en droppe vätska – och se, hon är en öppen motståndare! Och boskapen har Han skapat åt er: i den finns värme och annan nytta, och av den äter ni. I den finns skönhet för er när ni driver hem den om kvällen och när ni för ut den på bete. Den bär era bördor till länder som ni inte kunde nå utan stor möda för er själva. Er Herre är i sanning ömsint, barmhärtig. Och hästar, mulor och åsnor, för er att rida på och som prydnad. Och Han skapar det som ni inte känner till. Det tillkommer Gud att visa den rätta vägen, fastän somliga vägar viker av från den. Om Han hade velat kunde Han ha väglett er alla. (1–9)

Det är Han som sänder ned vatten åt er från himlen: av det kommer dryck, och av det kommer de träd där ni låter era hjordar beta. Med det låter Han säd växa åt er, och oliver, dadelpalmer, vinrankor och alla slags frukter. I detta finns sannerligen ett tecken för människor som tänker efter. Han har gjort natten och dagen tjänstbara åt er, och solen och månen; och stjärnorna har gjorts tjänstbara på Hans befallning. I detta finns sannerligen tecken för människor som använder sitt förstånd. Och allt det som Han har mångfaldigat åt er på jorden i dess skiftande färger: i detta finns sannerligen ett tecken för människor som besinnar sig. Det är Han som har gjort havet tjänstbart, så att ni kan äta färskt kött ur det och hämta upp smycken ur det att bära; och du ser skeppen plöja genom det, så att ni kan söka Hans gunst och kanske bli tacksamma. Och Han har satt fasta berg på jorden för att den inte skall skaka med er, och floder och stigar, för att ni skall hitta vägen, och vägmärken; och efter stjärnorna finner de sin väg. Är då Han som skapar lik den som inte kan skapa? Vill ni inte besinna er? (10–17)

Om ni försökte räkna Guds ynnestbevis kunde ni aldrig få tal på dem. Gud är i sanning förlåtande, barmhärtig. Gud vet vad ni döljer och vad ni visar öppet. De som de åkallar vid sidan av Gud skapar ingenting; de är själva skapade: döda, inte levande, och de vet inte när de skall uppväckas. Er Gud är en enda Gud. De som inte tror på det kommande livet – deras hjärtan är i förnekelse, och de är högmodiga. Det råder inget tvivel om att Gud vet vad de döljer och vad de visar öppet: Han älskar inte de högmodiga. (18–23)

När man frågar dem: ”Vad har er Herre sänt ned?” säger de: ”Forna tiders sagor” – så att de på Uppståndelsens dag får bära sina egna bördor fullt ut, och några av bördorna från dem som de ledde vilse utan kunskap. Hur eländigt är det som de skall bära! De som levde före dem smidde också ränker; då kom Gud över deras byggnad vid dess grundvalar, och taket föll ned över dem ovanifrån, och straffet kom över dem från ett håll som de inte anade. Sedan, på Uppståndelsens dag, skall Han vanära dem och säga: ”Var är Mina medgudar, som ni brukade tvista om?” De som har fått kunskap skall säga: ”Vanära och elände drabbar denna Dag dem som förnekade sanningen –” dem som änglarna tar i döden medan de gör orätt mot sig själva. Då skall de erbjuda sin underkastelse: ”Vi gjorde ingenting ont.” Jo! Gud vet väl vad ni gjorde. Träd därför in genom helvetets portar, för att förbli där. Hur eländig är de högmodigas boning! (24–29)

Och när man frågar dem som är medvetna om Gud: ”Vad har er Herre sänt ned?” säger de: ”Det goda.” För dem som gör gott i denna värld finns gott, och boningen i det kommande livet är bättre ändå. Hur härlig är

boningen för dem som är medvetna om Gud: den eviga salighetens lustgårdar, dit de skall träda in, genomflutna av floder; där skall de ha allt vad de önskar. Så lönar Gud dem som är medvetna om Honom, dem som änglarna tar i döden medan de är i ett tillstånd av renhet, med orden: ”Fred vare med er. Träd in i lustgården för det som ni brukade göra.” Väntar de på något annat än att änglarna skall komma till dem, eller att din Herres befallning skall komma? Så gjorde de som levde före dem. Gud gjorde dem ingen orätt; de gjorde orätt mot sig själva. Så drabbade dem det onda i deras gärningar, och det som de brukade håna omslöt dem. (30–34)

De som sätter medgudar vid Guds sida säger: ”Om Gud hade velat skulle vi inte ha tillbett något vid sidan av Honom, varken vi eller våra förfäder, och inte heller skulle vi ha förklarat något förbjudet utan Honom.” Så gjorde de som levde före dem. Har sändebuden ansvar för något annat än att klart framföra budskapet? Vi har i varje samfund låtit ett sändebud uppstå som sade: ”Tillbe Gud och håll er borta från falska gudar.” Bland dem fanns några som Gud vägledde, och några som villfarelsen med rätta fick fäste hos. Färdas därför över jorden och se hur slutet blev för dem som förnekade. Hur ivrig du än är att de skall bli vägledda, vägleder Gud inte dem som Han låter gå vilse, och de skall inte ha några hjälpare. De svär vid Gud sina dyraste eder att Gud inte skall uppväcka någon som dör. Jo, det skall Han – ett löfte som i sanning binder Honom, fastän de flesta människor inte vet det – för att Han skall göra klart för dem det som de var oense om, och för att de som förnekade sanningen skall veta att de var lögnare. När Vi vill något är Vårt enda ord till det: ”Var”, och det är. De som utvandrade för Guds skull efter att ha lidit orätt – dem skall Vi helt visst ge en god boning i denna värld, och lönen i det kommande livet är större, om de bara visste – de som är ståndaktiga och sätter sin lit till sin Herre. (35–42)

Profet! Vi har före dig inte sänt några andra än män som Vi gav uppenbarelse – fråga Påminnelsens folk om ni inte vet – med klara bevis och skrifter. Och Vi har sänt ned Påminnelsen till dig, för att du skall göra klart för människorna vad som har sänts ned till dem, och för att de skall tänka efter. (43–44)

Känner de som smider onda ränker sig trygga för att Gud inte skall låta jorden uppsluka dem, eller att straffet inte skall komma över dem från ett håll som de inte anar, eller att Han inte skall gripa dem mitt under deras färder hit och dit, så att de inte kan komma undan, eller att Han inte skall gripa dem steg för steg? Er Herre är i sanning ömsint, barmhärtig. Har de inte betraktat de ting som Gud har skapat, hur deras skuggor vänder sig åt höger och åt vänster och faller ned inför Gud i djupaste ödmjukhet? Inför Gud faller allt ned som finns i himlarna och varje levande varelse på jorden, och likaså änglarna, och de är inte högmodiga: de fruktar sin Herre över sig och gör vad de blir befallda. (45–50)

Gud har sagt: ”Ta er inte två gudar: Han är bara en enda Gud. Frukta därför Mig, och Mig allena.” Honom tillhör allt som finns i himlarna och på jorden, och Honom tillkommer lydnad för evigt. Vill ni då vara medvetna om något annat än Gud? All ynnest som ni har kommer från Gud. Sedan, när något ont drabbar er, är det till Honom ni ropar om hjälp; men när Han tar bort det onda från er, sätter genast några av er medgudar vid sin Herres sida och visar otacksamhet för det som Vi har gett dem. Njut då – snart skall ni få veta. (51–55)

De avsätter, åt sådant som de inte ens känner till, en andel av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning. Vid Gud, ni skall ställas till svars för det som ni brukade dikta upp. De tillskriver Gud döttrar – stor är Han i Sin härlighet! – och sig själva det som de önskar. När någon av dem får budet om en flicka mörknar hans ansikte och han kväver sin sorg; han gömmer sig för människorna på grund av det dåliga bud som han har fått: skall han behålla henne i vanära eller begrava henne i stoftet? Hur eländigt är deras

omdöme! De som inte tror på det kommande livet har det ondas egenskap, medan den högsta egenskapen tillhör Gud: Han är den Allsmäktige, den Allvise. Om Gud skulle ställa människorna till svars för deras orätt, skulle Han inte lämna kvar en enda levande varelse på jorden; men Han ger dem anstånd till en utsatt tid, och när deras tid kommer kan de inte uppskjuta den en timme, och de kan inte heller påskynda den. De tillskriver Gud det som de själva ogillar, medan deras tungor uttalar lögnen att det bästa skall bli deras. Utan tvivel skall Elden bli deras, och de skall skyndsamt drivas in i den. (56–62)

Vid Gud, Vi sände sändebud till samfund före dig, men Satan förskönade deras gärningar för dem; därför är han deras beskyddare i dag, och ett plågsamt straff väntar dem. Vi har sänt ned Skriften till dig bara för att du skall göra klart för dem det som de är oense om, och som en vägledning och en barmhärtighet för människor som tror. (63–64)

Gud sänder ned vatten från himlen och ger därmed jorden liv efter dess död. I detta finns sannerligen ett tecken för människor som lyssnar. Och i boskapen finns helt visst en lärdom för er: Vi ger er att dricka av det som finns i deras bukar – från mellan avfall och blod – ren mjölk, behaglig för dem som dricker den. Och av dadelpalmens och vinrankans frukter gör ni er en rusdryck och god försörjning. I detta finns sannerligen ett tecken för människor som använder sitt förstånd. Och din Herre ingav biet: ”Gör dig boningar i bergen och i träden och i det som människorna bygger; ät sedan av alla slags frukter och följ din Herres vägar, som har gjorts lätta för dig.” Ur deras bukar kommer en dryck i skiftande färger, i vilken det finns läkedom för människorna. I detta finns sannerligen ett tecken för människor som tänker efter. (65–69)

Gud har skapat er; sedan skall Han låta er dö. Somliga av er förs tillbaka till livets skröpligaste skede, så att de ingenting vet efter att ha vetat. Gud är allvetande och förmår allt. Gud har gynnat somliga av er framför andra i fråga om försörjning; men de som har blivit gynnade vill inte lämna över sin försörjning till dem som är deras slavar, så att de blir jämlikar i den. Förnekar de då Guds ynnest? Gud har gett er makar ur er egen krets, och genom era makar har Han gett er barn och barnbarn, och Han har försett er med goda ting. Vill de då tro på falskheten och förneka Guds ynnest? Och vill de, vid sidan av Gud, tillbe sådant som inte har någon makt att skänka dem något från himlarna eller jorden, och aldrig skulle kunna det? Hitta därför inte på liknelser för Gud. Gud vet, och ni vet inte. (70–74)

Gud framställer en liknelse: en slav som ägs av en annan och som inte har makt över någonting, och en man som Vi har gett god försörjning från Oss och som ger av den i hemlighet och öppet. Är de två lika? All lov och pris tillkommer Gud – men de flesta av dem vet inte. Och Gud framställer en liknelse om två män, av vilka den ene är stum och inte har makt över någonting, en börda för sin herre – vart han än sänder honom för han ingenting gott med sig tillbaka. Är han lik den som påbjuder rättvisa och själv är på en rak väg? Gud tillhör det fördolda i himlarna och på jorden. Stundens sak är bara som en blinkning med ögat, eller ännu närmare: Gud har makt över allting. Gud förde er ut ur era mödrars sköten utan att ni visste någonting, och Han gav er hörsel och syn och hjärtan, för att ni skulle bli tacksamma. Ser de inte fåglarna som hålls svävande i himlens luft? Ingenting håller dem uppe utom Gud. I detta finns sannerligen tecken för människor som tror. Gud har gjort era hus till viloplatser åt er, och av boskapens hudar har Han gjort er tält som ni finner lätta den dag ni färdas och den dag ni slår läger; och av deras ull och päls och hår husgeråd och ägodelar för en tid. Gud har åt er, av det som Han har skapat, gjort skugga; och Han har gjort tillflyktsorter åt er i bergen; och Han har gjort er klädnader som skyddar er mot hettan, och brynjor som skyddar er i era strider. Så fullkomnar Han Sin ynnest mot er, för att ni skall överlämna er åt Honom. Men om de vänder sig bort är din

enda plikt, Profet, att klart framföra budskapet. De känner igen Guds ynnest, och sedan förnekar de den: de flesta av dem är otacksamma. (75–83)

Den Dag då Vi låter ett vittne uppstå ur varje samfund skall de som förnekade sanningen inte tillåtas föra sin talan, och de skall inte heller få gottgöra något. När de som gjorde orätt ser straffet skall det inte lindras för dem, och de skall inte få något anstånd. När de som satte medgudar vid Guds sida ser sina medgudar skall de säga: ”Vår Herre, detta är våra medgudar, som vi brukade åkalla vid sidan av Dig.” Men dessa skall kasta orden tillbaka mot dem: ”Ni är helt visst lögnare!” Den Dagen skall de erbjuda Gud sin underkastelse, och det som de brukade dikta upp skall överge dem. De som förnekade sanningen och hindrade andra från Guds väg – dem skall Vi ge straff på straff för det fördärv som de brukade sprida. (84–88)

Den Dag då Vi i varje samfund låter ett vittne mot dem uppstå ur deras egen mitt, skall Vi föra fram dig, Profet, som vittne mot dessa. Vi har sänt ned Skriften till dig som en förklaring av allting, och som vägledning och barmhärtighet och ett glatt budskap för dem som överlämnar sig åt Gud. (89)

Gud påbjuder rättvisa, att göra gott och givmildhet mot anförvanter; och Han förbjuder det som är skamlöst, det som är orätt och förtryck. Han förmanar er, så att ni besinnar er. Uppfyll förbundet med Gud när ni har slutit ett förbund, och bryt inte eder sedan de har bekräftats och ni har gjort Gud till er borgensman: Gud vet vad ni gör. Var inte lika en kvinna som repar upp sitt garn till lösa trådar sedan hon har spunnit det starkt, genom att göra era eder till ett medel för svek er emellan därför att ett samfund är talrikare än ett annat. Gud prövar er bara genom detta; och på Uppståndelsens dag skall Han helt visst göra klart för er det som ni brukade vara oense om. (90–92)

Om Gud hade velat kunde Han ha gjort er till ett enda samfund; men Han låter den gå vilse som Han vill och vägleder den som Han vill; och ni skall helt visst ställas till svars för vad ni brukade göra. Gör inte era eder till ett medel för svek er emellan, annars slinter en fot sedan den har fått stadigt fäste, och ni får smaka det onda för att ni har hindrat andra från Guds väg, och ett väldigt straff blir er lott. Sälj inte förbundet med Gud för ett ringa pris: det som finns hos Gud är bättre för er, om ni bara visste. Det som ni har tar slut, men det som finns hos Gud består. Vi skall helt visst ge dem som var ståndaktiga deras lön efter det bästa av vad de brukade göra. Den som gör gott, man eller kvinna, och är troende – dem skall Vi helt visst ge ett gott liv, och Vi skall helt visst ge dem deras lön efter det bästa av vad de brukade göra. (93–97)

När du läser Koranen, sök då skydd hos Gud mot den förbannade Satan: han har ingen makt över dem som tror och förtröstar på sin Herre; hans makt sträcker sig bara över dem som tar honom till beskyddare och som sätter medgudar vid Guds sida. När Vi sätter en vers i en annans ställe – och Gud vet bäst vad Han sänder ned – säger de: ”Du är bara en förfalskare!” Nej, de flesta av dem har ingen kunskap. Säg: ”Den Helige Ande har fört ned den från din Herre med sanningen, för att styrka dem som tror och som vägledning och glatt budskap för dem som överlämnar sig åt Gud.” Vi vet mycket väl att de säger: ”Det är bara en människa som undervisar honom.” Den som de syftar på talar ett främmande tungomål, medan detta är klar arabiska. De som inte tror på Guds tecken – dem vägleder Gud inte, och ett plågsamt straff väntar dem. Det är bara de som inte tror på Guds tecken som diktar upp lögner; det är de som är lögnarna. Den som förnekar Gud efter att ha trott – utom den som tvingas till det, medan hans hjärta förblir tryggt i tron – men den som öppnar sitt bröst för förnekelsen, över dem vilar Guds vrede, och ett väldigt straff väntar dem. Detta därför att de föredrog livet i denna värld framför det kommande livet, och därför att Gud inte vägleder människor som förnekar sanningen. Det är de vilkas hjärtan, hörsel och syn Gud har förseglat; det är de som är de tanklösa. Utan tvivel skall de i det kommande livet vara förlorarna. Men vad dem beträffar som utvandrade efter att

ha förföljts och som sedan kämpade och höll ut – din Herre är efter allt detta helt visst ständigt förlåtande, barmhärtig. Den Dag då varje själ kommer och för sin egen talan skall varje själ få full lön för vad den har gjort, och ingen skall lida orätt. Gud framställer en liknelse: en stad som levde i trygghet och ro och som fick sin försörjning i överflöd från alla håll; sedan visade den otacksamhet för Guds välgärningar, och då lät Gud den smaka hungerns och fruktans klädnad för vad de brukade göra. Ett sändebud kom till dem ur deras egen mitt, men de förkastade honom, och då grep straffet dem medan de gjorde orätt. (98–113)

Ät därför av det tillåtna och goda som Gud har skänkt er för er försörjning, och var tacksamma för Guds ynnest, om det är Honom ni tillber. Han har bara förbjudit er självdöda djur, blod, svinkött och det som har helgats åt någon annan än Gud. Men om någon drivs av nöd, utan att åtrå det och utan att överskrida gränserna – då är Gud ständigt förlåtande, barmhärtig. Säg inte, för de lögners skull som era tungor yttrar: ”Detta är tillåtet och detta är förbjudet”, för att så dikta upp lögner om Gud: de som diktar upp lögner om Gud skall inte ha framgång – en kort tids njutning, och sedan väntar dem ett plågsamt straff. För dem som var judar förbjöd Vi det som Vi tidigare har berättat för dig. Vi gjorde dem ingen orätt; de gjorde sig själva orätt. Men mot dem som gör det onda i okunnighet och som därefter ångrar sig och ställer allt till rätta – mot dem är din Herre efter allt detta helt visst ständigt förlåtande, barmhärtig. (114–119)

Abraham var ett samfund i sig själv, innerligt lydig mot Gud, sann i sin tro, och han hörde inte till dem som sätter medgudar vid Guds sida: tacksam för Hans välgärningar. Gud utvalde honom och ledde honom till en rak väg. Vi gav honom det goda i denna värld, och i det kommande livet skall han helt visst höra till de rättfärdiga. Sedan uppenbarade Vi för dig, Profet: ”Följ Abrahams troslära, han som var sann i sin tro; han hörde inte till dem som sätter medgudar vid Guds sida.” Sabbaten föreskrevs bara för dem som var oense om den; och din Herre skall helt visst döma mellan dem på Uppståndelsens dag i det som de var oense om. (120–124)

Kalla till din Herres väg med vishet och goda råd, och tvista med dem på det sätt som är bäst. Din Herre vet bäst vem som har gått vilse från Hans väg, och Han vet bäst vilka som är vägledda. Om ni vedergäller, vedergäll då i samma mått som ni själva har skadats; men om ni bär det med tålamod, är detta helt visst det bästa för de tålmodiga. Var tålmodig – och ditt tålamod kommer bara genom Guds hjälp – och sörj inte över dem och ängslas inte över deras ränker: Gud är med dem som är medvetna om Honom och med dem som gör gott. (125–128)

17. Den nattliga resan (Al-Isrā')

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Stor är Han i Sin härlighet, som om natten förde Sin tjänare från den Heliga moskén till den Fjärran moskén, vars omgivningar Vi har välsignat, för att visa honom några av Våra tecken. Han allena är den Allhörande, den Allseende. Vi gav Moses Skriften och gjorde den till en vägledning för Israels barn: ”Ta ingen annan väktare än Mig, ni ättlingar till dem som Vi bar med Noa! Han var i sanning en tacksam tjänare.” (1–3)

Vi förkunnade för Israels barn i Skriften: ”Två gånger skall ni sprida fördärv på jorden, och ni skall resa er i stort övermod.” När det första av de två löftena gick i uppfyllelse sände Vi mot er tjänare till Oss med väldig styrka, som härjade i era hem; och det var ett löfte som uppfylldes. Sedan lät Vi turen gå tillbaka till er mot dem, och Vi hjälpte er med rikedom och söner och gjorde er talrikare. Vi sade: ”Om ni gör gott, gör ni gott för era egna själar; och om ni gör ont, är det mot dem.” När sedan det andra löftet gick i uppfyllelse sände Vi andra för att vanställa era ansikten, för att tränga in i Templet så som de hade trängt in i det första gången, och för att i grund förstöra allt som föll i deras händer. Det kan hända att er Herre förbarmar Sig över er; men om ni återvänder, skall Vi återvända. Och Vi har gjort helvetet till ett fängelse för dem som förnekar sanningen. (4–8)

Denna Koran leder helt visst till den väg som är rakast och ger de troende som gör goda gärningar det glada budskapet att en stor lön väntar dem, och att Vi för dem som inte tror på det kommande livet har berett ett plågsamt straff. Människan ber om det onda så som hon ber om det goda: människan är alltid otålig. Vi har gjort natten och dagen till två tecken. Vi har förmörkat nattens tecken och gjort dagens tecken ljust, så att ni kan söka er Herres gunst och känna årens antal och tidens beräkning. Allt har Vi lagt fram i detalj. Varje människas öde har Vi fäst vid hennes egen hals, och på Uppståndelsens dag skall Vi ta fram åt henne en bok som hon finner vidöppen: ”Läs din bok. I dag räcker din egen själ som räkenskapsförare mot dig.” (9–14)

Den som låter sig vägledas är vägledd enbart till sitt eget bästa, och den som går vilse gör det enbart till sin egen förlust. Ingen själ bär en annans börda, och Vi straffar aldrig förrän Vi har sänt ett sändebud. När Vi vill förgöra en stad ger Vi Vår befallning till dem i den som lever i överflöd, och de begår ogärningar i den; då besannas ordet med rätta mot den, och Vi förgör den i grund. Hur många släkten har Vi inte förgjort efter Noa! Din Herre räcker som den som är väl underrättad om Sina tjänares synder och ser dem. Den som åtrår detta flyktiga liv – åt honom påskyndar Vi i det vad Vi vill, åt vem Vi önskar; sedan bestämmer Vi helvetet åt honom, och där skall han brinna, vanärad och förkastad. Men den som åtrår det kommande livet och strävar efter det så som man bör sträva, och som är troende – det är de vilkas strävan skall bli erkänd. Åt var och en av dem – åt dessa och åt de andra – ger Vi frikostigt av din Herres gåva, och din Herres gåva förmenas ingen. Se hur Vi har gynnat några av dem framför andra; men det kommande livet är större i rang och större i ynnest. (15–21)

Sätt inte upp någon annan gud vid sidan av Gud, annars blir du sittande vanärad och övergiven. Din Herre har befallt att ni inte skall tillbe någon annan än Honom, och att ni skall vara goda mot era föräldrar. Om en av dem eller båda uppnår hög ålder hos dig, säg då inte så mycket som ”Usch!” till dem och stöt inte bort dem, utan tala till dem med hedrande ord, och sänk ödmjukhetens vinge för dem av barmhärtighet och säg: ”Herre, förbarma Dig över dem, så som de vårdade mig när jag var liten.” Er Herre vet bäst vad som finns i era hjärtan. Om ni är rättfärdiga, är Han helt visst ständigt förlåtande mot dem som gång på gång vänder

åter till Honom. Ge den anhörige vad som tillkommer honom, och den behövande och vägfaranden, och slösa inte i överdåd: slösarna är satanernas bröder, och Satan var alltid otacksam mot sin Herre. Men om du måste vända dig från dem, medan du söker en barmhärtighet från din Herre som du hoppas på, tala då milt till dem. Håll inte din hand fjättrad vid din hals, och öppna den inte heller till det yttersta, annars blir du lämnad klandrad och utblottad. Din Herre ger riklig försörjning åt den Han vill, och mäter ut den; Han är helt visst väl underrättad om Sina tjänare och ser dem. (22–30)

Döda inte era barn av fruktan för fattigdom: Vi försörjer dem och er. Att döda dem är helt visst en stor synd. Kom inte nära otillåtet könsumgänge: det är en skändlighet och en ond väg. Ta inte det liv som Gud har gjort heligt, annat än med rätt. Om någon dödas orättmätigt har Vi gett hans arvinge myndighet; men han skall inte gå till överdrift i dödandet, ty han har redan fått hjälp. Kom inte nära den faderlöses egendom, annat än på det bästa sättet, förrän han blir myndig. Och uppfyll förbundet: för förbundet skall räkenskap utkrävas. Ge fullt mått när ni mäter, och väg med en rätt våg: det är bättre och rättvisast till slut. Följ inte det som du inte har någon kunskap om: hörseln, synen och hjärtat – för vart och ett av dessa skall räkenskap utkrävas. Gå inte omkring på jorden med övermod: du kan inte riva upp jorden och inte nå bergen i höjd. Det onda i allt detta är förhatligt inför din Herre. (31–38)

Detta hör till den vishet som din Herre har uppenbarat för dig, Profet. Sätt inte upp någon annan gud vid sidan av Gud, annars blir du kastad i helvetet, klandrad och förkastad. Har er Herre gynnat er med söner och Själv tagit Sig döttrar bland änglarna? Ni säger sannerligen något ohyggligt! (39–40)

Vi har lagt fram allt på skilda sätt i denna Koran för att de skall ta varning, men det ökar bara deras motvilja. Säg: ”Om det fanns andra gudar jämte Honom, som de säger, skulle de helt visst ha sökt en väg till Tronens Herre.” Stor är Han i Sin härlighet! Han är högt upphöjd över vad de säger – upphöjd bortom allt mått! De sju himlarna och jorden och alla som finns i dem lovprisar Honom. Det finns ingenting som inte sjunger Hans lov, men ni förstår inte deras lovprisning. Han är i sanning överseende, ständigt förlåtande. (41–44)

När du läser Koranen sätter Vi en dold skiljevägg mellan dig och dem som inte tror på det kommande livet, och Vi lägger höljen över deras hjärtan, så att de inte förstår den, och dövhet i deras öron. När du nämner din Herre allena i Koranen vänder de ryggen till i motvilja. Vi vet mycket väl vad de lyssnar efter när de lyssnar på dig, och när de överlägger i hemlighet, när de orättfärdiga säger: ”Ni följer bara en förhäxad man.” Se vilka liknelser de gör om dig! De har gått vilse och kan inte finna någon väg. De säger: ”När vi har blivit ben och stoft, skall vi då verkligen uppväckas som en ny skapelse?” Säg: ”Var stenar eller järn, eller något annat skapat som ni tror är ännu svårare att uppväcka.” Då skall de säga: ”Vem skall föra oss tillbaka?” Säg: ”Han som skapade er första gången.” Då skall de skaka på huvudet åt dig och säga: ”När blir det?” Säg: ”Det kan mycket väl bli snart – den Dag då Han kallar er och ni svarar med att prisa Honom, och ni tror att ni bara dröjde en liten stund.” (45–52)

Säg åt Mina tjänare att de skall säga det som är bäst. Satan sår split mellan dem; Satan är en uppenbar fiende till människorna. Er Herre känner er bäst. Om Han vill förbarmar Han Sig över er, och om Han vill straffar Han er. Vi har inte sänt dig, Profet, att vara deras väktare. Din Herre känner bäst alla som finns i himlarna och på jorden. Vi gynnade några profeter framför andra, och Vi gav David Psalmerna. Säg: ”Åkalla dem som ni påstår vara gudar vid sidan av Honom: de har ingen makt att avlägsna det onda från er och inte heller att ändra det.” De som de åkallar söker själva ett medel att närma sig sin Herre – vem av dem som skall vara närmast – och hoppas på Hans barmhärtighet och fruktar Hans straff. Din Herres straff är i sanning värt att

fruktas. Det finns ingen stad som Vi inte skall förgöra före Uppståndelsens dag eller straffa med ett strängt straff; detta står skrivet i Skriften. (53–58)

Ingenting hindrar Oss från att sända tecken utom detta att forna tiders människor förkastade dem. Vi gav Thamūd kamelhonan som ett synligt tecken, men de gjorde orätt mot henne. Vi sänder tecken enbart för att inge fruktan. Profet! Vi sade dig att din Herre omsluter alla människor. Vi gjorde den syn som Vi visade dig enbart till en prövning för människorna, och likaså det träd som förbannas i Koranen. Vi varnar dem, men det ökar bara deras måttlösa överträdelse. (59–60)

När Vi sade till änglarna: ”Fall ned inför Adam”, föll de ned – alla utom Iblīs. Han sade: ”Skall jag falla ned inför en som Du har skapat av lera?” Han sade: ”Ser Du denne som Du har hedrat framför mig? Om Du ger mig anstånd till Uppståndelsens dag skall jag helt visst lägga hans ättlingar under mitt välde, alla utom några få.” Han sade: ”Gå! De av dem som följer dig – helvetet skall bli er lön, en riklig lön. Egga upp dem av dem som du förmår med din röst, anfall dem med ditt rytteri och ditt fotfolk, dela deras rikedom och barn med dem och ge dem löften” – men Satan lovar dem ingenting annat än bländverk. ”Men över Mina tjänare skall du inte ha någon makt; din Herre räcker som väktare.” (61–65)

Er Herre är Han som driver skeppen över havet för er, så att ni kan söka av Hans gunst. Han är i sanning barmhärtig mot er. När olycka drabbar er till havs överger er alla som ni åkallar, utom Han; men när Han för er i säkerhet i land vänder ni er bort. Människan är alltid otacksam. Känner ni er säkra på att Han inte låter ett stycke land uppsluka er eller sänder en storm av stenar över er? Då skulle ni inte finna någon väktare åt er. Eller känner ni er säkra på att Han inte sänder er ut till havs ännu en gång och sänder en förkrossande stormvind mot er och dränker er för er otacksamhet? Då skulle ni inte finna någon som kräver upprättelse av Oss för er räkning. Vi har hedrat Adams barn; Vi har burit dem över land och hav, skänkt dem goda ting för deras försörjning och gynnat dem högt framför många av dem som Vi har skapat. (66–70)

Den Dag då Vi kallar fram varje folk med dess ledare skall de som får sin bok i sin högra hand läsa sin bok, och de skall inte lida orätt ens så mycket som tråden på en dadelkärna. Men den som är blind i detta liv skall vara blind i det kommande livet och ännu längre borta från vägen. De var nära att locka dig bort från det som Vi har uppenbarat för dig, så att du skulle dikta upp något annat om Oss; och då skulle de ha tagit dig till vän. Om Vi inte hade låtit dig stå fast, kunde du ha lutat en aning åt deras håll; då skulle Vi ha låtit dig smaka ett dubbelt straff i livet och ett dubbelt i döden, och du skulle inte ha funnit någon hjälpare mot Oss. De var nära att skrämma dig ut ur landet för att driva bort dig från det; men då skulle de inte ha blivit kvar efter dig mer än en liten tid – så har Vi gått till väga med de sändebud som Vi sände före dig. Du skall inte finna någon ändring i Vårt sätt att gå till väga. (71–77)

Förrätta bönen från det att solen börjar sjunka till nattens mörker, och läsningen i gryningen: läsningen i gryningen är i sanning bevittnad. Och under en del av natten skall du stiga upp ur sömnen med den som en extra offergärning från dig själv; det kan hända att din Herre upphöjer dig till en prisad rang. Säg: ”Herre, låt mig gå in i sanning och låt mig gå ut i sanning, och skänk mig från Dig en myndighet som ger mig stöd.” Och säg: ”Sanningen har kommit och lögnen har försvunnit: lögnen är alltid dömd att försvinna.” (78–81)

Vi sänder i Koranen ned det som är läkedom och barmhärtighet för de troende, men för de orättfärdiga ökar det bara deras förlust. När Vi visar människan ynnest vänder hon sig bort och håller sig på avstånd; och när det onda drabbar henne förtvivlar hon. Säg: ”Var och en handlar efter sin egen läggning, och er Herre vet bäst vem som är bäst vägledd på vägen.” (82–84)

De frågar dig, Profet, om Anden. Säg: ”Anden hör till min Herres befallning, och ni har bara fått en ringa kunskap.” Om Vi ville kunde Vi helt visst ta bort det som Vi har uppenbarat för dig; då skulle du inte finna någon som för din talan mot Oss – annat än som en barmhärtighet från din Herre. Hans ynnest mot dig är i sanning stor. Säg: ”Om alla människor och djinner slöt sig samman för att åstadkomma något som liknar denna Koran, skulle de inte kunna åstadkomma något som liknar den, även om de stödde varandra.” Vi har i denna Koran lagt fram alla slags liknelser för människorna, men de flesta människor vägrar allt utom förnekelse. De säger: ”Vi skall inte tro på dig förrän du låter en källa springa fram ur jorden åt oss, eller har en trädgård med dadelpalmer och vinrankor och låter floder strömma fram genom den i överflöd, eller låter himlen falla ned över oss i stycken, så som du påstår att den skall göra, eller för fram Gud och änglarna inför oss ansikte mot ansikte, eller har ett hus av guld, eller stiger upp till himlen – och vi skall inte tro på din uppstigning förrän du för ned till oss en skrift som vi kan läsa.” Säg: ”Stor är min Herre i Sin härlighet! Är jag något annat än en människa, ett sändebud?” Ingenting har hindrat människorna från att tro när vägledningen kom till dem utom att de sade: ”Har Gud sänt en människa som sändebud?” Säg: ”Om det hade funnits änglar som vandrade omkring på jorden i lugn och ro, skulle Vi ha sänt ned en ängel från himlen till dem som sändebud.” Säg: ”Gud räcker som vittne mellan mig och er: Han är helt visst väl underrättad om Sina tjänare och ser dem.” (85–96)

Den som Gud vägleder är i sanning vägledd, och den som Han låter gå vilse – åt dem skall du inte finna några beskyddare utom Honom. Vi skall samla dem på Uppståndelsens dag, liggande på sina ansikten, blinda, stumma och döva. Deras boning är helvetet: var gång det falnar ökar Vi elden för dem. Detta är deras lön, därför att de förkastade Våra tecken och sade: ”När vi har blivit ben och stoft, skall vi då verkligen uppväckas som en ny skapelse?” Ser de inte att Gud, som har skapat himlarna och jorden, förmår skapa deras likar? Han har bestämt en frist för dem om vilken inget tvivel råder, men de orättfärdiga vägrar allt utom förnekelse. Säg: ”Om ni ägde min Herres barmhärtighets skattkammare, skulle ni hålla inne med dem av fruktan för att ge ut; människan är alltid njugg.” (97–100)

Vi gav Moses nio klara tecken – fråga Israels barn. När han kom till dem sade Farao till honom: ”Moses, jag tror att du är förhäxad!” Han sade: ”Du vet mycket väl att ingen annan än himlarnas och jordens Herre har sänt ned dessa som bevis som öppnar ögonen; och jag tror, Farao, att du är dömd till undergång.” Då beslöt han att driva dem ut ur landet, men Vi dränkte honom och alla som var med honom. Efter honom sade Vi till Israels barn: ”Bo i landet; och när löftet om det kommande livet går i uppfyllelse skall Vi föra samman er alla som en blandad skara.” (101–104)

Med sanningen har Vi sänt ned den, och med sanningen har den kommit ned. Vi har sänt dig enbart som bärare av glada budskap och varnare. Det är en Koran som Vi har delat upp i avsnitt, så att du kan läsa upp den för människorna med mellanrum; och Vi har sänt ned den i på varandra följande uppenbarelser. Säg: ”Tro på den eller tro inte.” De som fick kunskap före den faller ned på sina ansikten i tillbedjan när den läses upp för dem och säger: ”Stor är vår Herre i Sin härlighet! Vår Herres löfte har helt visst uppfyllts.” De faller ned på sina ansikten gråtande, och den ökar deras ödmjukhet. Säg: ”Åkalla Gud eller åkalla den Nåderike: vilket namn ni än åkallar Honom med, är de skönaste namnen Hans.” Höj inte rösten i din bön och gör den inte heller alltför tyst, utan sök en väg däremellan. Och säg: ”All lov och pris tillkommer Gud, som inte har tagit Sig någon son, som inte har någon medhjälpare i herraväldet och som inte behöver någon beskyddare mot svaghet.” Och förkunna Hans storhet gång på gång. (105–111)

18. Grottan (Al-Kahf)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

All lov och pris tillkommer Gud, som har sänt ned Skriften till Sin tjänare och inte har lagt någon krokighet i den – osvikligt rak, för att varna för ett strängt straff från Honom och för att ge de troende som gör goda gärningar det glada budskapet att en skön lön väntar dem, i vilken de skall förbli till evig tid; och för att varna dem som säger: ”Gud har tagit Sig en son.” De har ingen kunskap om detta, och det hade inte heller deras förfäder. Ohyggligt är det ord som kommer ur deras mun: de säger ingenting annat än lögn. Kanske kommer du, Profet, att gräma dig till döds i deras spår, om de inte tror på detta budskap. (1–6)

Vi har gjort allt som finns på jorden till en prydnad för den, för att Vi skall pröva dem och se vem av dem som är bäst i sitt handlande; och Vi skall helt visst förvandla allt som finns på den till ofruktbar mark. Eller tror du att Grottans och Inskriftens följeslagare var ett under bland Våra tecken? När ynglingarna tog sin tillflykt till Grottan sade de: ”Vår Herre, skänk oss barmhärtighet från Dig och bered oss rätt vägledning i vår sak.” Då förseglade Vi deras öron i Grottan under ett antal år; sedan väckte Vi dem, för att Vi skulle veta vilken av de två grupperna som bäst kunde beräkna hur länge de hade dröjt där. (7–12)

Vi skall berätta deras historia för dig i sanning. De var ynglingar som trodde på sin Herre, och Vi ökade deras vägledning. Vi styrkte deras hjärtan när de reste sig och sade: ”Vår Herre är himlarnas och jordens Herre. Vi skall aldrig åkalla någon gud utom Honom: om vi gjorde det, skulle vi ha yttrat något oerhört. Dessa våra landsmän har tagit sig gudar vid sidan av Honom. Varför lägger de inte fram ett klart bemyndigande för dem? Vem gör större orätt än den som diktar upp en lögn om Gud? Nu när ni har dragit er undan från dem och från det som de tillber vid sidan av Gud, ta då er tillflykt till Grottan: er Herre skall breda ut Sin barmhärtighet över er och bereda er lättnad i er sak.” (13–16)

Du skulle ha sett solen, när den gick upp, böja av från deras Grotta åt höger och, när den gick ned, gå förbi dem till vänster, medan de låg i ett öppet rum inne i den. Detta är ett av Guds tecken. Den som Gud vägleder är i sanning vägledd, och den som Han låter gå vilse – åt honom skall du inte finna någon beskyddare som leder honom. Du skulle ha trott att de var vakna, fastän de sov. Vi vände dem åt höger och åt vänster, och deras hund sträckte ut framtassarna vid ingången. Om du hade stött på dem skulle du ha vänt om och flytt från dem, uppfylld av skräck för dem. (17–18)

Så var det som Vi väckte dem, för att de skulle fråga varandra. En av dem sade: ”Hur länge har ni dröjt här?” De sade: ”Vi har dröjt en dag eller en del av en dag.” De sade: ”Er Herre vet bäst hur länge ni har dröjt. Sänd en av er till staden med detta ert silvermynt, och låt honom se efter vilken föda som är renast och ta med sig något därav till er försörjning; och låt honom vara försiktig och inte låta någon få veta något om er. Ty om de får kännedom om er kommer de att stena er eller tvinga er tillbaka till sin religion, och då skall ni aldrig ha framgång.” På detta sätt förde Vi dem fram i ljuset, för att människorna skulle veta att Guds löfte är sant och att inget tvivel råder om Stunden. När de tvistade sinsemellan om deras sak sade några: ”Uppför en byggnad över dem: deras Herre vet bäst om dem.” De som fick sin vilja igenom i deras sak sade: ”Vi skall helt visst bygga en plats för tillbedjan över dem.” Några kommer att säga: ”Tre, och den fjärde av dem var deras hund”; andra kommer att säga: ”Fem, och den sjätte av dem var deras hund” – de gissar om det fördolda; och andra kommer att säga: ”Sju, och den åttonde av dem var deras hund.” Säg: ”Min Herre vet bäst deras antal; ingen känner dem utom några få.” Tvista därför inte om dem annat än i en klar sak, och

fråga ingen av dem om hans mening om dem. Säg aldrig om något: ”Det skall jag göra i morgon”, utan att tillägga: ”om Gud vill.” Och minns din Herre när du glömmer, och säg: ”Må min Herre leda mig till något som ligger närmare det rätta handlandet än detta.” De dröjde i sin Grotta i trehundra år, och lägg till nio. Säg: ”Gud vet bäst hur länge de dröjde. Honom tillhör himlarnas och jordens fördolda ting: hur klart ser Han inte, hur skarpt hör Han inte! De har ingen beskyddare utom Honom, och Han delar inte Sitt välde med någon.” (19–26)

Läs upp det som har uppenbarats för dig av din Herres Skrift: ingen kan ändra Hans ord, och du skall inte finna någon tillflykt utom hos Honom. Håll tålmodigt ut tillsammans med dem som åkallar sin Herre morgon och afton och söker Hans ansikte. Låt inte dina ögon gå förbi dem av begär efter grannlåten i livet i denna värld; och lyd inte den vars hjärta Vi har gjort likgiltigt för åminnelsen av Oss, som följer sin egen lust och vars sak har gått över alla gränser. Säg: ”Sanningen kommer från er Herre: låt den som vill tro, och den som vill förneka.” Vi har för de orättfärdiga berett en Eld vars tältduk skall omsluta dem. Om de ropar efter lindring skall de få lindring med vatten likt smält metall som skållar ansiktena. Hur eländig är inte den drycken, och hur eländig den viloplatsen! Men de som tror och gör goda gärningar – Vi låter inte lönen gå förlorad för den som gör gott. Dem väntar den eviga salighetens lustgårdar, genomflutna av floder; där skall de smyckas med armband av guld och bära gröna klädnader av fint siden och rik brokad, och där skall de vila på upphöjda bäddar. Hur härlig är inte den lönen, och hur skön den viloplatsen! (27–31)

Framställ för dem liknelsen om två män: åt den ene av dem gjorde Vi två trädgårdar med vinrankor, omgav dem med dadelpalmer och lade sädesfält mellan dem. Var och en av de två trädgårdarna gav sin avkastning och svek inte i något, och Vi lät en flod springa fram mellan dem. Han hade frukt i överflöd, och han sade till sin följeslagare, när han samtalade med honom: ”Jag har större rikedom än du och ett starkare följe.” Han gick in i sin trädgård, och gjorde därmed sig själv orätt, och sade: ”Jag tror inte att detta någonsin skall förgås, och jag tror inte heller att Stunden någonsin skall komma; och även om jag förs tillbaka till min Herre, skall jag helt visst finna något bättre än detta i utbyte.” Hans följeslagare sade till honom, när han samtalade med honom: ”Förnekar du Honom som har skapat dig av stoft, sedan av en droppe vätska, och sedan format dig till en man? Men vad mig beträffar är Han Gud, min Herre, och jag sätter ingen vid min Herres sida. Om du ändå, när du gick in i din trädgård, hade sagt: Det som Gud vill! Det finns ingen kraft utom hos Gud. Fastän du ser att jag har mindre än du av rikedom och barn, kan det hända att min Herre ger mig något bättre än din trädgård och sänder en räkenskap från himlen över den, så att den blir en kal sluttning av hal jord, eller att dess vatten sjunker djupt ned i marken, så att du aldrig kan leta rätt på det.” Och hans frukt omslöts av ödeläggelse, och han började vrida sina händer över allt som han hade lagt ned på den, nu när den låg nedfallen över sina spaljéer, och han sade: ”Om jag ändå inte hade satt någon vid min Herres sida!” Han hade ingen skara som kunde hjälpa honom utom Gud, och han kunde inte heller hjälpa sig själv. Där tillhör beskyddet Gud allena, den Sanne. Han är den bäste i att löna, och den bäste vad den slutliga utgången beträffar. (32–44)

Framställ för dem liknelsen om livet i denna värld: det är som vatten som Vi sänder ned från himlen; jordens växtlighet blandas med det, och sedan blir den till torr stubb som vindarna sprider omkring. Gud har makt över allting. Rikedom och barn är prydnaden i livet i denna värld; men de bestående goda gärningarna är bättre hos din Herre i lön, och bättre i hopp. Den Dag då Vi sätter bergen i rörelse och du ser jorden ligga blottad skall Vi samla dem alla och inte lämna en enda av dem kvar. De skall föras fram inför din Herre i led: ”Nu har ni kommit till Oss så som Vi skapade er första gången, fastän ni påstod att Vi aldrig skulle bestämma något möte för er.” Boken skall läggas fram öppen, och du skall se de skyldiga förskräckta över vad som står

i den. De skall säga: ”Ve oss! Vad är detta för en bok, som inte utelämnar något, smått eller stort, utan har räknat upp det?” De skall finna allt vad de har gjort närvarande där; och din Herre gör ingen orätt. (45–49)

När Vi sade till änglarna: ”Fall ned inför Adam”, föll de ned – alla utom Iblīs. Han var en av djinnerna, och han trotsade sin Herres befallning. Vill ni då ta honom och hans avkomma till beskyddare i Mitt ställe, fastän de är era fiender? Hur eländigt är inte det bytet för de orättfärdiga! Jag gjorde dem inte till vittnen till himlarnas och jordens skapelse och inte heller till deras egen skapelse; inte heller skulle Jag ta dem som leder vilse till medhjälpare. Den Dag då Han säger: ”Kalla på dem som ni påstod vara Mina medgudar”, skall de kalla på dem, men de skall inte svara dem; och Vi skall sätta en fördärvets plats mellan dem. De skyldiga skall se Elden och inse att de är nära att falla i den, och de skall inte finna någon väg att undkomma den. (50–53)

Vi har i denna Koran lagt fram alla slags liknelser för människorna, men människan är mer än något annat benägen att tvista. Ingenting hindrar människorna från att tro när vägledningen kommer till dem, och från att be sin Herre om förlåtelse, utom att de väntar på att de forna släktenas öde skall komma över dem, eller att straffet skall komma över dem ansikte mot ansikte. Vi sänder sändebuden enbart som bärare av glada budskap och varnare; men de som förnekar sanningen tvistar med lögnens hjälp för att vederlägga sanningen, och de driver gäck med Mina tecken och med de varningar som de får. Vem gör större orätt än den som, när han påminns om sin Herres tecken, vänder sig bort från dem och glömmer vad hans egna händer har sänt i förväg? Vi har lagt höljen över deras hjärtan, så att de inte förstår den, och dövhet i deras öron; och även om du kallar dem till vägledningen kommer de aldrig att låta sig vägledas. Din Herre är den Ständigt Förlåtande, barmhärtighetens Herre. Om Han ställde dem till svars för vad de har förtjänat, skulle Han påskynda straffet för dem; men de har en bestämd tid, från vilken de inte skall finna någon undflykt. Dessa städer – Vi förgjorde dem när de gjorde orätt, och Vi satte en bestämd tid för deras undergång. (54–59)

Moses sade till sin tjänare: ”Jag skall inte ge upp förrän jag når den plats där de två haven möts, även om jag måste färdas i evigheter.” När de nådde den plats där haven möts glömde de sin fisk, och den tog sin väg ut i havet och gled undan. När de hade gått vidare sade han till sin tjänare: ”Ta fram vårt morgonmål; vi har sannerligen mött trötthet på denna vår färd.” Han sade: ”Såg du? När vi vilade vid klippan glömde jag fisken – ingen annan än Satan fick mig att glömma att nämna den – och den tog sin väg ut i havet på ett förunderligt sätt!” Han sade: ”Det var detta vi sökte.” Så vände de om och följde sina egna fotspår tillbaka, och de fann en av Våra tjänare, som Vi hade skänkt barmhärtighet från Oss och som Vi hade lärt kunskap från Vår egen närhet. Moses sade till honom: ”Får jag följa dig, så att du kan lära mig något av den rätta vägledning som du har fått lära dig?” Han sade: ”Du kommer aldrig att kunna ha tålamod med mig. Hur skulle du kunna ha tålamod med sådant som du inte har någon insikt i?” Han sade: ”Du skall finna mig tålmodig, om Gud vill, och jag skall inte vara olydig mot dig i något.” Han sade: ”Om du då följer mig, fråga mig inte om något förrän jag själv talar med dig om det.” (60–70)

Så gav de sig av, tills han, när de hade gått ombord på en båt, slog ett hål i den. Han sade: ”Har du slagit hål i den för att dränka dem som är i den? Du har sannerligen gjort något förfärligt!” Han sade: ”Sade jag inte att du aldrig skulle kunna ha tålamod med mig?” Han sade: ”Ställ mig inte till svars för att jag glömde, och var inte hård mot mig i min sak.” Så gick de vidare, tills han, när de mötte en pojke, dödade honom. Han sade: ”Har du dödat en oskyldig själ, som inte har tagit något liv? Du har sannerligen gjort något fruktansvärt!” Han sade: ”Sade jag dig inte att du aldrig skulle kunna ha tålamod med mig?” Han sade: ”Om

jag frågar dig om något efter detta, låt mig då inte längre följa dig: du har fått ursäkt nog från mig." Så gick de vidare, tills de kom till folket i en stad och bad dess invånare om mat, men de vägrade att visa dem gästfrihet. Där fann de en mur som var nära att störta samman, och han reste den. Han sade: "Om du hade velat, kunde du ha tagit betalt för det." Han sade: "Här skiljs våra vägar, min och din. Jag skall säga dig innebörden av det som du inte kunde bära med tålamod. Vad båten beträffar tillhörde den fattiga människor som arbetade på havet; jag ville skada den, eftersom det bakom dem fanns en kung som tog varje båt med våld. Vad pojken beträffar var hans föräldrar troende, och vi fruktade att han skulle förtrycka dem med uppror och förnekelse; därför önskade vi att deras Herre skulle ge dem i utbyte en som var renare än han och närmare dem i tillgivenhet. Vad muren beträffar tillhörde den två faderlösa pojkar i staden, och under den fanns en skatt som var deras. Deras far hade varit en rättfärdig man, och din Herre ville att de skulle nå mogen ålder och ta fram sin skatt, som en barmhärtighet från din Herre. Jag gjorde det inte av egen drift. Detta är innebörden av det som du inte kunde bära med tålamod." (71–82)

De frågar dig, Profet, om Dhū l-Qarnayn. Säg: "Jag skall läsa upp något av hans historia för er." Vi gav honom fast fot i landet och gav honom en väg till allting. Så följde han en väg, tills han, när han nådde solens nedgång, fann att den gick ned i en grumlig källa, och han fann ett folk i närheten. Vi sade: "Dhū l-Qarnayn, antingen straffar du dem eller behandlar dem med godhet." Han sade: "Den som gör orätt skall vi straffa; sedan skall han föras åter till sin Herre, som skall straffa honom med ett fruktansvärt straff. Men den som tror och gör gott skall få den bästa lönen, och vi skall tala milt till honom när vi ger vår befallning." Sedan följde han en väg, tills han, när han nådde solens uppgång, fann att den gick upp över ett folk som Vi inte hade gett något skydd mot den. Så var det; och Vi omslöt helt med Vår kunskap allt som fanns hos honom. (83–91)

Sedan följde han en väg, tills han, när han nådde en plats mellan två bergväggar, fann ett folk invid dem som knappt kunde förstå ett ord. De sade: "Dhū l-Qarnayn, Gog och Magog sprider fördärv i landet. Skall vi betala dig tribut, på villkor att du reser en spärr mellan oss och dem?" Han sade: "Det som min Herre har gett mig fast fot i är bättre. Hjälp mig därför med kraft, så skall jag resa en vall mellan er och dem. Ge mig stycken av järn." När han sedan hade fyllt ut klyftan mellan de två klipporna till jämn höjd sade han: "Blås!" När han sedan hade fått det att glöda som eld sade han: "Ge mig smält koppar att gjuta över det." Så kunde de varken klättra över den eller tränga igenom den. Han sade: "Detta är en barmhärtighet från min Herre. Men när min Herres löfte går i uppfyllelse skall Han jämna den med marken; och min Herres löfte är alltid sant." Den Dagen skall Vi låta dem svalla mot varandra som vågor; det skall blåsas i Basunen, och Vi skall samla dem alla. Den Dagen skall Vi öppet visa fram helvetet för dem som förnekade sanningen, vilkas ögon hade legat under en slöja inför åminnelsen av Mig och som inte stod ut med att höra. Tror de som förnekar sanningen att de kan ta Mina tjänare till beskyddare i Mitt ställe? Vi har berett helvetet till härbärge för dem som förnekar sanningen. (92–102)

Säg: "Skall vi säga er vilka som är de största förlorarna i sina gärningar? De vilkas strävan i livet i denna värld har gått vilse, medan de tror att de gör ett gott verk." Det är de som förkastar sin Herres tecken och mötet med Honom; därför blir deras gärningar till intet, och på Uppståndelsens dag skall Vi inte ge dem någon vikt. Detta är deras lön – helvetet – därför att de förnekade sanningen och drev gäck med Mina tecken och Mina sändebud. Men de som tror och gör goda gärningar skall ha paradisets lustgårdar till härbärge, och där skall de förbli till evig tid, utan att någonsin önska sig någon förändring därifrån. (103–108)

Säg: ”Om havet vore bläck för min Herres ord, skulle havet ta slut innan min Herres ord tog slut, även om Vi förde fram ett likadant för att fylla på det.”[13] (109)

Säg: ”Jag är bara en människa som ni. Det har uppenbarats för mig att er Gud är en enda Gud. Den som hoppas på mötet med sin Herre skall därför göra ett gott verk och inte sätta någon vid sidan av sin Herre när han tillber Honom.” (110)

[13] Denna grundläggande vers kan bäst belysas med alla de länkar som jag med tiden, inshallah, kommer att lägga till som kommentarer, för att ge en heltäckande vetenskaplig och filosofisk kommentar. Läs under tiden gärna alla våra utvalda artiklar på min blogg: Höjdpunkter – Den ärorika Koranen och vetenskapen.

19. Maria (Maryam)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Kāf Hā Yā ʿAyn Ṣād. (1)

Detta är en berättelse om din Herres barmhärtighet mot Sin tjänare Sakarias, när han ropade till sin Herre med ett hemligt rop. Han sade: ”Herre, mina ben har blivit svaga i mig, och mitt huvud står i lågor av grått hår; och aldrig, Herre, har jag blivit utan välsignelse i min bön till Dig. Jag fruktar för vad mina fränder skall göra efter mig, och min hustru är ofruktsam; skänk mig därför från Dig en arvinge, som skall ärva mig och ärva Jakobs hus; och gör honom, Herre, till en som Du finner välbehag i.” ”Sakarias, Vi ger dig det glada budskapet om en pojke vars namn är Johannes; Vi har inte gett någon det namnet före honom.” Han sade: ”Herre, hur skall jag kunna få en pojke, när min hustru är ofruktsam och jag har nått ålderdomens yttersta gräns?” Han sade: ”Så skall det bli.” Din Herre säger: ”Det är lätt för Mig: Jag har skapat dig förut, när du ingenting var.” (2–9)

Han sade: ”Herre, ge mig ett tecken.” Han sade: ”Ditt tecken är att du inte skall tala till människorna under tre nätter, fastän du är frisk.” Då gick han ut till sitt folk från helgedomen och gav dem tecken att de skulle lovprisa Gud morgon och afton. (10–11)

”Johannes, håll fast vid Skriften.” Och Vi gav honom vishet medan han ännu var barn, och ömhet från Oss, och renhet; och han var medveten om Gud och plikttrogen mot sina föräldrar; och han var varken övermodig eller upprorisk. Frid vare med honom den dag han föddes, den dag han dör och den dag han uppväcks till liv. (12–15)

Och nämn i Skriften Maria, när hon drog sig undan från sin familj till en plats i öster och avskärmade sig från dem. Då sände Vi till henne Vår Ande, som visade sig för henne som en välskapad man. Hon sade: ”Jag söker skydd mot dig hos den Nåderike – om du är medveten om Gud!” Han sade: ”Jag är bara ett sändebud från din Herre, sänd för att skänka dig en ren pojke.” Hon sade: ”Hur skall jag kunna få en pojke, när ingen man har rört mig och jag inte har varit okysk?” Han sade: ”Så skall det bli.” Din Herre säger: ”Det är lätt för Mig; och det sker för att Vi skall göra honom till ett tecken för människorna och en barmhärtighet från Oss. Det är en sak som redan är beslutad.” Så blev hon havande med honom och drog sig undan med honom till en avlägsen plats. Födslovåndorna drev henne till stammen av en palm. Hon sade: ”Om jag ändå hade dött före detta och varit något bortglömt, helt bortglömt!” Då ropade en röst till henne nedifrån: ”Sörj inte. Din Herre har låtit en bäck rinna fram under dig; och skaka palmens stam mot dig: den skall låta färska, mogna dadlar falla ned över dig. Ät därför och drick och var vid gott mod. Och om du ser någon människa, säg då: Jag har lovat den Nåderike en fasta, så i dag skall jag inte tala med någon.” (16–26)

Sedan kom hon med honom till sitt folk, bärande honom. De sade: ”Maria, du har sannerligen gjort något oerhört! Arons syster, din far var ingen dålig man, och din mor var inte okysk.” Hon pekade på honom. De sade: ”Hur kan vi tala med en som är ett spädbarn i vaggan?” Han sade: ”Jag är Guds tjänare. Han har gett mig Skriften och gjort mig till profet; Han har gjort mig välsignad var jag än befinner mig, och ålagt mig bönen och den föreskrivna allmosan så länge jag lever, och gjort mig plikttrogen mot min mor; Han har inte gjort mig övermodig eller olycklig. Frid vare med mig den dag jag föddes, den dag jag dör och den dag jag uppväcks till liv.” Sådan var Jesus, Marias son: ett sanningens ord, om vilket de hyser tvivel. Det anstår inte

Gud att ta Sig en son – stor är Han i Sin härlighet! När Han beslutar en sak säger Han bara till den: ”Var”, och den är. Jesus sade: ”Gud är min Herre och er Herre, så tillbe Honom: detta är en rak väg.” Men grupperna blev oense sinsemellan; ve därför dem som förnekar sanningen när de får bevittna en väldig Dag! Hur klart skall de inte höra och se den Dag då de kommer till Oss! Men i dag befinner sig de orättfärdiga i uppenbar villfarelse. Varna dem för Ångerns dag, då saken skall avgöras, medan de är tanklösa och inte tror. Det är Vi som skall ärva jorden och alla som finns på den, och till Oss skall de föras åter. (27–40)

Och nämn i Skriften Abraham: han var en sanningens man, en profet. När han sade till sin far: ”Far, varför tillber du det som inte kan höra eller se och inte kan gagna dig på något sätt? Far, till mig har det kommit kunskap som inte har kommit till dig; följ mig därför, så skall jag leda dig på en jämn väg. Far, tillbe inte Satan: Satan är upprorisk mot den Nåderike. Far, jag fruktar att ett straff från den Nåderike skall drabba dig och att du skall bli Satans följeslagare.” Han sade: ”Vänder du dig bort från mina gudar, Abraham? Om du inte upphör skall jag helt visst stena dig. Lämna mig nu för en lång tid!” Han sade: ”Frid vare med dig. Jag skall be min Herre att förlåta dig; Han har alltid varit nådig mot mig. Jag skall dra mig undan från er och från det som ni åkallar vid sidan av Gud, och jag skall åkalla min Herre; det kan hända att jag inte blir utan välsignelse när jag åkallar min Herre.” När han hade dragit sig undan från dem och från det som de tillbad vid sidan av Gud skänkte Vi honom Isak och Jakob, och var och en av dem gjorde Vi till profet. Vi skänkte dem av Vår barmhärtighet, och Vi gav dem ett högt och sant anseende. (41–50)

Och nämn i Skriften Moses: han var utvald, och han var ett sändebud, en profet. Vi kallade på honom från Bergets högra sida och förde honom nära i förtroligt samtal. Och av Vår barmhärtighet skänkte Vi honom hans bror Aron som profet. Och nämn i Skriften Ismael: han var trogen sitt löfte, och han var ett sändebud, en profet. Han ålade sitt folk bönen och den föreskrivna allmosan, och hans Herre fann välbehag i honom. Och nämn i Skriften Idrīs: han var en sanningens man, en profet, och Vi upphöjde honom till en hög rang. (51–57)

Dessa är de som Gud har visat Sin ynnest bland profeterna: av Adams ättlingar, och av dem som Vi bar med Noa, och av Abrahams och Israels ättlingar, och av dem som Vi vägledde och utvalde. När den Nåderikes tecken lästes upp för dem föll de ned i tillbedjan, gråtande. Men efter dem kom efterföljare som försummade bönen och följde sina lustar; därför skall de möta undergången – utom de som ångrar sig och tror och gör gott: dessa skall stiga in i lustgården, och de skall inte lida minsta orätt – den eviga salighetens lustgårdar, som den Nåderike har lovat Sina tjänare i det fördolda: Hans löfte går med visshet i uppfyllelse. Där skall de inte höra något tomt prat, bara ”Frid”; och där skall de få sin försörjning morgon och afton. Detta är den lustgård som Vi skall ge i arv åt dem av Våra tjänare som var medvetna om Gud. (58–63)

Änglarna säger: ”Vi stiger ned enbart på din Herres befallning. Honom tillhör det som ligger framför oss och det som ligger bakom oss och allt som finns däremellan; och din Herre glömmer aldrig – himlarnas och jordens Herre och Herre över allt som finns mellan dem. Tillbe därför Honom, och var uthållig i din tillbedjan av Honom. Känner du till någon som bär Hans namn?” (64–65)

Människan säger: ”När jag är död, skall jag då verkligen föras fram levande?” Minns människan inte att Vi har skapat henne förut, när hon ingenting var? Vid din Herre! Vi skall helt visst samla dem tillsammans med satanerna; sedan skall Vi föra fram dem, på knä, runt helvetet; sedan skall Vi ur varje grupp släpa fram dem av dem som var fräckast mot den Nåderike; sedan vet Vi helt visst bäst vilka som mest förtjänar att brinna där. Det finns ingen av er som inte skall gå över det: detta är ett beslut av din Herre, fast och slutgiltigt. Sedan skall Vi rädda dem som var medvetna om Gud och lämna de orättfärdiga kvar där på knä. (66–72)

När Våra klara tecken läses upp för dem säger de som förnekar sanningen till dem som tror: ”Vilken av de två grupperna har den bästa ställningen och det förnämsta sällskapet?” Hur många släkten har Vi inte förgjort före dem, som var förnämare i ägodelar och yttre glans! Säg: ”Den som befinner sig i villfarelse, må den Nåderike förlänga hans frist, tills de, när de ser det som de har blivit lovade – antingen straffet eller Stunden – får veta vem som har den sämsta ställningen och den svagaste styrkan.” Gud ökar vägledningen för dem som låter sig vägledas; och de bestående goda gärningarna är bättre hos din Herre i lön, och bättre i sin utgång. Har du sett den som förkastar Våra tecken och säger: ”Jag skall helt visst få rikedom och barn”? Har han skådat in i det fördolda eller fått ett löfte av den Nåderike? Visst inte! Vi skall skriva upp vad han säger, och Vi skall förlänga straffet för honom; Vi skall ärva av honom det som han talar om, och han skall komma till Oss ensam. (73–80)

De har tagit sig gudar vid sidan av Gud, för att dessa skall vara en källa till makt för dem. Visst inte! De skall förkasta deras tillbedjan och vända sig mot dem. Ser du inte att Vi har sänt satanerna mot dem som förnekar sanningen för att egga dem till våld? Ha därför ingen brådska mot dem: Vi räknar deras dagar. Den Dag då Vi samlar dem som är medvetna om Gud inför den Nåderike som en hedrad delegation och driver de skyldiga till helvetet som en törstig hjord, skall ingen ha makt att lägga sig ut för någon, utom den som har slutit ett förbund med den Nåderike. De säger: ”Den Nåderike har tagit Sig en son.” Ni har sannerligen påstått något ohyggligt: himlarna är nära att slitas sönder av det, jorden att rämna och bergen att störta samman i spillror, över att de tillskriver den Nåderike en son. Det anstår inte den Nåderike att ta Sig en son: det finns ingen i himlarna och på jorden som inte skall komma inför den Nåderike som tjänare. Han har räknat dem och noga fastställt deras antal, och var och en av dem skall på Uppståndelsens dag komma till Honom ensam. (81–95)

Dem som tror och gör goda gärningar skall den Nåderike skänka kärlek. Vi har gjort den lätt på ditt eget språk, Profet, enbart för att du med den skall ge det glada budskapet till dem som är medvetna om Gud och med den varna ett trätgirigt folk. Hur många släkten har Vi inte förgjort före dem! Förnimmer du en enda av dem, eller hör du ens så mycket som en viskning från dem? (96–98)

20. Ṭā Hā (Ṭā Hā)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ṭā Hā. (1)

Vi har inte sänt ned Koranen till dig, Profet, för att plåga dig, utan enbart som en påminnelse för dem som bävar för Gud: en uppenbarelse från Honom som har skapat jorden och de höga himlarna, den Nåderike, som tronar på Tronen. Honom tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden, allt som finns mellan dem och allt som ligger under mullen. Vare sig du talar högt eller inte, känner Han det hemliga och det som är ännu mer dolt. Gud – det finns ingen gud utom Han; de skönaste namnen är Hans. (2–8)

Har berättelsen om Moses nått dig? När han såg en eld sade han till sin familj: ”Stanna här. Jag har fått syn på en eld; kanske kan jag ta med mig en brand från den till er, eller finna vägledning vid elden.” När han kom fram till den ropade en röst till honom: ”Moses! Jag är din Herre. Ta av dig dina sandaler: du befinner dig i den heliga dalen Ṭuwā. Jag har utvalt dig, så lyssna till det som uppenbaras. Jag är Gud; det finns ingen gud utom Jag. Tillbe därför Mig, och förrätta bönen för att minnas Mig. Stunden kommer helt visst – Jag håller den nästan helt dold – för att varje själ skall få lön för vad den strävar efter. Låt därför inte den som inte tror på den och som följer sin egen lust vända dig bort från den, annars går du under. (9–16)

Och vad är det du har i din högra hand, Moses?” Han sade: ”Det är min stav. Jag stöder mig på den och slår ned löv med den åt mina får, och jag har också annan nytta av den.” Han sade: ”Kasta den, Moses.” Då kastade han den – och se, den var en orm som ringlade fram. Han sade: ”Grip den och var inte rädd: Vi skall återställa den i dess förra tillstånd. Och för din hand in mot din sida: den skall komma fram vit, utan att ha tagit skada – ännu ett tecken, för att Vi skall visa dig några av Våra största tecken. Gå till Farao: han har överskridit alla gränser.” Han sade: ”Herre, vidga mitt bröst för mig och gör min uppgift lätt för mig, och lös knuten från min tunga, så att de förstår mitt tal; och utse åt mig en medhjälpare ur min familj – Aron, min bror. Styrk mig genom honom och låt honom dela min uppgift, så att vi kan lovprisa Dig mycket och minnas Dig mycket: Du vakar ständigt över oss.” (17–35)

Han sade: ”Din bön är beviljad, Moses. Och Vi hade redan en annan gång visat dig ynnest, när Vi ingav din mor det som ingavs: Lägg honom i kistan och kasta den sedan i floden; floden skall kasta upp den på stranden, och en som är fiende till Mig och fiende till honom skall ta upp honom. Och Jag lät kärlek från Mig falla över dig, för att du skulle fostras under Mitt öga. När din syster gick och sade: Skall jag visa er någon som kan ta hand om honom? Så förde Vi dig tillbaka till din mor, för att hennes öga skulle glädjas och hon inte skulle sörja. Och du dödade en man, och Vi räddade dig ur nöden och prövade dig med många prövningar. Sedan dröjde du i åratal bland Midjans folk; sedan kom du hit, Moses, så som det var bestämt. Jag har utvalt dig åt Mig själv. Gå, du och din bror, med Mina tecken, och tröttna inte på att minnas Mig. Gå båda två till Farao: han har överskridit alla gränser. Tala milt till honom, så att han kanske tar varning eller känner fruktan.” (36–44)

De sade: ”Vår Herre, vi fruktar att han skall handla förhastat mot oss eller överskrida alla gränser.” Han sade: ”Var inte rädda. Jag är med er båda: Jag hör och Jag ser. Gå till honom och säg: Vi är två sändebud från din Herre, så låt Israels barn gå med oss och plåga dem inte. Vi har kommit till dig med ett tecken från din

Herre, och frid vare med den som följer vägledningen. Det har uppenbarats för oss att straffet skall drabba den som förkastar och vänder sig bort." (45–48)

Han sade: "Vem är då er Herre, Moses?" Han sade: "Vår Herre är Han som gav allting dess form och sedan vägledde det." Han sade: "Hur är det då med de tidigare släktena?" Han sade: "Kunskapen om dem finns hos min Herre, i en Skrift: min Herre misstar Sig inte och glömmer inte. Det är Han som har gjort jorden till en vagga för er, dragit upp vägar åt er på den och sänt ned vatten från himlen." Med det låter Vi par av växter av alla slag spira fram: ät, och låt er boskap beta. I detta finns helt visst tecken för dem som har förstånd. Av den har Vi skapat er, och till den skall Vi låta er återvända, och ur den skall Vi föra fram er ännu en gång. (49–55)

Vi visade honom alla Våra tecken, men han förkastade dem och vägrade. Han sade: "Har du kommit för att driva oss ut ur vårt land med din trolldom, Moses? Vi skall helt visst möta dig med trolldom som mäter sig med den. Bestäm därför ett möte mellan oss och dig, som varken vi eller du skall utebli från, på en plats mitt emellan." Han sade: "Ert möte skall äga rum på högtidsdagen, och låt folket samlas på förmiddagen." (56–59)

Så drog sig Farao tillbaka, samlade sina ränker och kom. Moses sade till dem: "Ve er! Dikta inte upp någon lögn om Gud, annars utplånar Han er med ett straff. Den som diktar upp lögner har redan misslyckats." Då tvistade de sinsemellan om sin plan och överlade i hemlighet. De sade: "Dessa två är helt visst trollkarlar som vill driva er ut ur ert land med sin trolldom och göra slut på ert föredömliga levnadssätt. Samla därför era ränker och träd sedan fram i led: den som får övertaget i dag skall helt visst ha framgång." De sade: "Moses, antingen kastar du, eller så blir vi de första att kasta." Han sade: "Nej, kasta ni." Och i samma stund tycktes deras rep och stavar honom, genom deras trolldom, ringla fram. Då kände Moses fruktan inom sig. Vi sade: "Var inte rädd: det är du som skall få övertaget. Kasta det som du har i din högra hand: det skall sluka vad de har åstadkommit. Vad de har åstadkommit är bara en trollkarls knep, och trollkarlen har ingen framgång, vart han än går." (60–69)

Då kastades trollkarlarna ned i tillbedjan och sade: "Vi tror på Arons och Moses' Herre." Han sade: "Tror ni på honom innan jag har gett er lov? Han måste vara er mästare, som har lärt er trolldom. Jag skall helt visst hugga av er händer och fötter på motsatta sidor och korsfästa er på palmstammar, och ni skall helt visst få veta vem av oss som straffar strängast och mest varaktigt!" De sade: "Vi skall aldrig föredra dig framför de klara tecken som har kommit till oss och inte heller framför Honom som har skapat oss. Besluta därför vad du vill besluta: du kan bara besluta i livet i denna värld. Vi tror på vår Herre, för att Han skall förlåta oss våra synder och den trolldom som du tvingade oss att utöva. Gud är bättre och mer bestående." (70–73)

Den som kommer till sin Herre som en skyldig syndare – honom väntar helvetet, där han varken skall dö eller leva; men den som kommer till Honom som en troende som har gjort goda gärningar – dem väntar de högsta rangerna: den eviga salighetens lustgårdar, genomflutna av floder, där de skall förbli till evig tid. Detta är lönen för dem som renar sig. (74–76)

Vi uppenbarade för Moses: "Ge dig av med Mina tjänare om natten och slå upp en torr väg åt dem genom havet; frukta inte att bli upphunnen och var inte rädd." Farao förföljde dem med sina härar, och havet överväldigade dem helt. Farao ledde sitt folk vilse och vägledde dem inte. (77–79)

Israels barn! Vi räddade er från er fiende och slöt ett förbund med er på Bergets högra sida och sände ned manna och vaktlar till er: ”Ät av det goda som Vi har skänkt er för er försörjning, men överskrid inte gränserna i detta, annars drabbar Min vrede er; och den som Min vrede drabbar har helt visst gått under. Men Jag är helt visst ständigt förlåtande mot dem som ångrar sig och tror och gör gott och som sedan håller sig på den rätta vägen.” (80–82)

”Vad har fått dig att skynda i förväg från ditt folk, Moses?” Han sade: ”De följer mig tätt i spåren, och jag skyndade till Dig, Herre, för att Du skulle finna välbehag.” Han sade: ”Vi har prövat ditt folk i din frånvaro, och Sāmirī har lett dem vilse.” Då återvände Moses till sitt folk, vred och bedrövad. Han sade: ”Mitt folk, gav inte er Herre er ett skönt löfte? Tycktes förbundet er vara för länge, eller ville ni att vrede från er Herre skulle drabba er, eftersom ni bröt ert löfte till mig?” De sade: ”Vi bröt inte vårt löfte till dig av egen drift; men vi tvingades bära bördor av folkets smycken, och vi kastade dem i elden, och det gjorde också Sāmirī.” Sedan tog han fram åt dem en kalv, en kropp som råmade; och de sade: ”Detta är er gud och Moses’ gud, men han har glömt.” Kunde de inte se att den inte gav dem ett ord till svar och inte hade någon makt att skada eller gagna dem? Aron hade redan sagt till dem: ”Mitt folk, ni prövas bara genom detta. Er Herre är helt visst den Nåderike, så följ mig och lyd min befallning.” De sade: ”Vi skall fortsätta att hålla oss till den tills Moses återvänder till oss.” (83–91)

Han sade: ”Aron, vad hindrade dig, när du såg dem gå vilse, från att följa mig? Trotsade du min befallning?” Han sade: ”Min mors son, grip mig inte i skägget eller i huvudet! Jag fruktade att du skulle säga: Du har splittrat Israels barn och inte aktat på mitt ord.” Han sade: ”Och vad hade du för dig, Sāmirī?” Han sade: ”Jag såg vad de inte såg: jag tog en handfull stoft från sändebudets fotspår och kastade i det. Detta var vad min själ ingav mig att göra.” Han sade: ”Försvinn! Hela ditt liv skall du säga: Rör mig inte. Och det finns ett löfte för dig som inte skall brytas. Se nu på din gud, som du troget höll dig till: vi skall helt visst bränna den och sedan strö ut den i havet som stoft. Er Gud är Gud allena, utom vilken det inte finns någon gud; Han omsluter allting med Sin kunskap.” (92–98)

På detta sätt berättar Vi för dig, Profet, något av det som har hänt förr; och Vi har gett dig en Påminnelse från Vår egen närhet. Den som vänder sig bort från den skall bära en börda på Uppståndelsens dag och förbli under den till evig tid – en eländig last för dem på Uppståndelsens dag, den Dag då det blåses i Basunen och då Vi skall samla de skyldiga, med skumma ögon, mumlande till varandra: ”Ni dröjde bara tio dagar.” Vi vet bäst vad de kommer att säga, när den av dem som är mest föredömlig i sitt handlande säger: ”Ni dröjde bara en dag.” (99–104)

De frågar dig om bergen. Säg: ”Min Herre skall spränga dem till kringstrött stoft och lämna dem som en jämn slätt, där du inte skall se någon krökning eller ojämnhet.” Den Dagen skall de följa kallaren, från vilken ingen kan vika av; rösterna skall tystna inför den Nåderike, och du skall inte höra något annat än ett svagt mummel. Den Dagen skall förbön inte vara till någon nytta, utom för den som den Nåderike ger tillåtelse och vars ord Han godkänner. Han vet vad som ligger framför dem och vad som ligger bakom dem, medan de inte kan omsluta Honom med sin kunskap. Ansiktena skall ödmjukas inför den Evigt Levande, den Självbestående; och den som bär en börda av orätt har misslyckats. Men den som gör goda gärningar och är troende skall varken frukta orättvisa eller förlust. Så har Vi sänt ned den som en arabisk Koran och lagt fram varningar i den på skilda sätt, för att de skall bli medvetna om Gud eller för att den skall väcka åminnelse hos dem. Upphöjd är Gud, den sanne Konungen! Skynda inte med Koranen innan dess uppenbarelse för dig är fullbordad, utan säg: ”Herre, öka min kunskap.” Vi slöt förut ett förbund med Adam, men han glömde; och

Vi fann ingen fast beslutsamhet hos honom. När Vi sade till änglarna: ”Fall ned inför Adam”, föll de ned – alla utom Iblīs, som vägrade. Då sade Vi: ”Adam, denne är en fiende till dig och till din hustru. Låt honom inte driva er båda ut ur lustgården, så att du råkar i nöd. I den skall du varken hungra eller gå naken, och du skall inte törsta där och inte lida av solens hetta.” Men Satan viskade till honom och sade: ”Adam, skall jag visa dig odödlighetens träd och ett rike som aldrig förfaller?” Då åt de båda av det, och deras nakenhet blev uppenbar för dem, och de började fästa ihop löv från lustgården för att skyla sig. Adam var olydig mot sin Herre och gick därför vilse. Sedan utvalde hans Herre honom, vände Sig till honom i barmhärtighet och vägledde honom. Han sade: ”Gå ned härifrån, ni båda tillsammans, var och en den andres fiende. Och när vägledning kommer till er från Mig skall den som följer Min vägledning inte gå vilse och inte råka i elände; men den som vänder sig bort från åminnelsen av Mig skall få ett trångt liv, och på Uppståndelsens dag skall Vi uppväcka honom blind.” Han skall säga: ”Herre, varför har Du uppväckt mig blind, när jag förut kunde se?” Han skall säga: ”Så är det. Våra tecken kom till dig och du glömde dem; och så är du i dag själv glömd.” Så lönar Vi dem som går till överdrift och inte tror på sin Herres tecken: straffet i det kommande livet är helt visst strängare och mer bestående. Har det inte gett dem vägledning, hur många släkten Vi har förgjort före dem, genom vilkas boningar de nu vandrar? I detta finns helt visst tecken för dem som har förstånd. (105–128)

Om det inte hade varit för ett ord som gick ut från din Herre, och en bestämd frist, skulle straffet ha varit oundvikligt. Bär därför med tålamod vad de säger, och sjung din Herres lov före solens uppgång och före dess nedgång; och lovprisa Honom under nattens timmar och vid dagens båda ändar, så att du finner ro. Låt inte dina ögon sträcka sig efter det som Vi har gett några av dem att njuta av, glansen i livet i denna värld, med vilken Vi prövar dem: din Herres försörjning är bättre och mer bestående. Befall din familj att be, och var själv uthållig i bönen. Vi begär ingen försörjning av dig; det är Vi som försörjer dig. Och den bästa utgången tillhör medvetenheten om Gud. (129–132)

De säger: ”Varför kommer han inte till oss med ett tecken från sin Herre?” Har inte det klara beviset på vad som fanns i de tidigare skrifterna kommit till dem? Om Vi hade förgjort dem med ett straff före detta, skulle de ha sagt: ”Vår Herre, om Du ändå hade sänt oss ett sändebud, skulle vi ha följt Dina tecken innan vi förödmjukades och vanärades.” Säg: ”Alla väntar, så vänta ni också: ni skall få veta vilka som är den jämna vägens folk och vilka som är vägledda.” (133–135)

21. Profeterna (Al-Anbiyā')

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Räkenskapen har kommit människorna nära, men de vänder sig bort i sin tanklöshet. Ingen ny påminnelse kommer till dem från deras Herre utan att de lyssnar till den under lek, med förströdda hjärtan. De orättfärdiga viskar till varandra i hemlighet: ”Är detta något annat än en människa som ni själva? Vill ni då gå trolldomen till mötes med öppna ögon?” Han sade: ”Min Herre känner varje ord som yttras i himlen och på jorden: Han är den Allhörande, den Allvetande.” Nej – de säger: ”Ett virrvarr av drömmar!” Nej – ”Han har hittat på det!” Nej – ”Han är en poet! Låt honom komma till oss med ett tecken, så som de tidigare sändebuden sändes med ett.” Inte en enda av de städer som Vi lät gå under före dem trodde; skall då dessa tro? Före dig, Profet, sände Vi inga andra än män som Vi gav uppenbarelse – fråga Påminnelsens folk om ni inte vet – och Vi gav dem inte kroppar som inte behövde föda, och inte heller var de odödliga. Sedan uppfyllde Vi Vårt löfte till dem: Vi räddade dem och dem Vi ville, och Vi lät dem gå under som överskred alla gränser. (1–9)

Nu har Vi sänt ned till er en Skrift i vilken er påminnelse finns. Vill ni inte använda ert förstånd? Hur många städer som var hemfallna åt orätt har Vi inte krossat och låtit ett annat folk uppstå efter dem! När de förnam Vår makt började de fly undan den. ”Fly inte! Vänd tillbaka till det överflöd som ni njöt av och till era boningar; kanske kommer ni att bli tillfrågade.” De sade: ”Ve oss! Vi var sannerligen orättfärdiga.” Och detta deras rop upphörde inte förrän Vi hade gjort dem lika stubb, livlösa och stilla. (10–15)

Vi har inte skapat himlen och jorden och allt som finns mellan dem på lek. Hade Vi velat ta Oss ett tidsfördriv skulle Vi ha tagit det av det som finns hos Oss – om Vi alls skulle göra något sådant. Nej – Vi slungar sanningen mot lögnen, och den krossar dess huvud, och genast försvinner den. Ve er för det som ni tillskriver Gud! Honom tillhör alla som finns i himlarna och på jorden. De som är i Hans närhet är inte för stolta för att tillbe Honom, och de tröttnar inte; de prisar Honom natt och dag och mattas aldrig. (16–20)

Eller har de tagit sig gudar från jorden som kan uppväcka de döda? Hade det i himlarna och på jorden funnits andra gudar än Gud skulle båda ha störtat i fördärvet. Stor är Gud i Sin härlighet, Tronens Herre, högt upphöjd över det som de tillskriver Honom! Han ställs inte till svars för vad Han gör, men de skall ställas till svars. Eller har de tagit sig gudar vid sidan av Honom? Säg: ”Lägg fram ert bevis. Detta är Påminnelsen för dem som är med mig och Påminnelsen för dem som levde före mig.” Men de flesta av dem känner inte sanningen, och därför vänder de sig bort. Vi har aldrig sänt något sändebud före dig utan att uppenbara för honom: ”Det finns ingen gud utom Jag; tillbe därför Mig.” De säger: ”Den Nåderike har tagit Sig en son.” Stor är Han i Sin härlighet! Nej – de är ärade tjänare; de talar inte förrän Han har talat, och de handlar på Hans befallning. Han vet vad som ligger framför dem och vad som ligger bakom dem; de lägger sig ut bara för dem som Han finner behag i, och de bävar i vördnad för Honom. Om någon av dem skulle säga: ”Jag är en gud vid sidan av Honom”, skulle Vi löna honom med helvetet: så lönar Vi de orättfärdiga. (21–29)

Ser inte de som förnekar sanningen att himlarna och jorden en gång var en enda sammanfogad massa, och att Vi skilde dem åt, och att Vi av vatten har gjort allt levande? Vill de då inte tro?[14] Och Vi har satt fasta berg

[14] Profeten Muhammad kan inte av en slump ha fått kännedom om denna djupa vetenskapliga verklighet. Denna vers talar, liksom så många andra, om en allvetande källa. Detta nämns också i 24:45 och 25:54.

på jorden så att den inte skall skaka med dem, och Vi har gjort breda pass i den till vägar, så att de skall finna sin väg. Och Vi har gjort himlen till ett väl bevarat tak – men de vänder sig bort från dess tecken.[15] Och det är Han som har skapat natten och dagen, och solen och månen, som var och en simmar fram i sin bana.[16] (30–33)

Vi har inte skänkt odödlighet åt någon människa före dig, Profet: om du dör, skall då de leva för evigt? Varje själ skall smaka döden. Vi sätter er på prov med ont och med gott som en prövning, och till Oss skall ni föras åter. När de som förnekar sanningen ser dig driver de bara gäck med dig: ”Är det han som talar om era gudar?” – medan det är de som förnekar omnämnandet av den Nåderike. (34–36)

Människan är skapad av brådska. Jag skall visa er Mina tecken, så be Mig inte att påskynda dem. De säger: ”När skall detta löfte uppfyllas, om ni talar sanning?” Om de som förnekar sanningen bara kände den stund då de inte skall kunna hålla Elden borta från sina ansikten eller från sina ryggar, och då de inte skall finna någon hjälp! Nej – den skall komma över dem plötsligt och förvirra dem; de skall inte förmå driva den tillbaka, och de skall inte beviljas något uppskov. (37–40)

Även sändebud före dig blev hånade, och de som gjorde narr av dem uppslukades av just det som de brukade håna. Säg: ”Vem kan skydda er om natten och om dagen mot den Nåderike?” Ändå vänder de sig bort från åminnelsen av sin Herre. Eller har de gudar som kan försvara dem mot Oss? De kan inte ens hjälpa sig själva, och de kan inte heller få skydd mot Oss. Nej – Vi lät dessa människor och deras fäder njuta av livet till dess att det hade blivit långt för dem. Ser de inte att Vi kommer över landet och krymper det från dess yttersta gränser? Är det då de som är segrarna? Säg: ”Jag varnar er enbart genom uppenbarelse” – men de döva hör inte ropet när de varnas. Men om så bara en fläkt av din Herres straff rörde vid dem skulle de helt visst ropa: ”Ve oss! Vi var sannerligen orättfärdiga.” Vi skall ställa upp rättvisans vågar inför Uppståndelsens dag, och ingen själ skall lida den minsta orätt. Även om det gäller vikten av ett senapskorn skall Vi föra fram det; och Vi är nog till att hålla räkenskap. (41–47)

Vi gav Moses och Aron måttstocken, ett ljus och en påminnelse för dem som är medvetna om Gud, som fruktar sin Herre fastän Han är fördold och som bävar vid tanken på Stunden. Och detta är en välsignad Påminnelse som Vi har sänt ned. Vill ni då förkasta den? Långt dessförinnan gav Vi Abraham hans rätta vägledning, och Vi kände honom väl. När han sade till sin fader och sitt folk: ”Vad är detta för bilder som ni är så hängivna?”, sade de: ”Vi fann våra fäder tillbe dem.” Han sade: ”Då har ni och era fäder varit i uppenbar villfarelse.” De sade: ”Har du kommit till oss med sanningen, eller leker du bara?” Han sade: ”Nej, i sanning – er Herre är himlarnas och jordens Herre, som har frambragt dem, och jag är en av dem som vittnar om detta. Vid Gud, jag skall helt visst smida en plan mot era avgudar när ni har vänt ryggen till och gått.” Så slog han dem i stycken, alla utom den största av dem, så att de skulle vända sig till den. De sade: ”Vem har gjort detta mot våra gudar? Han är helt visst en orättfärdig.” Några sade: ”Vi hörde en ung man tala om dem; han kallas Abraham.” De sade: ”För då fram honom inför folkets ögon, så att de kan vittna.” De sade: ”Var det du som gjorde detta mot våra gudar, Abraham?” Han sade: ”Nej – det var den här, den största av dem, som gjorde det. Fråga dem, om de kan tala!” Då vände de sig till sig själva och sade: ”Det är ni som är de

[15] **Den ärorika Koranen: ”Vi har gjort himlen till ett väl skyddat valv”**

[16] **Den ärorika Koranen 21:30–33 – vetenskapliga och teologiska insikter – på 5 minuter**
Himmelska tecken i Koranen: en andlig och vetenskaplig betraktelse

orättfärdiga." Sedan föll de tillbaka i sina gamla vanor: "Du vet mycket väl att dessa inte talar." Han sade: "Tillber ni då i Guds ställe det som varken kan gagna er det minsta eller skada er? Skam över er och över det som ni tillber i Guds ställe! Vill ni inte använda ert förstånd?" De sade: "Bränn honom och stå upp för era gudar, om ni tänker handla!" Vi sade: "Eld, var sval och trygg för Abraham." De ville honom ont, men Vi gjorde dem till de största förlorarna. Vi räddade honom och Lot till det land som Vi har välsignat för alla folk. Och Vi gav honom Isak, och Jakob som en ytterligare gåva, och Vi gjorde dem var och en rättfärdiga. Vi gjorde dem till ledare som vägledde på Vår befallning, och Vi ingav dem att göra goda gärningar, att förrätta bönen och att ge den föreskrivna allmosan; och de tillbad Oss. Och åt Lot gav Vi omdöme och kunskap, och Vi räddade honom från den stad som bedrev skändligheter; de var ett ont folk, hemfallet åt trots. Vi lät honom träda in i Vår barmhärtighet; han var en av de rättfärdiga. (48–75)

Och Noa: långt dessförinnan ropade han, och Vi bönhörde honom och räddade honom och hans husfolk ur den stora nöden. Vi hjälpte honom mot det folk som förkastade Våra tecken; de var ett ont folk, och därför dränkte Vi dem alla. (76–77)

Och David och Salomo, när de fällde dom om åkern som några människors får hade förirrat sig in på om natten – Vi var vittne till deras dom. Vi gav Salomo insikt i saken, och åt var och en av dem gav Vi omdöme och kunskap. Och Vi lät bergen och fåglarna stämma in med David i lovprisningen av Oss: det var Vi som gjorde detta. Vi lärde honom att tillverka ringbrynjor åt er, till skydd för er i era strider. Vill ni då vara tacksamma? Och under Salomo lade Vi stormvinden, som på hans befallning ilade till det land som Vi har välsignat – Vi har kunskap om allting – och några av djävlarna, som dök åt honom och dessutom utförde annat arbete; och det var Vi som höll vakt över dem. (78–82)

Och Job, när han ropade till sin Herre: "Lidande har drabbat mig, och Du är den barmhärtigaste av de barmhärtiga." Vi bönhörde honom och tog bort det lidande som vilade på honom, och Vi gav honom tillbaka hans familj och lika många till med dem, som en barmhärtighet från Oss och en påminnelse för dem som tillber. Och Ismael, Idrīs och Dhū l-Kifl: var och en hörde till de ståndaktiga. Vi lät dem träda in i Vår barmhärtighet; de hörde till de rättfärdiga. Och mannen med fisken, när han gick sin väg i vrede och trodde att Vi inte skulle tränga honom; sedan ropade han i mörkrets djup: "Det finns ingen gud utom Du; stor är Du i Din härlighet! Jag har sannerligen hört till de orättfärdiga." Vi bönhörde honom och räddade honom ur hans ångest: så räddar Vi de troende. Och Sakarias, när han ropade till sin Herre: "Herre, lämna mig inte utan arvinge, fastän Du är den bäste av dem som ärver." Vi bönhörde honom och gav honom Johannes och gjorde hans hustru i stånd att föda honom ett barn. De var alla snara att göra goda gärningar; de åkallade Oss i hopp och i fruktan och var ödmjuka inför Oss. Och hon som bevarade sin kyskhet: Vi andades in i henne av Vår ande, och Vi gjorde henne och hennes son till ett tecken för alla världarna. (83–91)

I sanning, detta ert samfund är ett enda samfund, och Jag är er Herre; tillbe därför Mig. Men de har slitit sin sak i stycken sinsemellan; till Oss skall de alla återvända. Den som gör goda gärningar och är troende, hans strävan skall inte förbli utan erkännande: Vi tecknar upp den åt honom. Ett förbud vilar över varje stad som Vi har låtit gå under: dess folk skall inte återvända, förrän, när Gog och Magog släpps lösa och de svärmar ned från varje höjd, och det sanna löftet närmar sig – då skall blicken stelna hos dem som förnekade sanningen: "Ve oss! Vi var tanklösa inför detta; ja, vi var orättfärdiga." Ni och det som ni tillber i Guds ställe är bränsle för helvetet: till det skall ni stiga ned. Hade dessa varit gudar skulle de inte ha stigit ned dit; men alla skall förbli där till evig tid. Där skall de stöna, och där skall de ingenting höra. (92–100)

Men de för vilka den bästa lönen redan har utgått från Oss skall hållas långt borta därifrån; de skall inte höra dess svagaste ljud, och de skall till evig tid förbli i det som deras själar begär. Den största fasan skall inte bedröva dem, och änglarna skall ta emot dem: ”Detta är er Dag, som ni blev lovade.” Den Dagen skall Vi rulla ihop himlen så som en skriftrulle rullas ihop för det skrivna. Så som Vi inledde den första skapelsen skall Vi upprepa den: ett löfte som binder Oss. Vi skall i sanning göra det. (101–104)

Vi skrev i Psalmerna, efter Påminnelsen, att jorden skall ärvas av Mina rättfärdiga tjänare. I detta ligger helt visst ett budskap till människor som tillber. Vi har sänt dig, Profet, enbart som en barmhärtighet för alla världarna. Säg: ”Det uppenbaras för mig enbart att er Gud är en enda Gud. Vill ni då överlämna er åt Honom?” Om de vänder sig bort, säg: ”Jag har förkunnat budskapet för er alla lika; jag vet inte om det som ni har blivit lovade är nära eller fjärran. Han vet vad som sägs högt, och Han vet vad ni döljer. Jag vet inte – kanske är det en prövning för er och en njutning för en tid.” Han sade: ”Herre, döm med sanning. Vår Herre är den Nåderike, vars hjälp söks mot det som ni tillskriver Honom.” (105–112)

22. Vallfärden (Al-Ḥajj)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Människor! Var medvetna om er Herre: Stundens skalv är något väldigt. Den Dag då ni ser det skall varje ammande moder glömma sitt dibarn och varje havande kvinna släppa sin börda, och du skall se människorna som om de vore druckna, fastän de inte är druckna – därför att Guds straff är så strängt. Ändå finns det bland människorna de som tvistar om Gud utan kunskap och följer varje upprorisk djävul, om vilken det är fastslaget att den som tar honom till vän, honom leder han vilse och för honom till den Flammande eldens straff. (1–4)

Människor! Om ni tvivlar på uppståndelsen, betänk då att Vi har skapat er av stoft, sedan av en droppe, sedan av något som klamrar sig fast, sedan av en köttklump, formad och oformad, för att Vi skall göra allt klart för er. Vi låter det Vi vill vila i moderlivet under en fastställd tid; sedan för Vi ut er som spädbarn; sedan låter Vi er växa så att ni når er fulla styrka. Somliga av er tas bort i döden, och somliga hålls kvar till livets skröpligaste skede, så att de ingenting vet efter att ha vetat. Och du ser jorden livlös; men när Vi sänder ned vatten över den rör den sig och sväller och frambringar alla slag av skön växtlighet. Detta därför att Gud är Sanningen: Han ger de döda liv, och Han har makt över allting; och därför att Stunden kommer, om vilken inget tvivel råder, och Gud skall uppväcka dem som ligger i gravarna. Ändå finns det bland människorna de som tvistar om Gud utan kunskap, utan vägledning och utan en upplysande Skrift, och som vänder sig bort i högmod för att leda andra från Guds väg. Vanära är hans lott i denna värld, och på Uppståndelsens dag skall Vi låta honom smaka brandens straff: ”Detta för det som dina egna händer har sänt i förväg; Gud gör aldrig Sina tjänare orätt.” (5–10)

Och bland människorna finns den som tillber Gud på yttersta kanten: om något gott kommer honom till del är han nöjd med det, men om en prövning drabbar honom faller han tillbaka i sina gamla vanor. Han förlorar både denna värld och det kommande livet – det är den uppenbara förlusten. Han åkallar i Guds ställe det som varken kan skada eller gagna honom – det är i sanning att gå långt vilse. Han åkallar den vars skada är närmare än hans gagn: hur eländig är inte en sådan beskyddare, och hur eländig en sådan följeslagare! Gud skall låta dem som tror och gör goda gärningar träda in i lustgårdar genomflutna av floder. Gud gör vad Han har för avsikt. Den som tror att Gud inte skall hjälpa Profeten i denna värld och i det kommande livet, han må spänna ett rep upp till himlen och sedan skära av sig och se om hans plan undanröjer det som väcker hans raseri. Så har Vi sänt ned den som klara tecken; och Gud vägleder den Han har för avsikt att vägleda. (11–16)

Vad dem beträffar som tror, och judarna, sabierna, de kristna, magerna och de som sätter medgudar vid Guds sida – Gud skall döma mellan dem på Uppståndelsens dag. Gud är vittne till allting. Ser du inte att alla som finns i himlarna och alla som finns på jorden faller ned inför Gud – solen, månen, stjärnorna, bergen, träden, de levande varelserna och många bland människorna? Men många andra har förtjänat straff. Den som Gud vanärar kan ingen ge ära. Gud gör vad Han vill. Dessa är två motståndare som tvistar om sin Herre. För dem som förnekar sanningen skall klädnader av eld skäras till; skållhett vatten skall hällas över deras huvuden, så att det som finns i deras bukar smälter, liksom deras hud; och för dem finns krokförsedda järnstänger. Var gång de i sin ångest försöker ta sig ut därifrån skall de drivas tillbaka dit: ”Smaka brandens straff!” Men Gud skall låta dem som tror och gör goda gärningar träda in i lustgårdar genomflutna av floder;

där skall de smyckas med armband av guld och med pärlor, och deras klädnad där skall vara av siden. De leddes till det goda talet och leddes till den väg som tillhör Honom som är värd allt lov. (17–24)

Vad dem beträffar som förnekar sanningen och spärrar vägen för andra till Guds väg och till den Heliga moskén – som Vi har bestämt för alla människor lika, dem som bor där och dem som kommer fjärran ifrån – och den som har för avsikt att vanhelga den genom orätt: dem skall Vi låta smaka ett plågsamt straff. Minns när Vi anvisade Abraham platsen för Huset: ”Sätt ingenting vid Min sida, och rena Mitt Hus för dem som vandrar runt det, dem som står och dem som böjer sig och faller ned i tillbedjan. Och kungör Vallfärden för människorna: de skall komma till dig till fots och på alla slags magra kameler, komna från varje avlägset pass, för att bevittna sådant som är dem till gagn och för att under de fastställda dagarna prisa Guds namn över den boskap som Han har skänkt dem.[17] Ät därför av den och ge den fattige att äta. Låt dem sedan fullborda sina reningsbruk, uppfylla sina löften och vandra runt det Uråldriga Huset.” Så är det. Den som håller Guds heliga stadgar i ära, för honom är det bäst hos hans Herre. Boskapen har gjorts tillåten för er, utom det som läses upp för er som förbjudet; håll er därför borta från avgudarnas smuts och håll er borta från falskt tal, i ren hängivenhet åt Gud och utan att sätta något vid Hans sida. Den som sätter något vid Guds sida är som om han hade fallit från himlen och ryckts bort av fåglarna eller svepts i väg av vinden till en fjärran plats. Så är det. Den som håller Guds riter i ära – det kommer av medvetenheten om Gud i hjärtana. Ni har gagn av offerdjuren till en fastställd tid; sedan är deras offerplats invid det Uråldriga Huset. För varje samfund har Vi fastställt en rit, för att de skall prisa Guds namn över den boskap som Han har skänkt dem. Er Gud är en enda Gud; överlämna er därför åt Honom; och ge det glada budskapet åt de ödmjuka, vilkas hjärtan bävar när Gud nämns, som tåligt bär vad som än drabbar dem, som förrättar bönen och som ger åt andra av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning. (25–35)

Offerkamelerna har Vi för er gjort till en del av Guds riter; i dem finns gott för er. Uttala därför Guds namn över dem när de står uppställda i rader; och när de har fallit på sidan, ät av dem och ge den förnöjsamme och den som ber att äta. Så har Vi lagt dem under er, så att ni skall vara tacksamma. Varken deras kött eller deras blod når Gud; det som når Honom är er medvetenhet om Honom. Så har Han lagt dem under er, så att ni skall prisa Gud för att Han har väglett er.[18] Och ge det glada budskapet åt dem som gör gott. Gud skall försvara dem som tror; Gud älskar ingen trolös otacksam. Tillåtelse att strida ges åt dem som blir angripna, därför att de har lidit orätt – och Gud har helt visst makt att hjälpa dem – dem som utan rätt har drivits från sina hem, enbart därför att de säger: ”Vår Herre är Gud.” Hade Gud inte hållit tillbaka somliga människor med hjälp av andra skulle kloster, kyrkor, synagogor och moskéer, där Guds namn ofta åkallas, helt visst ha förstörts. Gud skall helt visst hjälpa dem som hjälper Honom: Gud är stark och mäktig. Det är de som, om Vi ger dem fäste i landet, förrättar bönen, ger den föreskrivna allmosan, anbefaller det som är rätt och förbjuder det som är orätt. Hos Gud vilar utgången av alla ting. (36–41)

Om de förkastar dig, Profet, så gjorde före dem också Noas folk, ʿĀd och Thamūd, och Abrahams folk och Lots folk och Midjans folk detsamma; och även Moses blev förkastad. Jag gav förnekarna uppskov, sedan grep Jag dem – och hur fruktansvärt var inte Mitt förkastande av dem! Hur många städer har Vi inte låtit gå under medan de var hemfallna åt orätt, så att de ligger sammanstörtade över sina tak! Hur många övergivna

[17] Framgången för den årliga hajj, vallfärden till Mecka, förutsades för Abraham 1800 år före Jesu tid.
[18] Bör läsas tillsammans med några av verserna i den korta suran Små vänligheter (Al-Māʿūn).

brunnar, och hur många höga palats! Har de inte färdats genom landet, så att de kunde få hjärtan att förstå med eller öron att höra med? Det är inte ögonen som är blinda, utan hjärtana i brösten. (42–46)

De ber dig att påskynda straffet, men Gud bryter aldrig Sitt löfte. En dag hos din Herre är som tusen år enligt er räkning.[19] Hur många städer gav Jag inte uppskov medan de var hemfallna åt orätt, och sedan grep Jag dem! Till Mig går den slutliga återkomsten. (47–48)

Säg: ”Människor! Jag är bara en tydlig varnare för er.” De som tror och gör goda gärningar skall få förlåtelse och en frikostig försörjning, medan de som strävar mot Våra tecken och söker göra dem om intet skall vara den Flammande eldens följeslagare. Vi har aldrig före dig sänt något sändebud eller någon profet utan att Satan, när han läste upp, smyger in något i hans uppläsning. Men Gud tar bort det som Satan smyger in, och sedan befäster Gud Sina tecken – Gud är allvetande, allvis – för att Han skall göra det som Satan smyger in till en prövning för dem i vilkas hjärtan det finns en sjukdom och vilkas hjärtan har hårdnat – de orättfärdiga är djupt rotade i sitt motstånd – och för att de som har fått kunskap skall veta att det är sanningen från din Herre och tro på den, och deras hjärtan ödmjukas inför Honom. Gud leder helt visst dem som tror till en rak väg. De som förnekar sanningen skall inte upphöra att tvivla på den förrän Stunden plötsligt kommer över dem, eller straffet kommer över dem på en Dag som är tom på allt hopp. Den Dagen skall herraväldet tillhöra Gud; Han skall döma mellan dem. De som trodde och gjorde goda gärningar skall vara i lycksalighetens lustgårdar, medan de som förnekade sanningen och förkastade Våra tecken skall få ett förödmjukande straff. (49–57)

De som utvandrade för Guds sak och sedan dödades eller dog, dem skall Gud helt visst skänka en god försörjning: Gud är i sanning den bäste försörjaren. Han skall helt visst låta dem träda in genom en ingång som de skall vara väl tillfreds med. Gud är allvetande, mild. Så är det. Den som ger igen med lika mått för den oförrätt som har tillfogats honom och sedan på nytt lider orätt, honom skall Gud helt visst hjälpa. Gud är ständigt överseende, ständigt förlåtande. Detta därför att Gud låter natten övergå i dagen och dagen övergå i natten, och därför att Gud är allhörande, allseende. Detta därför att Gud är Sanningen, och det som de åkallar vid sidan av Honom är lögn, och därför att Gud är den Högste, den Store. (58–62)

Ser du inte att Gud sänder ned vatten från himlen, och jorden blir grön? Gud är finkänslig, väl underrättad. Honom tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden; Gud är i sanning den Självtillräcklige, den Lovprisade. Ser du inte att Gud har lagt under er allt som finns på jorden, och skeppen som seglar på havet på Hans befallning? Han håller himlen tillbaka så att den inte faller ned över jorden, utom med Hans tillåtelse.[20] Gud är full av godhet och barmhärtighet mot människorna. Det är Han som har gett er liv, som sedan skall låta er dö och som sedan skall ge er liv på nytt. Människan är i sanning otacksam. (63–66)

För varje samfund har Vi fastställt en rit som de iakttar; låt dem därför inte tvista med dig om saken. Kalla människorna till din Herre: du följer helt visst en rak vägledning. Om de tvistar med dig, säg: ”Gud vet bäst vad ni gör. Gud skall döma mellan er på Uppståndelsens dag i det som ni var oense om.” Vet du inte att Gud känner allt som finns i himlen och på jorden? Allt detta står i en Uppteckning; detta är lätt för Gud. (67–70)

[19] Denna och liknande verser ger oss föreställningen om tidens relativitet, som i vetenskapliga termer framställs i Albert Einsteins relativitetsteorier.
[20] Gud har sörjt för en mekanism som minimerar meteoritnedslagen på vår planet.

Ändå tillber de i Guds ställe sådant som Han inte har sänt ned någon fullmakt för och som de inte har någon kunskap om. De orättfärdiga skall inte ha någon hjälpare. När Våra klara tecken läses upp för dem kan du se förnekelsen i ansiktena på dem som förnekar sanningen: det är nära att de kastar sig över dem som läser upp Våra tecken för dem. Säg: ”Skall jag berätta för er om något som är värre än detta? Elden, som Gud har lovat dem som förnekar sanningen – ett eländigt mål!” Människor! En liknelse framställs, så lyssna till den: de som ni åkallar i Guds ställe skulle aldrig kunna skapa en fluga, även om de alla gick samman för att göra det; och om en fluga rövade något från dem skulle de inte kunna ta det tillbaka från den. Svaga är både den som söker och den som blir sökt! De har inte värderat Gud så som Han bör värderas. Gud är helt visst stark och mäktig. (71–74)

Gud utväljer sändebud bland änglarna och bland människorna. Gud är allhörande, allseende. Han vet vad som ligger framför dem och vad som ligger bakom dem; och till Gud förs alla ting åter. Ni som tror! Böj er och fall ned i tillbedjan, tillbe er Herre och gör gott, så att ni får framgång. Sträva för Gud så som Han förtjänar att man strävar för Honom. Han har utvalt er och inte lagt någon börda på er i religionen – er fader Abrahams tro. Han har gett er namnet ”de som överlämnar sig åt Gud”, både förr och i denna Uppenbarelse, så att Sändebudet skall vara ett vittne över er och ni skall vara vittnen över människorna. Förrätta därför bönen, ge den föreskrivna allmosan och håll fast vid Gud: Han är er Beskyddare – hur härlig är inte denne Beskyddare, och hur härlig denne Hjälpare! (75–78)

23. De troende (Al-Mu'minūn)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

De troende har i sanning nått framgång: de som är ödmjuka i sin bön, som vänder sig bort från tomt prat, som är verksamma i att ge den föreskrivna allmosan, som bevarar sin kyskhet, utom inför sina makar eller sina slavinnor, ty då skall de inte klandras – men de som söker något därutöver, de är de som överskrider gränserna – som är trogna mot det som har anförtrotts dem och mot sina löften, och som håller vakt över sina böner. Det är de som är arvingarna, som skall ärva paradiset, och där skall de förbli till evig tid. (1–11)

Vi har skapat människan av ett utdrag av lera; sedan lade Vi henne som en droppe vätska i ett tryggt förvar; sedan gjorde Vi droppen till något som klamrar sig fast, och det som klamrar sig fast till en köttklump, och klumpen till ben, och benen klädde Vi med kött; och sedan lät Vi henne bli till som en annan skapelse. Välsignad vare därför Gud, den bäste av skapare! Sedan, efter detta, skall ni helt visst dö, och sedan skall ni helt visst uppväckas på Uppståndelsens dag. (12–16)

Vi har skapat sju banor ovanför er, och Vi är aldrig tanklösa inför skapelsen. Vi sänder ned vatten från himlen i tillbörligt mått, och Vi låter det stanna i jorden – och Vi har helt visst makt att ta det bort. Med det låter Vi trädgårdar med palmer och vinrankor växa upp åt er, där det finns många frukter för er och av vilka ni äter, och ett träd som skjuter upp från berget Sinai och som ger olja och smaksättning åt dem som äter. Och i boskapen ligger helt visst en lärdom för er: Vi ger er en dryck ur deras mjölkkörtlar, och ni har många andra slag av gagn av dem, och av dem äter ni; och på dem, liksom på skeppen, bärs ni fram. (17–22)

Vi sände Noa till hans folk, och han sade: ”Mitt folk, tillbe Gud; ni har ingen annan gud än Honom. Vill ni inte vara medvetna om Honom?” Men stormännen bland hans folk, de som förnekade sanningen, sade: ”Detta är bara en människa som ni själva, som vill göra sig förmer än ni. Hade Gud velat skulle Han ha sänt ned änglar. Vi har aldrig hört talas om något sådant bland våra förfäder. Han är bara en man som är besatt av vansinne; vänta därför och ge akt på honom en tid.” Han sade: ”Herre, hjälp mig, ty de har kallat mig lögnare.” Då uppenbarade Vi för honom: ”Bygg arken under Våra ögon och enligt Vår uppenbarelse. När sedan Vår befallning kommer och ugnen kokar över, ta då ombord ett par av varje slag, och ditt husfolk – utom dem av dem över vilka ordet redan har gått ut – och vädja inte till Mig för dem som har gjort orätt: de skall dränkas. Och när du och de som är med dig har kommit till ro på arken, säg: ’All lov och pris tillkommer Gud, som har räddat oss från det orättfärdiga folket.’ Och säg: ’Herre, låt mig lägga till vid en välsignad landningsplats: Du är den bäste av dem som för i land.’” I detta ligger helt visst tecken; och Vi sätter ständigt människorna på prov. (23–30)

Sedan lät Vi ett annat släkte uppstå efter dem, och Vi sände till dem ett sändebud ur deras egen mitt: ”Tillbe Gud; ni har ingen annan gud än Honom. Vill ni inte vara medvetna om Honom?” Men stormännen bland hans folk, de som förnekade sanningen och förkastade mötet i det kommande livet och som Vi hade gett överflöd i livet i denna värld, sade: ”Detta är bara en människa som ni själva: han äter det som ni äter och dricker det som ni dricker. Om ni lyder en människa som ni själva blir ni helt visst förlorare. Lovar han er att ni, när ni är döda och har blivit stoft och ben, skall föras ut igen? Fjärran, fjärran är det som ni blir lovade! Det finns ingenting annat än vårt liv i denna värld: vi dör och vi lever, och vi skall inte uppväckas. Han är bara en man som har hittat på en lögn om Gud, och vi tänker inte tro honom.” Han sade: ”Herre, hjälp mig, ty de har kallat mig lögnare.” Han sade: ”Om en liten stund skall de helt visst vara fulla av ånger.” Då grep dånet dem med

rätta, och Vi gjorde dem lika bortsvept skum. Bort därför med det orättfärdiga folket! Sedan lät Vi andra släkten uppstå efter dem. Inget samfund kan påskynda sin fastställda tid, och inte heller uppskjuta den. Sedan sände Vi Våra sändebud, det ena efter det andra. Var gång ett sändebud kom till sitt samfund kallade de honom lögnare; därför lät Vi dem följa på varandra i undergången, och Vi gjorde dem till sägner. Bort därför med ett folk som inte tror! (31–44)

Sedan sände Vi Moses och hans broder Aron med Våra tecken och en klar fullmakt till Farao och hans stormän, men de var högmodiga; de var ett övermodigt folk. De sade: ”Skall vi tro på två människor som vi själva, när deras folk är våra slavar?” Så kallade de dem båda lögnare, och de kom att höra till dem som gick under. Vi gav Moses Skriften, så att de skulle bli vägledda. Och Vi gjorde Marias son och hans moder till ett tecken, och Vi gav dem en tillflykt på en höjd, en viloplats med rinnande källor. (45–50)

”Sändebud! Ät av det goda och gör goda gärningar: Jag vet väl vad ni gör. Och i sanning, detta ert samfund är ett enda samfund, och Jag är er Herre; var därför medvetna om Mig.” Men de slet sin sak i stycken sinsemellan och delade sig i sekter, och varje grupp gläder sig åt det som den har. Lämna dem därför i deras flod av förvirring en tid. Tror de att Vi, med de ägodelar och söner som Vi överöser dem med, skyndar till dem med det goda? Nej – de inser det inte. De som bävar i vördnad för sin Herre, som tror på sin Herres tecken, som inte sätter något vid sin Herres sida och som ger det de ger med hjärtan som bävar vid tanken på att de skall återvända till sin Herre – det är de som skyndar att göra gott, och de är de första att nå det. Vi lägger inte på någon själ en börda utöver dess förmåga. Hos Oss finns en Uppteckning som talar sanning, och de skall inte lida orätt. Men deras hjärtan befinner sig i en flod av förvirring om detta, och de har dessutom andra gärningar som de fortsätter att göra – till dess, när Vi griper dem som har fördärvats av rikedom med straff, de ropar på hjälp. ”Ropa inte i dag! Ni skall inte få någon hjälp från Oss. Mina tecken lästes upp för er, men ni brukade vända på klacken, i högmod, och tillbringade natten med att berätta sagor och tala smädligt om det.” (51–67)

Har de inte begrundat Ordet? Eller har något kommit till dem som aldrig kom till deras förfäder? Eller känner de inte igen sitt Sändebud, och förkastar honom därför? Eller säger de: ”Han är besatt”? Nej – han har kommit till dem med sanningen, men de flesta av dem hatar sanningen. Om sanningen skulle följa deras önskningar skulle himlarna och jorden och alla som finns i dem störta i fördärvet. Nej – Vi har kommit till dem med deras Påminnelse, men de vänder sig bort från sin Påminnelse. Eller begär du någon betalning av dem? Din Herres betalning är bättre; Han är den bäste försörjaren. Du kallar dem helt visst till en rak väg, men de som inte tror på det kommande livet viker av från vägen. Även om Vi förbarmade Oss över dem och tog bort den nöd som plågar dem skulle de alltjämt framhärda i sitt trots och irra omkring i blindo. Vi har redan gripit dem med straff, men de underkastade sig inte sin Herre, och de ödmjukar sig inte – till dess, när Vi öppnar en port till ett strängt straff över dem, de störtas i förtvivlan. (68–77)

Det är Han som åt er har frambragt hörsel, syn och hjärtan – föga tack ger ni! Det är Han som har låtit er bli många över jorden, och till Honom skall ni samlas. Det är Han som ger liv och låter dö, och Hans verk är nattens och dagens växling. Vill ni inte använda ert förstånd? Men de säger detsamma som de gamla sade. De säger: ”Vad! När vi är döda och har blivit stoft och ben, skall vi då verkligen uppväckas? Vi och våra förfäder har blivit lovade detta förut; detta är ingenting annat än de gamlas sagor.” Säg: ”Vem tillhör jorden och alla som finns på den, om ni vet det?” De kommer att säga: ”Gud.” Säg: ”Vill ni då inte ta varning?” Säg: ”Vem är de sju himlarnas Herre och den Väldiga Tronens Herre?” De kommer att säga: ”De tillhör Gud.” Säg: ”Vill ni då inte vara medvetna om Honom?” Säg: ”I vems hand ligger herraväldet över allting – Han som

beskyddar, medan ingen kan beskydda mot Honom – om ni vet det?" De kommer att säga: "Det tillhör Gud." Säg: "Hur kan ni då vara så förhäxade?" Nej – Vi har kommit till dem med sanningen, och de är helt visst lögnare. Gud har aldrig tagit Sig en son, och det finns ingen gud vid Hans sida; hade det funnits det skulle varje gud ha fört bort det som han hade skapat, och somliga skulle ha försökt betvinga andra.[21] Stor är Gud i Sin härlighet, högt upphöjd över det som de tillskriver Honom, Han som känner det fördolda och det uppenbara: upphöjd är Han över det som de sätter vid Hans sida. Säg: "Herre, om Du låter mig se det som de har blivit lovade, sätt mig då inte, Herre, bland det orättfärdiga folket." Vi har helt visst makt att låta dig se det som Vi har lovat dem. Avvärj det onda med det som är bättre. Vi vet bäst vad de tillskriver Oss. Och säg: "Herre, jag söker skydd hos Dig mot djävlarnas ingivelser, och jag söker skydd hos Dig, Herre, mot att de kommer mig nära." (78–98)

Så fortsätter de till dess, när döden kommer till en av dem, han säger: "Herre, sänd mig tillbaka, så att jag kan göra gott i det som jag lämnade efter mig." Nej, ingalunda! Det är bara ett ord som han yttrar. Bakom dem finns ett hinder till den Dag då de uppväcks. När det blåses i Basunen skall det den Dagen inte finnas några släktband mellan dem, och de skall inte fråga efter varandra. De vilkas vågskålar väger tungt – det är de som skall få framgång, medan de vilkas vågskålar väger lätt – det är de som har förlorat sina själar; i helvetet skall de förbli under en utsträckt tid. Elden skall sveda deras ansikten, och de skall grimasera där. "Lästes inte Mina tecken upp för er, och förkastade ni dem inte?" De skall säga: "Vår Herre, vårt elände fick makt över oss, och vi var ett folk som hade gått vilse. Vår Herre, för oss ut härifrån; om vi återvänder till det onda är vi sannerligen orättfärdiga." Han skall säga: "Bort med er, in i den! Tala inte till Mig. Det fanns en grupp bland Mina tjänare som brukade säga: 'Vår Herre, vi tror; förlåt oss därför och förbarma Dig över oss: Du är den barmhärtigaste av de barmhärtiga', men ni gjorde dem till åtlöje, till dess de fick er att glömma åminnelsen av Mig, och ni brukade skratta åt dem. I dag har Jag lönat dem för deras tålamod: det är de som har segrat." Han skall säga: "Hur många år stannade ni på jorden?" De skall säga: "Vi stannade en dag eller en del av en dag; fråga dem som håller räkning." Han skall säga: "Ni stannade bara en liten stund, om ni bara hade vetat. Trodde ni att Vi hade skapat er på skämt, och att ni inte skulle föras åter till Oss?" (99–115)

Upphöjd är Gud, den Sanne Konungen! Det finns ingen gud utom Han, den Ädla Tronens Herre. Den som åkallar en annan gud vid sidan av Gud – något som han inte har något bevis för – hans räkenskap är hos hans Herre allena. De som förnekar sanningen skall inte få framgång. Och säg: "Herre, förlåt och förbarma Dig: Du är den barmhärtigaste av de barmhärtiga." (116–118)

[21] Ordningen i vårt universum vittnar om monoteism, om en enda gudomlig vilja.

24. Ljuset (Al-Nūr)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

En sura som Vi har sänt ned och fastställt; och i den har Vi sänt ned tecken, klara tecken, så att ni skall minnas och ta varning. (1)

Kvinnan och mannen som har gjort sig skyldiga till otukt: piska var och en av dem med hundra rapp, och låt inte medlidande med dem påverka er i det som gäller Guds lag, om ni tror på Gud och den Yttersta dagen; och låt en grupp av de troende bevittna deras straff. Den man som har bedrivit otukt gifter sig inte med någon annan än en kvinna som har bedrivit otukt eller en avgudadyrkerska, och den kvinna som har bedrivit otukt gifter sig ingen annan med än en man som har bedrivit otukt eller en avgudadyrkare; något sådant är förbjudet för de troende. De som anklagar kyska kvinnor och sedan inte för fram fyra vittnen: piska dem med åttio rapp, och godta aldrig mer deras vittnesmål. Det är de som sätter sig upp mot Gud – utom de som därefter ångrar sig och bättrar sig, ty Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (2–5)

Vad dem beträffar som anklagar sina egna hustrur och inte har några andra vittnen än sig själva, skall en sådan mans vittnesmål vara att fyra gånger svära vid Gud att han talar sanning, och en femte gång att Guds förbannelse må drabba honom om han ljuger. Straffet avvärjs från henne om hon fyra gånger svär vid Gud att han ljuger, och en femte gång att Guds vrede må drabba henne om han talar sanning. (6–9)

Hade det inte varit för Guds nåd mot er och Hans barmhärtighet, och för att Gud är Den som ständigt tar emot ånger, den Allvise, skulle ni ha fått lida för detta. De som kom med förtalet är en grupp ur er egen krets. Anse det inte vara något ont för er; nej, det är gott för er. Var och en av dem har förtjänat sin andel av synden, och den som tog den största delen i den skall få ett väldigt straff. När ni hörde det, varför tänkte då inte de troende männen och kvinnorna gott om sina egna och sade: ”Detta är ett uppenbart förtal”? Varför förde de inte fram fyra vittnen till det? Eftersom de inte har fört fram vittnena är det de som är lögnarna i Guds ögon. Hade det inte varit för Guds nåd mot er och Hans barmhärtighet i denna värld och i det kommande livet skulle ett väldigt straff ha drabbat er för det som ni kastade er in i, när ni förde det vidare med era tungor och med era munnar sade det som ni inte hade någon kunskap om, och ansåg det vara en lätt sak, medan det i Guds ögon var allvarligt. När ni hörde det, varför sade ni då inte: ”Det tillkommer inte oss att tala om detta. Gud förbjude! – Detta är ett oerhört förtal”? Gud varnar er för att någonsin mer göra något liknande, om ni är troende. Gud gör tecknen klara för er: Gud är allvetande, allvis. De som älskar att se oanständigheten sprida sig bland de troende skall få ett plågsamt straff i denna värld och i det kommande livet. Gud vet, och ni vet inte. Hade det inte varit för Guds nåd mot er och Hans barmhärtighet, och för att Gud är full av godhet och barmhärtighet, skulle ni ha gått under. Ni som tror! Följ inte i Satans fotspår; den som följer i Satans fotspår bör veta att han anbefaller oanständighet och orätt. Hade det inte varit för Guds nåd mot er och Hans barmhärtighet skulle inte en enda av er någonsin ha blivit renad; men Gud renar den Han vill. Gud är allhörande, allvetande. (10–21)

De bland er som äger överflöd och tillgångar skall inte svära att de avstår från att ge åt sina anförvanter, åt de behövande och åt dem som har utvandrat för Guds sak; de skall förlåta och ha överseende. Vill ni inte gärna att Gud skall förlåta er? Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (22)

De som anklagar kyska, aningslösa, troende kvinnor är förbannade i denna värld och i det kommande livet, och dem väntar ett väldigt straff, den Dag då deras egna tungor, händer och fötter skall vittna mot dem om vad de brukade göra. Den Dagen skall Gud till fullo ge dem vad de med rätta förtjänar, och de skall få veta att Gud är den uppenbara Sanningen. Fördärvade kvinnor är för fördärvade män, och fördärvade män för fördärvade kvinnor; goda kvinnor är för goda män, och goda män för goda kvinnor. Dessa är oskyldiga till det som förtalarna säger; dem väntar förlåtelse och en frikostig försörjning. (23–26)

Ni som tror! Gå inte in i andra hus än era egna förrän ni har bett om lov och hälsat dem som bor där. Det är bäst för er, så att ni tar varning. Om ni inte finner någon hemma, gå då inte in förrän ni får lov; och om man säger till er: ”Gå tillbaka”, gå då tillbaka – det är renare för er. Gud vet väl vad ni gör. Ni kan inte klandras för att gå in i obebodda hus där ni har något ärende. Gud vet vad ni visar öppet och vad ni döljer. Säg till de troende männen att de skall sänka blicken och bevara sin kyskhet: det är renare för dem. Gud är väl underrättad om vad de gör. Och säg till de troende kvinnorna att de skall sänka blicken och bevara sin kyskhet, och inte visa sina behag utöver det som vanligen är synligt av dem; att de skall dra sina huvuddukar över barmen och halslinningen; och att de inte skall visa sina behag för andra än sina män, sina fäder, sina mäns fäder, sina söner, sina mäns söner, sina bröder, sina bröders söner, sina systrars söner, sina kvinnor, sina slavar, manliga tjänare som inte har något könsbegär eller barn som ännu inte är medvetna om kvinnors nakenhet; och att de inte skall stampa med fötterna så att uppmärksamheten dras till de behag som de döljer. Och vänd er till Gud i ånger, alla ni troende, så att ni får framgång. (27–31)

Gift bort de ogifta bland er, och de rättfärdiga bland era slavar och slavinnor. Om de är fattiga skall Gud göra dem rika av Sin nåd: Gud är allomfattande, allvetande. De som inte finner medel till att gifta sig skall leva kyskt till dess Gud gör dem rika av Sin nåd. Om några av slavarna begär ett avtal om frigivning, upprätta då ett sådant åt dem om ni vet att det finns något gott i dem, och ge dem något av den rikedom som Gud har gett er. Tvinga inte era slavinnor till prostitution, när de önskar leva kyskt, för att vinna detta livs förgängliga goda; och om någon tvingar dem är Gud, efter det att de har tvingats, ständigt förlåtande, barmhärtig mot dem. (32–33)

Vi har sänt ned till er klargörande tecken, och ett exempel från dem som gick hädan före er, och en förmaning för dem som är medvetna om Gud. (34)

Gud är himlarnas och jordens Ljus. Hans Ljus kan liknas vid en nisch i vilken det finns en lampa; lampan är i ett glas; glaset är som om det vore en strålande stjärna, tänd från ett välsignat träd, ett olivträd som varken hör till öster eller till väster, vars olja nästan skulle lysa även om ingen eld rörde vid den. Ljus över ljus! Gud leder till Sitt Ljus den Han vill. Gud framställer liknelser för människorna, och Gud har kunskap om allting. Ett sådant ljus lyser i hus som Gud har tillåtit att man reser och där Hans namn åkallas; i dem prisas Han morgon och afton av män som varken handel eller försäljning avleder från åminnelsen av Gud, från att förrätta bönen och ge den föreskrivna allmosan; de fruktar en Dag då hjärtan och ögon skall vändas om, för att Gud skall löna dem för det bästa av vad de gjorde och ge dem ännu mer av Sin nåd. Gud försörjer den Han vill utan räkning. (35–38)

Vad dem beträffar som förnekar sanningen är deras gärningar som en hägring på en slätt, som den törstige tar för vatten, till dess han, när han kommer fram till den, finner att den är ingenting; men han finner Gud där, som till fullo betalar honom hans räkning. Gud är snar till räkenskap. Eller som mörker över mörker i ett djupt hav som täcks av våg på våg, med moln ovanför – mörker över mörker. Om han sträcker ut sin hand kan han knappt se den. Den som Gud inte ger något ljus har inget ljus alls. (39–40)

Ser du inte att alla som finns i himlarna och på jorden prisar Gud, och fåglarna med utbredda vingar? Var och en känner sin egen bön och sin egen lovprisning; och Gud vet väl vad de gör. Herraväldet över himlarna och jorden tillhör Gud, och till Gud går den slutliga återkomsten. Ser du inte att Gud driver molnen, sedan fogar samman dem, sedan tornar upp dem till en massa, och du ser regnet strömma fram ur deras mitt? Han sänder ned från himlen bergshöga molnmassor med hagel i, och Han slår med det den Han vill och vänder det bort från den Han vill. Skenet från Hans blixt är nära att ta bort synen. Gud låter natten och dagen växla. I detta ligger helt visst en lärdom för dem som har ögon att se med. Och Gud har skapat varje levande varelse av vatten.[22] Somliga av dem rör sig på buken, somliga går på två ben, och somliga går på fyra. Gud skapar vad Han vill: Gud har makt över allting. (41–45)

Vi har sänt ned klargörande tecken; och Gud leder den Han vill till en rak väg. De säger: ”Vi tror på Gud och på Sändebudet, och vi lyder”; därefter vänder sig en grupp bland dem bort. Sådana människor är inga troende. När de kallas till Gud och Hans Sändebud för att han skall döma mellan dem, vänder sig en grupp bland dem bort; men om rätten är på deras sida kommer de undergivet till honom. Finns det en sjukdom i deras hjärtan? Eller tvivlar de? Eller fruktar de att Gud och Hans Sändebud skall behandla dem orättvist? Nej – det är de som är de orättfärdiga. De troendes enda ord, när de kallas till Gud och Hans Sändebud för att han skall döma mellan dem, är att säga: ”Vi hör och vi lyder.” Det är de som skall få framgång. Den som lyder Gud och Hans Sändebud och fruktar Gud och är medveten om Honom – det är de som skall segra. De svär vid Gud med sina dyraste eder att om du befallde dem skulle de helt visst dra ut. Säg: ”Svär inte; det som krävs är lydnad av det vedertagna slaget. Gud är väl underrättad om vad ni gör.” Säg: ”Lyd Gud och lyd Sändebudet.” Om ni vänder er bort ansvarar han bara för det som har ålagts honom, och ni för det som har ålagts er. Om ni lyder honom blir ni vägledda. Sändebudets plikt är endast att klart framföra budskapet. (46–54)

Gud har lovat dem bland er som tror och gör goda gärningar att Han helt visst skall göra dem till efterträdare på jorden, så som Han gjorde dem som levde före dem till efterträdare; att Han helt visst skall befästa åt dem den religion som Han har godkänt för dem; och att Han helt visst skall byta deras fruktan mot trygghet: ”De tillber Mig och sätter ingenting vid Min sida.” De som därefter förnekar sanningen – det är de som sätter sig upp. Förrätta bönen, ge den föreskrivna allmosan och lyd Sändebudet, så att ni möter barmhärtighet. Tro inte att de som förnekar sanningen kan göra Guds vilja om intet på jorden. Deras tillflykt är Elden – i sanning ett eländigt mål! (55–57)

Ni som tror! Låt slavarna, och dem bland er som ännu inte har nått könsmognad, be er om lov innan de träder in vid tre tillfällen: före gryningsbönen, när ni lägger av era kläder vid middagstid och efter nattbönen – tre stunder av avskildhet för er. Utanför dessa tider kan varken ni eller de klandras: de rör sig bland er, den ene av er hos den andre. Så gör Gud tecknen klara för er: Gud är allvetande, allvis. När barnen bland er når könsmognad skall de be om lov så som de före dem har bett om lov. Så gör Gud Sina tecken klara för er: Gud är allvetande, allvis. Vad de kvinnor beträffar som har lämnat den fruktsamma åldern bakom sig och inte har något hopp om äktenskap, kan de inte klandras om de lägger av sina ytterplagg, förutsatt att de inte ställer sina behag till skådes; men att avstå är bättre för dem. Gud är allhörande, allvetande. (58–60)

[22] Profeten Muhammad kan inte av en slump ha fått kännedom om denna djupa vetenskapliga verklighet. Denna vers talar, liksom så många andra, om en allvetande källa. Detta nämns också i 21:30 och 25:54.

Det finns ingen inskränkning för den blinde eller för den halte eller för den sjuke eller för er själva när det gäller att äta i era egna hus eller i era fäders, era mödrars, era bröders, era systrars, era farbröders, era fastrars, era morbröders eller era mostrars hus, eller i hus vilkas nycklar ni har i förvar, eller i era vänners hus. Ni kan inte klandras vare sig ni äter tillsammans eller var för sig. Och när ni träder in i hus, hälsa då varandra med en hälsning från Gud, välsignad och god. Så gör Gud tecknen klara för er, så att ni skall använda ert förstånd. (61)

De sant troende är de som tror på Gud och Hans Sändebud och som, när de är hos honom i en angelägenhet som rör alla, inte går sin väg förrän de har bett honom om lov. De som ber dig om lov är de som tror på Gud och Hans Sändebud. När de ber dig om lov för någon egen angelägenhet, ge då lov åt den du vill bland dem, och be Gud om förlåtelse för dem: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Behandla inte Sändebudets kallelse bland er så som ni skulle behandla en kallelse från en av er till en annan. Gud känner dem av er som smyger sig undan i skydd av varandra. De som går emot hans befallning må ta sig i akt, så att inte en prövning drabbar dem, eller ett plågsamt straff. (62–63)

Gud tillhör helt visst allt som finns i himlarna och på jorden. Han känner väl det tillstånd som ni befinner er i; och den Dag då de förs åter till Honom skall Han låta dem veta vad de gjorde. Gud har kunskap om allting. (64)

25. Måttstocken (Al-Furqān)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Välsignad är Han som har sänt ned Måttstocken till Sin tjänare, så att han skall vara en varnare för alla världarna – Han som herraväldet över himlarna och jorden tillhör, som inte har tagit Sig någon son och inte har någon medhjälpare i herraväldet, som har skapat varje ting och bestämt det i exakt mått. Ändå har de vid sidan av Honom tagit sig gudar som ingenting skapar och själva är skapade, som inte har makt att skada eller gagna ens sig själva och som varken råder över död eller liv eller uppståndelse. (1–3)

De som förnekar sanningen säger: ”Detta är ingenting annat än en lögn som han har hittat på, och andra människor har hjälpt honom med den.” De har bara kommit med orätt och lögner. Och de säger: ”De gamlas sagor, som han har låtit skriva ned; de dikteras för honom morgon och afton.” Säg: ”Den har sänts ned av Honom som känner himlarnas och jordens hemlighet. Han är ständigt förlåtande, barmhärtig.”[23] (4-6)

De säger: ”Vad är detta för ett sändebud, som äter föda och går omkring på marknaderna? Varför har ingen ängel sänts ned till honom, för att vara en varnare vid hans sida? Eller varför har ingen skatt kastats ned till honom, eller varför har han ingen trädgård att äta av?” Och de orättfärdiga säger: ”Ni följer ingenting annat än en förhäxad man.” Se vilka liknelser de framställer om dig! De har gått vilse och kan inte finna någon väg. Välsignad är Han som, om Han vill, kan ge dig något bättre än detta: lustgårdar genomflutna av floder, och palats därtill. (7–10)

Det är i själva verket Stundens ankomst som de förkastar.[24] För dem som förnekar Stunden har Vi gjort i ordning en flammande eld. När den ser dem på avstånd skall de höra dess raseri och dån. Och när de, kedjade vid varandra, kastas in på en trång plats i den skall de där ropa efter undergång. ”Ropa inte i dag efter en enda undergång; ropa efter många undergångar!” Säg: ”Är detta bättre, eller evighetens lustgård som har lovats dem som är medvetna om Gud, och som skall vara deras lön och deras slutliga mål? Där skall de ha allt vad de önskar, och där skall de förbli till evig tid – ett löfte som din Herre har förbundit Sig att uppfylla.” Den Dag då Han samlar dem tillsammans med det som de tillber i Guds ställe skall Han säga: ”Var det ni som ledde dessa Mina tjänare vilse, eller gick de själva vilse från vägen?” De skall säga: ”Stor är Du i Din härlighet! Det anstod inte oss att ta några andra beskyddare än Dig; men Du lät dem och deras fäder njuta av livet till dess de glömde Påminnelsen och blev ett folk som var hemfallet åt undergång.” Gud skall säga: ”Nu har de beslagit er med lögn i det som ni säger; ni kan varken avvärja straffet eller finna hjälp.” Den av er som gör orätt skall Vi låta smaka ett stort straff. (11–19)

---

[23] Detta är grundläggande verser i Koranen. Forna tiders kristna apologeter och dagens ateistiska kritiker för fram grundlös kritik mot Koranen, och Allah lägger fram ett mycket sammanhängande försvar. Om denna Koran uppenbarar himlarnas och jordens hemligheter, som Muhammad inte kunde ha känt till, så följer därav att Koranen är den Allvetandes ord. Den samstämmighet med modern vetenskap som kommentatorerna påvisar är en linje i ett sådant resonemang. Flera kommentarer i denna översättning handlar om samklangen mellan Koranen och modern vetenskap. Till exempel 21:30–33 och 51:47–49.

[24] Förnekandet av Gud, ateismen, går hand i hand med förnekandet av livet efter detta och av ansvarsskyldigheten. Detta nämns flera gånger i Koranen. Se också den sista versen i kapitel 41, Ha Mim Sajdah.

De sändebud som Vi sände före dig, Profet, åt alla föda och gick omkring på marknaderna. Vi har gjort somliga av er till en prövning för andra: vill ni vara ståndaktiga? Din Herre är alltid vaksam. De som inte väntar sig att möta Oss säger: ”Varför har änglarna inte sänts ned till oss? Varför ser vi inte vår Herre?” De är fulla av högmod i sitt inre och har satt sig upp med en oerhörd fräckhet. Den Dag då de ser änglarna skall det den Dagen inte finnas något glatt budskap för de skyldiga, och änglarna skall säga: ”En förbjuden skranka står mellan er och glädjen!” Vi skall vända Oss till de gärningar som de har gjort och göra dem lika kringspritt stoft. Lustgårdens följeslagare skall den Dagen ha en bättre boning och en skönare viloplats. Den Dag då himlen rämnar med molnen och änglarna sänds ned i ett väldigt nedstigande, den Dagen skall det sanna herraväldet tillhöra den Nåderike; och det skall vara en svår Dag för dem som förnekar sanningen. Den Dagen skall den orättfärdige bita sig i händerna och säga: ”Om jag ändå hade tagit en väg tillsammans med Sändebudet! Ve mig! Om jag ändå inte hade tagit den och den till vän! Han ledde mig bort från Påminnelsen sedan den hade kommit till mig.” Satan sviker alltid människan till sist. (20–29)

Sändebudet säger: ”Herre, mitt folk har tagit denna Koran som något som skall överges.” Så har Vi för varje profet utsett en fiende bland de skyldiga; men din Herre är nog som vägledare och hjälpare. (30–31)

De som förnekar sanningen säger: ”Varför sändes inte Koranen ned till honom på en enda gång?” Så är det, för att Vi skall stärka ditt hjärta med den; och Vi har läst upp den för dig i avmätta, tydliga steg. De kommer aldrig till dig med något argument utan att Vi ger dig sanningen och en bättre förklaring.[25] (32–33)

De som skall samlas till helvetet på sina ansikten – de är på den värsta platsen och har gått längst vilse från vägen. (33–34)

Vi gav Moses Skriften och utsåg hans broder Aron att bistå honom. Vi sade: ”Gå, ni båda, till det folk som har förkastat Våra tecken.” Sedan lät Vi dem gå under i grund. Och Noas folk: när de förkastade sändebuden dränkte Vi dem och gjorde dem till ett tecken för människorna. Vi har gjort i ordning ett plågsamt straff åt de orättfärdiga. Och ʻĀd och Thamūd och folket i al-Rass, och många släkten däremellan: åt vart och ett av dem gav Vi exempel till varning, och vart och ett av dem lät Vi gå under fullständigt. Dessa människor har helt visst gått förbi den stad som det onda regnet öste ned över. Har de inte sett den? Nej – de väntar sig ingen uppståndelse. När de ser dig driver de bara gäck med dig: ”Är det denne som Gud har sänt som sändebud? Han hade nästan lett oss bort från våra gudar, om vi inte hade hållit fast vid dem.” De skall få veta, när de ser straffet, vem som har gått längst vilse från vägen. Har du sett den som har tagit sin egen lust till sin gud? Skall du vara en väktare över honom? Eller tror du att de flesta av dem hör eller använder sitt förstånd? De är bara som boskap – nej, de har gått längre vilse från vägen. (35–44)

Ser du inte hur din Herre förlänger skuggan? Hade Han velat kunde Han ha låtit den stå stilla. Sedan gjorde Vi solen till dess vägvisare, sedan drar Vi den in mot Oss, litet i sänder. Det är Han som har gjort natten till en klädnad för er och sömnen till vila, och som har gjort dagen till ett uppvaknande till liv. Det är Han som sänder vindarna som glada budskap före Sin barmhärtighet; och Vi sänder ned rent vatten från himlen, för att med det ge liv åt ett dött land och för att ge dryck därav åt den myckna boskap och de många människor som Vi har skapat. Många gånger har Vi upprepat detta för människorna, så att de skulle ta varning; men de flesta människor vägrar allt utom otacksamhet. Hade Vi velat kunde Vi ha låtit en varnare uppstå i varje

[25] Uppenbarelsen på historiens arena: en historisk, filosofisk och teologisk kommentar till Koranen 25:32–33 – Den ärorika Koranen och vetenskapen

stad. Ge därför inte efter för dem som förnekar sanningen, utan sträva mot dem med den, Koranen, i en väldig strävan. (45–52)

Det är Han som har släppt de två vattenmassorna fria, den ena söt och frisk, den andra salt och bitter, och som mellan dem har satt en skranka, en förbjuden skiljevägg. Det är Han som av vatten har skapat människor och gett dem släktskap genom blod och genom äktenskap.[26] Din Herre är alltid mäktig. Ändå tillber de i Guds ställe det som varken kan gagna eller skada dem. Den som förnekar sanningen är alltid en medhjälpare mot sin Herre. Vi har sänt dig enbart som bärare av glada budskap och varnare. Säg: ”Jag begär ingen lön av er för det, utom att den som vill må ta en väg till sin Herre.” Sätt din lit till den Levande som aldrig dör, och sjung Hans lov. Han är nog som den som känner Sina tjänares synder – Han som har skapat himlarna och jorden och allt som finns mellan dem under sex tidsåldrar, och som sedan har tagit plats på Tronen: den Nåderike. Fråga då någon som är väl underrättad om Honom. När man säger till dem: ”Fall ned inför den Nåderike”, säger de: ”Och vad är den Nåderike? Skall vi falla ned inför vad du än befaller oss?” Och det ökar bara deras motvilja. Välsignad är Han som har satt stjärnbilder på himlen och där placerat en lampa och en lysande måne. Det är Han som har låtit natten och dagen följa på varandra, för den som vill ta varning eller vill visa tacksamhet.[27] (53–62)

Den Nåderikes tjänare är de som vandrar på jorden i ödmjukhet och som, när de okunniga tilltalar dem, säger: ”Fred”; som tillbringar natten inför sin Herre, nedfallna i tillbedjan och stående; som säger: ”Vår Herre, vänd helvetets straff bort från oss, ty dess straff är en obeveklig plåga; det är en eländig boning och en eländig viloplats”; som, när de ger av det de har, varken slösar eller snålar utan håller en rätt jämvikt mellan dessa båda; som inte åkallar någon annan gud vid sidan av Gud, inte tar det liv som Gud har gjort heligt, utom med rätt, och inte begår otukt – den som gör detta skall möta syndens straff: hans straff skall fördubblas på Uppståndelsens dag, och han skall förbli däri till evig tid, vanärad – utom de som ångrar sig, tror och gör goda gärningar: för dem skall Gud byta deras onda gärningar mot goda. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Den som ångrar sig och gör gott har i sanning vänt sig till Gud i ånger. De är också de som inte bär falskt vittnesbörd och som, när de går förbi tomt prat, går förbi med värdighet; som, när de påminns om sin Herres tecken, inte faller ned inför dem döva och blinda; och som säger: ”Vår Herre, skänk oss i våra makar och våra efterkommande våra ögons fröjd, och gör oss till ett föredöme för dem som är medvetna om Gud.” Dessa skall lönas med lustgårdens högsta gemak för sin ståndaktighet, och där skall de mötas med hälsning och fred och förbli där till evig tid – hur härlig är inte denna boning och denna viloplats! Säg: ”Min Herre skulle inte bry Sig om er om det inte vore för er bön. Men ni har förkastat sanningen, och därför skall straffet bli oundvikligt.” (63–77)

[26] Profeten Muhammad kan inte av en slump ha fått kännedom om denna djupa vetenskapliga verklighet. Denna vers talar, liksom så många andra, om en allvetande källa. Detta nämns också i 21:30 och 24:45.
[27] **Varför uppkallar Koranen en sura efter stjärnbilderna?**

26. Poeterna (Al-Shuʿarāʾ)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ṭā Sīn Mīm. Detta är den klara Skriftens tecken. (1–2)

Kanske kommer du, Profet, att förtära dig själv av sorg över att de inte vill tro. Om Vi ville kunde Vi sända ned över dem ett tecken från himlen, inför vilket deras nackar skulle förbli böjda i underkastelse. Men ingen ny påminnelse kommer till dem från den Nåderike utan att de vänder sig bort från den. De har förkastat den, och därför skall underrättelsen om det som de brukade håna helt visst nå dem. Ser de inte på jorden – hur mycket av varje ädelt slag Vi har låtit växa på den? I detta ligger helt visst ett tecken, men de flesta av dem ville inte tro. Och din Herre är helt visst den Allsmäktige, den Barmhärtige. (3–9)

När din Herre kallade på Moses: ”Gå till det orättfärdiga folket, Faraos folk. Vill de inte vara medvetna om Gud?” Han sade: ”Herre, jag fruktar att de skall förkasta mig, och mitt bröst skall snöras samman och min tunga skall inte röra sig fritt; sänd därför efter Aron. Och de har ett brott att lägga mig till last, och därför fruktar jag att de skall döda mig.” Han sade: ”Ingalunda! Gå, ni båda, med Våra tecken; Vi är med er och lyssnar. Gå till Farao och säg: Vi är sändebud från alla världarnas Herre – låt Israels barn dra bort med oss.” (10–17)

Farao sade: ”Fostrade vi dig inte hos oss som barn, och stannade du inte hos oss under år av ditt liv? Och sedan gjorde du den gärning som du gjorde – du är en av de otacksamma.” Han sade: ”Jag gjorde den då, när jag var en av dem som hade gått vilse. Därför flydde jag från er när jag fruktade er; sedan skänkte min Herre mig omdöme och gjorde mig till ett av sändebuden. Och är detta en ynnest som du håller fram mot mig – att du har gjort Israels barn till slavar?” (18–22)

Farao sade: ”Och vad är alla världarnas Herre?” Han sade: ”Himlarnas och jordens Herre och Herre över allt som finns mellan dem, om ni bara ville vara förvissade.” Han sade till dem som stod omkring honom: ”Hör ni inte?” Han sade: ”Er Herre och era förfäders Herre från fordom.” Han sade: ”Detta ert sändebud som har sänts till er är helt visst vansinnigt.” Han sade: ”Österns och västerns Herre och Herre över allt som finns mellan dem, om ni bara ville förstå.” Han sade: ”Om du tar någon annan gud än mig skall jag helt visst göra dig till en av de fängslade.” Han sade: ”Även om jag kommer till dig med något som är uppenbart att se?” Han sade: ”Kom då med det, om du talar sanning.” Då kastade han sin stav, och i samma stund var den en orm, uppenbar att se; och han drog fram sin hand, och i samma stund var den vit för dem som såg på. Han sade till stormännen omkring sig: ”Detta är helt visst en skicklig trollkarl, som vill driva er ut ur ert land med sin trolldom. Vad råder ni då till?” De sade: ”Låt honom och hans broder vänta en tid, och sänd uppbådare till städerna för att föra till dig varje skicklig trollkarl.” Så samlades trollkarlarna vid den fastställda tiden på en kungjord dag, och man sade till folket: ”Vill ni samlas, så att vi kan följa trollkarlarna, om det är de som vinner?” (23–40)

När trollkarlarna kom sade de till Farao: ”Får vi en lön om det är vi som vinner?” Han sade: ”Ja, och ni skall då höra till dem som står mig nära.” Moses sade till dem: ”Kasta det som ni har att kasta.” Då kastade de sina rep och sina stavar och sade: ”Vid Faraos makt, det är vi som skall vinna.” Sedan kastade Moses sin stav, och i samma stund slukade den det som de hade förfalskat. Och trollkarlarna föll ned, böjda i tillbedjan. De sade: ”Vi tror på alla världarnas Herre, Moses’ och Arons Herre.” Han sade: ”Ni har trott på honom innan jag gav

er lov! Han måste vara er mästare, som har lärt er trolldom – men ni skall snart få veta. Jag skall hugga av era händer och era fötter på motsatta sidor, och jag skall korsfästa er alla." De sade: "Det gör ingen skada: till vår Herre skall vi återvända. Vi hoppas att vår Herre skall förlåta oss våra synder, eftersom vi var de första av de troende." (41–51)

Sedan ingav Vi Moses: "Bryt upp om natten med Mina tjänare, ty ni kommer att bli förföljda." Och Farao sände uppbådare till städerna: "Dessa är bara en liten skara, och de har väckt vårt raseri, men vi är en här, alla på vår vakt." Så förde Vi dem ut ur trädgårdar och källor, och skatter och en ädel boning – så var det; och Vi gav dem i arv åt Israels barn. De förföljde dem vid soluppgången, och när de två härarna kom inom synhåll för varandra sade Moses' följeslagare: "Vi är helt visst upphunna!" Han sade: "Ingalunda! Min Herre är med mig; Han skall vägleda mig." Sedan ingav Vi Moses: "Slå på havet med din stav." Och det delade sig, och varje del var som ett väldigt berg. Och Vi förde de andra nära den platsen, och Vi räddade Moses och alla som var med honom; sedan dränkte Vi de andra. I detta ligger helt visst ett tecken, men de flesta av dem ville inte tro. Och din Herre är helt visst den Allsmäktige, den Barmhärtige. (52–68)

Läs upp för dem berättelsen om Abraham, när han sade till sin fader och sitt folk: "Vad tillber ni?" De sade: "Vi tillber avgudar, och vi förblir dem hängivna." Han sade: "Hör de er när ni ropar, eller gagnar de er eller skadar er?" De sade: "Nej, men vi fann våra fäder göra detsamma." Han sade: "Har ni sett vad det är som ni har tillbett, ni och era fäder från fordom? De är fiender till mig – alla utom alla världarnas Herre, som har skapat mig, och det är Han som vägleder mig; som ger mig mat och dryck; och när jag är sjuk är det Han som botar mig; som skall låta mig dö och sedan ge mig liv; och som, hoppas jag, skall förlåta mig mina fel på Domens dag. Herre, skänk mig omdöme och förena mig med de rättfärdiga; ge mig ett gott namn bland senare släkten; gör mig till en av arvingarna till lycksalighetens lustgård; förlåt min fader, ty han är en av dem som har gått vilse; och låt mig inte drabbas av vanära den Dag då de uppväcks, den Dag då varken ägodelar eller söner skall vara till någon nytta, utom för den som kommer till Gud med ett sunt hjärta." (69–89)

Lustgården skall föras nära dem som är medvetna om Gud, och den Flammande elden skall föras fram i åsyn av dem som gick vilse, och de skall tillfrågas: "Var är de som ni brukade tillbe vid sidan av Gud? Kan de hjälpa er eller hjälpa sig själva?" Sedan skall de kastas huvudstupa in i den, de och de som gick vilse, och Iblīs' härar, alla tillsammans. Där skall de säga, medan de tvistar med varandra: "Vid Gud, vi var i uppenbar villfarelse när vi höll er för jämlikar med alla världarnas Herre. Det var bara syndarna som ledde oss vilse, och nu har vi ingen som lägger sig ut för oss, och ingen tillgiven vän. Om vi ändå kunde få en möjlighet till, då skulle vi höra till de troende!" I detta ligger helt visst ett tecken, men de flesta av dem ville inte tro. Och din Herre är helt visst den Allsmäktige, den Barmhärtige. (90–104)

Noas folk förkastade sändebuden, när deras broder Noa sade till dem: "Vill ni inte vara medvetna om Gud? Jag är ett pålitligt sändebud till er; var därför medvetna om Gud och lyd mig. Jag begär ingen lön av er för det; min lön finns enbart hos alla världarnas Herre. Var därför medvetna om Gud och lyd mig." De sade: "Skall vi tro på dig, när det är de lägsta bland människorna som följer dig?" Han sade: "Vad vet jag om vad de brukade göra? Deras räkenskap är enbart hos min Herre, om ni bara kunde inse det. Jag tänker inte driva bort de troende; jag är bara en tydlig varnare." De sade: "Noa, om du inte upphör kommer du helt visst att bli stenad." Han sade: "Herre, mitt folk har förkastat mig; döm därför avgörande mellan mig och dem, och rädda mig och de troende som är med mig." Så räddade Vi honom och dem som var med honom i det lastade

skeppet, och därefter dränkte Vi de övriga. I detta ligger helt visst ett tecken, men de flesta av dem ville inte tro. Och din Herre är helt visst den Allsmäktige, den Barmhärtige. (105–122)

ʿĀds folk förkastade sändebuden, när deras broder Hūd sade till dem: ”Vill ni inte vara medvetna om Gud? Jag är ett pålitligt sändebud till er, så var medvetna om Gud och lyd mig. Jag begär ingen lön av er för detta; min lön finns endast hos alla världarnas Herre. Bygger ni ett minnesmärke på varje höjd för att roa er, och reser ni fästen som om ni skulle leva till evig tid? Och när ni griper till, griper ni då till som tyranner? Var därför medvetna om Gud och lyd mig. Var medvetna om Honom som har bistått er med allt det ni känner till: Han har bistått er med boskap och söner, och trädgårdar och källor. Jag fruktar för er straffet på en väldig Dag.” De sade: ”Det är oss likgiltigt om du predikar eller inte hör till predikanterna. Detta är ingenting annat än forna släktens sed, och vi kommer inte att straffas.” Så förkastade de honom, och Vi förintade dem. I detta ligger helt visst ett tecken, men de flesta av dem ville inte tro. Och din Herre är helt visst den Allsmäktige, den Barmhärtige. (123–140)

Thamūds folk förkastade sändebuden, när deras broder Ṣāliḥ sade till dem: ”Vill ni inte vara medvetna om Gud? Jag är ett pålitligt sändebud till er, så var medvetna om Gud och lyd mig. Jag begär ingen lön av er för detta; min lön finns endast hos alla världarnas Herre. Skall ni lämnas i trygghet med det som ni har här – bland trädgårdar och källor, och sädesfält, och palmer med späda blomkolvar? Och ni hugger ut hus ur bergen med stor skicklighet. Var därför medvetna om Gud och lyd mig, och lyd inte deras bud som går över alla gränser, som sprider fördärv på jorden och inte ställer något till rätta.” De sade: ”Du är bara en av de förhäxade. Du är ingenting annat än en människa som vi. Kom då med ett tecken, om du talar sanning.” Han sade: ”Här är en kamelhona: hon har sin andel av vattnet och ni har er andel av vattnet, var och en på en bestämd dag. Rör henne inte med något ont, annars kommer straffet på en väldig Dag att drabba er.” Men de skar av hennes hassenor och blev sedan fyllda av ånger, ty straffet drabbade dem. I detta ligger helt visst ett tecken, men de flesta av dem ville inte tro. Och din Herre är helt visst den Allsmäktige, den Barmhärtige. (141–159)

Lots folk förkastade sändebuden, när deras broder Lot sade till dem: ”Vill ni inte vara medvetna om Gud? Jag är ett pålitligt sändebud till er, så var medvetna om Gud och lyd mig. Jag begär ingen lön av er för detta; min lön finns endast hos alla världarnas Herre. Närmar ni er, av alla varelser i världen, män, och lämnar ni de hustrur som er Herre har skapat åt er? Nej – ni är ett folk som överskrider gränserna.” De sade: ”Lot, om du inte upphör kommer du helt visst att drivas bort.” Han sade: ”Jag är en av dem som avskyr det ni gör. Herre, rädda mig och min familj från det som de gör.” Så räddade Vi honom och hans familj, dem alla, utom en gammal kvinna som blev kvar. Sedan förintade Vi de övriga, och Vi lät ett regn falla över dem – och hur eländigt var inte regnet över dem som hade blivit varnade! I detta ligger helt visst ett tecken, men de flesta av dem ville inte tro. Och din Herre är helt visst den Allsmäktige, den Barmhärtige. (160–175)

Snårskogens folk förkastade sändebuden, när Shuʿayb sade till dem: ”Vill ni inte vara medvetna om Gud? Jag är ett pålitligt sändebud till er, så var medvetna om Gud och lyd mig. Jag begär ingen lön av er för detta; min lön finns endast hos alla världarnas Herre. Ge fullt mått och var inte bland dem som vållar andra förlust; väg med ärlig våg; bedra inte människor på det som är deras, och dra inte omkring i landet och sprid fördärv. Var medvetna om Honom som har skapat er och de forna släktena.” De sade: ”Du är bara en av de förhäxade. Du är ingenting annat än en människa som vi, och vi tror att du är en av lögnarna. Låt då ett stycke av himlen falla ned över oss, om du talar sanning.” Han sade: ”Min Herre vet bäst vad ni gör.” Så förkastade de honom, och straffet på Skuggans dag drabbade dem; det var straffet på en väldig Dag. I detta ligger helt visst ett

tecken, men de flesta av dem ville inte tro. Och din Herre är helt visst den Allsmäktige, den Barmhärtige. (176–191)

I sanning, detta har sänts ned av alla världarnas Herre: den Pålitlige Anden har fört ned det till ditt hjärta, Profet, så att du skulle bli en av varnarna, på klart arabiskt språk. Och i sanning, det finns i forna folks skrifter. Är det inte ett tecken för dem att de lärda bland Israels barn känner till det? Om Vi hade sänt ned det till en som inte var arab, och han hade läst upp det för dem, skulle de inte ha trott på det. Så har Vi låtit det tränga in i syndarnas hjärtan: de kommer inte att tro på det förrän de ser det plågsamma straffet, och det kommer att drabba dem plötsligt, när de inte anar det, och de kommer att säga: ”Skall vi få uppskov?” Vill de då påskynda Vårt straff? Har du betänkt – om Vi låter dem njuta av livet i åratal, och det som de har blivit lovade sedan kommer över dem, vad gagnar dem då allt det som de fick njuta av? Vi har aldrig förintat en stad utan att den har haft varnare, som en påminnelse; och Vi är aldrig orättvisa. (192–209)

Det var inte satanerna som förde ned det: det anstår dem inte, och de förmår det inte heller. De är förvisade långt bort från att höra det. Anropa därför ingen annan gud vid sidan av Gud, annars kommer du att vara bland dem som straffas. Och varna dina närmaste släktingar, och sänk din vinge över de troende som följer dig. Och om de inte lyder dig, säg: ”Jag är fri från ansvar för det ni gör.” Och sätt din lit till den Allsmäktige, den Barmhärtige, som ser dig när du står i bön och dina rörelser bland dem som faller ned i tillbedjan. Han är den Allhörande, den Allvetande. Skall jag säga er över vilka satanerna stiger ned? De stiger ned över varje lögnaktig syndare: de för vidare vad de har hört, och de flesta av dem är lögnare. Och vad poeterna beträffar är det de som går vilse som följer dem. Ser du inte att de irrar omkring i varje dal, och att de säger det som de inte gör? Undantagna är de som tror och gör goda gärningar och ofta minns Gud och som försvarar sig efter det att orätt har begåtts mot dem. Och de som gör orätt skall snart få veta vilken omstörtning de skall störtas i. (210–227)

27. Myrorna (Al-Naml)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ṭā Sīn. Detta är Koranens tecken, en klar Skrifts, en vägledning och ett glatt budskap för de troende, som förrättar bönen och ger den föreskrivna allmosan och som är förvissade om det kommande livet. Vad dem beträffar som inte tror på det kommande livet har Vi låtit deras gärningar te sig sköna för dem, och så irrar de omkring i blindo. Det är de som skall få det värsta straffet, och i det kommande livet skall de vara de största förlorarna. Och i sanning, du, Profet, tar emot Koranen från En som är allvis, allvetande. (1–6)

Moses sade till sin familj: ”Jag har sett en eld. Jag skall komma till er med underrättelser från den, eller komma till er med en brinnande brand, så att ni kan värma er.” När han kom fram till den ropade en röst: ”Välsignad är den som är i elden och den som är omkring den! Och stor är Gud i Sin härlighet, alla världarnas Herre! Moses, det är Jag, Gud, den Allsmäktige, den Allvise. Kasta din stav.” Men när han såg den slingra sig som en orm vände han om och flydde och såg sig inte tillbaka. ”Moses, var inte rädd: sändebuden fruktar inte i Min närhet, utom den som har gjort orätt och sedan har ersatt det onda med gott – ty Jag är ständigt förlåtande, barmhärtig. Stick in din hand innanför din mantel: den skall komma fram vit, utan skada – ett av nio tecken för Farao och hans folk. De är ett folk som är hemfallet åt trots.” (7–12)

Men när Våra tecken kom till dem i all sin klarhet sade de: ”Detta är uppenbar trolldom.” Och de förkastade dem, fastän de i sina själar var övertygade om dem, av orättfärdighet och högmod. Se då hur det gick för fördärvsstiftarna till sist. (13–14)

Vi gav David och Salomo kunskap, och de sade: ”Lov och pris vare Gud, som har gynnat oss framför många av Sina troende tjänare.” Salomo efterträdde David, och han sade: ”Människor! Vi har fått lära oss fåglarnas tal, och vi har fått del av allting. Detta är helt visst en uppenbar ynnest.” Salomos härar av djinner, människor och fåglar ställdes upp inför honom och hölls i ordnade led, till dess, när de kom till Myrornas dal, en myra sade: ”Myror! Gå in i era boningar, annars krossar Salomo och hans härar er utan att veta om det.” Han log och skrattade åt hennes ord och sade: ”Herre, ingiv mig att vara tacksam för den ynnest som Du har visat mig och mina föräldrar, och att göra goda gärningar som behagar Dig, och för mig genom Din barmhärtighet in bland Dina rättfärdiga tjänare.” (15–19)

Salomo mönstrade fåglarna och sade: ”Varför ser jag inte härfågeln? Eller hör han till de frånvarande? Jag skall helt visst straffa honom strängt, eller slakta honom, om han inte kommer till mig med ett klart skäl.” Men härfågeln dröjde inte länge borta. Han kom och sade: ”Jag har fått reda på något som du inte vet. Jag har kommit till dig från Saba med säkra underrättelser. Jag fann en kvinna som härskar över dem, som har fått del av allting och som har en väldig tron. Jag fann henne och hennes folk falla ned inför solen i stället för inför Gud. Satan har låtit deras gärningar te sig sköna för dem och spärrat vägen för dem, och därför är de inte vägledda – så att de inte faller ned inför Gud, som för fram det som är dolt i himlarna och på jorden och som vet vad ni håller hemligt och vad ni visar öppet. Gud – det finns ingen gud utom Han, Herren till den Väldiga tronen.” Salomo sade: ”Vi skall se om du har talat sanning eller är en av lögnarna. Bege dig i väg med detta mitt brev och överlämna det till dem; dra dig sedan undan från dem och se vilket svar de ger.” (20–28)

Drottningen sade: ”Stormän! Ett ädelt brev har överlämnats till mig. Det är från Salomo, och det lyder: I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Upphöj er inte mot mig, utan kom till mig som människor som har överlämnat sig åt Gud.” Hon sade: ”Stormän! Ge mig råd i denna min sak: jag avgör ingen sak förrän ni är närvarande hos mig.” De sade: ”Vi är ett folk med styrka och stor duglighet i krig, men befälet är ditt; överväg därför vad du vill befalla.” Hon sade: ”När kungar tågar in i en stad ödelägger de den och gör de mäktigaste bland dess invånare till de mest förnedrade. Så går de till väga. Jag skall sända dem en gåva och se vad sändebuden för med sig tillbaka.” (29–35)

När hennes sändebud kom till Salomo sade han: ”Vill ni öka min rikedom? Det som Gud har gett mig är bättre än det som Han har gett er. Nej – det är ni som gläder er över er gåva. Vänd tillbaka till dem: vi skall helt visst komma över dem med härar som de inte kan stå emot, och vi skall driva ut dem därifrån, förnedrade och förödmjukade.” Han sade: ”Stormän! Vem av er kan föra hennes tron till mig innan de kommer till mig som människor som har överlämnat sig åt Gud?” En mäktig bland djinnerna sade: ”Jag skall föra den till dig innan du reser dig från din plats; jag har styrka nog till det, och jag är pålitlig.” En som hade kunskap om Skriften sade: ”Jag skall föra den till dig innan din blick har vänt åter till dig.” Och när han såg den stå framför sig sade han: ”Detta är av min Herres nåd, för att pröva mig om jag är tacksam eller otacksam. Den som är tacksam är tacksam endast till sitt eget bästa, och den som är otacksam – min Herre är Sig själv nog, frikostig.” Han sade: ”Gör hennes tron oigenkännlig för henne; vi skall se om hon är vägledd eller är en av dem som inte är vägledda.” När hon så kom, tillfrågades hon: ”Är din tron lik denna?” Hon sade: ”Det är som om det vore just den.” Salomo sade: ”Vi fick kunskap före henne, och vi har överlämnat oss åt Gud.” Men det som hon hade tillbett vid sidan av Gud hade hållit henne tillbaka, ty hon kom från ett folk som förnekade sanningen. Man sade till henne: ”Stig in i palatset.” När hon såg det tog hon det för en vattendamm och blottade sina ben. Han sade: ”Det är ett palats belagt med slätt glas.” Hon sade: ”Herre, jag har gjort orätt mot mig själv; jag överlämnar mig, tillsammans med Salomo, åt Gud, alla världarnas Herre.” (36–44)

Till Thamūd sände Vi deras broder Ṣāliḥ: ”Tillbe Gud!” Och genast var de två läger som tvistade med varandra. Han sade: ”Mitt folk, varför vill ni påskynda det onda före det goda? Varför ber ni inte Gud om förlåtelse, så att ni får röna barmhärtighet?” De sade: ”Vi ser ett ont omen i dig och dem som är med dig.” Han sade: ”Ert omen är hos Gud. Nej – ni är ett folk som sätts på prov.” I staden fanns nio män som spred fördärv på jorden och inte ställde något till rätta. De sade: ”Svär inför varandra vid Gud att vi skall överfalla honom och hans familj om natten, och sedan skall vi säga till hans närmaste anförvant: Vi bevittnade inte hans familjs undergång, och vi talar sanning.” De smidde en ränk, och Vi smidde en ränk, utan att de anade det. Se då hur det gick med deras ränk till sist: Vi förintade dem och deras folk, alla tillsammans. Där står deras hus, fallna i ruiner på grund av den orätt som de begick. I detta ligger helt visst ett tecken för människor som vet. Och Vi räddade dem som trodde och var medvetna om Gud. (45–53)

Och Lot, när han sade till sitt folk: ”Begår ni denna skamliga gärning med öppna ögon? Närmar ni er män med begär i stället för kvinnor? Nej – ni är ett folk som handlar i okunnighet.” Det enda svar hans folk gav var att säga: ”Driv ut Lots hus ur er stad: de är människor som håller sig rena!” Så räddade Vi honom och hans familj, utom hans hustru: Vi bestämde att hon skulle höra till dem som blev kvar. Och Vi lät ett regn falla över dem – och hur eländigt var inte regnet över dem som hade blivit varnade! (54–58)

Säg, Profet: ”Lov och pris vare Gud, och fred över de tjänare som Han har utvalt.” Är Gud bättre, eller det som de sätter vid Hans sida? Vem är det som har skapat himlarna och jorden och som sänder ned vatten åt

er från skyn, varmed Vi låter trädgårdar fulla av skönhet växa upp, vilkas träd ni aldrig hade kunnat få att växa? Finns det en gud vid sidan av Gud? Nej – de är ett folk som viker av från sanningen. Vem är det som har gjort jorden till en stadig boplats och låtit floder rinna fram i den, och ställt fasta berg på den och satt en skiljemur mellan de två haven? Finns det en gud vid sidan av Gud? Nej – de flesta av dem vet inte. Vem är det som bönhör den nödställde när han anropar Honom, och som tar bort det onda och gör er till efterträdare på jorden? Finns det en gud vid sidan av Gud? Hur litet ni tänker efter! Vem är det som leder er i mörkret över land och hav, och som sänder vindarna som förebud om Sin barmhärtighet? Finns det en gud vid sidan av Gud? Upphöjd är Gud högt över det som de sätter vid Hans sida. Vem är det som låter skapelsen ta sin början och sedan upprepar den, och som försörjer er från himlen och jorden? Finns det en gud vid sidan av Gud? Säg: ”Kom med ert bevis, om ni talar sanning.” (59–64)

Säg: ”Ingen i himlarna eller på jorden känner det fördolda utom Gud; och de anar inte heller när de skall uppväckas.” Nej – deras kunskap når inte fram till det kommande livet; nej – de tvivlar på det; nej – de är blinda för det. De som förnekar sanningen säger: ”När vi och våra fäder har blivit stoft, skall vi då verkligen föras fram? Detta har vi blivit lovade förut, vi och våra fäder: detta är ingenting annat än forna släktens sagor.” Säg: ”Färdas genom landet och se hur det gick för syndarna till sist.” Och sörj inte över dem, och låt dig inte oroas av de ränker som de smider. Och de säger: ”När skall detta löfte gå i uppfyllelse, om ni talar sanning?” Säg: ”Det kan hända att en del av det som ni vill påskynda är tätt bakom er.” Och i sanning, din Herre är full av nåd mot människorna, men de flesta av dem är inte tacksamma. Och i sanning, din Herre vet vad deras bröst döljer och vad de visar öppet. Det finns ingenting dolt i himlen eller på jorden som inte står i en klar Skrift. (65–75)

I sanning, denna Koran berättar för Israels barn det mesta av det som de är oense om. Och i sanning, den är en vägledning och en barmhärtighet för de troende. I sanning, din Herre skall döma mellan dem genom Sitt beslut; Han är den Allsmäktige, den Allvetande. Sätt därför din lit till Gud: du står på den uppenbara sanningens grund. Du kan inte få de döda att höra, och inte heller få de döva att höra kallelsen när de vänder ryggen till och går sin väg; och du kan inte leda de blinda ut ur deras villfarelse. Du kan inte få några andra att höra än dem som tror på Våra tecken och som därför har överlämnat sig. Och när ordet förfaller mot dem skall Vi låta en varelse stiga fram åt dem ur jorden, som skall tala till dem: människorna hade ingen visshet om Våra tecken. Och den Dag då Vi ur varje samfund samlar en skara av dem som förnekade Våra tecken, och de hålls i led – till dess, när de kommer, Han säger: ”Förnekade ni Mina tecken utan att ha omfattat dem med kunskap? Eller vad var det ni gjorde?” Och ordet skall förfalla mot dem på grund av den orätt som de begick, och de skall inte tala. (76–85)

Såg de inte att Vi har gjort natten för att de skall vila i den, och dagen till att skänka syn? I detta ligger helt visst tecken för människor som tror. Den Dag då det blåses i Basunen skall alla som är i himlarna och alla som är på jorden slås av skräck, utom de som Gud vill; och alla skall komma till Honom i ödmjukhet. Och du skall se bergen, som du tror är så fasta, dra förbi så som molnen drar förbi: ett verk av Gud, som har fullkomnat allting. Han är väl underrättad om vad ni gör. Den som kommer med en god gärning skall få något som är bättre än den, och de skall vara trygga för den Dagens skräck. Och den som kommer med en ond gärning – de skall slungas med ansiktet före i Elden: ”Får ni lön för något annat än det som ni brukade göra?” ”Jag har bara blivit befalld att tillbe Herren till denna stad, som Han har gjort helig och som allting tillhör; och jag har blivit befalld att vara en av dem som överlämnar sig åt Gud, och att läsa upp Koranen.” Den som låter sig vägledas är alltså vägledd endast till sitt eget bästa; och till den som går vilse, säg: ”Jag är

bara en av varnarna.” Och säg: ”Lov och pris vare Gud. Han skall visa er Sina tecken, och ni skall känna igen dem. Din Herre är inte ovetande om vad ni gör.” (86–93)

28. Berättelsen (Al-Qaṣaṣ)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ṭā Sīn Mīm. Detta är den klara Skriftens tecken. Vi läser upp för dig, Profet, något av berättelsen om Moses och Farao, i sanning, för människor som tror. Farao upphöjde sig i landet och delade dess folk i läger; han förtryckte en grupp bland dem, slaktade deras söner och skonade deras kvinnor. Han var en av fördärvsstiftarna. Och Vi ville visa ynnest mot dem som var förtryckta i landet, och göra dem till ledare, och göra dem till arvtagarna, och ge dem fast fot i landet, och låta Farao och Hāmān och deras härar genom dem få se just det som de fruktade. (1–6)

Vi ingav Moses' moder: ”Amma honom; sedan, när du fruktar för honom, lägg honom i floden, och frukta inte och sörj inte: Vi skall ge honom tillbaka till dig och göra honom till ett av sändebuden.” Sedan tog Faraos hus upp honom, för att han skulle bli en fiende och en sorg för dem. I sanning, Farao och Hāmān och deras härar hade orätt. Faraos hustru sade: ”En glädje för mina ögon och för dina! Döda honom inte; kanske blir han oss till nytta, eller så kan vi ta honom till son.” Och de anade ingenting. Hjärtat hos Moses' moder blev tomt på allt annat; hon hade så när röjt honom, om Vi inte hade styrkt hennes hjärta, för att hon skulle vara en av de troende. Hon sade till hans syster: ”Följ efter honom.” Så iakttog hon honom på avstånd, utan att de anade något. Och Vi hade från början låtit honom vägra ammorna, och då sade hon: ”Skall jag visa er till ett hus som kan fostra honom åt er och ta väl hand om honom?” Så gav Vi honom tillbaka till hans moder, för att hennes öga skulle få tröst och hon inte skulle sörja, och för att hon skulle veta att Guds löfte är sant; men de flesta av dem vet inte. (7–13)

När han nådde sin fulla styrka och mognad gav Vi honom omdöme och kunskap: så lönar Vi dem som gör gott. Han gick in i staden vid en tid då dess invånare inte gav akt, och där fann han två män som slogs, den ene av hans eget folk och den andre av hans fiender. Han som var av hans folk ropade på hans hjälp mot honom som var av hans fiender, och Moses slog till honom med knytnäven och gjorde slut på honom. Han sade: ”Detta är Satans verk; han är en uppenbar fiende som leder vilse.” Han sade: ”Herre, jag har gjort orätt mot mig själv, så förlåt mig”, och Han förlät honom: Han är den Ständigt Förlåtande, den Barmhärtige. Han sade: ”Herre, eftersom Du har visat mig ynnest skall jag aldrig stödja syndarna.” (14–17)

Nästa morgon var han i staden, rädd och vaksam, då mannen som hade sökt hans hjälp dagen innan åter ropade på honom. Moses sade till honom: ”Du är uppenbarligen en orostiftare.” Men när han skulle till att bära hand på honom som var en fiende till dem båda, sade mannen: ”Moses, vill du döda mig så som du dödade en man i går? Du vill bara vara en tyrann i landet; du vill inte vara en av dem som ställer allt till rätta.” Och en man kom springande från stadens bortre ände och sade: ”Moses, stormännen rådslår om att döda dig, så ge dig av: jag ger dig ett uppriktigt råd.” Så lämnade han den, rädd och vaksam, och sade: ”Herre, rädda mig från det orättfärdiga folket.” (18–21)

Och när han vände sitt ansikte mot Midjan sade han: ”Det kan hända att min Herre leder mig till den rätta vägen.” När han kom till Midjans vatten fann han där en skara människor som vattnade sina hjordar, och avsides från dem fann han två kvinnor som höll tillbaka sin hjord. Han sade: ”Hur är det fatt med er två?” De sade: ”Vi kan inte vattna förrän herdarna har drivit bort sina djur, och vår fader är en mycket gammal man.” Då vattnade han deras hjord åt dem, drog sig sedan undan till skuggan och sade: ”Herre, jag är i behov av vad gott Du än sänder ned till mig.” Sedan kom en av de två till honom, gående blygt, och sade: ”Min fader

bjuder dig till sig, för att han skall löna dig för att du vattnade åt oss." Och när han kom till honom och berättade sin historia för honom sade han: "Frukta inte: du har undkommit det orättfärdiga folket." En av de två sade: "Fader, ta honom i din tjänst: den bäste du kan ta i din tjänst är den som är stark och pålitlig." Han sade: "Jag vill gifta dig med en av dessa mina två döttrar, på villkor att du tjänar mig i åtta år; och om du fullgör tio är det av din egen fria vilja. Jag vill inte vara hård mot dig; du skall, om Gud vill, finna att jag är en av de rättfärdiga." Han sade: "Det är avgjort mellan mig och dig: vilken av de två tiderna jag än fullgör, må ingen orätt ske mig. Och Gud är vittne till det vi säger." (22–28)

När Moses hade fullgjort tiden och var på resa med sin familj, lade han märke till en eld på Bergets sida. Han sade till sin familj: "Vänta här: jag har lagt märke till en eld. Kanske kan jag komma till er med underrättelser från den, eller med en brand från elden, så att ni kan värma er." När han kom fram till den ropade en röst från dalens högra sida, på den välsignade platsen, från trädet: "Moses, det är Jag, Gud, alla världarnas Herre. Kasta din stav." Men när han såg den slingra sig som en orm vände han om och flydde och såg sig inte tillbaka. "Moses, kom närmare och frukta inte: du är i trygghet. Stick in din hand innanför din mantel: den skall komma fram vit, utan skada. Och dra din arm tätt intill dig mot fruktan. Detta är två bevis från din Herre till Farao och hans stormän: de är ett folk som är hemfallet åt trots." Han sade: "Herre, jag har dödat en av dem, och jag fruktar att de skall döda mig. Min broder Aron är mer vältalig än jag, så sänd honom med mig som en hjälpare som bekräftar mina ord; jag fruktar att de skall förkasta mig." Han sade: "Vi skall stärka din arm med din broder och ge er båda myndighet, så att de inte kan nå er. Genom Våra tecken skall ni två och de som följer er bli segrarna." (29–35)

Men när Moses kom till dem med Våra klara tecken sade de: "Detta är ingenting annat än påhittad trolldom; aldrig har vi hört talas om något sådant bland våra förfäder i forna tider." Moses sade: "Min Herre vet bäst vem som har kommit med vägledning från Honom, och vem det slutliga hemmet skall tillfalla. I sanning, det skall inte gå de orättfärdiga väl." Farao sade: "Stormän! Jag känner inte till någon annan gud för er än mig. Tänd därför, Hāmān, en eld åt mig över leran och bygg mig ett högt torn, så att jag kan stiga upp till Moses' Gud – fast jag tror att han är en av lögnarna." (36–38)

Han och hans härar uppträdde högmodigt i landet, utan rätt, och trodde att de inte skulle föras åter till Oss. Då grep Vi honom och hans härar och slungade dem i havet. Se då hur det gick för de orättfärdiga till sist. Vi gjorde dem till ledare som kallar till Elden, och på Uppståndelsens dag skall de inte få någon hjälp. Vi lät en förbannelse följa dem i denna värld, och på Uppståndelsens dag skall de höra till de föraktade. Och Vi gav Moses Skriften, sedan Vi hade förintat de tidigare släktena, som klar insikt för människorna och en vägledning och en barmhärtighet, för att de skulle låta sig påminnas. (39–43)

Du, Muhammad, var inte på den västra sidan när Vi fastställde saken för Moses, och du var inte heller bland vittnena; men Vi lät släkten uppstå, och lång blev deras tid. Inte heller bodde du bland Midjans folk och läste upp Våra tecken för dem; men det är Vi som har sänt sändebud. Inte heller var du på Bergets sida när Vi ropade; men detta är en barmhärtighet från din Herre, för att du skall varna ett folk till vilket ingen varnare har kommit före dig, så att de låter sig påminnas, och för att de – om en olycka skulle drabba dem för det som deras egna händer har sänt i förväg – inte skall säga: "Vår Herre, om Du bara hade sänt oss ett sändebud skulle vi ha följt Dina tecken och varit bland de troende." Men nu när sanningen har kommit till dem från Oss säger de: "Varför har han inte fått detsamma som det Moses fick?" Förnekade de inte förut det som Moses fick? De säger: "Två trolldomsverk som stöder varandra", och de säger: "Vi förnekar dem båda." Säg: "Kom då med en Skrift från Gud som ger bättre vägledning än dessa två, så skall jag följa den, om ni talar

sanning." Och om de inte svarar dig, så vet att de bara följer sina egna begär; och vem är mer vilsegången än den som följer sitt eget begär utan vägledning från Gud? I sanning, Gud vägleder inte det orättfärdiga folket. (44–50)

Vi har låtit Ordet nå fram till dem, för att de skall låta sig påminnas. De som Vi gav Skriften före den tror på den, och när den läses upp för dem säger de: "Vi tror på den: den är sanningen från vår Herre. Redan före den hade vi överlämnat oss åt Gud." Dessa skall få sin lön dubbelt, därför att de höll ut i tålamod och driver bort det onda med det goda och ger av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning; och när de hör tomt prat vänder de sig bort från det och säger: "Vi har våra gärningar och ni har era gärningar. Fred vare med er: vi söker inte de okunniga." (51–55)

Du, Profet, kan inte vägleda den du håller av; men Gud vägleder den Han vill, och Han vet bäst vilka som är vägledda. De säger: "Om vi följer vägledningen tillsammans med dig kommer vi att ryckas bort från vårt land." Har Vi inte upprättat en trygg fristad åt dem, dit frukter av alla slag förs, som försörjning från Oss? Men de flesta av dem vet inte. Hur många städer har Vi inte förintat som yvdes över sitt levebröd! Där står deras boningar, obebodda efter dem så när som på ett fåtal; och det är Vi som är arvtagarna. Din Herre skulle aldrig förinta städer förrän Han i deras moderstad hade låtit ett sändebud framträda som läste upp Våra tecken för dem; och Vi skulle inte heller förinta städer om inte deras invånare var orättfärdiga. Vad ni än har fått är bara en njutning i livet i denna värld och dess prydnad; men det som finns hos Gud är bättre och mer bestående. Vill ni då inte förstå? (56–60)

Kan den som Vi har gett ett härligt löfte, som han skall få se uppfyllt, vara lik den som Vi har gett njutningen av detta jordiska liv, och som på Uppståndelsens dag skall vara bland dem som förs fram till dom? Den Dag då Han ropar till dem och säger: "Var är de medgudar som ni brukade påstå fanns?", skall de mot vilka ordet har förfallit säga: "Vår Herre, detta är de som vi ledde vilse; vi ledde dem vilse så som vi själva var vilse. Vi tar avstånd från dem inför Dig: det var inte oss de tillbad." Det skall sägas: "Anropa era medgudar!" Och de skall anropa dem, men de skall inte svara dem; och de skall se straffet – om de bara hade låtit sig vägledas! Den Dag då Han ropar till dem och säger: "Vilket svar gav ni sändebuden?", skall alla underrättelser förmörkas för dem den Dagen, och de skall inte ens fråga varandra. Men den som ångrar sig och tror och gör goda gärningar, han kan komma att höra till dem som får framgång. Din Herre skapar vad Han vill, och väljer: valet är inte deras. Stor är Gud i Sin härlighet, högt upphöjd över det som de sätter vid Hans sida! Och din Herre vet vad deras bröst döljer och vad de visar öppet. Han är Gud: det finns ingen gud utom Han. Honom tillkommer lov och pris i denna värld och i det kommande livet; domen är Hans, och till Honom skall ni föras åter. (61–70)

Säg, Profet: "Har ni betänkt: om Gud lät natten vara oavbrutet över er till Uppståndelsens dag, vilken gud utom Gud skulle kunna ge er ljus? Vill ni då inte lyssna?" Säg: "Har ni betänkt: om Gud lät dagen vara oavbrutet över er till Uppståndelsens dag, vilken gud utom Gud skulle kunna ge er en natt att vila i? Vill ni då inte se?" Det är av Sin barmhärtighet som Han har gjort natten och dagen åt er, för att ni skall vila under den ena och söka av Hans nåd under den andra, och för att ni skall vara tacksamma. Den Dag då Han ropar till dem och säger: "Var är de medgudar som ni brukade påstå fanns?", skall Vi ur varje samfund dra fram ett vittne och säga: "Kom med ert bevis", och då skall de få veta att sanningen tillhör Gud, och allt det som de brukade hitta på skall överge dem. (71–75)

Qārūn var en av Moses' folk, men han förtryckte dem. Vi hade gett honom sådana skatter att nycklarna till dem skulle ha tyngt ned en skara starka män. Hans folk sade till honom: "Yvs inte: Gud älskar inte dem som

yvs. Sök, med det som Gud har gett dig, det kommande livets hem; men glöm inte din andel av denna värld. Gör gott, så som Gud har gjort gott mot dig, och sök inte fördärv på jorden: Gud älskar inte fördärvsstiftarna." Han sade: "Jag har fått det enbart på grund av kunskap som jag besitter." Visste han inte att Gud före honom hade förintat släkten som var starkare än han och hade samlat mer? Men syndarna skall inte tillfrågas om sina synder. Så gick han ut inför sitt folk i all sin ståt. De som åtrådde livet i denna värld sade: "Om vi bara hade något sådant som det Qārūn har fått! Han är sannerligen en man med stor lycka." Men de som hade fått kunskap sade: "Ve er! Guds lön är bättre för den som tror och gör goda gärningar – och ingen uppnår den utom de ståndaktiga." Sedan lät Vi jorden uppsluka honom och hans boning. Han hade ingen skara som kunde hjälpa honom mot Gud, och han var inte heller en av dem som kunde hjälpa sig själva. Och de som bara dagen innan hade längtat efter att vara i hans ställe började säga: "Å! Det är Gud som ger riklig försörjning åt den av Sina tjänare som Han vill, och mäter ut den. Hade Gud inte varit nådig mot oss skulle Han ha låtit jorden uppsluka oss också. Å! De som förnekar sanningen får ingen framgång." (76–82)

Detta det kommande livets hem ger Vi åt dem som inte söker upphöja sig på jorden eller sprida fördärv. Och den slutliga utgången tillhör dem som är medvetna om Gud. Den som kommer med en god gärning skall få något som är bättre än den; och den som kommer med en ond gärning – de som gör onda gärningar skall få lön endast efter vad de gjorde. Han som har gjort Koranen bindande för dig skall helt visst föra dig tillbaka till en plats för återkomst. Säg: "Min Herre vet bäst vem som har kommit med vägledning, och vem som befinner sig i uppenbar villfarelse." Du väntade dig aldrig att Skriften skulle överlämnas till dig; det var endast en barmhärtighet från din Herre. Var därför aldrig ett stöd för dem som förnekar sanningen, och låt dem aldrig vända dig bort från Guds tecken sedan de har sänts ned till dig. Kalla till din Herre, och var inte en av dem som sätter medgudar vid Hans sida. Och anropa ingen annan gud vid sidan av Gud: det finns ingen gud utom Han. Allt skall förgås utom Hans Ansikte. Domen är Hans, och till Honom skall ni föras åter. (83–88)

29. Spindeln (Al-ʿAnkabūt)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Mīm. Tror människorna att de skall lämnas i fred därför att de säger: ”Vi tror”, och att de inte skall prövas? Vi prövade dem som levde före dem: Gud skall helt visst göra känt vilka som är sannfärdiga, och Han skall helt visst göra känt vilka som är lögnare. Eller tror de som gör onda gärningar att de kan komma undan Oss? Hur illa de dömer! Den som hoppas få möta Gud – Guds utsatta tid kommer helt visst; och Han är den Allhörande, den Allvetande. Den som strävar, strävar endast till sitt eget bästa: Gud är inte i behov av någon i alla världarna. Vad dem beträffar som tror och gör goda gärningar skall Vi helt visst utplåna deras onda gärningar och löna dem efter det bästa av vad de gjorde. Vi har ålagt människan att visa godhet mot sina föräldrar; men om de strävar efter att få dig att vid Min sida sätta något som du inte har någon kunskap om, lyd dem då inte. Till Mig skall ni vända åter, och Jag skall låta er veta vad ni brukade göra. Och de som tror och gör goda gärningar – dem skall Vi helt visst föra in bland de rättfärdiga. (1–9)

Bland människorna finns det de som säger: ”Vi tror på Gud”, men när de lider skada för Guds sak tar de människors förföljelse som om den vore Guds straff; men om hjälp kommer från din Herre säger de helt visst: ”Vi var med er hela tiden.” Vet inte Gud bäst vad som finns i alla varelsers bröst? Gud skall helt visst göra känt vilka som tror, och Han skall helt visst göra känt vilka som är hycklare. De som förnekar sanningen säger till dem som tror: ”Följ vår väg, så skall vi bära era synder.” Men de skall inte bära någon av deras synder: de är lögnare. De skall helt visst bära sina egna bördor, och andra bördor jämte sina bördor; och på Uppståndelsens dag skall de helt visst tillfrågas om det som de brukade hitta på. (10–13)

Vi sände Noa till hans folk, och han stannade bland dem i tusen år så när som på femtio; sedan överraskades de av Floden medan de framhärdade i sin orätt. Men Vi räddade honom och dem som var i skeppet, och Vi gjorde det till ett tecken för alla världarna. (14–15)

Och Abraham, när han sade till sitt folk: ”Tillbe Gud och var medvetna om Honom. Det är bättre för er, om ni bara visste. Ni tillber blott avgudabilder i stället för Gud, och ni hittar på en lögn. De som ni tillber i stället för Gud har ingen makt att försörja er; sök därför er försörjning hos Gud, och tillbe Honom och var Honom tacksamma: till Honom skall ni föras åter. Om ni förkastar budskapet, så har samfund före er också förkastat det; och sändebudets enda plikt är att framföra det klart.” (16–18)

Ser de inte hur Gud låter skapelsen ta sin början och sedan upprepar den? Detta är helt visst lätt för Gud. Säg: ”Färdas över jorden och se hur Han lät skapelsen ta sin början; sedan skall Gud låta den senare tillblivelsen ske. Gud har makt över allting. Han straffar den Han vill och visar barmhärtighet mot den Han vill; och till Honom skall ni föras tillbaka. Ni kan inte undkomma Honom på jorden eller i himlen, och ni har ingen beskyddare eller hjälpare utom Gud.” De som förnekar Guds tecken och mötet med Honom – de har misströstat om Min barmhärtighet, och de skall få ett plågsamt straff. (19–23)

Det enda svar hans folk gav var att säga: ”Döda honom, eller bränn honom!” Men Gud räddade honom från elden. I detta ligger helt visst tecken för människor som tror. Han sade: ”Ni har tagit er avgudabilder i stället för Gud endast av tillgivenhet för varandra i livet i denna värld; men på Uppståndelsens dag skall ni ta avstånd från varandra och förbanna varandra, och er tillflykt skall vara Elden, och ni skall inte ha några hjälpare.” Lot trodde på honom, och han sade: ”Jag utvandrar till min Herre: Han är den Allsmäktige, den

Allvise." Och Vi skänkte honom Isak och Jakob, och Vi förlade profetskapet och Skriften till hans efterkommande; Vi gav honom hans lön i denna värld, och i det kommande livet skall han vara bland de rättfärdiga. (24–27)

Och Lot, när han sade till sitt folk: "Ni begår en skamlig gärning som ingen i alla världarna någonsin har begått före er. Närmar ni er män, och skär ni av landsvägen, och begår ni det som är avskyvärt i era sammankomster?" Det enda svar hans folk gav var att säga: "Låt Guds straff komma över oss, om du talar sanning." Han sade: "Herre, hjälp mig mot det folk som sprider fördärv." När Våra sändebud kom till Abraham med det glada budskapet sade de: "Vi skall förinta folket i den staden: dess invånare är orättfärdiga." Han sade: "Men Lot är där." De sade: "Vi vet bäst vem som är där. Vi skall helt visst rädda honom och hans familj, utom hans hustru: hon skall höra till dem som blir kvar." Och när Våra sändebud kom till Lot blev han bekymrad för deras skull och kände sig maktlös att skydda dem. De sade: "Frukta inte, och sörj inte: vi skall rädda dig och din familj, utom din hustru; hon skall höra till dem som blir kvar. Vi låter ett gissel från himlen komma ned över folket i denna stad på grund av deras trots." Och Vi har lämnat kvar ett klart tecken av den för människor som förstår. (28–35)

Till Midjan sände Vi deras broder Shuʿayb. Han sade: "Mitt folk, tillbe Gud och se fram mot den Yttersta dagen, och dra inte omkring i landet och sprid fördärv." Men de förkastade honom, och då drabbades de av jordskalvet, och morgonen fann dem liggande utsträckta i sina hem. Och ʿĀd och Thamūd – det står klart för er av deras boningar. Satan lät deras gärningar te sig sköna för dem och spärrade vägen för dem, fastän de hade varit klarsynta. Och Qārūn, Farao och Hāmān: Moses kom till dem med klara tecken, men de uppträdde högmodigt i landet, och likväl kunde de inte komma undan Oss. Var och en av dem grep Vi för hans synd: mot några sände Vi en storm av stenar; några greps av dånet; några lät Vi jorden uppsluka; och några dränkte Vi. Det var inte Gud som gjorde dem orätt; det var de som gjorde orätt mot sig själva. De som tar sig andra beskyddare än Gud kan liknas vid spindeln som gör sig ett hus – och det bräckligaste av alla hus är spindelns hus, om de bara visste. Gud känner allt vad de anropar vid sidan av Honom. Han är den Allsmäktige, den Allvise. Sådana är de liknelser som Vi framställer för människorna, men endast de som har kunskap fattar dem. Gud har skapat himlarna och jorden i sanning. I detta ligger helt visst ett tecken för de troende. (36–44)

Profet! Läs upp det som har uppenbarats för dig av Skriften, och förrätta bönen: bönen håller tillbaka från skamliga gärningar och orätt. Och att minnas Gud är ännu större; och Gud vet vad ni gör. Tvista inte med Skriftens folk annat än på det bästa sättet – utom med dem bland dem som gör orätt – och säg: "Vi tror på det som har sänts ned till oss och det som sändes ned till er; vår Gud och er Gud är En, och åt Honom överlämnar vi oss." Så har Vi sänt ned Skriften till dig. De som Vi gav Skriften tror på den, och även bland dessa människor finns det några som tror på den; och ingen förnekar Våra tecken utom de som förnekar sanningen. (45–47)

Du läste aldrig upp någon skrift före den, och du skrev inte heller någon med din högra hand; annars hade de som följer falskheten haft skäl att tvivla. Nej – den är klara tecken i bröstet på dem som har fått kunskap; och ingen förnekar Våra tecken utom de orättfärdiga. De säger: "Varför har inga tecken sänts ned till honom från hans Herre?" Säg: "Tecknen finns hos Gud allena, och jag är bara en tydlig varnare." Räcker det inte för dem att Vi har sänt ned Skriften till dig, den som läses upp för dem? I detta ligger helt visst en barmhärtighet och en påminnelse för människor som tror. Säg: "Gud är nog som vittne mellan mig och er: Han känner allt

som finns i himlarna och på jorden. De som tror på falskheten och förnekar Gud – det är de som är förlorarna." (48–52)

De utmanar dig att påskynda straffet. Om inte en tid hade varit utsatt skulle straffet redan ha kommit över dem; och det kommer helt visst att drabba dem plötsligt, när de inte anar det. De utmanar dig att påskynda straffet – men helvetet skall helt visst omsluta dem som förnekar sanningen, den Dag då straffet överväldigar dem ovanifrån och underifrån deras fötter, och Han säger: "Smaka det som ni brukade göra!" (53–55)

Mina troende tjänare! Min jord är vid: tillbe därför Mig allena. Varje själ skall smaka döden; sedan skall ni föras åter till Oss. De som tror och gör goda gärningar – dem skall Vi helt visst ge bostad i lustgårdens höga boningar, genomflutna av floder, där de skall förbli till evig tid. Hur härlig är inte lönen för dem som arbetar, som är ståndaktiga och sätter sin lit till sin Herre! Hur många varelser finns det inte som inte bär sin egen försörjning med sig! Gud försörjer dem och er. Han är den Allhörande, den Allvetande. Om du frågar dem vem som har skapat himlarna och jorden och gjort solen och månen underdåniga, svarar de helt visst: "Gud." Hur kan de då låta sig vändas bort? Gud ger riklig försörjning åt den av Sina tjänare som Han vill, och mäter ut den åt honom: Gud har kunskap om allting. Om du frågar dem vem som sänder ned vatten från skyn och därmed ger liv åt jorden efter dess död, svarar de helt visst: "Gud." Säg: "Lov och pris vare Gud!" Men de flesta av dem förstår inte. (56–63)

Livet i denna värld är ingenting annat än förströelse och lek; det kommande livets hem – det är i sanning livet, om de bara visste. När de går ombord på ett skepp anropar de Gud och ägnar sin tro åt Honom allena; men så snart Han har fört dem välbehållna i land sätter de medgudar vid Hans sida, visar otacksamhet för det som Vi har gett dem och njuter en tid. Men de skall få veta. Ser de inte att Vi har upprättat en trygg fristad, medan människor rycks bort runt omkring dem? Vill de då tro på falskheten och förneka Guds ynnest? Och vem gör större orätt än den som hittar på en lögn om Gud, eller som förnekar sanningen när den kommer till honom? Finns det inte i helvetet en boning för dem som förnekar sanningen? Men de som strävar för Vår skull – dem skall Vi helt visst leda till Våra vägar. I sanning, Gud är med dem som gör gott. (64–69)

30. Bysantinerna (Al-Rūm)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Mīm. Bysantinerna har besegrats i den närmaste delen av landet; men efter sitt nederlag skall de segra inom några få år. Avgörandet tillhör Gud, förut och efteråt; och den dagen skall de troende glädja sig åt Guds hjälp. Han hjälper den Han vill; Han är den Allsmäktige, den Barmhärtige. Detta är Guds löfte: Gud bryter inte Sitt löfte, men de flesta människor vet inte. De känner bara den yttre ytan av livet i denna värld, medan de inte ger akt på det kommande livet. Har de inte tänkt efter i sitt inre? Gud har inte skapat himlarna och jorden och allt som finns mellan dem annat än i sanning och för en utsatt tid; ändå förnekar många människor att de skall möta sin Herre. (1–8)

Har de inte färdats genom landet och sett hur det gick till sist för dem som levde före dem? De var starkare än dessa, och de plöjde jorden och bebyggde den mer än dessa har bebyggt den; och deras sändebud kom till dem med uppenbara tecken. Det var inte Gud som gjorde dem orätt; det var de som gjorde orätt mot sig själva. Sedan blev slutet ont för dem som gjorde det onda, därför att de förkastade Guds tecken och brukade driva gäck med dem. Gud låter skapelsen ta sin början, sedan upprepar Han den; sedan skall ni föras åter till Honom. (9–11)

Den Dag då Stunden inträffar skall syndarna förstummas av förtvivlan, och de skall inte ha några förespråkare bland sina medgudar; och de skall ta avstånd från sina medgudar. Den Dag då Stunden inträffar – den Dagen skall de skiljas åt: de som trodde och gjorde goda gärningar skall få glädjas på en äng; men de som förnekade sanningen och förkastade Våra tecken och mötet i det kommande livet – de skall föras in i straffet. (12–16)

Prisa därför Guds härlighet när ni når kvällen och när ni stiger upp om morgonen – Honom tillkommer lov och pris i himlarna och på jorden – och på den sena eftermiddagen och när ni når middagstiden. Han låter det levande gå fram ur det döda och det döda ur det levande, och Han ger liv åt jorden efter dess död: och så skall ni föras fram. Bland Hans tecken är att Han har skapat er av stoft; och se, sedan är ni människor som sprider sig vida omkring. Och bland Hans tecken är att Han har skapat makar åt er ur er egen krets, för att ni skall finna ro hos dem, och Han har lagt kärlek och barmhärtighet mellan er. I detta ligger helt visst tecken för människor som tänker efter. Och bland Hans tecken är skapelsen av himlarna och jorden och mångfalden av era språk och era färger. I detta ligger helt visst tecken för dem som vet. Och bland Hans tecken är er sömn om natten och om dagen, och att ni söker av Hans nåd. I detta ligger helt visst tecken för människor som lyssnar. Och bland Hans tecken är att Han visar er blixten, till fruktan och till hopp, och sänder ned vatten från skyn och därmed ger liv åt jorden efter dess död. I detta ligger helt visst tecken för människor som förstår. Och bland Hans tecken är att himlen och jorden står fasta på Hans befallning. Sedan, när Han kallar er med ett enda rop ur jorden, se, då skall ni komma fram. Honom tillhör alla som är i himlarna och på jorden: alla är Honom lydiga. Det är Han som låter skapelsen ta sin början och sedan upprepar den – och det är ännu lättare för Honom. Hans är det som står över all jämförelse i himlarna och på jorden; Han är den Allsmäktige, den Allvise. (17–27)

Han framställer för er en liknelse hämtad från er själva: har ni bland slavarna några som är delägare i det som Vi har skänkt er, så att ni är jämlikar i det och ni fruktar dem så som ni fruktar varandra? Så lägger Vi fram tecknen tydligt för människor som förstår. Nej – de orättfärdiga följer sina egna begär utan kunskap.

Vem kan då vägleda den som Gud har låtit gå vilse? De skall inte ha några hjälpare. Vänd därför ditt ansikte mot religionen, som en som är ren i sin tro: den naturliga läggning som Gud har ingjutit i människorna – ingenting kan ändras i Guds skapelse. Detta är den rätta religionen, men de flesta människor vet inte. Vänd er till Honom i ånger, var medvetna om Honom, förrätta bönen och var inte bland dem som sätter medgudar vid Guds sida, de som har splittrat sin religion och blivit sekter, där varje grupp yvs över det som den har. När något ont drabbar människorna anropar de sin Herre och vänder sig till Honom; sedan, när Han låter dem smaka barmhärtighet från Sig, sätter en grupp bland dem genast medgudar vid sin Herres sida och visar otacksamhet för det som Vi har gett dem. Njut då – ni skall få veta. Eller har Vi sänt ned till dem någon myndighet som talar om det som de sätter vid Hans sida? (28–35)

När Vi låter människorna smaka barmhärtighet gläder de sig åt den; men när något ont drabbar dem för det som deras egna händer har sänt i förväg, förtvivlar de genast. Ser de inte att Gud ger riklig försörjning åt den Han vill och knapp åt den Han vill? I detta ligger helt visst tecken för människor som tror. Ge därför den nära anförvanten vad som tillkommer honom, och den behövande och vägfaranden: det är bäst för dem som söker Guds Ansikte, och det är de som skall få framgång. Vad ni än ger mot ränta, för att det skall öka på människors egendom, ökar inte hos Gud; men vad ni än ger som föreskriven allmosa, i det ni söker Guds Ansikte – det är de som får mångfaldig ökning. Det är Gud som har skapat er, sedan försörjt er, sedan skall låta er dö och sedan skall ge er liv. Finns det någon bland era medgudar som kan göra något av detta? Stor är Han i Sin härlighet, högt upphöjd över det som de sätter vid Hans sida! Fördärv har visat sig på land och hav på grund av det som människors händer har förvärvat, för att Han skall låta dem smaka något av det som de har gjort, och för att de skall vända om. Säg: ”Färdas genom landet och se hur det gick till sist för dem som levde före er: de flesta av dem var människor som satte medgudar vid Guds sida.” Vänd därför ditt ansikte mot den rätta religionen innan det från Gud kommer en Dag som inte kan avvärjas. Den Dagen skall de skiljas från varandra: den som förnekar sanningen, hans förnekelse skall falla tillbaka på honom; och de som gör goda gärningar bereder en plats åt sig själva, för att Han av Sin nåd skall löna dem som tror och gör goda gärningar. I sanning, Han älskar inte dem som förnekar sanningen. (36–45)

Och bland Hans tecken är att Han sänder vindarna som bärare av glada budskap, för att låta er smaka något av Sin barmhärtighet, och för att skeppen skall segla på Hans befallning, och för att ni skall söka av Hans nåd, och för att ni skall vara tacksamma. Före dig sände Vi sändebud till deras egna folk, och de kom till dem med uppenbara tecken; sedan tog Vi hämnd på dem som syndade. Det var alltid Vår plikt att hjälpa de troende. Det är Gud som sänder vindarna, och de driver upp molnen; sedan breder Han ut dem över himlen så som Han vill och bryter dem i stycken, och du ser regnet komma fram ur deras mitt. Och när Han låter det falla över dem av Sina tjänare som Han vill, gläder de sig genast, fastän de innan det sändes ned över dem hade varit i förtvivlan. Se då på spåren av Guds barmhärtighet – hur Han ger liv åt jorden efter dess död. Helt visst skall Densamme ge liv åt de döda: Han har makt över allting. Men om Vi sände en vind och de såg sin gröda gulna, skulle de även då fortsätta att förneka. Du, Profet, kan inte få de döda att höra, och inte heller få de döva att höra kallelsen när de vänder ryggen till och går sin väg; och du kan inte leda de blinda ut ur deras villfarelse. Du kan inte få några andra att höra än dem som tror på Våra tecken och som därför har överlämnat sig. Det är Gud som har skapat er ur svaghet, sedan efter svaghet gett er styrka, sedan efter styrka bestämt svaghet och grått hår. Han skapar vad Han vill; Han är den Allvetande, den som förmår allt. (46–54)

Den Dag då Stunden inträffar skall syndarna svära att de inte har dröjt mer än en timme: så blev de vilseförda. Men de som har fått kunskap och tro skall säga: ”Ni har, enligt Guds beslut, dröjt till

Uppståndelsens dag – och detta är Uppståndelsens dag, men ni visste det inte.” Den Dagen skall de orättfärdigas ursäkter inte gagna dem, och de skall inte heller få gottgöra något. (55–57)

Vi har i denna Koran lagt fram alla slags liknelser för människorna; men om du kommer till dem med ett tecken säger de som förnekar sanningen helt visst: ”Ni följer bara falskheten.” Så förseglar Gud hjärtana på dem som inte vet. Var därför ståndaktig: Guds löfte är sant. Och låt inte dem som saknar visshet bringa dig ur fattningen. (58–60)

31. Luqmān (Luqmān)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Mīm. Detta är verserna och tecknen i den avgörande Skriften, en vägledning och en barmhärtighet för dem som gör gott, som förrättar bönen och ger den föreskrivna allmosan och som är förvissade om det kommande livet. Det är de som står på vägledningens grund från sin Herre, och det är de som skall få framgång. Bland människorna finns den som köper tomma berättelser, för att utan kunskap leda andra bort från Guds väg och göra den till åtlöje. För sådana finns ett förödmjukande straff. När Våra tecken läses upp för honom vänder han sig bort i högmod, som om han inte hade hört dem, som om det fanns en dövhet i hans öron. Ge honom alltså budet om ett plågsamt straff. De som tror och gör goda gärningar skall få lycksalighetens lustgårdar, där de skall förbli till evig tid: Guds löfte är sant, och Han är den Allsmäktige, den Allvise. Han har skapat himlarna utan några pelare som ni kan se och kastat fasta berg på jorden för att den inte skall gunga med er och spritt ut alla slags varelser över den. Och Vi har sänt ned vatten från skyn och låtit alla ädla slag växa upp på den.[28] Detta är Guds skapelse. Visa Mig nu vad de har skapat som finns vid sidan av Honom? Nej – de orättfärdiga befinner sig i uppenbar villfarelse. (1–11)

Vi skänkte Luqmān visdom: ”Var tacksam mot Gud.” Den som är tacksam är tacksam endast till sitt eget bästa; och den som är otacksam – Gud är Sig själv nog, värd allt lov. När Luqmān sade till sin son och förmanade honom: ”Min käre son! Tillskriv ingenting vid sidan av Gud gudomliga krafter: ty se, ett sådant falskt tillskrivande av gudomlighet är i sanning en fruktansvärd orätt.” (12–13)

Vi har ålagt människorna omsorg om föräldrarna: hans moder bar honom och uthärdade möda på möda, och hans avvänjning tar två år. Var tacksam mot Mig och mot dina föräldrar: hos Mig är färdens mål. Men om de strävar efter att få dig att vid Min sida sätta något som du inte har någon kunskap om, lyd dem då inte; men håll dem sällskap i denna värld med vänlighet, och följ den väg som den går som vänder sig till Mig. Sedan skall ni vända åter till Mig, och Jag skall låta er veta vad ni brukade göra. (14–15)

Och Luqmān sade: ”Min son, om det så bara vore ett senapskorns vikt, och det fanns inuti en klippa eller i himlarna eller i jorden, skulle Gud föra fram det. I sanning, Gud är finkänslig, väl underrättad om allt. Min son, förrätta bönen, påbjud det som är rätt och förbjud det som är orätt, och bär med tålamod vad som än drabbar dig: detta är något som kräver beslutsamhet. Vänd inte bort ditt ansikte från människor av högmod eller förakt och gå inte stolt omkring på jorden: ty se, Gud älskar inte högmodiga och skrytsamma människor. Var måttlig i din gång och sänk din röst: i sanning, den mest förhatliga av alla röster är åsnans skriande.” (16–19)

Människor! Ser ni inte att Gud har gjort allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden underdånigt er, och att Han har överöst er med Sina ynnestbevis, yttre och inre? Ändå finns det bland människorna de som tvistar om Gud utan kunskap, utan vägledning och utan en upplysande Skrift. När man säger till dem: ”Följ det som Gud har sänt ned”, säger de: ”Nej, vi följer det som vi fann våra fäder göra” – även om Satan kallar dem till den Flammande eldens straff? Den som överlämnar sitt ansikte åt Gud och gör gott har gripit

[28] I denna vers och i en vers i suran Ar-Ra'd (13:2) framställer Gud gravitationen, som håller vårt kosmos i gång, som ett tecken på Sin skaparkraft och som ett uttryck för Sina egenskaper Al Khaliq, Al Baree och Al Musawir.

det fastaste handtaget: hos Gud vilar utgången av allting. Vad den beträffar som förnekar sanningen, låt inte hans förnekelse bedröva dig. Till Oss skall de vända åter, och Vi skall låta dem veta vad de gjorde: Gud vet väl vad som finns i allas bröst. Vi låter dem njuta en liten tid; sedan skall Vi driva dem till ett krossande straff. Om du frågar dem vem som har skapat himlarna och jorden, svarar de helt visst: ”Gud.” Säg: ”Lov och pris vare Gud!” Men de flesta av dem vet inte. Gud tillhör allt som finns i himlarna och på jorden: i sanning, Gud är den Självtillräcklige, den Lovprisade. (20–26)

Om alla träd på jorden vore pennor, och havet vore bläck, med ytterligare sju hav till att fylla på det, skulle Guds ord inte ta slut: i sanning, Gud är allsmäktig, allvis.[29] (27)

Er skapelse och er uppståndelse är inte annat än som en enda själs: i sanning, Gud är allhörande, allseende. (28)

Profet! Ser du inte att Gud låter natten gå över i dagen och dagen gå över i natten, och att Han har gjort solen och månen underdåniga, så att var och en löper sin bana till en utsatt tid, och att Gud är underrättad om vad ni gör? Detta därför att Gud är Sanningen, och vad de än anropar vid sidan av Honom är falskhet, och därför att Gud är den Högste, den Store. Ser du inte att skeppen seglar över havet genom Guds ynnest, för att Han skall visa er några av Sina tecken? I detta ligger helt visst tecken för var och en som är ståndaktig och tacksam. När jättelika vågor täcker dem likt dödens skuggor anropar de Gud och ägnar sin tro åt Honom allena; men när Han har fört dem välbehållna i land vacklar några av dem. Ingen förkastar Våra tecken utom var och en som är svekfull och otacksam. Människor! Var medvetna om er Herre, och frukta en Dag då ingen fader skall kunna gagna sin son, och ingen son gagna sin fader det minsta. Guds löfte är sant, så låt inte livet i denna värld förleda er, och låt inte Bedragaren förleda er om Gud. I sanning, Gud allena har kunskap om Stunden; Han sänder ned regnet; Han vet vad som finns i moderlivet. Ingen själ vet vad den skall förvärva i morgon, och ingen själ vet i vilket land den skall dö. I sanning, Gud är allvetande, väl underrättad om allt. (29–34)

[29] Denna grundläggande vers kan bäst belysas med alla de länkar som jag med tiden, inshallah, kommer att lägga till som kommentarer, för att ge en heltäckande vetenskaplig och filosofisk kommentar. Läs under tiden gärna alla våra utvalda artiklar på min blogg: Höjdpunkter – Den ärorika Koranen och vetenskapen.

32. Nedfallandet i tillbedjan (Al-Sajda)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Alif Lām Mīm. Nedsändandet av Skriften, om vilken inget tvivel råder, kommer från alla världarnas Herre. Eller säger de: ”Han har hittat på den”? Nej – den är sanningen från din Herre, för att du skall varna ett folk till vilket ingen varnare har kommit före dig, så att de blir vägledda. Det är Gud som har skapat himlarna och jorden och allt som finns mellan dem under sex tidsåldrar, och som sedan har intagit Sin plats på Tronen. Utom Honom har ni ingen beskyddare och ingen förespråkare. Vill ni då inte låta er påminnas? Han styr befallningen från himlen till jorden; sedan stiger den upp till Honom under en dag vars mått är tusen år enligt er räkning. Sådan är Han som känner det fördolda och det synliga, den Allsmäktige, den Barmhärtige, som har gjort allt det som Han har skapat gott. Han började skapelsen av människan av lera; sedan gjorde Han hennes avkomma av ett utdrag av en ringa vätska; sedan formade Han henne och blåste in i henne av Sin ande; och Han gav er hörsel och syn och hjärtan. Hur litet ni tackar! De säger: ”När vi har försvunnit i jorden, skall vi då verkligen skapas på nytt?” Nej – de förnekar mötet med sin Herre. Säg: ”Dödens ängel, som har fått uppsikt över er, skall ta er; sedan skall ni föras åter till er Herre.” (1–11)

Profet! Om du bara kunde se syndarna hänga med huvudet inför sin Herre: ”Vår Herre, vi har sett och vi har hört, så sänd oss tillbaka, och vi skall göra gott: nu är vi förvissade.” Om Vi hade velat kunde Vi ha gett varje själ dess vägledning; men Mitt ord har besannats: Jag skall helt visst fylla helvetet med djinner och människor tillsammans. ”Smaka då straffet, därför att ni glömde mötet med denna er Dag. Vi har glömt er. Smaka det eviga straffet för det som ni brukade göra.” (12–14)

Endast de tror på Våra tecken som, när de påminns om dem, faller ned i tillbedjan och sjunger sin Herres lov och inte är högmodiga. Deras sidor överger sina bäddar när de anropar sin Herre i fruktan och i hopp, och de ger av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning. Ingen själ vet vilken ögonens tröst som hålls dold för dem, som lön för det som de brukade göra. Är den som tror lik den som är trotsig? De är inte lika. Vad dem beträffar som tror och gör goda gärningar skall de få Tillflyktens lustgårdar till boning, för det som de brukade göra. Men vad dem beträffar som trotsar skall deras tillflykt vara Elden. Var gång de vill komma ut ur den skall de drivas tillbaka in i den, och det skall sägas till dem: ”Smaka Eldens straff, som ni brukade förneka.” Och Vi skall helt visst låta dem smaka det närmare straffet före det större straffet, för att de skall vända om. Vem gör större orätt än den som påminns om sin Herres tecken och sedan vänder sig bort från dem? Vi skall helt visst utkräva vedergällning av syndarna. (15–22)

Vi gav Moses Skriften – var därför inte i tvivel om mötet med honom – och Vi gjorde den till en vägledning för Israels barn. Och Vi utsåg bland dem ledare som vägledde på Vår befallning, när de var ståndaktiga och hade visshet om Våra tecken. Din Herre skall döma mellan dem på Uppståndelsens dag om det som de brukade vara oense om. (23–25)

Är det inte en vägledning för dem, hur många släkten Vi har förintat före dem, i vilkas boningar de går omkring? I detta ligger helt visst tecken. Vill de då inte lyssna? Ser de inte att Vi driver vattnet till det ofruktbara landet och därmed låter gröda växa fram, av vilken deras boskap och de själva äter? Vill de då inte se? Och de säger: ”När skall detta avgörande ske, om ni talar sanning?” Säg: ”På Avgörandets dag skall deras tro som förnekade sanningen inte gagna dem, och de skall inte heller få uppskov.” Vänd dig därför bort från dem och vänta: också de väntar. (26–30)

33. De förenade härarna (Al-Aḥzāb)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Profet! Var medveten om Gud och ge inte efter för dem som förnekar sanningen eller för hycklarna. Gud är allvetande, allvis. Följ det som uppenbaras för dig från din Herre; Gud är väl underrättad om vad ni gör. Och förtrösta på Gud: Gud är nog som väktare. Gud har inte satt två hjärtan i någon mans bröst; inte heller har Han gjort era hustrur, som ni förklarar vara som era mödrars ryggar, till era verkliga mödrar; inte heller har Han gjort era adoptivsöner till era verkliga söner. Detta är bara ert eget tal, ord ur era munnar – men Gud talar sanning, och Han leder till vägen. (1–4)

Kalla dem efter deras fäders namn: det är rättvisare i Guds ögon. Och om ni inte känner deras fäder är de era bröder i tron och era skyddslingar. Ni bär ingen skuld för det som ni gör av misstag, utan bara för det som era hjärtan uppsåtligen avser. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Profeten står de troende närmare än de står sig själva, och hans hustrur är deras mödrar. Blodsförvanter har enligt Guds Skrift företräde hos varandra framför de övriga troende och utvandrarna, utom att ni får visa era vänner godhet. Detta står skrivet i Skriften. (5–6)

Och minns när Vi tog löftet av profeterna – av dig och av Noa, Abraham, Moses och Jesus, Marias son: Vi tog av dem ett högtidligt löfte, för att Han skulle fråga de sannfärdiga om deras sannfärdighet. Och för dem som förnekar sanningen har Han berett ett plågsamt straff. (7–8)

Ni som tror! Minns Guds ynnest mot er när härar drog fram mot er och Vi sände mot dem en vind och härar som ni inte kunde se. Gud ser allt vad ni gör. När de kom över er ovanifrån och nedifrån, när blickarna vek undan och hjärtana steg upp i halsen och ni gjorde er alla slags tankar om Gud – där prövades de troende och skakades av en våldsam skakning. Och när hycklarna och de som har en sjukdom i hjärtat sade: ”Gud och Hans Sändebud har inte lovat oss annat än bländverk”; och när en grupp bland dem sade: ”Yathribs folk, här kan ni inte hålla stånd, så vänd tillbaka”, medan en annan grupp bad Profeten om lov och sade: ”Våra hus ligger oskyddade” – fastän de inte låg oskyddade; de ville bara fly. Hade man trängt in i staden mot dem från alla dess sidor, och hade de sedan uppmanats att vända om och kämpa mot de troende, skulle de ha gjort det och bara tvekat en liten stund. Och ändå hade de redan slutit förbund med Gud att de inte skulle vända ryggen till; och ett förbund med Gud måste man svara för. Säg: ”Flykten gagnar er inte om ni flyr från döden eller från att bli dödade; och även då skulle ni bara få njuta av livet en liten tid.” Säg: ”Vem kan skydda er mot Gud om Han vill er ont, eller om Han vill visa er barmhärtighet?” De skall inte finna någon beskyddare eller hjälpare åt sig utom Gud. (9–17)

Gud känner väl dem bland er som håller andra tillbaka och dem som säger till sina bröder: ”Kom över till oss”, och som bara sällan kommer till striden, missunnsamma mot er. När fruktan kommer ser du dem betrakta dig med rullande ögon, som den som svimmar vid dödens gräns; men när fruktan har gått över piskar de er med vassa tungor, giriga efter bytet. Dessa har aldrig trott, och därför har Gud låtit deras gärningar bli till intet; och det är lätt för Gud. De tror att de förenade härarna inte har dragit bort; och om de förenade härarna skulle komma tillbaka skulle de önska att de vore ute i öknen bland beduinerna och frågade efter nyheter om er. Och även om de vore bland er skulle de bara kämpa föga. Ni har i sanning i Guds Sändebud ett vackert föredöme för var och en som sätter sitt hopp till Gud och den Yttersta dagen och som ofta minns Gud. (18–21)

När de troende såg de förenade härarna sade de: ”Detta är vad Gud och Hans Sändebud har lovat oss; Gud och Hans Sändebud talade sanning.” Och det ökade bara deras tro och deras underkastelse. Bland de troende finns män som har varit trogna det förbund som de slöt med Gud: några av dem har infriat sitt löfte genom döden, och några väntar ännu; och de har inte ändrat sig det minsta – för att Gud skall belöna de sannfärdiga för deras sannfärdighet och straffa hycklarna om Han vill, eller vända Sig till dem i barmhärtighet. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Gud drev tillbaka dem som förnekade sanningen i allt deras raseri; de vann inget gott. Gud besparade de troende striden: Gud är stark, allsmäktig. Och Han förde ned dem bland Skriftens folk som hade stött dem från deras fästen och kastade skräck i deras hjärtan: några dödade ni, och några tog ni till fånga. Och Han gjorde er till arvingar till deras land, deras hus och deras egendom, och till ett land som ni ännu aldrig hade satt er fot på. Gud har makt över allting. (22–27)

Profet! Säg till dina hustrur: ”Om ni önskar er livet i denna värld och dess prakt, kom då, så skall jag sörja för er och ge er fria på ett vackert sätt. Men om ni önskar er Gud och Hans Sändebud och det kommande livets Boning, så har Gud åt dem av er som gör gott berett en stor lön.” Profetens hustrur! Om någon av er begår en uppenbar skamlöshet skall straffet fördubblas för henne; och det är lätt för Gud. Men den av er som är hängivet lydig mot Gud och Hans Sändebud och gör gott, henne skall Vi ge dubbel lön, och Vi har berett henne en frikostig försörjning. Profetens hustrur! Ni är inte som några andra kvinnor. Om ni är medvetna om Gud, var då inte mjuka i ert tal, så att den som har en sjukdom i hjärtat inte väcks till åtrå; utan tala på ett passande sätt. Stanna i era hem och visa inte upp er som under okunnighetens forna dagar. Förrätta bönen, ge den föreskrivna allmosan och lyd Gud och Hans Sändebud. Gud vill bara avlägsna all orenhet från er, Husets folk, och rena er fullständigt. Och lägg på minnet det som läses upp i era hem av Guds tecken och av visdom. Gud är finkänslig, väl underrättad om allt. (28–34)

För män som överlämnar sig åt Gud och kvinnor som överlämnar sig, troende män och troende kvinnor, hängivna män och hängivna kvinnor, sannfärdiga män och sannfärdiga kvinnor, ståndaktiga män och ståndaktiga kvinnor, ödmjuka män och ödmjuka kvinnor, män som ger allmosor och kvinnor som ger allmosor, män som fastar och kvinnor som fastar, män som vakar över sin kyskhet och kvinnor som vakar över sin, män som ofta minns Gud och kvinnor som minns Honom – för dem har Gud berett förlåtelse och en stor lön. (35)

Det tillkommer inte en troende man eller en troende kvinna, när Gud och Hans Sändebud väl har avgjort en sak, att ha något eget val i saken. Den som inte lyder Gud och Hans Sändebud har gått vilse i uppenbar villfarelse. Och minns när du sade till den som Gud hade visat ynnest och som du hade visat ynnest: ”Behåll din hustru och var medveten om Gud”, och du dolde inom dig det som Gud skulle bringa i dagen; du fruktade människorna, fastän Gud har större rätt till att du fruktar Honom. När så Zayd hade löst sitt band till henne gav Vi dig henne till äkta, för att ingen skuld skall vila på de troende i fråga om deras adoptivsöners hustrur när dessa väl har löst sina band till dem. Och Guds befallning skall verkställas. Ingen skuld vilar på Profeten för det som Gud har gjort till hans plikt. Sådant var Guds sätt med dem som gick hädan förr – och Guds befallning är ett fastställt beslut – de som framförde Guds budskap och fruktade Honom och inte fruktade någon utom Gud. Gud är nog som den som håller räkenskap. Muhammad är inte fader till någon av era män, men han är Guds Sändebud och Profeternas sigill. Gud har kunskap om allting. Ni som tror! Minns Gud med mycken åminnelse och förhärliga Honom morgon och kväll. Det är Han som sänder välsignelser över er, liksom Hans änglar gör, för att föra er ut ur mörkrets djup till ljuset; och Han är barmhärtig mot de troende. Deras hälsning den Dag då de möter Honom skall vara ”Fred”; och Han har berett dem en frikostig lön. (36–44)

Profet! Vi har sänt dig som vittne, som bärare av glada budskap och varnare, som en som kallar till Gud med Hans tillåtelse, och som en lysande lampa. Ge de troende det glada budskapet att de skall få stor nåd av Gud. Ge inte efter för dem som förnekar sanningen eller för hycklarna; bry dig inte om det onda de gör dig, och förtrösta på Gud. Gud är nog som väktare. (45–48)

Ni som tror! När ni gifter er med troende kvinnor och sedan skiljer er från dem innan ni har rört dem, har ni ingen väntetid att räkna för dem. Sörj därför för dem och ge dem fria på ett vackert sätt. Profet! Vi har gjort tillåtna för dig dina hustrur som du har gett deras brudgåvor, och slavinnor av det som Gud har gett dig som byte, och döttrarna till dina farbröder och fastrar och döttrarna till dina morbröder och mostrar som utvandrade med dig, och varje troende kvinna som ger sig själv åt Profeten och avstår från brudgåva, om Profeten vill gifta sig med henne – detta gäller dig allena och inte de övriga troende. Vi vet väl vad Vi har föreskrivit för dem i fråga om deras hustrur och slavinnor – för att inget tvång skall vila på dig. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Du får låta vem du vill av dem vänta och ta emot vem du vill; och om du söker upp någon som du har ställt åt sidan vilar ingen skuld på dig. Detta är ägnat att skänka dem tröst, så att de inte sörjer och så att de alla är nöjda med det som du ger dem. Gud vet vad som finns i era hjärtan: Gud är allvetande, överseende. Inga fler kvinnor är tillåtna för dig efter detta, och du får inte heller byta ut dem mot andra hustrur, även om deras skönhet skulle behaga dig – utom dem som din högra hand besitter. Gud vakar över allting. (49–52)

Ni som tror! Gå inte in i Profetens hus för en måltid om ni inte har fått lov, och inte så att ni väntar på att den skall tillredas; men när ni blir inbjudna, gå då in, och när ni har ätit, skiljs då åt utan att dröja er kvar för samtal. Detta skulle såra Profeten, och han skulle blygas för att säga det till er; men Gud blygs inte för sanningen. Och när ni ber hans hustrur om något, be dem då bakom ett förhänge; det är renare för era hjärtan och för deras. Det tillkommer er inte att såra Guds Sändebud och inte heller att någonsin gifta er med hans hustrur efter honom: det vore något oerhört i Guds ögon. Vare sig ni visar något öppet eller döljer det har Gud kunskap om allting. Ingen skuld vilar på dem i fråga om deras fäder, deras söner, deras bröder, deras brorsöner, deras systersöner, deras kvinnor eller deras slavar. Och var medvetna om Gud, ni Profetens hustrur: Gud är vittne till allting. Gud och Hans änglar sänder välsignelser över Profeten. Ni som tror! Nedkalla välsignelser över honom och hälsa honom med fredens hälsning. De som sårar Gud och Hans Sändebud – dem har Gud förbannat i denna värld och i det kommande livet, och Han har berett dem ett förödmjukande straff. Och de som sårar troende män och troende kvinnor för sådant som de inte har gjort bär skulden för förtal och uppenbar synd. (53–58)

Profet! Säg till dina hustrur och dina döttrar och de troendes kvinnor att de skall dra sina ytterplagg tätt om sig. Detta är ägnat att göra att de blir igenkända och inte ofredade. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Om hycklarna och de som har en sjukdom i hjärtat och de som sprider oro i staden inte upphör, skall Vi helt visst egga dig mot dem, och sedan skall de bara en liten tid förbli dina grannar där – förbannade; varhelst de påträffas skall de gripas och dödas. Sådant var Guds sätt med dem som gick hädan förr; och du skall inte finna någon förändring i Guds sätt. (59–62)

Människorna frågar dig om Stunden. Säg: ”Kunskapen om den finns hos Gud allena.” Och vad kan låta dig förstå? Stunden kan mycket väl vara nära. Gud har förbannat dem som förnekar sanningen och berett dem en flammande Eld, där de skall förbli till evig tid; de skall inte finna någon beskyddare och ingen hjälpare. Den Dag då deras ansikten vänds om och om i Elden skall de säga: ”Om vi ändå hade lytt Gud och lytt

Sändebudet!" Och de skall säga: "Vår Herre, vi lydde våra stormän och våra mäktiga, och de ledde oss vilse från vägen. Vår Herre, ge dem dubbelt straff och förbanna dem med en väldig förbannelse." (63–68)

Ni som tror! Var inte som de som sårade Moses; Gud friade honom från det som de sade, och han var ärad i Guds ögon. Ni som tror! Var medvetna om Gud och tala ord som går rakt på sak, så skall Han ställa era gärningar till rätta för er och förlåta er era synder. Den som lyder Gud och Hans Sändebud har vunnit en väldig seger. Vi erbjöd himlarna och jorden och bergen det Anförtrodda, men de vägrade att bära det och ryggade för det; och människan tog det på sig. Hon har i sanning varit orättvis och okunnig – för att Gud skall straffa hycklarna, män och kvinnor, och avgudadyrkarna, män och kvinnor, och vända Sig i barmhärtighet till de troende, män och kvinnor. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (69–73)

34. Saba (Saba')

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

All lov och pris tillkommer Gud, som allt i himlarna och allt på jorden tillhör; och Honom tillkommer all lov och pris i det kommande livet. Han är den Allvise, den som känner allt. Han vet vad som går ned i jorden och vad som kommer upp ur den, vad som kommer ned från himlen och vad som stiger upp till den. Han är den Barmhärtige, den Ständigt Förlåtande. De som förnekar sanningen säger: ”Stunden kommer aldrig över oss.” Säg: ”Jo, vid min Herre, den kommer helt visst över er – vid Honom som känner det fördolda. Inte ett stoftkorns vikt i himlarna eller på jorden undgår Honom, och inte heller något som är mindre än så eller större, utan att det finns i en klar Förteckning – för att Han skall belöna dem som tror och gör goda gärningar. Dem väntar förlåtelse och en frikostig försörjning.” Men de som strävar mot Våra tecken och söker göra dem om intet – dem väntar ett straff av plågsam pina. (1–5)

De som har fått kunskap ser att det som har sänts ned till dig från din Herre är sanningen, och att det leder till den Allsmäktiges, den Lovprisades väg. Och de som förnekar sanningen säger: ”Skall vi visa er en man som säger er att ni, när ni har slitits i tusen stycken, skall uppväckas i en ny skapelse? Har han diktat upp en lögn om Gud, eller är han besatt av vansinne?” Nej – de som inte tror på det kommande livet befinner sig i straff och i djup villfarelse. Ser de inte vad som ligger framför dem och bakom dem av himlen och jorden? Om Vi ville kunde Vi låta jorden uppsluka dem eller låta stycken av himlen falla ned över dem. I detta ligger helt visst ett tecken för varje tjänare som vänder sig till Gud. (6–9)

Vi skänkte David nåd från Oss: ”Ni berg, låt Guds lov genljuda tillsammans med honom, och ni fåglar!” Och Vi gjorde järnet mjukt för honom: ”Gör ringbrynjor och mät länkarna väl.” Och gör goda gärningar, ni alla: Jag ser väl vad ni gör. Och Salomo lät Vi råda över vinden: dess morgonfärd var en månads resa och dess kvällsfärd en månads resa. Vi lät en källa av smält mässing flöda för honom, och av djinnerna arbetade några inför honom med hans Herres tillåtelse; och den av dem som vek av från Vår befallning lät Vi smaka den Flammande eldens straff. De gjorde åt honom vad han än önskade: helgedomar, bildstoder, fat som vattenbassänger och grytor som stod fast på sin plats. ”Arbeta i tacksamhet, Davids ätt!” Men få av Mina tjänare är verkligt tacksamma. När Vi sedan beslöt att han skulle dö, var det ingenting som visade dem att han var död utom ett jordens kryp som gnagde på hans stav; och när han föll såg djinnerna klart att de, om de hade känt det fördolda, inte skulle ha blivit kvar i sin förödmjukande möda. (10–14)

Det fanns ett tecken för Saba i deras boplats: två trädgårdar, till höger och till vänster. ”Ät av det som er Herre skänker och tacka Honom – ett gott land och en förlåtande Herre!” Men de vände sig bort, och då sände Vi mot dem dammens flod, och Vi bytte deras två trädgårdar mot två trädgårdar som bar bitter frukt, tamarisker och några få lotusträd. Så lönade Vi dem för deras otacksamhet; och lönar Vi så några andra än de otacksamma? Och mellan dem och de städer som Vi hade välsignat lade Vi andra städer inom synhåll för varandra, och Vi gjorde färden mellan dem lätt: ”Färdas genom dem om natten och om dagen i trygghet.” Men de sade: ”Vår Herre, gör dagsetapperna på vår färd längre”, och de gjorde sig själva orätt. Då gjorde Vi dem till sägner från det förflutna och skingrade dem fullständigt. I detta ligger helt visst tecken för var och en som är ståndaktig och tacksam. Iblīs fann sin uppfattning om dem bekräftad, ty de följde honom – alla utom en grupp troende. Och ändå hade han ingen makt över dem, annat än för att Vi skulle skilja dem som tror på det kommande livet från dem som tvivlar på det. Din Herre vakar över allting. (15–21)

Säg: ”Kalla på dem som ni påstår vara gudar vid sidan av Gud. De äger inte ett stoftkorns vikt i himlarna eller på jorden; de har ingen del i någondera, och Han har ingen hjälpare bland dem.” Förbön gagnar inte hos Honom utom för den som Han ger lov. När sedan skräcken lyfts från deras hjärtan skall de säga: ”Vad sade er Herre?” De skall säga: ”Sanningen; och Han är den Högste, den Store.” Säg: ”Vem försörjer er från himlarna och jorden?” Säg: ”Gud. Och antingen vi eller ni står på vägledningens grund eller befinner oss i uppenbar villfarelse.” Säg: ”Ni skall inte tillfrågas om de synder som vi har begått, och vi skall inte tillfrågas om vad ni gör.” Säg: ”Vår Herre skall föra oss alla samman, och sedan skall Han döma mellan oss med sanning. Han är Domaren, den Allvetande.” Säg: ”Visa mig dem som ni har fogat till Honom som medgudar. Nej, aldrig! Han är Gud, den Allsmäktige, den Allvise.” Vi har sänt dig enbart som bärare av glada budskap och varnare till hela mänskligheten, men de flesta människor vet det inte. De säger: ”När skall detta löfte gå i uppfyllelse, om ni talar sanning?” Säg: ”Ni har ett möte med en Dag som ni varken kan skjuta upp en enda timme eller påskynda.” (22–30)

De som förnekar sanningen säger: ”Vi kommer aldrig att tro på denna Koran och inte heller på det som kom före den.” Om du bara kunde se de orättfärdiga när de ställs inför sin Herre och kastar ord tillbaka på varandra! De som var föraktade skall säga till dem som var högmodiga: ”Hade det inte varit för er skulle vi ha varit troende.” De som var högmodiga skall säga till dem som var föraktade: ”Var det vi som höll er borta från vägledningen sedan den hade kommit till er? Nej – ni var själva syndare.” Och de som var föraktade skall säga till dem som var högmodiga: ”Nej – det var era ränker, natt och dag, när ni befallde oss att förneka Gud och att sätta medgudar vid Hans sida.” De skall dölja sin ånger när de ser straffet, och Vi skall lägga kedjor om halsen på dem som förnekade sanningen. Skall de få lön för något annat än det som de brukade göra? Vi har aldrig sänt en varnare till någon stad utan att de där som levde i överflöd sade: ”Vi förnekar det som ni har sänts med.” Och de sade: ”Vi har mer rikedom och fler barn, och vi skall inte straffas.” Säg: ”Min Herre ger riklig försörjning åt den Han vill och mäter ut den åt den Han vill, men de flesta människor vet det inte.” Det är inte er rikedom eller era barn som för er nära Oss, utan de som tror och gör goda gärningar – de skall få dubbel lön för det som de gjorde, och de skall bo i trygghet i de höga gemaken. Och de som strävar mot Våra tecken och söker göra dem om intet – de skall föras fram till straffet. Säg: ”Min Herre ger riklig försörjning åt den Han vill av Sina tjänare och mäter ut den åt honom som Han vill. Vad ni än ger skall Han ersätta; och Han är den bäste försörjaren.” (31–39)

Den Dag då Han samlar dem alla skall Han säga till änglarna: ”Var det er som dessa människor brukade tillbe?” De skall säga: ”Stor är Du i Din härlighet! Du är vår beskyddare, inte de. Nej – de tillbad djinnerna; de flesta av dem trodde på dem.” ”I dag har alltså ingen av er makt att gagna eller skada en annan.” Och Vi skall säga till dem som gjorde orätt: ”Smaka Eldens straff, som ni kallade en lögn.” När Våra klara tecken läses upp för dem säger de: ”Detta är bara en man som vill vända er bort från det som era fäder tillbad.” Och de säger: ”Detta är ingenting annat än en uppdiktad lögn.” Och de som förnekar sanningen säger om sanningen när den kommer till dem: ”Detta är ingenting annat än uppenbar trolldom.” Och ändå hade Vi inte gett dem några skrifter att studera, och Vi hade inte heller sänt någon varnare till dem före dig. De som levde före dem förnekade också sanningen, och dessa människor har inte nått ens en tiondel av det som Vi gav dem; och ändå förnekade de Mina sändebud – och hur fruktansvärd var inte Min tillrättavisning! (40–45)

Säg: ”Jag råder er till en enda sak: att ni står upp inför Gud, två och två och en och en, och sedan tänker efter. Det finns inget vansinne hos er följeslagare. Han är bara en varnare för er inför ett strängt straff.” Säg: ”Vilken lön jag än må ha begärt av er, den är er. Min lön finns hos Gud allena; och Han är vittne till allting.”

Säg: ”Min Herre slungar fram sanningen; Han känner allt som är dolt.” Säg: ”Sanningen har kommit, och lögnen kan varken ge upphov till något eller återställa det.” Säg: ”Om jag går vilse, går jag vilse enbart till min egen förlust; och om jag är vägledd, är det genom det som min Herre uppenbarar för mig. Han är allhörande, ständigt nära.” (46–50)

Om du bara kunde se dem när de slås av skräck, utan någon utväg, och grips från en plats nära intill! De skall säga: ”Nu tror vi på den.” Men hur kan de nå den från en plats så långt borta, när de förut förnekade den och slungade gissningar mot det fördolda från en plats långt borta? En skiljemur reses mellan dem och det som de åtrår, så som förr skedde med deras likar; ty de levde i tvivel och oro. (51–54)

35. Skaparen (Fāṭir)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

All lov och pris tillkommer Gud, himlarnas och jordens Upphovsman, som gör änglarna till sändebud med vingar, två, tre och fyra. Han lägger till skapelsen vad Han vill: Gud har makt över allting. Den barmhärtighet som Gud öppnar för människorna kan ingen hålla tillbaka; och det som Han håller tillbaka kan ingen släppa fram efter Honom. Han är den Allsmäktige, den Allvise. Människor! Minns Guds ynnest mot er. Finns det någon annan skapare än Gud, som försörjer er från himlen och jorden? Det finns ingen gud utom Han. Hur kan ni då vändas bort? (1–3)

Om de kallar dig lögnare, Profet, så kallades sändebud före dig lögnare; och till Gud förs alla ting åter. Människor! Guds löfte är sant, så låt inte livet i denna värld bedra er, och låt inte Bedragaren bedra er om Gud. Satan är er fiende, så behandla honom som en fiende. Han kallar bara sitt anhang till att höra till den Flammande eldens följeslagare. De som förnekar sanningen skall få ett strängt straff; och de som tror och gör goda gärningar skall få förlåtelse och en stor lön. Hur är det med den vars onda gärning görs skön för honom, så att han ser den som god? Gud låter den Han vill gå vilse och vägleder den Han vill; låt därför inte din själ förtäras i suckar över dem. Gud vet väl vad de gör. (4–8)

Det är Gud som sänder vindarna, och de driver upp molnen; sedan för Vi dem till ett dött land och ger med dem jorden liv efter dess död. Sådan skall Uppståndelsen vara. Den som önskar ära – all ära tillhör Gud. Till Honom stiger det goda ordet, och den rättfärdiga gärningen lyfter Han upp. Men de som smider onda ränker skall få ett strängt straff, och deras ränker skall bli till intet. Gud har skapat er av stoft, sedan av en droppe; sedan gjorde Han er till par. Ingen kvinna blir havande eller föder utan att Han vet det; och ingen blir gammal eller får sitt liv förkortat utan att det står i en Förteckning. Detta är lätt för Gud. (9–11)

De två haven är inte lika: det ena är friskt och sött, behagligt att dricka, det andra salt och bittert. Och ändå äter ni ur vartdera färskt kött och hämtar upp smycken som ni bär, och du ser skeppen klyva vågorna där för att ni skall söka Hans nåd och för att ni skall vara tacksamma. Han låter natten gå över i dagen och dagen gå över i natten, och Han har gjort solen och månen underdåniga, var och en löpande till en utsatt tid. Sådan är Gud, er Herre; Hans är herraväldet. De som ni åkallar vid sidan av Honom äger inte så mycket som hinnan på en dadelkärna. Om ni åkallar dem hör de inte ert rop; och om de hörde kunde de inte svara er. På Uppståndelsens dag skall de ta avstånd från att ni satte dem vid Guds sida. Ingen kan säga dig sanningen som Han som känner allt. (12–14)

Människor! Det är ni som behöver Gud; och Gud är den Självtillräcklige, den Lovprisade. Om Han ville kunde Han föra bort er och låta en ny skapelse komma; och det är inte svårt för Gud. Ingen själ som bär en börda skall bära en annans börda; och om en tungt lastad själ ropar på att dess last skall bäras, skall ingenting av den bäras, inte ens av en nära anförvant. Du kan bara varna dem som fruktar sin Herre i det fördolda och förrättar bönen. Den som renar sig gör det till sitt eget bästa; och hos Gud är färdens mål. Den blinde och den seende är inte lika, inte heller mörkrets djup och ljuset, inte heller skuggan och den brännande hettan; och inte heller är de levande och de döda lika. Gud låter den Han vill höra, men du kan inte få dem som ligger i gravarna att höra. Du är bara en varnare. Vi har sänt dig med sanningen som bärare av glada budskap och varnare; och det finns inget samfund som inte en varnare har gått fram ibland. Om de kallar dig lögnare, så kallade också de som levde före dem sina sändebud lögnare: deras sändebud kom till dem med klara bevis,

med skrifter och med den upplysande Skriften. Sedan grep Jag dem som förnekade sanningen – och hur fruktansvärd var inte Min tillrättavisning! (15–26)

Ser du inte att Gud sänder ned vatten från himlen och att Vi därmed frambringar frukter i skiftande färger? Och i bergen finns strimmor, vita och röda i skiftande nyanser, och andra korpsvarta; och bland människor och djur och boskap finns likaså skiftande färger. Det är de av Hans tjänare som har kunskap som verkligen bävar inför Gud. Gud är allsmäktig, ständigt förlåtande. De som läser Guds Skrift, förrättar bönen och ger av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning, i hemlighet och öppet, kan hoppas på en handel som aldrig skall slå fel, för att Han skall ge dem deras lön till fullo och ge dem ännu mer av Sin nåd. Han är ständigt förlåtande, erkännsam. (27–30)

Det som Vi har uppenbarat för dig av Skriften är sanningen, som bekräftar det som kom före den. Gud är väl underrättad om Sina tjänare, allseende. Sedan gav Vi Skriften i arv åt dem av Våra tjänare som Vi utvalde. Bland dem finns några som gör sig själva orätt, några som går en medelväg och några som med Guds tillåtelse är främst i goda gärningar. Detta är den stora nåden: Edens lustgårdar, som de skall träda in i, där smyckade med armband av guld och med pärlor, och deras dräkter där skall vara av siden. De skall säga: ”All lov och pris tillkommer Gud, som har tagit all sorg ifrån oss. Vår Herre är i sanning ständigt förlåtande, erkännsam: Han som av Sin nåd har låtit oss slå oss ned i den bestående vistelsens boning, där ingen möda rör oss och ingen trötthet rör oss.” Men de som förnekar sanningen skall få helvetets eld: inget slut skall bestämmas för dem så att de kunde dö, och inte heller skall dess straff lindras för dem. Så lönar Vi var och en som är otacksam. Där skall de ropa: ”Vår Herre, för oss ut, så skall vi göra gott, inte det som vi brukade göra!” ”Gav Vi er inte ett liv som var långt nog för att den som ville ta varning skulle ta varning? Och varnaren kom till er. Smaka det därför: de orättfärdiga har ingen hjälpare.” (31–37)

Gud känner det fördolda i himlarna och på jorden; Han vet väl vad som finns i brösten. Det är Han som har gjort er till efterträdare på jorden. Den som förnekar sanningen, hans förnekelse vänder sig mot honom själv; förnekarnas förnekelse ökar bara deras Herres avsky för dem, och deras förnekelse ökar bara deras förlust. Säg: ”Har ni sett på era medgudar som ni åkallar vid sidan av Gud? Visa mig vad de har skapat av jorden. Eller har de någon del i himlarna? Eller har Vi gett dem en Skrift, så att de står på ett klart bevis ur den?” Nej – de orättfärdiga lovar varandra ingenting annat än bländverk. (38–40)

Gud håller himlarna och jorden så att de inte upphör; och om de upphörde kunde ingen hålla dem efter Honom. Han är överseende, ständigt förlåtande. De svor vid Gud sina högtidligaste eder att de, om en varnare kom till dem, skulle vara bättre vägledda än något annat samfund; men när en varnare kom till dem ökade det bara deras motvilja, deras högmod på jorden och deras onda ränker. Men onda ränker uppslukar inga andra än sina upphovsmän. Väntar de då på något annat än det sätt på vilket Gud förfor med forna tiders människor? Du skall inte finna någon förändring i Guds sätt; du skall inte finna någon avvikelse i Guds sätt. Har de inte färdats genom landet och sett hur det slutade för dem som levde före dem, fastän de var mäktigare än dessa i styrka? Ingenting i himlarna eller på jorden kan göra Guds vilja om intet: Han är allvetande, allsmäktig. Om Gud skulle ställa människorna till svars för det som de har förtjänat, skulle Han inte lämna kvar en enda varelse på jordens yta. Men Han ger dem uppskov till en utsatt tid; och när deras tid är inne – Gud vakar ständigt över Sina tjänare. (41–45)

36. Yā Sīn (Yā Sīn)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Yā Sīn. (1)

Vid Koranen, full av visdom, du är i sanning ett av sändebuden, på en rak väg – en uppenbarelse sänd ned av den Allsmäktige, den Barmhärtige, för att du skall varna ett folk vars fäder inte blev varnade, och som därför är försumliga. Ordet har redan besannats mot de flesta av dem, ty de tror inte. Vi har lagt bojor om deras halsar, som når upp till hakan, så att deras huvuden tvingas uppåt; och Vi har satt en skiljemur framför dem och en skiljemur bakom dem och täckt över dem, så att de inte kan se. Det är för dem likgiltigt om du varnar dem eller inte varnar dem: de kommer inte att tro. Du kan bara varna den som följer Påminnelsen och fruktar den Nåderike i det fördolda. Ge en sådan det glada budskapet om förlåtelse och en ädel lön. Det är Vi som ger de döda liv, och Vi skriver ned det som de har sänt i förväg och de spår som de lämnar efter sig; och allting har Vi räknat upp i ett klart register. (2–12)

Framställ för dem en liknelse: stadens folk, när sändebuden kom dit. När Vi sände två till dem kallade de båda för lögnare; då stärkte Vi dem med en tredje, och de sade: ”Vi har sänts till er.” De sade: ”Ni är bara människor som vi; den Nåderike har inte sänt ned någonting. Ni bara ljuger.” De sade: ”Vår Herre vet att vi har sänts till er, och vår plikt är endast att klart framföra budskapet.” De sade: ”Vi ser ett ont varsel i er. Om ni inte upphör skall vi helt visst stena er, och ett plågsamt straff från oss skall drabba er.” De sade: ”Ert onda varsel ligger hos er själva. Är det därför att ni har blivit påminda? Nej – ni är ett folk som överskrider alla gränser.” Då kom en man springande från stadens bortersta del. Han sade: ”Mitt folk, följ sändebuden! Följ dem som inte begär någon lön av er och som är rätt vägledda. Varför skulle jag inte tillbe Honom som har gett mig mitt liv och till vilken ni skall föras åter? Skall jag ta andra gudar vid sidan av Honom? Om den Nåderike ville mig ont skulle deras förbön inte gagna mig det minsta, och de kunde inte heller rädda mig. Då vore jag i sanning i uppenbar villfarelse. Jag tror på er Herre, så lyssna till mig.” (13–25)

Det sades: ”Träd in i lustgården.” Han sade: ”Om mitt folk bara visste hur min Herre har förlåtit mig och gjort mig till en av de ärade.” Efter honom sände Vi inte ned någon här från himlen mot hans folk, och Vi behövde inte heller göra det: det var bara ett enda dån, och med ens låg de stilla och tysta. (26–29)

Ve över tjänarna! Aldrig kom ett sändebud till dem utan att de hånade honom. Ser de inte hur många släktled Vi har förintat före dem, och att dessa inte återvänder till dem? Och ändå skall de alla, församlade, föras fram inför Oss. Ett tecken för dem är den döda jorden: Vi ger den liv och frambringar säd ur den, och därav äter de. Och Vi har anlagt trädgårdar med palmer och vinrankor på den och låtit källor välla fram där, för att de skall äta av dess frukt – fastän deras händer inte har gjort den. Vill de då inte tacka? Stor är Han i Sin härlighet, Han som har skapat alla par: av det som jorden låter växa, av dem själva och av sådant som de inte känner till. Ett tecken för dem är natten: Vi drar bort dagen från den, och de sänks i mörker. Och solen löper sin bana till en viloplats som är bestämd för den: detta är den Allsmäktiges, den Allvetandes förordnande. Och månen – för den har Vi mätt ut stationer, till dess den återvänder lik en gammal, förtorkad palmstängel. Det tillkommer inte solen att hinna upp månen, och natten löper inte förbi dagen: var och en svävar fram i en bana. (30–40)

Och ett tecken för dem är att Vi bar deras avkomma i det lastade skeppet, och Vi har skapat åt dem något som liknar det, som de färdas i. Om Vi ville kunde Vi dränka dem: då skulle ingen finnas som svarade på deras rop, och de skulle inte heller räddas – utom genom barmhärtighet från Oss och till glädje för en tid. När man säger till dem: ”Akta er för det som ligger framför er och det som ligger bakom er, så att ni kan bli visade barmhärtighet”, vänder de sig bort. Inte ett enda av deras Herres tecken kommer till dem utan att de vänder sig bort från det. Och när man säger till dem: ”Ge av det som Gud har skänkt er för er försörjning”, säger de som förnekar sanningen till dem som tror: ”Skall vi ge föda åt den som Gud kunde ge föda om Han ville? Ni befinner er inte i något annat än uppenbar villfarelse.” (41–47)

De säger: ”När skall detta löfte gå i uppfyllelse, om ni talar sanning?” De väntar inte på något annat än ett enda dån, som skall gripa dem medan de ännu tvistar, och de skall varken kunna upprätta ett testamente eller återvända till de sina. (48–50)

Det skall blåsas i Basunen, och med ens skall de skynda från sina gravar till sin Herre. De skall säga: ”Ve oss! Vem har väckt oss från vår viloplats?” ”Detta är vad den Nåderike lovade; sändebuden talade sanning.” Det skall bara vara ett enda dån, och med ens skall de alla tillsammans föras fram inför Oss. ”I dag skall ingen själ lida orätt i något, och ni skall få lön enbart för det som ni brukade göra. Lustgårdens följeslagare är i dag lyckligt upptagna; de och deras makar vilar i skuggan på vilobäddar. Där skall de ha frukt och allt som de ber om. ’Fred!’ – ett ord från en barmhärtig Herre. Men håll er avskilda i dag, ni skyldiga! Ålade Jag er inte, Adams barn, att ni inte skulle tjäna Satan, ty han är er uppenbare fiende, utan att ni skulle tillbe Mig? Detta är en rak väg. Och ändå har han lett en stor skara av er vilse. Använde ni inte ert förstånd? Detta är det helvete som ni blev lovade. Brinn i det i dag, därför att ni förnekade sanningen.” (51–64)

I dag skall Vi försegla deras munnar, och deras händer skall tala till Oss, och deras fötter skall vittna om det som de brukade förtjäna. Om Vi ville kunde Vi ha utplånat deras ögon; då skulle de rusa i kapp mot vägen – men hur skulle de kunna se? Och om Vi ville kunde Vi ha förvandlat dem där de stod, så att de varken kunde gå framåt eller vända tillbaka. Den som Vi skänker ett långt liv låter Vi gå tillbaka i sin skapnad. Vill de då inte förstå? (65–68)

Vi har inte lärt honom diktkonst, och den skulle inte heller anstå honom. Detta är ingenting annat än en påminnelse och en klar Koran, för att varna var och en som är levande, och för att ordet skall besannas mot dem som förnekar sanningen. (69–70)

Ser de inte att Vi, bland det som Våra händer har gjort, har skapat åt dem boskap som de är ägare till? Vi har gjort den undergiven dem, så att de rider på somliga djur och äter av andra; och de har annan nytta av dem, och drycker. Vill de då inte tacka? Och ändå har de tagit sig andra gudar än Gud, i hopp om att få hjälp. De kan inte hjälpa dem, fastän de står som en här uppställd för dem. Låt därför inte deras ord bedröva dig. Vi vet vad de döljer och vad de visar öppet. (71–76)

Ser människan inte att Vi har skapat henne av en droppe? Och se, ändå är hon en öppen motståndare! Hon hittar på en liknelse om Oss och glömmer sin egen skapelse. Hon säger: ”Vem skall ge liv åt benen när de har smulats sönder till stoft?” Säg: ”Han som gav dem liv första gången skall ge dem liv på nytt; Han har full kunskap om varje skapelse – Han som frambringar eld åt er ur det gröna trädet, så att ni tänder en låga därav.” Är inte Han som har skapat himlarna och jorden mäktig att skapa deras like? Jo, helt visst! Han är den Högste Skaparen, den Allvetande. Hans befallning, när Han vill något, är endast att säga till det: ”Bli”,

och det blir. Stor är Han därför i Sin härlighet, Han i vars hand herraväldet över allting ligger; och till Honom skall ni föras åter. (77–83)

37. Uppställda i led (Al-Ṣāffāt)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid dem som står uppställda i led, och dem som driver tillbaka med kraft, och dem som läser upp en påminnelse: er Gud är helt visst En, Herre över himlarna och jorden och allt som finns mellan dem, och Herre över soluppgångens alla punkter. Vi har smyckat den lägsta himlen med stjärnornas prydnad och med ett värn mot varje upprorisk djävul. De kan inte lyssna i smyg på den Höga församlingen, utan beskjuts från alla håll och drivs bort; och dem väntar ett oupphörligt straff – utom den som snappar åt sig ett brottstycke, och en genomborrande låga förföljer honom. (1–10)

Fråga dem därför: är de svårare att skapa, eller de andra som Vi har skapat? Vi har skapat dem av klibbig lera. Du förundras, medan de hånar, och när de blir påminda ger de inte akt, och när de ser ett tecken förlöjligar de det och säger: ”Detta är ingenting annat än uppenbar trolldom. Vad! När vi är döda och har blivit stoft och ben, skall vi då verkligen uppväckas – och våra förfäder också?” Säg: ”Ja – och ni skall bli förödmjukade.” Det skall bara vara ett enda rop, och med ens skall de se. De skall säga: ”Ve oss! Detta är Domens dag.” ”Detta är Avgörandets dag, som ni brukade kalla en lögn.” ”Samla ihop dem som gjorde orätt, tillsammans med deras likar och det som de brukade tillbe vid sidan av Gud, och led dem till vägen mot den Flammande elden; och hejda dem, ty de skall förhöras: Vad är det med er, eftersom ni inte hjälper varandra?” Nej – den Dagen skall de ge sig helt. De skall vända sig till varandra och fråga. De skall säga: ”Det var ni som brukade komma mot oss från höger.” De skall säga: ”Nej – ni var själva inga troende. Vi hade ingen makt över er; nej, ni var ett folk som överskred alla gränser. Därför har vår Herres ord besannats mot oss: vi skall helt visst smaka straffet. Vi ledde er vilse, ty vi hade själva gått vilse.” Så skall de den Dagen dela straffet. Så förfar Vi med de skyldiga. När man sade till dem: ”Det finns ingen gud utom Gud”, blev de högmodiga och sade: ”Skall vi överge våra gudar för en vansinnig poets skull?” Nej – han har kommit med sanningen och bekräftat sändebuden. Ni skall helt visst smaka det plågsamma straffet, och ni skall få lön enbart för det som ni brukade göra – (11–39)

utom Guds utvalda tjänare. Dem väntar en välkänd försörjning: frukter; och de skall äras i lycksalighetens lustgårdar, på vilobäddar, vända mot varandra. En bägare skall bäras runt bland dem från en flödande källa, vit, ljuvlig för dem som dricker, i vilken ingen skada finns, och inte heller blir de berusade av den. Och hos dem skall finnas följeslagare med blygsam blick och vackra ögon, som om de vore dolda ägg. (40–49)

De skall vända sig till varandra och ställa frågor. En av dem skall säga: ”Jag hade en nära vän som brukade säga: ’Är du verkligen en av dem som tror att vi, när vi är döda och har blivit stoft och ben, skall ställas inför domen?’” Han skall säga: ”Vill ni se ned?” Då skall han se ned och få syn på honom mitt i den Flammande elden. Han skall säga: ”Vid Gud, det var nära att du hade störtat mig i fördärvet! Hade det inte varit för min Herres nåd skulle också jag ha hört till dem som förs fram till helvetet. Skall vi då inte dö mer, utom vår första död, och skall vi inte straffas? Detta är i sanning den högsta segern!” För något sådant må alla som strävar sträva. Är detta ett bättre välkomnande, eller Zaqqūm-trädet? Vi har gjort det till en prövning för de orättfärdiga. Det är ett träd som växer upp ur den Flammande eldens botten; dess fruktklasar är som djävlars huvuden. De skall äta av det och fylla sina bukar med det; sedan skall de ovanpå det få en brygd av skållhett vatten; och sedan skall de återvända till den Flammande elden. De fann sina fäder vilsegångna, och i deras fotspår rusar de vidare. Före dem gick de flesta av forna tiders människor vilse, fastän Vi hade sänt varnare bland dem. Se då hur det slutade för dem som blev varnade – utom Guds utvalda tjänare. (50–74)

Noa ropade till Oss, och hur väl svarade Vi inte! Vi räddade honom och hans familj ur den stora nöden och lät hans avkomma bli de överlevande, och Vi lämnade åt honom ett gott namn bland senare släktled: ”Fred över Noa bland alla världarna!” Så belönar Vi dem som gör gott: han var en av Våra troende tjänare. Sedan dränkte Vi de andra. (75–82)

Och till hans anhängare hörde Abraham, när han kom till sin Herre med ett sunt hjärta, när han sade till sin fader och sitt folk: ”Vad är det ni tillber? Är det en lögn – andra gudar än Gud – som ni önskar er? Vad tänker ni då om alla världarnas Herre?” Sedan kastade han en blick på stjärnorna och sade: ”Jag är sjuk.” Då vände de honom ryggen och gick sin väg. Då vände han sig till deras gudar och sade: ”Vill ni inte äta? Vad är det med er, eftersom ni inte talar?” Sedan gick han lös på dem och slog med sin högra hand. De kom rusande mot honom. Han sade: ”Tillber ni det som ni själva hugger ut, när Gud har skapat er och allt som ni gör?” De sade: ”Bygg ett bål åt honom och kasta honom i den flammande elden.” De smidde ränker mot honom, men Vi förödmjukade dem. (83–98)

Han sade: ”Jag går till min Herre; Han skall vägleda mig. Herre, skänk mig en son som hör till de rättfärdiga.” Då gav Vi honom det glada budskapet om en mild gosse. Och när han var gammal nog att springa vid hans sida sade han: ”Min son, jag har sett i en dröm att jag offrar dig. Se efter vad du tänker.” Han sade: ”Min fader, gör som du blir befalld; du skall, om Gud vill, finna att jag hör till de ståndaktiga.” När de båda hade överlämnat sig åt Gud och han hade lagt ned honom på pannan, ropade Vi till honom: ”Abraham! Du har uppfyllt synen.” Så belönar Vi dem som gör gott. Detta var i sanning en klar prövning. Och Vi friköpte honom med ett väldigt offer och lämnade åt honom ett gott namn bland senare släktled: ”Fred över Abraham!” Så belönar Vi dem som gör gott: han var en av Våra troende tjänare. (99–111)

Och Vi gav honom det glada budskapet om Isak, en profet, en av de rättfärdiga. Vi välsignade honom och Isak; och bland deras efterkommande finns några som gör gott och några som uppenbart gör sig själva orätt. Vi visade Moses och Aron ynnest och räddade dem och deras folk ur den stora nöden; Vi hjälpte dem, så att de blev segrarna; Vi gav dem Skriften som gör allting klart och ledde dem till den raka vägen; och Vi lämnade åt dem ett gott namn bland senare släktled: ”Fred över Moses och Aron!” Så belönar Vi dem som gör gott: de hörde till Våra troende tjänare. (112–122)

Också Elia var ett av sändebuden, när han sade till sitt folk: ”Vill ni inte vara medvetna om Gud? Åkallar ni Baal och överger den bäste av skapare – Gud, er Herre och era förfäders Herre?” Men de kallade honom lögnare, och därför skall de helt visst föras fram till straffet – utom Guds utvalda tjänare. Och Vi lämnade åt honom ett gott namn bland senare släktled: ”Fred över Elia!” Så belönar Vi dem som gör gott: han var en av Våra troende tjänare. (123–132)

Också Lot var ett av sändebuden. Vi räddade honom och hans familj, dem alla, utom en gammal kvinna bland dem som blev kvar; sedan förintade Vi de andra. Ni går förbi dem om morgonen och om natten. Vill ni då inte förstå? Också Jona var ett av sändebuden. Han flydde till det lastade skeppet och kastade lott och hörde till förlorarna; sedan slukade fisken honom, ty han var klandervärd. Hade han inte varit en av dem som förhärligar Gud skulle han ha blivit kvar i dess buk till den Dag då de uppväcks. Men Vi kastade upp honom på den kala stranden, och han var sjuk, och Vi lät en kurbitsplanta växa upp över honom. Och Vi sände honom till hundra tusen eller fler; de trodde, och därför lät Vi dem njuta av livet en tid. (133–148)

Fråga dem därför: har din Herre döttrar, medan de har söner? Eller skapade Vi änglarna till kvinnor medan de såg på? Är det inte av sin egen lögnaktighet som de säger: ”Gud har avlat barn”? De är helt visst lögnare.

Har Han valt döttrar framför söner? Vad är det med er? Hur dömer ni? Vill ni då inte ge akt? Eller har ni ett klart bevis? Kom då med er skrift, om ni talar sanning. De har uppställt ett släktskap mellan Honom och djinnerna, och ändå vet djinnerna väl att de skall ställas inför domen. Stor är Gud i Sin härlighet, högt upphöjd över det som de beskriver! – utom Guds utvalda tjänare. Ni och det som ni tillber kan inte locka någon bort från Honom, utom den som skall brinna i den Flammande elden. ”Det finns ingen av oss som inte har en känd plats; det är vi som står uppställda i led; det är vi som förhärligar Honom.” (149–166)

De brukade säga: ”Om vi bara hade en påminnelse från forna tiders människor skulle vi ha varit Guds utvalda tjänare.” Och ändå förnekar de den nu. De skall få veta. Vårt ord har redan gått ut till Våra tjänare sändebuden: det är de som skall få hjälp, och Vår här – de är segrarna. Vänd dig därför bort från dem en tid och ge akt på dem; de skall snart få se. Vill de påskynda Vårt straff? När det sänker sig ned på deras gård blir det en eländig morgon för dem som blev varnade. Vänd dig därför bort från dem en tid och ge akt; de skall snart få se. Stor är din Herre i Sin härlighet, Maktens Herre, högt upphöjd över det som de beskriver! Och fred över sändebuden, och all lov och pris tillkommer Gud, alla världarnas Herre. (167–182)

38. Ṣād (Ṣād)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ṣād. Vid Koranen, full av påminnelse! Men de som förnekar sanningen är försjunkna i högmod och trots. Hur många släktled har Vi inte förintat före dem! De ropade, men det var inte längre tid att komma undan. De förundras över att en varnare har kommit till dem ur deras egen krets, och de som förnekar sanningen säger: ”Detta är en trollkarl, en lögnare. Har han gjort gudarna till en enda Gud? Detta är i sanning något häpnadsväckande!” Deras stormän går sin väg och säger: ”Gå ni er väg och håll fast vid era gudar. Detta är helt visst något uttänkt. Vi har aldrig hört om detta i den senaste religionen; detta är ingenting annat än ett påhitt. Har Påminnelsen sänts ned till honom, av oss alla?” Nej – de tvivlar på Min Påminnelse; nej, de har ännu inte smakat Mitt straff. (1–8)

Eller äger de skattkamrarna med din Herres barmhärtighet, den Allsmäktiges, den Givmilde givarens? Eller är herraväldet över himlarna och jorden och allt som finns mellan dem deras? Låt dem då klättra upp längs repen! De är en här, av alla de förbund som har slutit sig samman mot dig, som skall slås på flykten här. Före dem förnekade Noas folk sanningen, och ʿĀd, och Farao med pålarna, och Thamūd, och Lots folk, och Snårskogens folk – det var förbunden. Vart och ett av dem kallade sändebuden lögnare, och därför drabbade Mitt straff dem med rätta. Dessa väntar bara på ett enda dån, som inte skall ge något uppskov. De säger: ”Vår Herre, ge oss skyndsamt vår del före Räkenskapens dag!” Bär med tålamod det som de säger, och minns Vår tjänare David, en man med styrka; han vände sig ständigt till Gud. (9–17)

Vi lät bergen förena sig med honom i att förhärliga Gud om kvällen och vid soluppgången, och fåglarna, församlade: alla vände sig till Honom. Vi stärkte hans rike och gav honom visdom och ett avgörande tal. Har berättelsen om de tvistande nått dig, hur de klättrade över muren in i hans enskilda kammare? När de kom in till David blev han förskräckt för dem. De sade: ”Var inte rädd. Vi är två tvistande, av vilka den ene har gjort den andre orätt; döm därför mellan oss med sanning, var inte orättvis och led oss till den jämna vägen. Detta är min broder. Han har nittionio tackor, och jag har en enda tacka; och han sade: ’Lämna henne i min vård’, och han övervann mig i ordväxlingen.” Han sade: ”Han har gjort dig orätt genom att begära din tacka för att lägga den till sina tackor. Många kompanjoner gör varandra orätt – utom de som tror och gör goda gärningar, och de är få.” Och David förstod att Vi hade prövat honom; då bad han sin Herre om förlåtelse, föll ned och böjde sig och vände sig till Honom i ånger. Då förlät Vi honom detta; och han har en plats nära Oss och en skön återkomst. ”David, Vi har gjort dig till ställföreträdare på jorden, så döm mellan människorna med sanning och följ inte begäret, så att det inte leder dig vilse från Guds väg. De som går vilse från Guds väg skall få ett strängt straff därför att de glömde Räkenskapens dag.” (18–26)

Vi har inte skapat himlen och jorden och allt som finns mellan dem förgäves. Det är vad de som förnekar sanningen förmodar – ve därför dem som förnekar sanningen, för Eldens skull! Skall Vi behandla dem som tror och gör goda gärningar som dem som sprider fördärv på jorden? Eller skall Vi behandla dem som är medvetna om Gud som de ogudaktiga? Detta är en välsignad Skrift som Vi har sänt ned till dig, för att de skall begrunda dess tecken och för att de som har fått förstånd skall ta varning. (27–29)

Och åt David gav Vi Salomo – en härlig tjänare! Han vände sig ständigt till Gud. När snabba hästar, som stod på tre fötter, mot kvällen fördes fram inför honom sade han: ”Jag har älskat kärleken till det goda mer än åminnelsen av min Herre”, till dess solen doldes bakom slöjan. ”För dem tillbaka till mig!” Och han började

stryka deras ben och halsar. Vi prövade helt visst Salomo och kastade blott en kropp på hans tron; sedan vände han sig till Gud. Han sade: ”Herre, förlåt mig och skänk mig ett rike sådant att det inte skall tillhöra någon efter mig. Du är i sanning den Givmilde givaren.” Då gjorde Vi vinden underdånig honom, så att den löpte milt på hans befallning vart han än styrde den, och djävlarna, varje byggare och dykare, och andra som var hopbundna i bojor. ”Detta är Vår gåva: ge därför frikostigt eller håll inne, utan räkenskap.” Och han har en plats nära Oss och en skön återkomst. (30–40)

Och minns Vår tjänare Job, när han ropade till sin Herre: ”Satan har slagit mig med utmattning och plåga.” ”Stampa med foten! Här är ett svalt ställe att tvätta sig i, och att dricka.” Och Vi gav honom tillbaka hans familj, och lika många till med dem, som en barmhärtighet från Oss och en påminnelse för dem som har fått förstånd. ”Ta en knippa kvistar i handen och slå med den, och bryt inte din ed.” Vi fann honom ståndaktig – en härlig tjänare! Han vände sig ständigt till Gud. (41–44)

Och minns Våra tjänare Abraham, Isak och Jakob, män med styrka och klarsyn. Vi renade dem med en ren egenskap: åminnelsen av den kommande Boningen. De hör hos Oss till de utvalda, de goda. Och minns Ismael, Elisa och Dhū al-Kifl; alla hörde de till de goda. Detta är en påminnelse. Och dem som är medvetna om Gud väntar en skön återkomst: (45–49)

Edens lustgårdar, vilkas portar skall öppnas för dem. Där skall de vila och be om riklig frukt och dryck, och hos dem skall finnas följeslagare med blygsam blick, jämnåriga. ”Detta är vad ni lovas för Räkenskapens dag. Detta är det som Vi skänker; det skall aldrig ta slut.” (50–54)

Så är det. Men dem som överskrider alla gränser väntar en eländig återkomst: helvetet, där de skall brinna – en eländig viloplats. Så är det. Låt dem smaka det: skållhett vatten och stinkande var, och andra plågor av samma slag, i par. ”Här är en skara som rusar in tillsammans med er. De är inte välkomna! De skall brinna i Elden.” De skall säga: ”Nej – det är ni som inte är välkomna! Ni har dragit detta över oss – en eländig plats att slå sig ned på!” De skall säga: ”Vår Herre, den som har dragit detta över oss, ge honom dubbelt straff i Elden.” Och de skall säga: ”Vad är det med oss, eftersom vi inte ser män som vi brukade räkna till de ogudaktiga? Gjorde vi dem till åtlöje, eller har våra ögon förbisett dem?” Sådan är sanningen: Eldens folks inbördes käbbel. (55–64)

Säg: ”Jag är bara en varnare. Det finns ingen gud utom Gud, den Ende, den som betvingar allt, Herre över himlarna och jorden och allt som finns mellan dem, den Allsmäktige, den Ständigt Förlåtande.” Säg: ”Detta är ett väldigt budskap, och ni vänder er bort från det. Jag hade ingen kunskap om den Höga församlingen när de tvistade. Det uppenbaras för mig enbart att jag är en klar varnare.” (65–70)

När din Herre sade till änglarna: ”Jag skall skapa en människa av lera. När Jag har format henne och andats in i henne av Min ande, fall då ned inför henne i tillbedjan.” Då föll änglarna ned, allesammans – utom Iblīs. Han blev högmodig och var en av dem som förnekar sanningen. Han sade: ”Iblīs, vad hindrade dig från att falla ned inför det som Jag har skapat med Mina två händer? Är du för högmodig, eller hör du till de upphöjda?” Han sade: ”Jag är bättre än hon: mig har Du skapat av eld, och henne har Du skapat av lera.” Han sade: ”Gå då ut härifrån, ty du är förbannad, och Min förbannelse vilar över dig till Domens dag.” Han sade: ”Herre, ge mig uppskov till den Dag då de uppväcks.” Han sade: ”Du hör till dem som får uppskov till den utsatta tidens Dag.” Han sade: ”Vid Din makt, då skall jag helt visst leda dem alla vilse, utom Dina utvalda tjänare bland dem.” Han sade: ”Detta är sanningen – och sanningen talar Jag: Jag skall helt visst fylla helvetet med dig och med alla dem av dem som följer dig.” (71–85)

Säg: ”Jag begär ingen lön av er för detta, och jag hör inte heller till dem som låtsas. Detta är ingenting annat än en påminnelse till alla världarna, och ni skall helt visst få veta dess tidender efter en tid.” (86–88)

39. Skarorna (Al-Zumar)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Skriftens nedsändande är från Gud, den Allsmäktige, den Allvise. Vi har sänt ned Skriften till dig med sanningen; tillbe därför Gud och ägna Honom din tro i uppriktighet. Helt visst tillkommer den uppriktiga tron Gud allena. Vad dem beträffar som tar sig andra beskyddare än Honom och säger: ”Vi tillber dem bara för att de skall föra oss närmare Gud” – Gud skall döma mellan dem i det som de är oense om. Gud vägleder inte den som är lögnare och otacksam. Hade Gud velat ta Sig en son kunde Han ha valt vad Han ville av det som Han skapar. Stor är Han i Sin härlighet! Han är Gud, den Ende, den som betvingar allt. Han har skapat himlarna och jorden med sanning. Han sveper natten om dagen och sveper dagen om natten; Han har gjort solen och månen underdåniga, var och en löpande till en utsatt tid. Är Han inte den Allsmäktige, den Ständigt Förlåtande? (1–5)

Han har skapat er av en enda själ och sedan av den gjort dess make, och Han har sänt ned åt er åtta stycken boskap i par. Han skapar er i era mödrars sköten, skapelse efter skapelse, i tre mörker. Sådan är Gud, er Herre; Hans är herraväldet. Det finns ingen gud utom Han. Hur kan ni då vändas bort? Om ni förnekar sanningen behöver Gud er inte; men Han finner inte behag i otacksamhet hos Sina tjänare. Och om ni är tacksamma finner Han behag i det hos er. Ingen själ som bär en börda skall bära en annans börda. Sedan skall ni återvända till er Herre, och Han skall låta er veta vad ni brukade göra. Han vet väl vad som finns i brösten. (6–7)

När ett lidande drabbar människan åkallar hon sin Herre och vänder sig till Honom; men när Han skänker henne en ynnest från Sig glömmer hon det som hon förut ropade om, och sätter medgudar vid Guds sida för att leda andra vilse från Hans väg. Säg: ”Njut av din förnekelse en liten tid; du är en av Eldens följeslagare.” Är den som hängivet tillber under nattens timmar, nedfallen och stående, på sin vakt inför det kommande livet och hoppfull om sin Herres barmhärtighet, lik den som inte gör det? Säg: ”Är de som vet lika dem som inte vet?” Bara de som har fått förstånd tar varning. (8–9)

Säg: ”Gud säger: Mina tjänare, ni som tror, var medvetna om er Herre. Dem som gör gott i denna värld väntar gott; och Guds jord är vid. De ståndaktiga skall helt visst få sin lön till fullo, utan räkenskap.” Säg: ”Jag har fått befallning att tillbe Gud och ägna Honom min tro i uppriktighet, och jag har fått befallning att vara den förste av dem som överlämnar sig åt Gud.” Säg: ”Jag fruktar, om jag inte lyder min Herre, straffet på en väldig Dag.” Säg: ”Det är Gud jag tillber, och Honom ägnar jag min tro i uppriktighet; tillbe då ni vad ni vill vid sidan av Honom.” Säg: ”De verkliga förlorarna är de som förlorar sig själva och sina familjer på Uppståndelsens dag. Är inte detta den uppenbara förlusten? De skall ha baldakiner av eld över sig och baldakiner under sig.” Med detta inger Gud Sina tjänare fruktan: ”Mina tjänare, var medvetna om Mig.” (10–16)

De som skyr dyrkan av falska gudar och vänder sig till Gud – för dem finns ett glatt budskap. Ge därför det glada budskapet till Mina tjänare, som lyssnar till det som sägs och följer det bästa därav. Det är dem som Gud har vägletт; det är de som har fått förstånd. Hur är det med den mot vilken straffets ord har besannats? Kan du rädda den som är i Elden? Men de som är medvetna om sin Herre skall få höga gemak, med gemak byggda ovanför dem, genomflutna av floder: Guds löfte – Gud sviker inte Sitt löfte. (17–20)

Ser du inte att Gud sänder ned vatten från himlen och leder det genom jorden som källor; sedan frambringar Han därmed gröda i skiftande färger; sedan vissnar den och du ser den gulna; sedan gör Han den till söndersmulade strån? I detta ligger helt visst en påminnelse för dem som har fått förstånd. (21)

Är den vars bröst Gud har öppnat för att överlämna sig åt Honom, så att han vandrar i ett ljus från sin Herre, lik den vars hjärta är förhärdat? Ve då dem vilkas hjärtan är förhärdade mot åminnelsen av Gud! De befinner sig i uppenbar villfarelse. Gud har sänt ned det skönaste av tal: en Skrift som stämmer överens med sig själv och vars lärdomar går i par. Huden ryser på dem som bävar inför sin Herre när de hör den; sedan mjuknar deras hud och deras hjärtan inför åminnelsen av Gud. Sådan är Guds vägledning: med den vägleder Han den Han vill; och den som Gud låter gå vilse har ingen vägledare. (22–23)

Är den som med sitt ansikte skall skydda sig mot det värsta av straffet på Uppståndelsens dag lik den som är trygg? Till de orättfärdiga skall det sägas: ”Smaka det som ni brukade förtjäna.” De som levde före dem förnekade också sanningen, och straffet kom över dem från ett håll som de inte väntade sig. Så lät Gud dem smaka vanära i detta liv; och det kommande livets straff är helt visst större, om de bara visste. (24–26)

Vi har i denna Koran framställt alla slags liknelser för människorna, för att de skall ta varning: en arabisk Koran, fri från all krokighet, för att de skall bli medvetna om Gud. Gud framställer en liknelse: en man som tillhör delägare som tvistar om honom, och en man som helt och hållet tillhör en enda herre. Är de två lika i sin ställning? All lov och pris tillkommer Gud! Men de flesta av dem vet det inte. (27–29)

Du skall dö, och de skall dö; sedan skall ni på Uppståndelsens dag tvista med varandra inför er Herre. Vem gör större orätt än den som diktar upp en lögn om Gud och kallar sanningen en lögn när den kommer till honom? Finns det inte i helvetet en boning för dem som förnekar sanningen? Men den som kommer med sanningen och den som bekräftar den – det är de som är medvetna om Gud. De skall få allt vad de önskar hos sin Herre. Sådan är lönen för dem som gör gott, för att Gud skall fria dem från det värsta av det som de gjorde och ge dem deras lön för det bästa av det som de brukade göra. (30–35)

Är inte Gud nog för Sin tjänare? Och ändå vill de skrämma dig med dem som finns vid sidan av Honom. Den som Gud låter gå vilse har ingen vägledare; och den som Gud vägleder kan ingen leda vilse. Är inte Gud allsmäktig, vedergällningens Herre? Om du frågar dem vem som har skapat himlarna och jorden säger de helt visst: ”Gud.” Säg: ”Har ni då sett på dem som ni åkallar vid sidan av Gud? Om Gud ville mig ont, kunde de då avlägsna det onda som Han sänder? Eller om Han ville visa mig barmhärtighet, kunde de då hålla tillbaka Hans barmhärtighet?” Säg: ”Gud är nog för mig; på Honom må de förtröstansfulla förtrösta.” Säg: ”Mitt folk, handla efter er ställning; också jag handlar. Ni skall få veta vem det är som ett vanärande straff skall komma över, och över vem ett bestående straff skall sänka sig.” (36–40)

Vi har sänt ned Skriften till dig för mänskligheten med sanningen. Den som låter sig vägledas gör det till sitt eget bästa; och den som går vilse, går vilse enbart till sin egen förlust. Du är inte satt till väktare över dem. Gud tar själarna vid tiden för deras död, och dem som inte har dött, i deras sömn. Han håller kvar dem för vilka Han har beslutat döden och sänder de andra tillbaka till en utsatt tid. I detta ligger helt visst tecken för människor som tänker efter. Eller har de tagit sig förespråkare vid sidan av Gud? Säg: ”Även om de inte har makt över någonting och inget förstånd?” Säg: ”All förbön tillhör Gud. Hans är herraväldet över himlarna och jorden; sedan skall ni föras åter till Honom.” (41–44)

När Gud allena nämns drar sig hjärtana hos dem som inte tror på det kommande livet samman av motvilja; men när de som finns vid sidan av Honom nämns, gläds de med ens. Säg: ”Gud, himlarnas och jordens Upphovsman, Du som känner det fördolda och det synliga! Du skall döma mellan Dina tjänare i det som de brukade vara oense om.” Om de som gjorde orätt ägde allt som finns på jorden, och lika mycket till, skulle de erbjuda det för att friköpa sig från det värsta av straffet på Uppståndelsens dag. Och från Gud skall det visa sig för dem som de aldrig hade räknat med; det onda i det som de förtjänade skall visa sig för dem, och det som de brukade håna skall uppsluka dem. (45–48)

När ett lidande drabbar människan åkallar hon Oss; när Vi sedan skänker henne en ynnest från Oss säger hon: ”Detta har jag fått enbart på grund av kunskap.” Nej – det är en prövning, men de flesta av dem vet det inte. De som levde före dem sade detsamma, men det som de hade förtjänat var dem inte till någon nytta. Så drabbade det onda i det som de förtjänade dem; och de bland dessa människor som gör orätt – det onda i det som de förtjänar skall drabba också dem, och de skall inte komma undan. Vet de inte att Gud ger riklig försörjning åt den Han vill och mäter ut den? I detta ligger helt visst tecken för människor som tror. (49–52)

Säg: ”Gud säger: Mina tjänare, ni som har förbrutit er mot er själva, misströsta inte om Guds barmhärtighet. Gud förlåter alla synder; Han är den Ständigt Förlåtande, den Barmhärtige. Vänd er till er Herre och överlämna er åt Honom, innan straffet kommer över er; sedan skall ni inte få någon hjälp. Följ det bästa av det som har sänts ned till er från er Herre, innan straffet kommer över er plötsligt, medan ni är ovetande, så att ingen själ skall säga: ’Ve mig för det som jag försummade gentemot Gud, och jag var i sanning en av dem som hånade!’ Eller skall säga: ’Om Gud bara hade väglett mig skulle jag ha hört till dem som är medvetna om Honom!’ Eller skall säga, när den ser straffet: ’Om jag bara fick en chans till skulle jag höra till dem som gör gott!’” Nej, aldrig! Mina tecken kom till dig, men du kallade dem lögner och blev högmodig och var en av dem som förnekar sanningen. (53–59)

På Uppståndelsens dag skall du se dem som ljög om Gud med svartnade ansikten. Finns det inte i helvetet en boning för de högmodiga? Och Gud skall föra dem som var medvetna om Honom till deras trygga plats: inget ont skall röra dem och de skall inte sörja. Gud är Skaparen av allting, och Han är väktare över allting. Hans är nycklarna till himlarna och jorden; och de som förnekar Guds tecken – det är de som är förlorarna. (60–63)

Säg: ”Är det något annat än Gud som ni uppmanar mig att tillbe, ni okunniga människor?” Det har uppenbarats för dig och för dem som levde före dig: ”Om du sätter något vid Guds sida skall ditt verk helt visst bli till intet, och du skall helt visst höra till förlorarna.” Nej – tillbe Gud allena och hör till de tacksamma. De har inte värderat Gud med det värde som tillkommer Honom. Hela jorden skall ligga i Hans grepp på Uppståndelsens dag, och himlarna skall vara hoprullade i Hans högra hand. Stor är Han i Sin härlighet! Han är högt upphöjd över det som de sätter vid Hans sida. Det skall blåsas i Basunen, och alla som finns i himlarna och alla som finns på jorden skall falla sanslösa ned, utom de som Gud vill. Sedan skall det blåsas i den på nytt, och med ens skall de stå upp och se. Jorden skall lysa av sin Herres ljus; Förteckningen skall läggas fram; profeterna och vittnena skall föras fram; dom skall fällas mellan dem med sanning, och de skall inte lida orätt. Varje själ skall få full lön för det som den gjorde; och Han vet bäst vad de gör. (64–70)

De som förnekade sanningen skall drivas till helvetet i skaror; och när de når fram skall dess portar öppnas, och dess väktare skall säga till dem: ”Kom det inte sändebud till er ur er egen krets, som läste upp er Herres tecken för er och varnade er för mötet med denna er Dag?” De skall säga: ”Jo, helt visst” – men straffets ord

har besannats mot dem som förnekar sanningen. Det skall sägas: ”Träd in genom helvetets portar, för att förbli där till evig tid.” Hur eländig är inte de högmodigas boning! (71–72)

Och de som var medvetna om sin Herre skall ledas till lustgården i skaror; och när de når fram, och dess portar redan står öppna, skall dess väktare säga till dem: ”Fred över er! Ni har handlat väl, så träd in där för att förbli till evig tid.” De skall säga: ”All lov och pris tillkommer Gud, som har infriat Sitt löfte till oss och gett oss jorden i arv, så att vi får slå oss ned i lustgården varhelst vi vill.” Hur härlig är inte lönen för dem som strävar! Och du skall se änglarna kretsa kring Tronen och förhärliga sin Herre med lovprisning. Dom skall fällas mellan dem med sanning, och det skall sägas: ”All lov och pris tillkommer Gud, alla världarnas Herre.” (73–75)

40. Han som förlåter (Ghāfir)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ḥā Mīm. (1)

Skriftens nedsändande är från Gud, den Allsmäktige, den Allvetande, Han som förlåter synd och tar emot ånger, som straffar strängt och som flödar över av nåd. Det finns ingen gud utom Han; hos Honom är den slutliga återkomsten. Inga andra än de som förnekar sanningen tvistar om Guds tecken; låt dig därför inte bedras, Profet, av deras färder hit och dit i landet. Före dem förnekade Noas folk, och de sammansvurna som kom efter dem; varje samfund smidde ränker mot sitt sändebud för att gripa honom, och de tvistade med lögnens hjälp för att därmed vederlägga sanningen – då grep Jag dem, och hur var inte Mitt straff! Så besannades din Herres ord mot dem som förnekar sanningen: att de är Eldens följeslagare. (2–6)

De som bär Tronen och de som står omkring den förhärligar sin Herre med lovsång och tror på Honom, och de ber om förlåtelse för dem som tror: ”Vår Herre, Du omfattar allting med barmhärtighet och kunskap; förlåt därför dem som ångrar sig och följer Din väg, och bevara dem för helvetets straff. Vår Herre, låt dem träda in i Edens lustgårdar, som Du har lovat dem, tillsammans med de rättfärdiga bland deras förfäder, deras makar och deras avkomma: Du är den Allsmäktige, den Allvise. Och bevara dem för onda gärningar; den som Du på den Dagen bevarar för onda gärningar har Du visat barmhärtighet – och detta är den högsta segern.” Till dem som förnekade sanningen skall det ropas: ”Guds avsky för er är större än er avsky för er själva i dag; ty när ni kallades till tron förnekade ni.” De skall säga: ”Vår Herre, två gånger har Du gjort oss livlösa och två gånger har Du gett oss liv; nu bekänner vi våra synder. Finns det någon väg ut?” ”Detta därför att ni förnekade när Gud allena åkallades, men trodde när medgudar sattes vid Hans sida. Domen tillhör Gud, den Högste, den Store.” (7–12)

Det är Han som visar er Sina tecken och sänder ned försörjning åt er från himlen; men inga andra än de som vänder sig till Honom lägger det på hjärtat. Åkalla därför Gud och ägna Honom er religion i uppriktighet, hur förhatligt detta än må vara för dem som förnekar sanningen. Upphöjd över alla rangordningar, Tronens Herre, låter Han Sin befallnings Ande komma över den av Sina tjänare som Han vill, för att varna för Mötets dag – den Dag då de skall träda fram utan att något hos dem är dolt för Gud. ”Vem tillhör herraväldet denna Dag?” ”Gud, den Ende, den som betvingar allt. Denna Dag skall varje själ få lön för vad den har förtjänat; ingen orättvisa sker denna Dag. Gud är snar till räkenskap.” (13–17)

Varna dem för den Dag som kommer allt närmare, då hjärtana stiger kvävande upp i struparna; de orättfärdiga skall inte ha någon trogen vän och inte heller någon förespråkare som blir hörd. Han känner ögonens svek och allt som brösten döljer. Gud dömer med sanning, medan de som de åkallar vid sidan av Honom inte dömer någonting alls. Gud är i sanning den Allhörande, den Allseende. (18–20)

Har de inte färdats genom landet och sett hur det till sist gick för dem som levde före dem? De var mäktigare än dessa i styrka och i de spår som de lämnade efter sig på jorden, men Gud grep dem för deras synder, och de hade ingen som kunde skydda dem mot Gud. Detta därför att deras sändebud ständigt kom till dem med klara bevis och de förnekade; då grep Gud dem. Han är i sanning stark och straffar strängt. (21–22)

Vi sände Moses med Våra tecken och en klar fullmakt till Farao, Hāmān och Korah, men de sade: ”En lögnaktig trollkarl!” När han kom till dem med sanningen från Oss sade de: ”Döda sönerna till dem som tror

med honom, och låt deras kvinnor leva." Men ränkerna hos dem som förnekar sanningen leder ingenstans utom vilse. Farao sade: "Låt mig döda Moses, och må han åkalla sin Herre! Jag fruktar att han skall ändra er religion eller låta fördärv sprida sig i landet." Moses sade: "Jag söker skydd hos min Herre och er Herre mot varje högmodig som inte tror på Räkenskapens dag." (23–27)

En troende man av Faraos hus, som höll sin tro dold, sade: "Vill ni döda en man därför att han säger: 'Min Herre är Gud', fastän han har kommit till er med klara bevis från er Herre? Om han ljuger faller hans lögn på hans eget huvud; men om han talar sanning kommer något av det som han hotar er med att drabba er. Gud vägleder inte den som överskrider gränserna och ljuger. Mitt folk, i dag är herraväldet ert, och ni har övertaget i landet – men vem skall hjälpa oss mot Guds stränghet om den kommer över oss?" Farao sade: "Jag visar er bara det som jag själv ser, och jag leder er bara till det rätta handlandets väg." (28–29)

Mannen som trodde sade: "Mitt folk, jag fruktar för er något som liknar de sammansvurnas dag – något som liknar det öde som drabbade Noas folk, ʿĀd, Thamūd och dem som kom efter dem. Och Gud vill inte Sina tjänare någon orättvisa. Mitt folk, jag fruktar för er den Dag då alla ropar till varandra, den Dag då ni skall vända om och fly utan att någon kan skydda er mot Gud. Den som Gud låter gå vilse har ingen vägledare. Josef kom förr till er med klara bevis, men ni upphörde aldrig att tvivla på det som han förde till er, till dess ni, när han dog, sade: 'Gud kommer aldrig att sända något sändebud efter honom.' Så låter Gud den gå vilse som överskrider gränserna och tvivlar – (30–34)

de som tvistar om Guds tecken utan att någon fullmakt har kommit till dem. Förhatligt är detta i Guds ögon och i deras ögon som tror. Så förseglar Gud varje högmodigt, tyranniskt hjärta." Farao sade: "Hāmān, bygg mig ett torn, så att jag kan nå vägarna – himlarnas vägar – och se på Moses' Gud; ty jag tror att han ljuger." Så kom Faraos onda gärning att te sig skön för honom, och han stängdes ute från vägen; och Faraos ränker slutade endast i undergång. (35–37)

Mannen som trodde sade: "Mitt folk, följ mig: jag skall leda er till det rätta handlandets väg. Mitt folk, detta jordiska liv är bara en flyktig glädje; det är det kommande livet som är den bestående boningen. Den som gör en ond gärning får bara dess like till lön; men den som gör gott, man eller kvinna, och är troende – de skall träda in i lustgården, där de skall få sin försörjning utan räkning. Mitt folk, hur kommer det sig att jag kallar er till räddning medan ni kallar mig till Elden? Ni kallar mig till att förneka Gud och att vid Hans sida sätta det som jag inte har någon kunskap om, medan jag kallar er till den Allsmäktige, den Ständigt Förlåtande. Utan tvivel har det som ni kallar mig till inget anspråk på att åkallas vare sig i denna värld eller i det kommande livet; vi skall återvända till Gud, och de som överskrider gränserna är Eldens följeslagare. Ni kommer att minnas det som jag säger er; och jag anförtror min sak åt Gud. Gud ser i sanning Sina tjänare." Så bevarade Gud honom för det onda som de stämplade, medan ett ont straff omslöt Faraos folk: (38–45)

Elden – inför den ställs de fram morgon och kväll; och den Dag då Stunden kommer skall det sägas: "Låt Faraos folk gå in i det strängaste straffet." Och när de tvistar med varandra i Elden skall de svaga säga till dem som var högmodiga: "Vi följde er; vill ni nu befria oss från någon del av Elden?" De som var högmodiga skall säga: "Vi är alla i den tillsammans; Gud har dömt mellan Sina tjänare." De som är i Elden skall säga till helvetets väktare: "Be till er Herre att Han lindrar straffet för oss en enda dag." De skall säga: "Kom inte era sändebud ständigt till er med klara bevis?" De skall säga: "Jo." De skall säga: "Be då själva – men bönen från dem som förnekar sanningen är bara förgäves." (46–50)

Vi skall helt visst hjälpa Våra sändebud och dem som tror, i livet i denna värld och den Dag då vittnena träder fram – den Dag då de orättfärdigas ursäkter inte skall gagna dem: förbannelsen är deras, och deras är den eländiga boningen. Vi gav Moses vägledningen och lät Israels barn ärva Skriften, en vägledning och en påminnelse för dem som har fått insikt. Var därför tålmodig: Guds löfte är sant. Be om förlåtelse för din synd, och förhärliga din Herre med lovsång om kvällen och i den tidiga morgonen. De som tvistar om Guds tecken utan att någon fullmakt har kommit till dem har inget annat i sina bröst än ett högmod vars mål de aldrig skall nå. Sök därför skydd hos Gud: Han är i sanning den Allhörande, den Allseende. (51–56)

Skapelsen av himlarna och jorden är helt visst större än skapelsen av människorna, men de flesta människor vet det inte. Den blinde och den seende är inte lika, och inte heller de som tror och gör goda gärningar och den som gör ont. Hur litet ni tänker efter! Stunden kommer helt visst; därom råder inget tvivel; men de flesta människor tror inte. Er Herre har sagt: ”Åkalla Mig, så skall Jag svara er. De som är för högmodiga för att tillbe Mig skall träda in i helvetet, förnedrade.” (57–60)

Det är Gud som har gjort natten åt er för att ni skall vila i den, och dagen för att ge syn. Gud är i sanning full av nåd mot människorna, men de flesta människor tackar inte. Sådan är Gud, er Herre, Skaparen av allting; det finns ingen gud utom Han. Hur kan ni då vändas bort? Så vänds de bort som förkastar Guds tecken. Det är Gud som har gjort jorden till en fast boning för er och himlen till ett valv, som har format er och gjort era gestalter sköna och skänkt er goda ting. Sådan är Gud, er Herre: välsignad vare därför Gud, alla världarnas Herre. Han är den Levande; det finns ingen gud utom Han. Åkalla Honom därför och ägna Honom er religion i uppriktighet. All lov och pris tillkommer Gud, alla världarnas Herre. (61–65)

Säg: ”Jag har förbjudits att tillbe dem som ni åkallar vid sidan av Gud, nu när klara bevis har kommit till mig från min Herre, och jag har fått befallning att överlämna mig åt alla världarnas Herre.” Det är Han som har skapat er av stoft, sedan av en droppe, sedan av något som klamrar sig fast; sedan låter Han er komma fram som spädbarn; sedan låter Han er leva tills ni når er fulla styrka och sedan tills ni blir gamla – fastän somliga av er tas bort dessförinnan – och tills ni når en fastställd tid, så att ni skall förstå. Det är Han som ger liv och låter dö; och när Han beslutar en sak säger Han bara till den: ”Var”, och den är. (66–68)

Ser du inte dem som tvistar om Guds tecken – hur de vänds bort? De som förkastar Skriften och det som Vi sände Våra sändebud med skall snart få veta, när järnkragarna ligger om deras halsar, och kedjorna, och de släpas ned i skållhett vatten och sedan kastas i Elden som bränsle. Sedan skall de tillfrågas: ”Var är nu de som ni brukade sätta vid Guds sida?” De skall säga: ”De har övergett oss; nej – det som vi förr åkallade var ingenting alls.” Så låter Gud dem gå vilse som förnekar sanningen. ”Detta därför att ni jublade på jorden utan rätt och därför att ni var övermodiga. Gå in genom helvetets portar för att förbli där. Eländig är de högmodigas boning.” (69–76)

Var därför tålmodig: Guds löfte är sant. Vare sig Vi låter dig se något av det som Vi har lovat dem eller Vi dessförinnan tar dig till Oss, är det till Oss som de skall föras åter. Vi sände sändebud före dig; om somliga har Vi berättat för dig, och om andra har Vi inte berättat för dig. Det tillkom inget sändebud att komma med ett tecken annat än med Guds tillåtelse. Men när Guds befallning kommer fälls domen i sanning, och då är de som följer lögnen förlorade. (77–78)

Det är Gud som har gjort boskapen åt er, så att ni kan rida på en del av den och äta av en del; och ni har annan nytta av den, och med den kan ni nå vart mål som ni har i era hjärtan; på den och på skeppen bärs ni fram. Han visar er Sina tecken: vilket av Guds tecken vill ni då förneka? (79–81)

Har de inte färdats genom landet och sett hur det till sist gick för dem som levde före dem? De var fler än dessa, mäktigare i styrka och i de spår som de lämnade efter sig på jorden; men det som de hade förtjänat gagnade dem inte alls. När deras sändebud kom till dem med klara bevis jublade de över den kunskap som de hade; och det som de brukade håna slöt sig omkring dem. När de sedan såg Vår stränghet sade de: ”Vi tror på Gud allena, och vi förkastar det som vi brukade sätta vid Hans sida.” Men att de trodde, när de väl hade sett Vår stränghet, gagnade dem inte – sådan är Guds ordning, som alltid har gällt bland Hans tjänare – och då var de som förnekade sanningen förlorade. (82–85)

41. Klart framlagd (Fuṣṣilat)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ḥā Mīm. (1)

En nedsändning från den Nåderike, den Barmhärtige: en Skrift vars tecken har lagts fram klart, som en arabisk Koran för människor som vet, med glada budskap och varning. Men de flesta av dem vänder sig bort, och därför hör de inte. De säger: ”Våra hjärtan är beslöjade för det som du kallar oss till, i våra öron finns dövhet, och mellan oss och dig finns en skiljevägg. Handla därför som du vill; också vi handlar.” Säg: ”Jag är bara en människa som ni. Det uppenbaras för mig att er Gud är en enda Gud; gå därför rakt till Honom och be om Hans förlåtelse.” Och ve dem som sätter medgudar vid Hans sida, som inte ger den föreskrivna allmosan och som förnekar det kommande livet. De som tror och gör goda gärningar skall få en lön som aldrig tar slut. (2–8)

Säg: ”Förnekar ni verkligen Honom som skapade jorden under två tidsåldrar, och sätter ni medgudar vid Hans sida? Han är alla världarnas Herre.” Han satte fasta berg på den, som reser sig över den, och välsignade den och mätte ut dess näringsmedel i den under fyra tidsåldrar, i rätt mått för alla som söker. Sedan vände Han Sin avsikt mot himlen medan den ännu var rök, och sade till den och till jorden: ”Kom, båda två, villigt eller motvilligt.” De sade: ”Vi kommer villigt.” Så ordnade Han dem till sju himlar under två tidsåldrar och ingav varje himmel dess uppgift. Och Vi prydde den nedersta himlen med lampor och gjorde den trygg. Detta är vad den Allsmäktige, den Allvetande har förordnat. (9–12)

Om de vänder sig bort, säg: ”Jag varnar er för en blixt lik den blixt som drabbade ʿĀd och Thamūd.” När sändebuden kom till dem framifrån och bakifrån och sade: ”Tillbe ingen annan än Gud”, sade de: ”Om vår Herre hade velat skulle Han ha sänt ned änglar; därför förnekar vi det som ni har sänts med.” Vad ʿĀd beträffar blev de högmodiga i landet utan rätt och sade: ”Vem är mäktigare än vi i styrka?” Såg de inte att Gud, som hade skapat dem, var mäktigare än de i styrka? Och de fortsatte att förkasta Våra tecken. Då sände Vi mot dem en tjutande vind under olycksdigra dagar, för att låta dem smaka vanärans straff i livet i denna värld; men straffet i det kommande livet är ännu mer vanärande, och de skall inte få någon hjälp. Vad Thamūd beträffar vägledde Vi dem, men de föredrog blindhet framför vägledning; då grep dem det förödmjukande straffets blixt för det som de hade förtjänat. Och Vi räddade dem som trodde och var medvetna om Gud. (13–18)

Den Dag då Guds fiender samlas till Elden skall de drivas fram i led, till dess, när de når den, deras hörsel, deras syn och deras hudar vittnar mot dem om vad de brukade göra. De skall säga till sina hudar: ”Varför vittnade ni mot oss?” De skall säga: ”Gud, som ger allting talets gåva, har gett oss talets gåva. Han skapade er första gången, och till Honom förs ni åter. Ni dolde er inte av fruktan för att er hörsel, er syn och era hudar skulle vittna mot er; nej, ni trodde att Gud inte visste mycket om vad ni gjorde. Och denna er tanke, som ni tänkte om er Herre, har fört er i fördärvet, och ni har blivit förlorare.” Om de härdar ut är Elden ändå deras boning; och om de ber att få gottgöra hör de inte till dem som tillåts gottgöra. (19–24)

Vi gav dem följeslagare som fick det som låg framför dem och bakom dem att te sig skönt för dem; och ordet besannades mot dem, bland samfund av djinner och människor som hade gått hädan före dem. De var i sanning förlorare. De som förnekar sanningen säger: ”Lyssna inte på denna Koran; överrösta den med

oväsen, så att ni får övertaget." Därför skall Vi helt visst låta dem som förnekar sanningen smaka ett strängt straff, och Vi skall helt visst vedergälla dem för det värsta av vad de brukade göra. Detta är vedergällningen för Guds fiender: Elden, där de skall ha evighetens boning – en vedergällning för att de förkastade Våra tecken. De som förnekade sanningen skall säga: "Vår Herre, visa oss dem bland djinnerna och människorna som förde oss vilse; vi skall lägga dem under våra fötter, så att de hör till de lägsta." De som säger: "Vår Herre är Gud", och sedan står fasta – till dem stiger änglarna ned: "Frukta inte och sörj inte, utan gläd er åt den lustgård som ni har blivit lovade. Vi är era bundsförvanter i livet i denna värld och i det kommande livet; där skall ni ha allt vad era själar begär, och där skall ni ha allt vad ni ber om, som en välkomstgåva från En som är ständigt förlåtande, barmhärtig." (25–32)

Vem talar bättre än den som kallar till Gud, gör gott och säger: "Jag är en av dem som överlämnar sig åt Gud"? Det goda och det onda är inte lika. Driv bort det onda med det som är bättre, så skall den som det rådde fiendskap mellan och dig bli som om han vore en varm vän. Men detta förunnas inga andra än dem som är tålmodiga, och det förunnas ingen annan än den som har stor lycka. Och om en ingivelse från Satan skulle egga dig, sök då skydd hos Gud: Han är i sanning den Allhörande, den Allvetande. (33–36)

Bland Hans tecken är natten och dagen och solen och månen. Fall inte ned inför solen och inte inför månen, utan fall ned inför Gud som har skapat dem, om det är Honom ni tillber. Men om de är för högmodiga – de som är hos din Herre förhärligar Honom natt och dag och tröttnar aldrig. Och bland Hans tecken är detta: du ser jorden ödmjuk och stilla, men när Vi sänder ned vatten över den rör den sig och sväller. Han som ger den liv är helt visst den som ger de döda liv: Han har i sanning makt över allting. (37–39)

De som förvränger Våra tecken är inte dolda för Oss. Är den som kastas i Elden bättre, eller den som kommer trygg igenom på Uppståndelsens dag? Gör vad ni vill: Han ser i sanning vad ni gör. De som förkastar Påminnelsen när den kommer till dem – och den är en Skrift av oantastlig makt: lögnen kan inte nå den vare sig framifrån eller bakifrån; en nedsändning från En som är allvis, värd allt lov. Ingenting sägs till dig, Profet, utom det som sades till sändebuden före dig. Din Herre är i sanning förlåtelsens Herre och den plågsamma vedergällningens Herre. Om Vi hade gjort den till en Koran på ett främmande språk skulle de ha sagt: "Varför har dess tecken inte lagts fram klart? Vad – en främmande skrift och ett arabiskt sändebud?" Säg: "För dem som tror är den en vägledning och en läkedom; men de som inte tror har dövhet i sina öron, och för dem är den blindhet. De är som om de blev kallade från en avlägsen plats." Vi gav Moses Skriften, och det uppstod oenighet om den; och hade det inte varit för ett ord som tidigare hade utgått från din Herre skulle domen ha fällts mellan dem. Men de hyser tvivel om den, djupt misstänksamma. (40–45)

Den som gör gott gör det för sin egen skull, och den som gör ont gör det mot sig själv; och din Herre är aldrig orättvis mot Sina tjänare. Till Honom hänskjuts all kunskap om Stunden. Ingen frukt träder fram ur sitt hölje, och ingen av honkön blir havande eller föder, utan att Han vet om det. Den Dag då Han ropar till dem: "Var är Mina medgudar?" skall de säga: "Vi förklarar inför Dig: det finns inget vittne bland oss." Det som de förr brukade åkalla skall ha svikit dem, och de skall inse att det inte finns någon undflykt för dem. (46–48)

Människan tröttnar aldrig på att be om det goda; men om det onda drabbar henne förtvivlar hon och förlorar hoppet. Och om Vi låter henne smaka barmhärtighet från Oss efter det att en hemsökelse har drabbat henne, säger hon helt visst: "Detta är min rätt; jag tror inte att Stunden någonsin kommer, och även om jag förs åter till min Herre skall jag helt visst hos Honom få den bästa av löner." Men Vi skall sannerligen låta dem som förnekade sanningen veta vad de gjorde, och Vi skall sannerligen låta dem smaka ett hårt straff. När Vi visar människan ynnest vänder hon sig bort och drar sig undan åt sitt håll; men när det onda drabbar henne är

hon full av långa böner. Säg: ”Har ni betänkt detta: om den är från Gud och ni sedan förnekar den, vem har då gått längre vilse än den som befinner sig i djup motsättning?” Vi skall visa dem Våra tecken vid horisonterna och inom dem själva, till dess det står klart för dem att det är sanningen. Är det inte nog att din Herre är vittne över allting? De hyser i sanning tvivel om mötet med sin Herre. Han omsluter i sanning allting. (49–54)

42. Samrådet (Al-Shūrā)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ḥā Mīm. ʿAyn Sīn Qāf. (1–2)

Så uppenbarar Gud, den Allsmäktige, den Allvise, för dig, Profet, liksom för dem som levde före dig. Honom tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden; Han är den Högste, den Väldige. Himlarna är nära att rämna ovanifrån, medan änglarna förhärligar sin Herre med lovsång och ber om förlåtelse för dem som är på jorden. Gud är helt visst den Ständigt Förlåtande, den Barmhärtige. Vad dem beträffar som tar sig andra beskyddare än Han, vakar Gud över dem; du är inte deras väktare. (3–6)

Så har Vi uppenbarat för dig en arabisk Koran, för att du skall varna Städernas moder och alla omkring den, och varna för Samlingens dag, om vilken inget tvivel råder: en skara i lustgården och en skara i den Flammande elden. Om Gud hade velat skulle Han ha gjort dem till ett enda samfund; men Han låter den Han vill träda in i Sin barmhärtighet, och de orättfärdiga har varken beskyddare eller hjälpare. Eller har de tagit sig andra beskyddare än Han? Det är Gud som är Beskyddaren; Han ger de döda liv, och Han har makt över allting. Vad ni än är oense om, tillkommer domen däröver Gud. ”Sådan är Gud, min Herre; till Honom sätter jag min lit, och till Honom vänder jag mig. Himlarnas och jordens Upphovsman: Han har gett er makar ur er egen krets, och makar bland boskapen, och låter er därigenom föröka er. Ingenting liknar Honom; Han är den Allhörande, den Allseende. Hans är himlarnas och jordens nycklar; Han ger riklig försörjning åt den Han vill, och Han mäter ut den. Han har i sanning kunskap om allting.” (7–12)

Han har för er föreskrivit som religion det som Han ålade Noa, och det som Vi har uppenbarat för dig, och det som Vi ålade Abraham, Moses och Jesus: ”Upprätta religionen, och splittras inte i den.” Tungt för dem som sätter medgudar vid Guds sida är det som du kallar dem till. Gud utväljer åt Sig den Han vill och leder till Sig den som vänder sig till Honom. De splittrades först sedan kunskap hade kommit till dem, av inbördes avund. Hade det inte varit för ett ord som tidigare hade utgått från din Herre och som gav dem anstånd till en fastställd tid, skulle domen ha fällts mellan dem. Och de som fick ärva Skriften efter dem hyser tvivel om den, djupt misstänksamma. Kalla därför människorna till detta, och stå fast så som du har blivit befalld. Följ inte deras önskningar, utan säg: ”Jag tror på varje Skrift som Gud har sänt ned, och jag har fått befallning att handla rättvist mellan er. Gud är vår Herre och er Herre. Vi har våra gärningar och ni har era gärningar; det finns ingen tvist mellan oss och er. Gud skall föra oss samman, och hos Honom är färdens mål.” Vad dem beträffar som tvistar om Gud sedan Han har blivit erkänd, är deras argument ogiltigt hos deras Herre; över dem vilar vrede, och ett strängt straff väntar dem. Det är Gud som har sänt ned Skriften med sanningen, och Vågen. Och vad kan låta dig veta? Kanske är Stunden nära. De som inte tror på den vill påskynda den, medan de som tror bävar för den och vet att den är sanningen. De som tvistar om Stunden har helt visst gått långt vilse. (13–18)

Gud är mild mot Sina tjänare; Han försörjer den Han vill; Han är den Starke, den Allsmäktige. Den som önskar det kommande livets skörd, åt honom ökar Vi hans skörd; och den som önskar denna världs skörd, honom ger Vi något av den, men han har ingen del i det kommande livet. Eller har de medgudar som för dem har föreskrivit som religion det som Gud inte har tillåtit? Hade det inte varit för det avgörande ordet skulle domen ha fällts mellan dem. De orättfärdiga väntar i sanning ett plågsamt straff. Du skall se de orättfärdiga rädda för det som de har förtjänat, och det skall helt visst falla över dem. Men de som tror och

gör goda gärningar skall vara på lustgårdarnas ängar; de skall ha allt vad de önskar hos sin Herre. Detta är den stora nåden. Detta är det glada budskap som Gud ger Sina tjänare som tror och gör goda gärningar. Säg: ”Jag begär ingen lön av er för detta, utom kärlek till mina anförvanter.” Den som förvärvar en god gärning, för honom ökar Vi dess godhet. Gud är i sanning ständigt förlåtande, erkännsam. (19–23)

Eller säger de: ”Han har diktat ihop en lögn om Gud”? Om Gud ville kunde Han försegla ditt hjärta. Gud utplånar lögnen och befäster sanningen med Sina ord. Han vet i sanning vad som finns i brösten. Det är Han som tar emot Sina tjänares ånger och förlåter onda gärningar, och Han vet vad ni gör. Han svarar dem som tror och gör goda gärningar och ger dem mer av Sin nåd; men dem som förnekar sanningen väntar ett strängt straff. Om Gud gav riklig försörjning åt alla Sina tjänare skulle de uppträda övermodigt på jorden; men Han sänder ned i avvägt mått vad Han vill. Han är i sanning väl underrättad om Sina tjänare och ser dem. Det är Han som sänder ned regnet efter det att de har förtvivlat, och som breder ut Sin barmhärtighet. Han är Beskyddaren, den Lovprisade. (24–28)

Bland Hans tecken är skapelsen av himlarna och jorden och de levande varelser som Han har spritt ut i dem båda; och Han har makt att samla dem när Han vill. Vilken olycka som än drabbar er, är den en följd av vad era egna händer har förtjänat – och Han förlåter mycket. Ni kan inte undkomma Honom på jorden, och utom Gud har ni varken beskyddare eller hjälpare. Och bland Hans tecken är skeppen på havet, lika berg. Om Han vill stillar Han vinden, och de ligger orörliga på dess yta. I detta finns helt visst tecken för var och en som är ståndaktig och tacksam. Eller också låter Han dem förlisa för det som de har förtjänat – och Han förlåter mycket – och så att de som tvistar om Våra tecken skall veta att det inte finns någon undflykt för dem. (29–35)

Allt det som ni har fått är glädjen i livet i denna värld; men det som finns hos Gud är bättre och mer bestående för dem som tror och sätter sin lit till sin Herre, som undviker de större synderna och skamliga gärningar och som förlåter när de är vreda; som svarar sin Herre och förrättar bönen, och vars angelägenheter avgörs genom samråd dem emellan, och som ger av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning; och som försvarar sig när orättvisa drabbar dem. Vedergällningen för en oförrätt är en oförrätt lik den; men den som förlåter och ställer till rätta, hans lön är hos Gud. Han älskar i sanning inte de orättfärdiga. Den som försvarar sig efter att ha lidit orätt – mot dem finns ingen grund för klander; grund för klander finns bara mot dem som gör människor orätt och överskrider gränserna på jorden utan rätt. Dem väntar ett plågsamt straff. Men den som är tålmodig och förlåter – det är helt visst ett uttryck för fast beslutsamhet. (36–43)

Den som Gud låter gå vilse har ingen beskyddare efter Honom. Du skall se de orättfärdiga, när de ser straffet, säga: ”Finns det någon väg tillbaka?” Och du skall se dem föras fram inför det, förödmjukade av vanära, med förstulna blickar; och de som trodde skall säga: ”Förlorarna är i sanning de som har förlorat sig själva och sina familjer på Uppståndelsens dag.” De orättfärdiga befinner sig helt visst i ett bestående straff. De skall inte ha några beskyddare som hjälper dem utom Gud; och den som Gud låter gå vilse har ingen väg framåt. (44–46)

Svara er Herre innan det från Gud kommer en Dag som inte kan avvärjas. Den Dagen skall ni inte ha någon tillflykt och ingen möjlighet att förneka. Men om de vänder sig bort – Vi har inte sänt dig som väktare över dem; din uppgift är endast att framföra budskapet. När Vi låter människan smaka barmhärtighet från Oss gläds hon över den; men om något ont drabbar dem för det som deras händer har sänt i förväg, då är människan otacksam. Gud tillhör herraväldet över himlarna och jorden. Han skapar vad Han vill: Han

skänker döttrar åt den Han vill, och Han skänker söner åt den Han vill, eller Han ger dem både söner och döttrar; och Han gör den Han vill ofruktsam. Han är i sanning allvetande och förmår allt. (47–50)

Det tillkommer ingen människa att Gud skulle tala till henne annat än genom ingivelse eller bakom en slöja, eller genom att sända ett sändebud som med Hans tillåtelse uppenbarar vad Han vill. Han är i sanning upphöjd, allvis. Och så har Vi uppenbarat för dig en Ande av Vår befallning. Du visste inte vad Skriften var och inte heller tron; men Vi har gjort den till ett ljus med vilket Vi vägleder dem av Våra tjänare som Vi vill. Och du leder i sanning till en rak väg, Guds väg, Han som allt i himlarna och allt på jorden tillhör. Till Gud återvänder helt visst allting. (51–53)

43. Guldprydnaderna (Al-Zukhruf)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ḥā Mīm. (1)

Vid Skriften som gör allting klart! Vi har gjort den till en arabisk Koran, så att ni skall förstå; och den är, i Skriftens moder hos Oss, i sanning upphöjd, full av visdom. (2–4)

Skall Vi helt dra undan Påminnelsen från er därför att ni är ett folk som överskrider gränserna? Hur många profeter sände Vi inte bland de forna släktena! Men ingen profet kom till dem utan att de hånade honom. Så förintade Vi människor som var mäktigare än dessa i kraft, och de forna släktenas exempel har gått före. Om du frågar dem: ”Vem har skapat himlarna och jorden?” säger de helt visst: ”Den Allsmäktige, den Allvetande har skapat dem” – Han som har gjort jorden till en vagga för er och gjort vägar åt er på den, så att ni skall bli vägledda; som sänder ned vatten från himlen i avvägt mått – och med det ger Vi liv åt ett dött land; så skall ni föras fram – som har skapat alla par och gjort skepp och boskap åt er att färdas på, så att ni skall sätta er till rätta på deras ryggar och sedan minnas er Herres ynnest när ni sitter på dem och säga: ”Stor är Han i Sin härlighet, Han som har underkastat oss detta, ty vi hade aldrig själva kunnat betvinga det; och till vår Herre skall vi helt visst återvända.” (5–14)

Ändå tillskriver de Honom en del av Hans egna tjänare. Människan är uppenbart otacksam. Eller har Han tagit Sig döttrar av det som Han skapar och utvalt söner åt er? När någon av dem får budet om födelsen av det som han tillskriver den Nåderike mörknar hans ansikte och han kvävs av sorg: ”En som fostras bland prydnader och som i en tvist inte kan göra sig förstådd?” De har gjort änglarna, som är den Nåderikes tjänare, till kvinnliga väsen. Var de vittnen till deras skapelse? Deras vittnesbörd skall skrivas ned, och de skall ställas till svars. (15–19)

De säger: ”Om den Nåderike hade velat skulle vi inte ha tillbett dem.” De har ingen kunskap om detta; de gissar bara. Eller har Vi gett dem en Skrift före denna, som de håller fast vid? Nej; de säger: ”Vi fann våra fäder följa en väg, och vi låter oss ledas i deras fotspår.” På samma sätt sände Vi aldrig före dig en varnare till någon stad utan att dess välbärgade sade: ”Vi fann våra fäder följa en väg, och vi följer i deras fotspår.” Han sade: ”Även om jag kommer till er med bättre vägledning än den som ni fann era fäder följa?” De sade: ”Vi förnekar det som ni har sänts med.” Då lät Vi vedergällningen drabba dem: se då hur det till sist gick för dem som förnekade. Och när Abraham sade till sin fader och sitt folk: ”Jag har ingen del i det som ni tillber – utom Honom som har skapat mig; och Han skall vägleda mig.” Och han gjorde detta till ett ord som lever kvar bland hans efterkommande, så att de skulle vända åter till Gud. (20–28)

Nej, Jag lät dessa människor och deras förfäder njuta av livet, till dess sanningen kom till dem, och ett sändebud som gör allting klart. Men när sanningen kom till dem sade de: ”Detta är trolldom, och vi förnekar det.” Och de säger: ”Varför sändes inte denna Koran ned till någon stor man från de två städerna?” Är det de som fördelar din Herres barmhärtighet? Det är Vi som har fördelat deras uppehälle mellan dem i livet i denna värld och höjt somliga av dem över andra i rang, så att somliga kan ta andra i sin tjänst. Och din Herres barmhärtighet är bättre än det som de samlar på hög. Vore det inte för att alla människor då kunde bli ett enda samfund av förnekare, skulle Vi ha gett dem som förnekar den Nåderike tak av silver till deras hus, och trappor att stiga upp på, och dörrar till deras hus, och vilobäddar att luta sig mot, och prydnader av guld.

Men allt detta är ingenting annat än glädjen i livet i denna värld; och det kommande livet, hos din Herre, är för dem som är medvetna om Gud. (29–35)

Den som blint vänder sig bort från åminnelsen av den Nåderike, honom tilldelar Vi en satan som blir hans följeslagare. Dessa stänger dem helt visst ute från vägen, medan de tror sig vara rätt vägledda. Till dess han, när han kommer till Oss, säger: ”Om det ändå mellan mig och dig hade legat ett avstånd som mellan de två östern! Vilken eländig följeslagare!” Eftersom ni gjorde orätt skall det inte gagna er denna Dag att ni delar straffet. (36–39)

Kan du få de döva att höra, eller vägleda de blinda och den som befinner sig i uppenbar villfarelse? Vare sig Vi tar dig bort – då skall Vi helt visst låta vedergällningen drabba dem – eller Vi låter dig se det som Vi har lovat dem – ty Vi har full makt över dem. Håll därför fast vid det som har uppenbarats för dig: du är i sanning på en rak väg. Den är i sanning en Påminnelse för dig och för ditt folk, och ni skall alla ställas till svars. Fråga dem av Våra sändebud som Vi sände före dig: har Vi någonsin tillsatt gudar att tillbes vid sidan av den Nåderike? (40–45)

Vi sände Moses med Våra tecken till Farao och hans stormän, och han sade: ”Jag är ett sändebud från alla världarnas Herre.” Men när han kom till dem med Våra tecken skrattade de åt dem. Ändå var varje tecken som Vi visade dem större än dess syster; och Vi grep dem med straff, så att de skulle vända åter. De sade: ”Trollkarl, be till din Herre för oss, i kraft av det förbund som Han har slutit med dig; vi skall helt visst låta oss vägledas.” Men när Vi tog bort straffet från dem bröt de sitt ord. Farao lät utropa bland sitt folk: ”Mitt folk, tillhör inte herraväldet över Egypten mig, och dessa floder som flyter nedanför mig? Ser ni inte? Är jag inte bättre än denne, som är föraktlig och knappt kan göra sig förstådd? Varför har då inte armband av guld kastats över honom, eller änglar kommit med honom i följe?” Så ringaktade han sitt folk, och de lydde honom; de var i sanning ett trotsigt folk. Och när de hade väckt Vår vrede lät Vi vedergällningen drabba dem och dränkte dem alla, och Vi gjorde dem till något förgånget och till ett exempel för dem som kom efter. (46–56)

När Marias son framhålls som exempel brister ditt folk ut i rop däröver och säger: ”Är våra gudar bättre, eller han?” De framför detta till dig bara för tvistens skull: de är sannerligen ett trätgirigt folk. Han var inget annat än en tjänare som Vi visade ynnest och som Vi gjorde till ett exempel för Israels barn. Om Vi hade velat kunde Vi ha låtit änglar uppstå bland er och efterträda er på jorden. (57–60)

Och han är helt visst ett tecken på Stunden; tvivla därför inte på den, utan följ Mig: detta är en rak väg. Låt inte Satan stänga er ute; han är i sanning en uppenbar fiende till er. När Jesus kom med klara bevis sade han: ”Jag har kommit till er med visdom och för att klargöra för er något av det som ni är oense om. Var därför medvetna om Gud, och lyd mig. Gud är min Herre och er Herre; tillbe därför Honom. Detta är en rak väg.” Men grupperna blev oense sinsemellan. Ve därför dem som gjorde orätt, för straffet på en plågsam Dag! Väntar de på något annat än Stunden, att den skall komma över dem plötsligt medan de ingenting anar? Nära vänner skall den Dagen vara varandras fiender – utom de som är medvetna om Gud. ”Mina tjänare, ingen fruktan skall komma över er denna Dag och ni skall inte sörja – ni som trodde på Våra tecken och överlämnade er åt Gud. Träd in i lustgården, ni och era makar, för att glädjas.” Fat av guld och bägare skall bäras runt bland dem; där finns allt vad själarna begär och ögonen gläds åt; och där skall ni förbli till evig tid. Detta är den lustgård som ni har fått i arv för vad ni brukade göra; där har ni frukt i överflöd, som ni kan äta av. Men ogärningsmännen skall till evig tid förbli i helvetets straff; det skall inte lindras för dem, och där skall de förtvivla. Vi gjorde dem inte orätt; det var de som var de orättfärdiga. De skall ropa: ”Mālik, låt din

Herre göra slut på oss!" Han skall säga: "Ni är här för att stanna." Vi förde sanningen till er, men de flesta av er hyser motvilja mot sanningen. (61–78)

Eller har de bestämt sig för någon plan? Då fattar också Vi Vårt beslut. Eller tror de att Vi inte hör deras hemligheter och deras enskilda rådslag? Jo, sannerligen, och Våra sändebud är hos dem och skriver ned det. (79–80)

Säg: "Om den Nåderike hade en son skulle jag vara den förste att tillbe honom." Stor i Sin härlighet är himlarnas och jordens Herre, Tronens Herre, högt upphöjd över det som de tillskriver Honom! Låt dem därför fördjupa sig i sitt tomma tal och leka, till dess de möter den Dag som de har blivit lovade. Det är Han som är Gud i himlen och Gud på jorden; Han är den Allvise, den Allvetande. Välsignad är Han som herraväldet över himlarna och jorden och allt som finns mellan dem tillhör; hos Honom finns kunskapen om Stunden, och till Honom skall ni föras åter. De som de åkallar vid sidan av Honom har ingen makt att fälla förbön – endast de som vittnar om sanningen och som vet. Om du frågar dem vem som har skapat dem säger de helt visst: "Gud." Hur kan de då vändas bort? Och Gud hör hans rop: "Herre, detta är ett folk som inte tror." Vänd dig därför bort från dem och säg: "Fred." De skall få veta. (81–89)

44. Röken (Al-Dukhān)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ḥā Mīm. (1)

Vid Skriften som gör allting klart! Vi sände ned den en välsignad natt – ty Vi har alltid varnat – en natt då varje sak full av visdom klart avgörs, som en befallning från Oss – ty Vi har alltid sänt sändebud – som en barmhärtighet från din Herre. Han är i sanning den Allhörande, den Allvetande, Herre över himlarna och jorden och allt som finns mellan dem, om ni bara hade en fast förvissning. Det finns ingen gud utom Han; Han ger liv och låter dö – er Herre och era förfäders Herre sedan urminnes tid. Men de leker i sitt tvivel. (2–9)

Avvakta därför den Dag då himlen för fram en synlig rök som skall omsluta människorna: detta är ett plågsamt straff. ”Vår Herre, ta bort straffet från oss; vi är troende.” Hur skall påminnelsen gagna dem, när ett sändebud som gör allting klart redan hade kommit till dem och de vände sig bort från honom och sade: ”En som har undervisats av andra, en galning”? Vi skall ta bort straffet för en liten tid; ni kommer helt visst att återvända till era gamla vägar. Den Dag då Vi griper med det största greppet skall Vi helt visst låta vedergällningen drabba. (10–16)

Före dem prövade Vi Faraos folk, när ett ädelt sändebud kom till dem: ”Överlämna Guds tjänare åt mig: jag är ett pålitligt sändebud till er. Upphäv er inte mot Gud: jag kommer till er med en klar fullmakt. Jag söker skydd hos min Herre och er Herre mot att ni stenar mig; och om ni inte tror mig, lämna mig då i fred.” (17–21)

Sedan ropade han till sin Herre: ”Detta är ett folk som är försjunket i synd.” ”Dra ut med Mina tjänare om natten, ty ni kommer att förföljas. Lämna havet delat och stilla: de är en här som skall dränkas.” Hur många trädgårdar och källor lämnade de inte efter sig, och sådda fält och ståtliga boningar, och bekvämligheter som de gladde sig åt! Så var det; och Vi lät ett annat folk ärva detta. Varken himlen eller jorden grät över dem, och de fick inget anstånd. Och Vi räddade Israels barn från Faraos förödmjukande straff; han var i sanning en övermodig man, en av dem som överskrider alla gränser. Vi utvalde dem, med full vetskap, framför alla folk och gav dem tecken i vilka det låg en uppenbar prövning. (22–33)

Ändå säger dessa människor: ”Det finns ingenting annat än vår första död; vi skall inte uppväckas på nytt. För tillbaka våra förfäder, om ni talar sanning!” Är de bättre, eller Tubba‘s folk och de som levde före dem? Vi förintade dem: de var ogärningsmän. Vi har inte skapat himlarna och jorden och allt som finns mellan dem på lek. Vi har skapat dem enbart med sanningen, men de flesta av dem vet det inte. (34–39)

Avgörandets dag är helt visst den fastställda tiden för dem alla – den Dag då ingen vän skall kunna gagna en vän i något, och de skall inte få någon hjälp, utom de som Gud förbarmar Sig över. Han är i sanning den Allsmäktige, den Barmhärtige. Trädet Zaqqūm är helt visst syndarens föda; som smält mässing kokar det i bukarna, så som skållhett vatten kokar. ”Grip honom och släpa honom mitt in i den Flammande elden; häll sedan över hans huvud det skållheta vattnets straff. Smaka! Du var ju den mäktige, den ädle! Detta är vad ni brukade tvivla på.” De som är medvetna om Gud skall vara på en trygg plats, bland lustgårdar och källor, klädda i fint siden och rik brokad, vända mot varandra. Så skall det vara; och Vi skall förena dem med följeslagare med vackra, stora ögon. Där skall de be om alla slags frukter, i trygghet. Där skall de inte smaka

döden, utöver den första döden; och Han skall bevara dem för den Flammande eldens straff – en nåd från din Herre. Detta är den högsta segern. (40–57)

Vi har gjort den lätt på ditt eget språk, så att de skall lägga den på hjärtat. Avvakta därför; också de avvaktar. (58–59)

45. På knä (Al-Jāthiya)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ḥā Mīm. (1)

Skriftens nedsändande är från Gud, den Allsmäktige, den Allvise. I himlarna och på jorden finns helt visst tecken för de troende; och i er egen skapelse, och i de levande varelser som Han sprider ut, finns tecken för människor som har en fast förvissning; och i nattens och dagens växling, och i den försörjning som Gud sänder ned från himlen och med vilken Han ger jorden liv efter dess död, och i vindarnas skiftningar, finns tecken för människor som använder sitt förstånd. Detta är Guds tecken, som Vi läser upp för dig i sanning. Vilket budskap skall de då tro på, efter Gud och Hans tecken? (2–6)

Ve varje syndig lögnare som hör Guds tecken läsas upp för sig och sedan framhärdar i sitt högmod som om han inte hade hört dem. Ge honom budet om ett plågsamt straff. När han får veta något om Våra tecken driver han gäck med dem. Sådana väntar ett förödmjukande straff: bakom dem finns helvetet. Det som de har förtjänat skall inte gagna dem alls, och inte heller de som de har tagit till beskyddare vid sidan av Gud; och ett väldigt straff väntar dem. Detta är vägledning; och dem som förnekar sin Herres tecken väntar ett straff av plågsam pina. (7–11)

Det är Gud som har underkastat er havet, så att skeppen kan segla på det på Hans befallning, och så att ni kan söka Hans nåd, och så att ni skall vara tacksamma. Och Han har underkastat er allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden, allt från Honom. I detta finns helt visst tecken för människor som tänker efter. (12–13)

Säg till dem som tror att de skall förlåta dem som inte väntar på Guds dagar, så att Han må vedergälla ett folk för vad de brukade förtjäna. Den som gör gott gör det för sin egen skull, och den som gör ont gör det mot sig själv; sedan skall ni föras åter till er Herre. (14–15)

Vi gav Israels barn Skriften, myndigheten och profetskapet; Vi skänkte dem goda ting och gav dem företräde framför alla folk. Vi gav dem klara bevis i saken; och de blev oense först sedan kunskap hade kommit till dem, av inbördes avund. Din Herre skall döma mellan dem på Uppståndelsens dag i det som de var oense om. Sedan satte Vi dig på en klar väg i saken; följ den därför, och följ inte önskningarna hos dem som ingenting vet. De kan inte gagna dig i något mot Gud. De orättfärdiga är varandras beskyddare, men Gud är Beskyddaren av dem som är medvetna om Honom. Detta är klar insikt för människorna, och en vägledning och barmhärtighet för människor som har en fast förvissning. (16–20)

Eller tror de som begår onda gärningar att Vi skall göra dem lika dem som tror och gör goda gärningar, jämställda i sitt liv och i sin död? Hur illa de dömer! Gud har skapat himlarna och jorden med sanningen, och för att varje själ skall få lön för vad den har förtjänat; och ingen orätt skall ske dem. Har du sett den som tar sitt eget begär till sin gud, som Gud låter gå vilse trots kunskap och vars hörsel och hjärta Han förseglar och över vars syn Han lägger en slöja? Vem skall då vägleda honom efter Gud? Vill ni inte lägga detta på hjärtat? (21–23)

De säger: ”Det finns ingenting annat än vårt liv i denna värld: vi dör och vi lever, och ingenting annat än tiden förgör oss.” De har ingen kunskap om detta; de gissar bara. När Våra tecken läses upp för dem i all sin

klarhet är deras enda argument att säga: ”För tillbaka våra förfäder, om ni talar sanning.” Säg: ”Det är Gud som ger er liv, sedan låter er dö och sedan samlar er till Uppståndelsens dag, om vilken inget tvivel råder; men de flesta människor vet det inte.”[30] (24–26)

Gud tillhör herraväldet över himlarna och jorden; och den Dag då Stunden inträffar, den Dagen skall de som följer lögnen vara förlorade. Du skall se varje samfund på knä; varje samfund skall kallas till sin uppteckning: ”Denna Dag skall ni få lön för vad ni brukade göra. Detta är Vår uppteckning, som talar mot er med sanning: Vi tecknade upp allt vad ni gjorde.” Vad dem beträffar som trodde och gjorde goda gärningar skall deras Herre låta dem träda in i Sin barmhärtighet. Detta är den uppenbara segern. Men vad dem beträffar som förnekade sanningen: ”Lästes inte Mina tecken upp för er? Men ni var högmodiga och var ett folk som syndade. När det sades: ’Guds löfte är sant, och Stunden – om den råder inget tvivel’, sade ni: ’Vi vet inte vad Stunden är; vi anser den inte vara mer än en gissning, och vi är inte övertygade.’” (27–32)

Det onda i vad de gjorde skall bli uppenbart för dem, och det som de brukade håna skall sluta sig omkring dem. Det skall sägas: ”Denna Dag glömmer Vi er, så som ni glömde mötet med denna er Dag. Er boning är Elden, och ni har inga hjälpare. Detta därför att ni drev gäck med Guds tecken och livet i denna värld bedrog er.” Så skall de denna Dag inte föras ut därifrån, och de skall inte tillåtas gottgöra. (33–35)

Därför tillkommer lov och pris Gud, himlarnas Herre och jordens Herre, alla världarnas Herre. Hans är storheten i himlarna och på jorden; Han är den Allsmäktige, den Allvise. (36–37)

[30] **Ateismen vilar på förmodanden (zann): en vetenskaplig, filosofisk och teologisk kommentar**
Ateismen, förmodandena och Koranens krav på kunskap
Ateismen, livet efter detta och förmodandena: en koranisk undersökning

46. Sanddynerna (Al-Aḥqāf)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ḥā Mīm. (1)

Skriftens nedsändande är från Gud, den Allsmäktige, den Allvise. Vi har inte skapat himlarna och jorden och allt som finns mellan dem annat än med sanningen och för en fastställd tid; men de som förnekar sanningen vänder sig bort från det som de har varnats för. Säg: ”Har ni sett vad det är som ni åkallar vid sidan av Gud? Visa mig vilken del av jorden de har skapat; eller har de någon andel i himlarna? Kom till mig med en Skrift från tiden före denna, eller något spår av kunskap, om ni talar sanning.” Vem har gått längre vilse än den som vid sidan av Gud åkallar dem som inte kommer att svara honom förrän på Uppståndelsens dag, och som inte ger akt på deras åkallan? När människorna samlas skall de vara deras fiender och förneka deras tillbedjan. (2–6)

När Våra tecken läses upp för dem i all sin klarhet säger de som förnekar sanningen om sanningen när den kommer till dem: ”Detta är uppenbar trolldom.” Eller säger de: ”Han har diktat ihop den”? Säg: ”Om jag har diktat ihop den har ni ingen makt att hjälpa mig mot Gud. Han vet bäst vad ni ägnar er åt att säga om den; Han är nog som vittne mellan mig och er. Han är den Ständigt Förlåtande, den Barmhärtige.” Säg: ”Jag är ingen nyhet bland sändebuden; jag vet inte vad som skall göras med mig eller med er. Jag följer bara det som uppenbaras för mig, och jag är bara en klar varnare.” Säg: ”Har ni betänkt detta: om den är från Gud och ni förnekar den, medan ett vittne bland Israels barn har vittnat om dess like och trott, och ni är för högmodiga –” Gud vägleder helt visst inte det orättfärdiga folket. (7–10)

De som förnekar sanningen säger om dem som tror: ”Hade det varit något gott skulle de inte ha nått det före oss.” Och eftersom de inte låter sig vägledas av den kommer de att säga: ”Detta är en urgammal lögn.” Före den fanns Moses’ Skrift, en vägledare och en barmhärtighet; och detta är en Skrift som bekräftar den, på det arabiska språket, för att varna dem som gör orätt och som ett glatt budskap för dem som gör gott. De som säger: ”Vår Herre är Gud”, och sedan står fasta – över dem skall helt visst ingen fruktan komma och de skall inte sörja. De är lustgårdens följeslagare, där skall de förbli till evig tid, en lön för vad de brukade göra. (11–14)

Vi har ålagt människan att visa godhet mot sina föräldrar. Hennes moder bar henne med möda och födde henne med möda; och havandeskapet och avvänjningen tar trettio månader. När hon sedan når sin fulla styrka och når fyrtio år säger hon: ”Herre, ingiv mig att vara tacksam för den ynnest som Du har visat mig och mina föräldrar, och att göra goda gärningar som behagar Dig; och låt min avkomma bli rättfärdig åt mig. Jag vänder mig till Dig i ånger, och jag är en av dem som överlämnar sig åt Dig.” Det är dessa från vilka Vi tar emot det bästa av vad de har gjort och vars onda gärningar Vi ser förbi; de hör till lustgårdens följeslagare: det sanna löfte som de har fått. (15–16)

Men det finns den som säger till sina föräldrar: ”Fy er båda! Lovar ni mig att jag skall föras fram, fastän släkten har gått hädan före mig?” Och de båda ropar till Gud om hjälp: ”Ve dig! Tro! Guds löfte är helt visst sant.” Men han säger: ”Detta är ingenting annat än forntidens sagor.” Det är dessa mot vilka ordet har besannats, bland samfund av djinner och människor som hade gått hädan före dem. De var i sanning förlorare. För alla finns det rangsteg efter vad de har gjort, så att Han må ge dem full lön för deras gärningar;

och ingen orätt skall ske dem. Den Dag då de som förnekade sanningen förs fram inför Elden: ”Ni förslösade era goda ting i ert jordiska liv och njöt av dem; därför får ni denna Dag förödmjukelsens straff till lön, därför att ni var högmodiga på jorden utan rätt och därför att ni var trotsiga.” (17–20)

Nämn ʿĀds broder, när han varnade sitt folk bland sanddynerna – och varnare hade kommit och gått före honom och efter honom – och sade: ”Tillbe ingen annan än Gud: jag fruktar för er straffet på en väldig Dag.” De sade: ”Har du kommit för att vända oss bort från våra gudar? Låt då det komma över oss som du hotar oss med, om du talar sanning.” Han sade: ”Kunskapen finns endast hos Gud. Jag framför till er det som jag har sänts med, men jag ser att ni är ett okunnigt folk.” När de sedan såg det som ett moln som närmade sig deras dalar sade de: ”Detta är ett moln som skall ge oss regn.” Nej – det är det som ni ville påskynda: en vind som bär med sig ett plågsamt straff och som förstör allt på sin Herres befallning. Och om morgonen syntes ingenting annat än deras boningar. Så vedergäller Vi ett folk som syndar. (21–25)

Vi hade gett dem en ställning som Vi inte har gett er, och Vi gav dem hörsel och syn och hjärtan; men deras hörsel, deras syn och deras hjärtan gagnade dem inte alls, eftersom de fortsatte att förkasta Guds tecken; och det som de brukade håna slöt sig omkring dem. Vi förintade städerna omkring er, och Vi lade fram tecknen på alla sätt, så att de skulle vända åter. Varför hjälpte dem då inte de som de hade tagit till gudar vid sidan av Gud, för att föra dem nära Honom? Nej – de försvann från dem. Sådan var deras lögn och det som de brukade dikta ihop. (26–28)

Och minns när Vi vände en skara djinner mot dig, och de lyssnade till Koranen. När de var i dess närhet sade de: ”Var tysta!” Och när den var avslutad vände de tillbaka till sitt folk som varnare. De sade: ”Vårt folk, vi har hört en Skrift som har sänts ned efter Moses och som bekräftar det som kom före den och leder till sanningen och till en rak väg. Vårt folk, svara den som kallar till Gud och tro på Honom: Han skall förlåta er era synder och bevara er för ett plågsamt straff. Den som inte svarar den som kallar till Gud kan inte undkomma på jorden och har inga beskyddare utom Honom. Sådana befinner sig i uppenbar villfarelse.” (29–32)

Ser de inte att Gud, som har skapat himlarna och jorden och inte tröttades av deras skapelse, har makt att ge de döda liv? Jo, sannerligen: Han har makt över allting. Den Dag då de som förnekade sanningen förs fram inför Elden: ”Är detta inte sanningen?” De skall säga: ”Jo, vid vår Herre.” Han skall säga: ”Smaka då straffet för att ni förnekade sanningen.” (33–34)

Var därför tålmodig, så som sändebuden med fast beslutsamhet var tålmodiga, och sök inte påskynda det för dem. Den Dag då de ser det som de har blivit lovade skall det vara som om de hade dröjt kvar bara en timme av en dag. Detta är ett budskap som skall framföras: skall några andra förintas än det trotsiga folket? (35)

47. Muhammad (Muḥammad)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

De som förnekar sanningen och vänder andra bort från Guds väg – deras gärningar har Han låtit gå om intet. Men de som tror och gör goda gärningar och tror på det som har sänts ned till Muhammad – ty det är sanningen från deras Herre – deras missgärningar har Han utplånat och deras tillstånd har Han ställt till rätta. Detta därför att de som förnekar sanningen följer lögnen, medan de som tror följer sanningen från sin Herre. Så framställer Gud för människorna deras liknelser. (1–3)

När ni därför möter dem som förnekar sanningen i strid, hugg då mot deras halsar; sedan, när ni grundligt har betvingat dem, bind fångarna hårt. Därefter skall ni frige dem, antingen som en ynnest eller mot lösen, till dess kriget lägger ned sina bördor. Så är det. Om Gud hade velat kunde Han själv ha tagit hämnd på dem, men det sker för att Han skall pröva somliga av er genom andra. Vad dem beträffar som dödas på Guds väg skall Han aldrig låta deras gärningar gå om intet: Han skall vägleda dem och ställa deras tillstånd till rätta och låta dem träda in i den lustgård som Han har gjort känd för dem. Ni som tror! Om ni hjälper Gud skall Han hjälpa er och låta era fötter stå stadigt. (4–7)

Men de som förnekar sanningen – undergång väntar dem, och Han skall låta deras gärningar gå om intet. Detta därför att de hatade det som Gud sände ned, och Han gjorde då deras gärningar värdelösa. Har de inte färdats genom landet och sett hur det gick för dem som levde före dem? Gud förintade dem i grund, och något liknande väntar dem som förnekar sanningen. Detta därför att Gud är Beskyddaren av dem som tror, medan de som förnekar sanningen inte har någon beskyddare. Gud skall låta dem som tror och gör goda gärningar träda in i lustgårdar genomflutna av floder; men de som förnekar sanningen njuter sin stund och äter så som boskapen äter, och Elden skall vara deras boning. Hur många städer, mäktigare i styrka än din stad som har drivit ut dig, har Vi inte förintat, och det fanns ingen som hjälpte dem! (8–13)

Är den som står på ett klart bevis från sin Herre lik den vars onda gärningar har fåtts att te sig sköna för honom, och som följer sina egna begär? Här är en bild av den lustgård som har lovats dem som är medvetna om Gud: där finns floder av vatten som aldrig förorenas, floder av mjölk vars smak aldrig förändras, floder av vin som är ljuvligt för dem som dricker, och floder av renad honung; där har de alla slags frukter och förlåtelse från sin Herre. Är de lika dem som förblir i Elden till evig tid och som får skållhett vatten att dricka, som sliter sönder deras inälvor? (14–15)

Bland dem finns somliga som lyssnar på dig, Profet, men när de lämnar dig säger de till dem som har fått kunskap: ”Vad var det han sade nyss?” Det är dessa vilkas hjärtan Gud har förseglat och som följer sina egna begär. Men de som tar emot vägledning – dem ger Han ökad vägledning och skänker dem deras medvetenhet om Gud. Väntar de på något annat än Stunden, att den skall komma över dem plötsligt? Dess tecken har redan kommit. Och när den har kommit över dem, vad skall då deras påminnelse gagna dem? Vet därför att det inte finns någon gud utom Gud, och be om förlåtelse för din synd och för de troende männen och kvinnorna. Gud känner era färder hit och dit och er boning. (16–19)

De som tror säger: ”Om ändå en sura sändes ned!” Men när en avgörande sura sänds ned och strid nämns i den ser du dem i vilkas hjärtan det finns en sjukdom se på dig med blicken hos en som svimmar inför dödens ankomst. Bättre för dem vore lydnad och passande ord. När sedan saken är avgjord vore det bättre för dem

om de var uppriktiga mot Gud. Om ni vände er bort, skulle ni då kunna väntas sprida fördärv på jorden och slita era släktband? Det är dessa som Gud har förbannat, och Han har gjort dem döva och förblindat deras ögon. Vill de då inte begrunda Koranen? Eller sitter det lås för deras hjärtan? De som vänder ryggen till sedan vägledningen har blivit klar för dem – dem har Satan lockat och ingett falska förhoppningar. Detta därför att de sade till dem som hatar det som Gud har sänt ned: ”Vi skall lyda er i vissa frågor.” Men Gud känner deras hemligheter. (20–26)

Hur skall det bli när änglarna tar dem i döden och slår dem i ansiktet och på ryggen? Detta därför att de följde det som väcker Guds vrede och hatade det som behagar Honom, och Han lät då deras gärningar gå om intet. (27–28)

Eller tror de i vilkas hjärtan det finns en sjukdom att Gud aldrig skall bringa deras agg i dagen? Om Vi hade velat kunde Vi ha visat dig dem, och du skulle ha känt igen dem på deras kännetecken; men du skall helt visst känna igen dem på tonen i deras tal. Gud vet allt vad ni gör. Vi skall sannerligen pröva er till dess Vi vet vilka av er som strävar och vilka som är ståndaktiga, och till dess Vi prövar vad som berättas om er. De som förnekar sanningen, vänder andra bort från Guds väg och sätter sig upp mot Sändebudet sedan vägledningen har blivit klar för dem, skadar inte Gud det minsta, och Han skall låta deras gärningar gå om intet. Ni som tror! Lyd Gud och lyd Sändebudet, och låt inte era gärningar gå till spillo. De som förnekar sanningen och vänder andra bort från Guds väg och sedan dör som förnekare – dem kommer Gud aldrig att förlåta. (29–34)

Bli därför inte svaga och mana inte till fred när ni har övertaget, ty Gud är med er, och Han skall aldrig beröva er lönen för era gärningar. Livet i denna värld är bara lek och förströelse; men om ni tror och är medvetna om Gud skall Han ge er era löner och inte be er om era ägodelar. Om Han bad er om dem och ansatte er hårt skulle ni vara snåla, och Han skulle bringa ert agg i dagen. Här står ni, uppmanade att ge på Guds väg, och somliga av er är snåla – men den som är snål är snål endast mot sig själv. Gud är den Självtillräcklige, och ni är de behövande. Om ni vänder er bort skall Han sätta ett annat folk i ert ställe, och de skall inte vara som ni. (35–38)

48. Segern (Al-Fatḥ)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Profet! Vi har i sanning skänkt dig en klar seger, så att Gud förlåter dig dina tidigare och kommande synder, fullbordar Sin ynnest mot dig, leder dig på en rak väg och hjälper dig med en mäktig hjälp. Det är Han som sände ned ro i de troendes hjärtan, så att de skulle lägga tro till sin tro. Himlarnas och jordens härskaror tillhör Gud; Gud är allvetande, allvis. Detta för att Han skall föra de troende männen och kvinnorna in i lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli, och utplåna deras missgärningar – detta är i Guds ögon den största framgången – och för att Han skall straffa hycklarna, män och kvinnor, och dem som sätter medgudar vid Guds sida, män och kvinnor, som tänker onda tankar om Gud. Ödets onda vändning drabbar dem själva: Gud är vred på dem, har förbannat dem och har berett helvetet åt dem – ett eländigt mål. Himlarnas och jordens härskaror tillhör Gud; Gud är allsmäktig, allvis. Vi har sänt dig, Profet, som vittne, bärare av glada budskap och varnare, så att ni människor skall tro på Gud och Hans Sändebud, stödja honom och ära honom och lovprisa Gud morgon och kväll. (1–9)

De som svär dig trohet svär Gud trohet: Guds hand är över deras händer. Den som bryter sitt löfte bryter det till sin egen skada, och den som håller det förbund som han har slutit med Gud – honom skall Han ge en väldig lön. De ökenaraber som stannade kvar kommer att säga till dig: ”Våra ägodelar och våra familjer höll oss upptagna; be därför om förlåtelse för oss.” De säger med tungan det som inte finns i deras hjärtan. Säg: ”Vem har då någon makt att hjälpa er mot Gud, om Han vill er skada eller vill er gagn? Nej – Gud är väl underrättad om allt vad ni gör.” Nej, ni trodde att Sändebudet och de troende aldrig skulle återvända till sina familjer, och detta föreföll era hjärtan behagligt. Ni tänkte onda tankar, och ni var ett folk dömt till undergång. Den som inte tror på Gud och Hans Sändebud – Vi har berett en flammande eld åt dem som förnekar sanningen. Herraväldet över himlarna och jorden tillhör Gud: Han förlåter den Han vill och straffar den Han vill. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (10–14)

När ni bryter upp för att ta bytet kommer de som stannade kvar att säga: ”Låt oss följa er”, i en önskan att ändra Guds ord. Säg: ”Ni skall inte följa oss: så har Gud sagt förut.” Då kommer de att säga: ”Nej, ni missunnar oss det.” Nej, de förstår bara föga. (15)

Säg till de ökenaraber som stannade kvar: ”Ni skall kallas ut mot ett folk med stor styrka, för att kämpa mot dem om de inte överlämnar sig. Om ni lyder skall Gud ge er en god lön; men om ni vänder er bort så som ni vände er bort förut, skall Han straffa er med ett plågsamt straff.” Ingen skuld vilar på den blinde, inte heller på den halte och inte heller på den sjuke. Den som lyder Gud och Hans Sändebud skall Han föra in i lustgårdar genomflutna av floder; men den som vänder sig bort skall Han straffa med ett plågsamt straff. (16–17)

Gud fann välbehag i de troende när de svor dig trohet under trädet. Han visste vad som fanns i deras hjärtan, och Han sände ned ro över dem och lönade dem med en nära förestående seger och mycket byte som de skulle ta. Gud är allsmäktig, allvis. Gud har lovat er mycket byte som ni skall ta, och Han har påskyndat detta för er och hållit människornas händer tillbaka från er, så att det skall vara ett tecken för de troende och så att Han leder er på en rak väg; och annat finns det som ni ännu inte har förmått ta, men som Gud redan har omslutit. Gud har makt över allting. (18–21)

Om de som förnekar sanningen hade kämpat mot er skulle de ha vänt ryggen till; sedan skulle de varken ha funnit beskyddare eller hjälpare. Sådan är Guds ordning, som alltid har gällt; och du skall inte finna någon förändring i Guds ordning. Det är Han som höll deras händer tillbaka från er och era händer från dem i Meckas dal, sedan Han hade gett er övertaget över dem. Gud ser allt vad ni gör. Det är de som förnekade sanningen, som höll er borta från den Heliga moskén och hindrade offerdjuren från att nå sin offerplats. Hade det inte varit för troende män och troende kvinnor, okända för er, som ni kunde ha trampat ned och därmed ovetande ha ådragit er skuld för deras skull – så hade Gud låtit er kämpa; detta för att Han skall föra in i Sin barmhärtighet den Han vill. Hade de varit klart åtskilda skulle Vi ha straffat dem bland dem som förnekade sanningen med ett plågsamt straff. När de som förnekade sanningen närde i sina hjärtan det häftiga högmod som hörde okunnighetens tid till, sände Gud ned Sin ro över Sitt Sändebud och de troende och band dem vid ordet om medvetenhet om Gud, som de hade större rätt till och var värdiga. Gud har full kunskap om allting. (22–26)

Gud har i sanning låtit Sitt Sändebuds syn gå i uppfyllelse: ni skall helt visst träda in i den Heliga moskén, om Gud vill, i trygghet, med rakade huvuden eller kortklippt hår, utan fruktan. Han visste vad ni inte visste, och Han har dessförinnan skänkt en nära förestående seger. Det är Han som har sänt Sitt Sändebud med vägledningen och sanningens religion, för att låta den segra över all religion. Gud är nog som vittne. Muhammad är Guds Sändebud, och de som är med honom är fasta mot dem som förnekar sanningen och fulla av medkänsla mot varandra. Du ser dem böja sig och falla ned i tillbedjan, sökande Guds nåd och Hans välbehag; deras kännetecken syns i deras ansikten som ett spår av nedfallandet i tillbedjan. Så beskrivs de i Toran; och i Evangeliet beskrivs de som ett frö som skjuter skott och ger det styrka, så att det växer sig kraftigt och står stadigt på sin stjälk, till glädje för dem som har sått – detta för att Han genom dem skall väcka raseri hos dem som förnekar sanningen. Gud har lovat dem bland dem som tror och gör goda gärningar förlåtelse och en väldig lön. (27–29)

49. De inre rummen (Al-Ḥujurāt)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ni som tror! Träng er inte fram före Gud och Hans Sändebud, och var medvetna om Gud: Gud är allhörande, allvetande. Ni som tror! Höj inte era röster över Profetens röst, och tala inte högljutt till honom så som ni talar högljutt till varandra, så att inte era gärningar går om intet utan att ni märker det. De som dämpar sina röster i Guds Sändebuds närvaro är de vilkas hjärtan Gud har prövat för medvetenhet om Honom: dem väntar förlåtelse och en stor lön. De som ropar på dig utanför de inre rummen – de flesta av dem saknar förstånd. Hade de haft tålamod till dess du kom ut till dem, hade det varit bättre för dem. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (1–5)

Ni som tror! Om en orättfärdig kommer till er med en nyhet, pröva då om den är sann, så att ni inte i okunnighet skadar ett folk och sedan får ångra vad ni har gjort. Vet att Guds Sändebud är bland er. Om han skulle lyda er i många ting skulle ni helt visst råka i svårigheter. Men Gud har gjort tron kär för er och låtit den te sig skön i era hjärtan, och Han har gjort förnekelse, ondska och olydnad förhatliga för er. Det är de som är rätt vägledda, genom nåd och ynnest från Gud. Gud är allvetande, allvis. (6–8)

Om två grupper av troende kämpar mot varandra, stifta då fred mellan dem. Men om den ena gör den andra orätt, kämpa då mot den som gör orätt till dess den återvänder till Guds befallning; och om den återvänder, stifta då fred mellan dem med rättvisa och handla rättrådigt: Gud älskar dem som handlar rättrådigt. De troende är ingenting annat än bröder; stifta därför fred mellan era två bröder, och var medvetna om Gud, så att ni möter barmhärtighet. (9–10)

Ni som tror! Låt inget folk håna ett annat folk, som kanske är bättre än de; och låt inte kvinnor håna andra kvinnor, som kanske är bättre än de. Sök inte fel hos varandra, och ge inte varandra kränkande öknamn. Hur eländigt är inte ondskans namn efter tron! Och de som inte ångrar sig – det är de som är de orättfärdiga. Ni som tror! Undvik mycken misstänksamhet, ty en del misstankar är synd. Spionera inte på varandra, och förtala inte varandra. Skulle någon av er vilja äta sin döde broders kött? Ni skulle avsky det. Och var medvetna om Gud: Gud är Den som ständigt tar emot ånger, barmhärtig. Människor! Vi har skapat er av en man och en kvinna och gjort er till folk och stammar, så att ni skall lära känna varandra. Den ädlaste av er i Guds ögon är den som är mest medveten om Honom. Gud är allvetande, väl underrättad. (11–13)

Ökenaraberna säger: ”Vi tror.” Säg: ”Ni tror inte; säg hellre att ni har överlämnat er, ty tron har ännu inte trängt in i era hjärtan. Men om ni lyder Gud och Hans Sändebud skall Han inte förminska någon av era gärningar. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig.” De troende är bara de som tror på Gud och Hans Sändebud och sedan inte hyser något tvivel, och som strävar med sina ägodelar och sina liv på Guds väg. Det är de som är sannfärdiga. Säg: ”Vill ni underrätta Gud om er religion, fastän Gud vet allt som finns i himlarna och på jorden? Gud har full kunskap om allting.” De anser att de har gjort dig en tjänst genom att överlämna sig. Säg: ”Räkna inte er överlämnelse som en tjänst mot mig. Nej, det är Gud som har visat er en ynnest genom att leda er till tron, om ni talar sanning.” Gud känner det fördolda i himlarna och på jorden, och Gud ser allt vad ni gör. (14–18)

50. Qāf (Qāf)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Qāf. Vid den ärorika Koranen! Men de förundras över att en varnare har kommit till dem ur deras egen mitt, och de som förnekar sanningen säger: ”Detta är något sällsamt. När vi har dött och blivit till stoft? Det vore en långsökt återkomst.” Vi vet väl vad jorden förtär av dem, och hos Oss finns en Skrift som bevarar allt. Nej – de förnekade sanningen när den kom till dem, och därför befinner de sig i förvirring. Har de inte sett på himlen över sig – hur Vi har byggt den och smyckat den, och hur den är utan sprickor? Och jorden – Vi har brett ut den och satt fasta berg på den och låtit alla slag av sköna par växa på den, till insikt och påminnelse för varje tjänare som vänder sig till Gud. Och Vi sänder ned välsignat vatten från himlen och låter därmed lustgårdar växa och säd till skörd, och höga palmer med dadelklasar, skikt på skikt, till försörjning för tjänarna; och därmed ger Vi liv åt ett dött land. Så skall uppståndelsen ur gravarna ske. Före dem förnekade Noas folk sanningen, liksom Brunnens folk och Thamūd, och ʿĀd och Farao och Lots bröder, och Snårskogens folk och Tubbaʿs folk: alla förkastade de sändebuden, och Mitt hot gick i uppfyllelse. (1–14)

Blev Vi då uttröttade av den första skapelsen? Nej – ändå tvivlar de på en ny skapelse. Vi har skapat människan, och Vi vet vad hennes eget jag viskar till henne: Vi är henne närmare än hennes halspulsåder. När de två mottagarna tar emot, sittande till höger och till vänster, yttrar hon inte ett ord utan att en vaktare finns hos henne, redo. Dödens dvala skall komma i sanning: ”Detta är vad du sökte undfly.” (15–19)

Och det skall blåsas i Basunen: ”Detta är Hotets dag.” Varje själ skall komma, och med den en pådrivare och ett vittne. ”Du var likgiltig för detta; nu har Vi tagit din slöja från dig, och i dag är din syn skarp.” Hans följeslagare skall säga: ”Detta är vad jag har i beredskap.” ”Kasta i helvetet, ni båda, varje hårdnackad förnekare, som hindrade det goda, överskred gränserna, tvivlade och satte en annan gud vid Guds sida. Kasta honom i det stränga straffet.” Hans följeslagare skall säga: ”Vår Herre, jag fick honom inte att överskrida gränserna; han hade själv gått långt vilse.” Han skall säga: ”Tvista inte inför Mig; Jag hade redan sänt er hotet. Hos Mig ändras inte ordet, och Jag är aldrig orättvis mot tjänarna.” Den Dag då Vi skall säga till helvetet: ”Är du fyllt?” och det skall säga: ”Finns det fler?” Och lustgården skall föras nära dem som är medvetna om Gud, inte långt bort: ”Detta är vad ni blev lovade – för var och en som vände sig till Gud och höll sig inom Hans gränser, som fruktade den Nåderike i det fördolda och kom med ett hjärta vänt till Honom. Träd in i den i frid. Detta är Evighetens dag.” Där skall de ha allt de önskar, och hos Oss finns ännu mer. (20–35)

Hur många släkten har Vi inte förintat före dem, mäktigare än dessa i styrka! De sökte genom länderna – fanns det någon tillflykt? I detta ligger helt visst en påminnelse för den som har ett hjärta, eller som lyssnar och själv är vittne. Vi har skapat himlarna och jorden och allt som finns mellan dem under sex tidsåldrar, och ingen trötthet rörde Oss. Bär därför med tålamod vad de säger, och lovprisa din Herre före solens uppgång och före dess nedgång; och under en del av natten skall du lovprisa Honom, och efter nedfallandena i tillbedjan. Och lyssna efter den Dag då roparen skall ropa från en plats nära intill – den Dag då de i sanning skall höra skriet: det är den Dag då de träder fram ur gravarna. Det är Vi som ger liv och ger död, och hos Oss är färdens mål – den Dag då jorden rämnar omkring dem medan de skyndar fram. Det är en samling som är lätt för Oss. Vi vet bäst vad de säger, och du är ingen tyrann över dem. Påminn därför, med Koranen, den som fruktar Mitt hot. (36–45)

51. De spridande vindarna (Al-Dhāriyāt)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid vindarna som sprider vitt och brett, och molnen som bär sin tunga börda, och skeppen som glider lätt fram, och änglarna som fördelar på befallning: det som ni har blivit lovade är helt visst sant, och Domen skall helt visst komma. Vid himlen med dess vävda banor, ni är oense i vad ni säger om det; den som vänds bort därifrån har låtit sig vändas bort. Måtte de förgås som lever av gissningar, som famlar omkring i en flod av likgiltighet![31] De frågar: ”När kommer Domens dag?” Det är den Dag då de skall prövas över Elden: ”Smaka er prövning! Detta är vad ni så ivrigt ville påskynda.” De som var medvetna om Gud skall vara bland lustgårdar och källor och ta emot det som deras Herre ger dem, ty dessförinnan hörde de till dem som gör gott: de sov bara litet om natten, och i timmarna före gryningen bad de om förlåtelse, och i deras ägodelar fanns en rättmätig andel för den som bad och för den som var lottlös. På jorden finns tecken för dem som söker visshet, och inom er själva. Vill ni då inte se? Och i himlen finns er försörjning och allt det som ni har blivit lovade. Vid himlens och jordens Herre, detta är sanningen själv – lika visst som att ni talar. (1–23)

Har berättelsen om Abrahams ärade gäster nått dig? När de trädde in till honom och sade: ”Frid”, sade han: ”Frid” – och tänkte: ”främlingar för mig.” Sedan smög han bort till sitt husfolk och hämtade en gödd kalv och satte fram den för dem. ”Vill ni inte äta?” sade han och kände en aning fruktan för dem. De sade: ”Frukta inte”, och gav honom det glada budskapet om en son begåvad med kunskap. Då kom hans hustru fram med ett rop, slog sig i ansiktet och sade: ”En ofruktsam gammal kvinna!” De sade: ”Så har din Herre talat; Han är den Allvise, den Allvetande.” Han sade: ”Vad är då ert ärende, ni utsända?” De sade: ”Vi har sänts till ett folk som är försjunket i synd, för att släppa lös över dem stenar av bränd lera, märkta av din Herre för dem som överskrider alla gränser.” Så förde Vi ut dem av de troende som fanns där, men Vi fann där bara ett enda hushåll av dem som hade överlämnat sig åt Gud, och Vi lämnade där ett tecken för dem som fruktar det plågsamma straffet. (24–37)

Och även i Moses finns ett tecken: Vi sände honom till Farao med klar myndighet, men Farao vände sig bort, i förlitan på sin makt, och sade: ”En trollkarl, eller en galning!” Då grep Vi honom och hans härar och slungade dem i havet, och det var han som bar skulden. Och i ʿĀd: Vi sände mot dem den ofruktbara vinden, som inte lämnade något som den kom över utan att göra det likt förmultnade ben. Och i Thamūd: till dem sades: ”Njut en tid”, men de trotsade sin Herres befallning, och blixten grep dem medan de såg på, och de förmådde inte resa sig och kunde inte hjälpa sig själva. Och Noas folk före dem: de var ett folk som var hängivet åt trots. Och himlen – Vi har byggt den med kraft, och Vi vidgar den helt visst. Och jorden – Vi har brett ut den; hur härligt har Vi inte jämnat den! Och av allting har Vi skapat par, så att ni skall tänka efter. Fly därför till Gud: jag är en klar varnare till er från Honom. Och sätt ingen annan gud vid Guds sida: jag är en klar varnare till er från Honom. (38–51)

På samma sätt kom inget sändebud till dem som levde före dem utan att de sade: ”En trollkarl, eller en galning!” Har de låtit detta gå i arv till varandra? Nej – de är ett folk som överskrider alla gränser. Vänd dig

[31] **Ateismen vilar på förmodanden (zann): en vetenskaplig, filosofisk och teologisk kommentar**

därför bort från dem; du bär ingen skuld. Och fortsätt att påminna, ty påminnelsen gagnar de troende. (52–55)

Jag har inte skapat djinnerna och människorna för annat än att de skall tillbe Mig. Jag begär ingen försörjning av dem, och Jag begär inte heller att de skall ge Mig föda. Gud själv är helt visst Försörjaren, den som äger styrkan, den Orubblige. De som gör orätt skall därför få en del lik den som deras likar fick – må de inte be Mig att påskynda den. Ve då dem som förnekar sanningen, på den Dag som är deras och som de har blivit lovade. (56–60)

52. Berget (Al-Ṭūr)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid Berget, och vid en Skrift nedtecknad på ett utrullat pergament, och vid det flitigt besökta Huset, och vid det högt resta taket, och vid havet som sväller av eld: din Herres straff skall helt visst inträffa – ingen kan avvärja det – den Dag då himlen skall svaja i ett väldigt svajande och bergen röra sig i en väldig rörelse. Ve på den Dagen dem som förnekade sanningen, som roar sig med tomt prat. Den Dag då de skall stötas ned i helvetets Eld med en våldsam stöt: ”Detta är den Eld som ni brukade förneka. Är detta då trolldom? Eller ser ni inte? Brinn i den! Vare sig ni bär det med tålamod eller inte är det likgiltigt för er: ni får bara lön för vad ni gjorde.” (1–16)

De som är medvetna om Gud skall vara bland lustgårdar och i salighet och glädja sig åt det som deras Herre har gett dem, och deras Herre har skyddat dem mot den Flammande eldens straff. ”Ät och drick med glatt mod, för vad ni gjorde”, där de vilar på bäddar uppställda i rader. Och Vi skall förena dem med följeslagare med vackra ögon. Och de som trodde och vilkas avkomlingar följde dem i tron – med dem skall Vi förena deras avkomlingar, och Vi skall inte beröva dem något av deras gärningar: varje människa hålls i pant för det som hon har förtjänat. Vi skall förse dem med frukt och kött, vad de än önskar. Där skall de räcka varandra en bägare som varken ger upphov till tomt prat eller synd. Och bland dem skall ynglingar gå omkring för att betjäna dem, lika väl bevarade pärlor. De skall vända sig till varandra med frågor. De skall säga: ”Förut, bland de våra, levde vi i fruktan, men Gud har varit nådig mot oss och skyddat oss mot den brännande vindens straff. Vi brukade åkalla Honom förut: Han är den Gode, den Barmhärtige.” Påminn därför, Profet: genom din Herres nåd är du varken en spåman eller en galning. Eller säger de: ”En poet – vi väntar på att ödet skall vända sig mot honom”? Säg: ”Vänta då; också jag väntar tillsammans med er.” Är det deras förstånd som befaller dem detta, eller är de ett folk som överskrider alla gränser? Eller säger de: ”Han har hittat på den”? Nej – de tror inte. Låt dem då komma med ett tal som liknar den, om de talar sanning. Eller har de skapats ur intet? Eller är det de som är skaparna? Eller har de skapat himlarna och jorden? Nej – de har ingen visshet. Eller har de din Herres skattkammare i sin hand? Eller är det de som har makten? Eller har de en stege med vars hjälp de lyssnar? Låt då den av dem som lyssnar komma med en klar myndighet. Eller har Han döttrar, medan ni har söner? Eller begär du lön av dem, så att de tyngs av skuld? Eller har de kunskap om det fördolda, så att de skriver ned den? Eller har de en ränksmidning i sinnet? Men de som förnekar sanningen är själva de som ränkerna drabbar. Eller har de en annan gud än Gud? Stor är Gud i Sin härlighet, höjd över det som de sätter vid Hans sida! (17–43)

Om de såg ett stycke av himlen falla ned skulle de säga: ”Ett upptornat moln.” Lämna dem därför till dess de möter sin Dag, då de skall slås till marken utan sans – den Dag då deras ränker inte skall gagna dem det minsta och de inte skall få någon hjälp. Och dem som gör orätt väntar ett straff dessförinnan, men de flesta av dem vet det inte. Bär därför med tålamod din Herres dom, ty du står inför Våra ögon; och lovprisa din Herre när du reser dig, och lovprisa Honom under en del av natten och när stjärnorna bleknar. (44–49)

53. Stjärnan (Al-Najm)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid stjärnan när den går ned! Er följeslagare har inte gått vilse, och han har inte misstagit sig, och han talar inte av egen åstundan. Det är ingenting annat än en uppenbarelse som uppenbaras, som har lärts honom av en som är väldig i kraft, utrustad med styrka, och som stod upprätt medan han var vid den högsta horisonten; sedan närmade han sig och kom ned, till dess han var två båglängder bort eller närmare, och han uppenbarade för Hans tjänare det han uppenbarade. Hjärtat ljög inte om vad det såg. Vill ni då tvista med honom om vad han ser? Och i sanning såg han honom en annan gång, vid den yttersta gränsens Lotusträd, nära vilket Vilans lustgård ligger, när Lotusträdet höljdes av det som höljde det. Hans blick vek inte av, och den gick inte för långt. Han såg i sanning några av sin Herres största tecken. (1–18)

Har ni betänkt al-Lāt och al-ʿUzzā, och Manāt, den tredje, den andra? Skall ni ha sönerna och Han döttrarna? Det vore en orättvis fördelning! De är ingenting annat än namn som ni har gett, ni och era förfäder, och som Gud inte har sänt ned någon myndighet för. De följer ingenting annat än gissningar och det som deras egna själar begär – fastän vägledning redan har kommit till dem från deras Herre. Eller skall människan få allt vad hon önskar sig? Gud tillhör det sista och det första. Hur många änglar finns det inte i himlarna vilkas förbön inte gagnar det minsta, utom sedan Gud har gett Sin tillåtelse åt den Han vill och finner behag i! (19–27)

De som inte tror på det kommande livet ger änglarna kvinnonamn. De har ingen kunskap om detta; de följer ingenting annat än gissningar, och gissningar kan inte ersätta sanningen.[32] (28)

Vänd dig därför bort från den som vänder sig bort från åminnelsen av Oss och som inte åstundar något annat än livet i denna värld.[33] Det är hela deras kunskap. Din Herre vet bäst vem som har gått vilse från Hans väg, och Han vet bäst vem som är vägledd. Gud tillhör allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden, för att Han skall vedergälla dem som gör ont efter vad de har gjort och löna dem som gör gott med det bästa – dem som undviker de stora synderna och skamliga gärningar, bortsett från smärre felsteg. Din Herres förlåtelse är vid. Han kände er väl när Han frambringade er ur jorden och när ni var foster i era mödrars sköten. Hävda därför inte er egen renhet: Han vet bäst vem som är medveten om Honom. (29–32)

Har du sett den som vände sig bort, som gav litet och sedan höll inne? Har han kunskap om det fördolda, så att han ser? Eller har han inte fått höra vad som står i Moses' skrifter och i Abrahams, han som fullgjorde sin plikt: att ingen som bär bördor skall bära en annans börda; att människan inte skall få något annat än det som hon strävar efter; att hennes strävan skall bli sedd och att hon sedan skall få full lön för den; att det yttersta målet är hos din Herre; att det är Han som låter skratta och låter gråta; att det är Han som ger död och ger liv; att Han har skapat de två slagen, man och kvinna, av en droppe när den utgjuts; att det ankommer på Honom att åstadkomma den andra skapelsen; att det är Han som ger rikedom och egendom; att Han är Sirius' Herre; att Han förintade det forna ʿĀd och Thamūd, utan att lämna någon kvar, och Noas folk före

[32] **Ateismen vilar på förmodanden (zann): en vetenskaplig, filosofisk och teologisk kommentar**
[33] Förnekandet av Gud och av livet efter detta går hand i hand, och detta påpekas i flera av Koranens verser.

dem – de var de mest orättfärdiga och de mest upproriska; och Han störtade de Omstörtade städerna, så att det som höljde dem höljde dem. Vilket av din Herres ynnestbevis vill du då tvista om? (33–55)

Detta är en varnare bland de forna varnarna. Den nära förestående Stunden närmar sig: ingen utom Gud kan uppenbara den. Förundras ni då över detta tal, och skrattar och gråter inte, medan ni tanklöst roar er? Fall ned inför Gud och tillbe! (56–62)

54. Månen (Al-Qamar)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Stunden har kommit nära, och månen har rämnat. (1)

Men om de ser ett tecken vänder de sig bort och säger: ”Trolldom, som alltid.” De förnekar och följer sina egna begär – men varje sak skall få sitt avgörande. Det har kommit till dem underrättelser nog för att avskräcka dem – en långtgående visdom – men varningarna gagnar inte. Vänd dig därför bort från dem. Den Dag då roparen kallar till något fruktansvärt skall de med nedslagna ögon träda fram ur sina gravar likt kringspridda gräshoppor och skynda mot roparen. De som förnekar sanningen skall säga: ”Detta är en hård dag.” (2–8)

Före dem förnekade Noas folk: de förnekade Vår tjänare och sade: ”En galning!” och han drevs bort. Då åkallade han sin Herre: ”Jag är övervunnen, så hjälp mig!” Då öppnade Vi himlens portar med nedströmmande vatten och lät jorden brista ut i källor, så att vattnen möttes för ett syfte som redan var bestämt. Och Vi bar honom på en farkost av plankor och spikar, som seglade inför Våra ögon – en lön åt den som hade blivit förkastad. Vi har lämnat den kvar som ett tecken: finns det någon som vill besinna sig? Hur fruktansvärda var då inte Mitt straff och Mina varningar! Vi har gjort Koranen lätt att minnas: finns det någon som vill besinna sig? (9–17)

ʿĀd förnekade. Hur fruktansvärda var då inte Mitt straff och Mina varningar! Vi sände mot dem en rasande vind på en dag av obeveklig olycka, och den ryckte bort människorna som om de vore stammar av uppryckta palmer. Hur fruktansvärda var då inte Mitt straff och Mina varningar! Vi har gjort Koranen lätt att minnas: finns det någon som vill besinna sig? (18–22)

Thamūd förnekade varningarna. De sade: ”Skall vi följa en enda människa ur vår egen mitt? Då vore vi helt visst i villfarelse och vanvett. Har påminnelsen sänts ned till honom bland oss alla? Nej – han är en fräck lögnare.” I morgon skall de få veta vem som är den fräcke lögnaren! Vi sänder kamelstoet som en prövning för dem; ge därför akt på dem och ha tålamod. Säg dem att vattnet skall delas mellan dem: var och en skall infinna sig när det är hans tur att dricka. Men de kallade på sin kamrat, och han tog ett vapen och skar av hennes hassenor. Hur fruktansvärda var då inte Mitt straff och Mina varningar! Vi sände mot dem ett enda skri, och de blev som de torra kvistarna hos den som bygger fållor. Vi har gjort Koranen lätt att minnas: finns det någon som vill besinna sig? (23–32)

Lots folk förnekade varningarna. Vi sände mot dem en storm av stenar – mot alla utom Lots familj, som Vi räddade i gryningen, som en ynnest från Oss. Så lönar Vi dem som är tacksamma. Han hade varnat dem för Vårt angrepp, men de tvistade om varningarna. De krävde till och med att han skulle lämna ut sina gäster, och då utplånade Vi deras ögon: ”Smaka Mitt straff och Mina varningar!” Och tidigt på morgonen hann ett bestående straff upp dem: ”Smaka Mitt straff och Mina varningar!” Vi har gjort Koranen lätt att minnas: finns det någon som vill besinna sig? (33–40)

Varningar kom också till Faraos folk. De förnekade alla Våra tecken, och då grep Vi dem med ett grepp som anstår den Allsmäktige, den som har all makt. (41–42)

Är era förnekare bättre än dessa? Eller har ni utlovats fritagande i Skrifterna? Eller säger de: ”Vi är en enad här, säker på seger”? Hären skall drivas på flykt, och de skall vända ryggen till. Nej – Stunden är deras utsatta tid, och Stunden är olycksdigrare och bittrare. De skyldiga befinner sig i villfarelse och vanvett. Den Dag då de släpas in i Elden på sina ansikten: ”Smaka helvetets beröring!” Vi har skapat allting efter rätt mått. Vår befallning är bara ett enda ord, likt en blinkning med ögat. Vi har förintat sådana som ni – finns det någon som vill besinna sig? (43–51)

Allt vad de har gjort står i skrifterna: varje sak, liten och stor, är nedtecknad. De som är medvetna om Gud skall vara bland lustgårdar och floder, på sanningens säte, hos en Konung med all makt. (52–55)

55. Den Nåderike (Al-Raḥmān)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Den Nåderike: Han har lärt ut Koranen, skapat människan och lärt henne det klara talet. Solen och månen löper efter noggrann beräkning, och stjärnorna och träden faller ned i tillbedjan. Och himlen – Han har rest den och ställt upp vågen, så att ni inte skall överskrida gränserna i fråga om vågen: väg med rättvisa och låt inte vågen visa för litet. Och jorden – Han har brett ut den för alla levande varelser, med frukt och palmer med höljda klasar, och säd i sina agnar och doftande örter. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? (1–13)

Han har skapat människan av torr lera, lik krukmakargods, och skapat djinnerna av en rökfri eldslåga. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Herren över de två östern och Herren över de två västern. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Han har släppt de två haven fria, så att de möts, men mellan dem finns en skiljevägg som de inte överskrider. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Ur båda kommer pärlor och koraller. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Hans är skeppen som reser sig på havet likt berg. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? (14–25)

Alla som finns på den skall förgås, och kvar består din Herres Ansikte, fullt av majestät och ära. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Alla som finns i himlarna och på jorden bönfaller Honom; var dag är Han sysselsatt med något. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Vi skall ta itu med er, ni två bördor! Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Ni skara av djinner och människor! Om ni förmår tränga ut över himlarnas och jordens gränser, så träng ut! Ni kommer inte att tränga ut utan myndighet. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? En eldslåga och smält mässing skall sändas mot er båda, och ni skall inte kunna försvara er. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? När himlen rämnar och blir röd som garvat läder – Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? den Dagen skall varken människa eller djinn tillfrågas om sin synd. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? De skyldiga skall kännas igen på sina kännetecken, och de skall gripas i pannluggen och fötterna. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Detta är helvetet, som de skyldiga förnekar; de skall vandra runt mellan det och skållhett, kokande vatten. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? (26–45)

Men för den som fruktar att stå inför sin Herre finns två lustgårdar. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Båda med utbredda grenar. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? I vardera finns två flödande källor. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? I vardera finns två slag av varje frukt. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? De skall vila på bäddar fodrade med brokad, med de två lustgårdarnas frukt hängande nära. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? I dem finns de som har blygsam blick, som varken människa eller djinn har rört före dem. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Lika rubiner och koraller. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Är lönen för det goda något annat än gott? Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? (46–61)

Och utöver dessa två finns två andra lustgårdar – Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? mörkgröna av lövverk. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? I vardera finns två sprudlande källor. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? I vardera finns frukt och palmer

och granatäpplen. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? I dem finns de goda och sköna. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Följeslagare med vackra ögon, skyddade i paviljonger. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Som varken människa eller djinn har rört före dem. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Vilande på gröna kuddar och fina, sköna mattor. Vilket av er Herres ynnestbevis vill ni båda då förneka? Välsignat är din Herres namn, Han som är full av majestät och ära.[34] (62–78)

[34] **Kommentar till suran Rehman med en enda bild och i ett enda stycke**
Suran Al Rehman: nådens och barmhärtighetens Herre
De abrahamitiska religionernas försörjande Gud: vanligt vatten berättar historien
En liten vridning gör David Attenborough till en stor lärare om de abrahamitiska religionernas Gud
Tio upphöjt till femhundra skäl för vår nåderike Gud

56. Det som skall komma (Al-Wāqiʿa)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

När den oundvikliga Händelsen inträffar – dess ankomst kan ingen förneka – som förnedrar några och upphöjer andra. När jorden skakas i ett våldsamt skalv och bergen smulas sönder och blir till kringspritt stoft, skall ni vara av tre slag: högra sidans följeslagare – vad är inte högra sidans följeslagare! och vänstra sidans följeslagare – vad är inte vänstra sidans följeslagare! och de främsta, de främsta: det är de som har förts nära, i salighetens lustgårdar – en stor skara ur de tidigare släktena och några få ur de senare. På bäddar invävda med guld skall de vila, vända mot varandra. Ynglingar med aldrig vissnande friskhet skall gå omkring bland dem med pokaler, kannor och en bägare ur en flödande källa – av den skall de varken få huvudvärk eller bli berusade – och med frukt som de själva väljer och kött av fåglar, vad de än önskar, och följeslagare med vackra ögon, lika väl bevarade pärlor: en lön för vad de brukade göra. Där skall de inte höra något tomt prat och ingen uppmaning till synd, bara orden: ”Frid, frid.” (1–26)

Och högra sidans följeslagare – vad är inte högra sidans följeslagare! Bland taggfria lotusträd och bananträd tyngda av frukt, skikt på skikt, och utsträckt skugga och ständigt rinnande vatten och frukt i överflöd, som aldrig tryter och aldrig förbjuds, och högt resta bäddar. Vi har skapat åt dem deras följeslagare i en ny skapelse och gjort dem till jungfrur, kärleksfulla och jämnåriga, för högra sidans följeslagare: en stor skara ur de tidigare släktena och en stor skara ur de senare. (27–40)

Och vänstra sidans följeslagare – vad är inte vänstra sidans följeslagare! Mitt i brännande vind och skållhett vatten och skuggan av svart rök, varken sval eller vederkvickande. Dessförinnan levde de i överflöd och framhärdade i den stora synden och brukade säga: ”Vad! När vi har dött och blivit till stoft och ben, skall vi då verkligen uppväckas på nytt, och våra förfäder också?” Säg: ”De tidigare och de senare släktena skall helt visst samlas till den utsatta tiden på en känd Dag. Sedan skall ni som har gått vilse och förnekat sanningen äta av ett zaqqūm-träd och fylla era bukar med det och ovanpå det dricka skållhett vatten, drickande så som törstiga kameler dricker.” Detta skall vara deras välkomnande på Domens dag. (41–56)

Det är Vi som har skapat er – vill ni då inte tro? Har ni betänkt den säd som ni utgjuter? Är det ni som skapar den, eller är Vi Skaparen? Vi har bestämt döden bland er, och ingen kan hindra Oss från att förändra era gestalter och låta er bli till på nytt i något som ni inte känner till. Ni känner den första skapelsen – vill ni då inte besinna er? Har ni betänkt det som ni sår? Är det ni som får det att växa, eller är det Vi som låter det växa? Om Vi ville kunde Vi göra det till agnar, och ni skulle stå där och klaga: ”Vi är tyngda av skuld; nej, vi är lottlösa!” Har ni betänkt vattnet som ni dricker? Är det ni som sänder ned det från molnen, eller är det Vi som sänder ned det? Om Vi ville kunde Vi göra det bittert: varför tackar ni då inte? Har ni betänkt elden som ni tänder? Är det ni som frambringar dess träd, eller är det Vi som frambringar det? Vi har gjort den till en påminnelse och till nytta för dem som färdas i öknen. Lovprisa därför din Herres, den Väldiges, namn! (57–74)

Jag svär vid stjärnornas lägen – och det är en väldig ed, om ni bara visste – att detta i sanning är en ädel Koran, i en väl bevarad Skrift, som ingen rör utom de renade: en uppenbarelse från alla världarnas Herre. Är det detta tal som ni håller för ringa? Gör ni det till ert levebröd att förneka det? (75–82)

Varför, när själen når strupen, och ni i den stunden ser på – och Vi är honom närmare än ni, fastän ni inte ser det – varför, om ni inte är underkastade någon dom, för ni den då inte tillbaka, om ni talar sanning?[35] (83–87)

Om han är en av dem som har förts nära, väntar vila och väldoft och en salighetens lustgård; och om han är en av högra sidans följeslagare: ”Frid vare med dig”, från högra sidans följeslagare. Men om han är en av förnekarna som gick vilse, väntar ett välkomnande av skållhett vatten och brännande i helvetet. Detta är den säkra sanningen. Lovprisa därför din Herres, den Väldiges, namn! (88–96)

[35] Dessa grundläggande verser är för mig en uppenbarelse, eftersom jag arbetade som intensivvårdsläkare i ett decennium eller mer innan jag kom att inrikta mig enbart på sömnstörningar. En utförlig kommentar till dessa verser finns i dessa länkar: **Utmaningen vid dödsbädden: en utförlig kommentar till Koranen 56:83–87**
När själen når strupen: en vetenskaplig, filosofisk och teologisk kommentar vers för vers till Koranen 56:75–89 (Sūrat al-Wāqiʿah)
Livets slutskedes fysiologi och den islamiska själen
Suran Waqiah: vid dödlighetens strupe

57. Järnet (Al-Ḥadīd)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Allt som finns i himlarna och på jorden lovprisar Gud; Han är den Allsmäktige, den Allvise. Hans är herraväldet över himlarna och jorden: Han ger liv och ger död, och Han har makt över allting. Han är den Förste och den Siste, den Uppenbare och den Dolde, och Han har full kunskap om allting. Det är Han som har skapat himlarna och jorden under sex tidsåldrar och som sedan tog plats på Tronen. Han vet vad som går ned i jorden och vad som kommer upp ur den, vad som kommer ned från himlen och vad som stiger upp dit; och Han är med er var ni än befinner er. Gud ser allt vad ni gör. Hans är herraväldet över himlarna och jorden, och till Gud förs alla ting åter. Han låter natten gå över i dagen och dagen gå över i natten, och Han vet vad som finns i hjärtana.[36] (1–6)

Tro på Gud och Hans Sändebud, och ge av det som Han har gjort er till efterträdare över: de av er som tror och ger skall få en stor lön. Vad är det med er, eftersom ni inte tror på Gud, fastän Sändebudet kallar er att tro på er Herre och Han har tagit emot ert löfte – om ni är troende? Det är Han som sänder ned klara tecken till Sin tjänare, för att föra er ut ur mörkrets djup till ljuset. Gud är i sanning god och barmhärtig mot er. Vad är det med er, eftersom ni inte ger på Guds väg, fastän arvet efter himlarna och jorden tillhör Gud? De av er som gav och kämpade före segern är inte jämställda med de övriga: de står högre i rang än de som gav och kämpade efteråt. Ändå har Gud lovat alla den bästa lönen. Gud är väl underrättad om allt vad ni gör. (7–10)

Vem vill ge Gud ett gott lån, så att Han mångdubblar det åt honom och skänker honom en frikostig lön? Den Dag då du ser de troende männen och de troende kvinnorna, med sitt ljus strömmande framför dem och till höger om dem: ”Ett glatt budskap till er i dag – lustgårdar genomflutna av floder, där ni skall förbli till evig tid. Det är den största framgången.” Den Dagen skall hycklarna, män och kvinnor, säga till dem som tror: ”Vänta på oss, så att vi får låna något av ert ljus.” Det skall sägas: ”Gå tillbaka och sök ljus.” Sedan skall en mur resas mellan dem, med en port i: innanför den finns barmhärtighet, och utanför, mitt emot den, finns straff. De skall ropa till dem: ”Var vi inte med er?” De skall säga: ”Jo, men ni frestade er själva, ni väntade, ni tvivlade, och falska förhoppningar bedrog er till dess Guds befallning kom – och bedragaren bedrog er om Gud. I dag skall därför ingen lösen tas emot från er, inte heller från dem som förnekade sanningen. Er tillflykt är Elden: den är er rättmätige herre – ett eländigt mål.” (11–15)

Har inte tiden kommit för dem som tror att deras hjärtan skall ödmjukas vid åminnelsen av Gud och vid sanningen som har kommit ned, och att de inte skall vara som de som förut fick Skriften och för vilka tiden drog ut, så att deras hjärtan hårdnade och många av dem är upproriska? Vet att Gud ger liv åt jorden efter dess död. Vi har gjort tecknen klara för er, så att ni förstår. De som ger allmosor, män och kvinnor, och ger Gud ett gott lån – för dem skall det mångdubblas, och dem väntar en frikostig lön. De som tror på Gud och Hans sändebud – de är de sannfärdiga och vittnena i sin Herres ögon: de har sin lön och sitt ljus. Men de som förnekar sanningen och förkastar Våra tecken är den Flammande eldens följeslagare. Vet att livet i denna värld bara är lek och förströelse, prål och inbördes skryt och tävlan om rikedom och barn. Det är som ett regn vars växtlighet gläder odlarna; sedan vissnar den och du ser den gulna; sedan blir den till bruten stubb. I det kommande livet finns strängt straff, och förlåtelse från Gud och välbehag; och livet i denna värld är ingenting annat än villans njutning. Tävla med varandra om att nå förlåtelse från er Herre och en lustgård

[36] Occasionalism – Den ärorika Koranen och vetenskapen

vars vidd är som himlarnas och jordens vidd, beredd åt dem som tror på Gud och Hans sändebud. Detta är Guds nåd, som Han ger åt den Han vill; Gud är Herre över den omätliga nåden. (16–21)

Ingen olycka drabbar jorden eller er själva utan att den finns i en Skrift innan Vi låter den bli till – detta är lätt för Gud – så att ni inte skall sörja över det som har gått er förbi och inte jubla över det som Han har gett er. Gud älskar inte någon högmodig skrävlare – dem som är snåla och uppmanar människorna till snålhet. Och den som vänder sig bort – Gud är den Självtillräcklige, den Lovprisade. Vi sände Våra sändebud med klara tecken och sände ned Skriften och vågen med dem, så att människorna skulle upprätthålla rättvisa. Och Vi sände ned järnet, i vilket det finns stor styrka och nytta för människorna, så att Gud skulle få veta vem som hjälper Honom och Hans sändebud i det fördolda. Gud är stark, allsmäktig. (22–25)

Vi sände Noa och Abraham och lät profetskapet och Skriften förbli bland deras efterkommande: några av dem är vägledda, men många av dem är upproriska. Sedan lät Vi Våra sändebud följa i deras fotspår, och Vi sände Jesus, Marias son, efter dem och gav honom Evangeliet, och Vi lade medkänsla och barmhärtighet i hjärtana hos dem som följde honom. Men klosterlivet hittade de själva på – Vi föreskrev det inte för dem – enbart i sin strävan efter Guds välbehag; ändå iakttog de det inte så som det borde iakttas. Därför gav Vi dem bland dem som trodde deras lön, men många av dem är upproriska. Ni som tror! Var medvetna om Gud och tro på Hans Sändebud: Han skall ge er en dubbel del av Sin barmhärtighet och ge er ett ljus att vandra i, och förlåta er. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Detta för att Skriftens folk skall veta att de inte har någon makt över något av Guds nåd, och att nåden är i Guds hand: Han ger den åt den Han vill. Gud är Herre över den omätliga nåden. (26–29)

58. Tvisten (Al-Mujādila)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Gud har hört orden från kvinnan som vädjade till dig, Profet, om sin man och lade fram sin klagan inför Gud; och Gud hörde er två samtala. Gud är allhörande, allseende. De bland er som skiljer sig från sina hustrur genom att förklara att de är som deras mödrar – de är inte deras mödrar; deras mödrar är inga andra än de kvinnor som födde dem. Vad de säger är förkastligt och falskt. Men Gud är ständigt överseende, ständigt förlåtande. De som skiljer sig från sina hustrur på detta sätt och sedan tar tillbaka vad de har sagt skall frige en slav innan de två rör vid varandra på nytt. Detta är vad ni förmanas att göra, och Gud är väl underrättad om allt vad ni gör. Den som inte finner någon slav att frige skall fasta i två månader i följd innan de två rör vid varandra; och den som inte förmår det skall ge sextio behövande att äta. Detta för att ni skall tro på Gud och Hans Sändebud. Detta är de gränser som Gud har satt, och dem som förnekar sanningen väntar ett plågsamt straff. De som sätter sig emot Gud och Hans Sändebud skall förnedras, så som de som levde före dem förnedrades. Vi har sänt ned klara tecken, och ett förödmjukande straff väntar dem som förnekar sanningen, den Dag då Gud uppväcker dem alla tillsammans och låter dem veta vad de har gjort. Gud har hållit räkning på det, medan de har glömt det; Gud är vittne till allting. (1–6)

Ser du inte att Gud vet allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden? Det förekommer ingen hemlig överläggning mellan tre utan att Han är den fjärde bland dem, och inte mellan fem utan att Han är den sjätte; och inte mellan färre än så eller fler utan att Han är med dem var de än befinner sig.[37] (7)

Sedan, på Uppståndelsens dag, skall Han säga dem vad de har gjort. Gud har full kunskap om allting. Har du inte sett dem som förbjöds att hålla hemliga överläggningar men som återvänder till det som de förbjöds och i hemlighet överlägger om synd, fiendskap och olydnad mot Sändebudet? När de kommer till dig hälsar de dig med ord som Gud aldrig har hälsat dig med, och de säger inom sig: ”Varför straffar Gud oss inte för vad vi säger?” Helvetet är nog för dem: där skall de brinna – ett eländigt mål! (8)

Ni som tror! När ni överlägger i hemlighet, överlägg då inte om synd, fiendskap och olydnad mot Sändebudet, utan överlägg om godhet och medvetenhet om Gud; och var medvetna om Gud, inför vilken ni skall samlas. Hemlig överläggning är bara Satans verk, för att bedröva dem som tror; men den kan inte skada dem det minsta utom med Guds tillåtelse. Till Gud skall de troende sätta sin lit. (9–10)

Ni som tror! När ni uppmanas att bereda plats i sammankomsterna, bered då plats, så skall Gud bereda plats åt er; och när ni uppmanas att resa er, res er då. Gud skall upphöja i rang dem av er som tror och dem som har fått kunskap. Gud är väl underrättad om allt vad ni gör. Ni som tror! När ni vill tala enskilt med Sändebudet, ge då något i allmosa före ert enskilda samtal: det är bättre för er och renare. Men om ni inte har medel till det, är Gud ständigt förlåtande, barmhärtig. (11–12)

[37] **Den gudomliga allestädesnärvarons dimensionella arkitektur: en vetenskaplig, filosofisk och teologisk kommentar till Koranen 58:7**
Occasionalism – Den ärorika Koranen och vetenskapen

Drar ni er för att ge allmosor före ert enskilda samtal? Eftersom ni inte har gjort det, och Gud har vänt Sig till er i barmhärtighet, förrätta då bönen, ge den föreskrivna allmosan och lyd Gud och Hans Sändebud. Gud är väl underrättad om allt vad ni gör. (13)

Har du inte sett dem som tar till bundsförvanter ett folk som Gud är vred på? De hör varken till er eller till dem, och de svär medvetet på en lögn. Gud har berett ett strängt straff åt dem: ont är i sanning det som de har gjort. De har tagit sina eder till skärm och därmed vänt andra bort från Guds väg; ett förödmjukande straff väntar dem. Varken deras ägodelar eller deras barn skall gagna dem det minsta mot Gud. De är Eldens följeslagare, och där skall de förbli. Den Dag då Gud uppväcker dem alla tillsammans skall de svära inför Honom så som de nu svär inför er, i tron att de har något att stå på. Sannerligen, det är de som är lögnarna. Satan har fått makt över dem och fått dem att glömma åminnelsen av Gud. De är Satans parti – och Satans parti är helt visst förlorarna. De som sätter sig emot Gud och Hans Sändebud skall höra till de mest förnedrade. Gud har beslutat: ”Jag skall helt visst segra, Jag och Mina sändebud.” Gud har all makt och är allsmäktig. (14–21)

Du skall inte finna ett folk som tror på Gud och den Yttersta dagen och som älskar dem som sätter sig emot Gud och Hans Sändebud, även om det är deras fäder, deras söner, deras bröder eller deras anförvanter. I deras hjärtan har Han inristat tron, och Han har stärkt dem med en ande från Sig. Han skall föra dem in i lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli till evig tid. Gud finner välbehag i dem och de finner välbehag i Honom. De är Guds parti – och Guds parti är helt visst de som skall få framgång. (22)

59. Härarnas samling (Al-Ḥashr)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden lovprisar Gud; Han är den Allsmäktige, den Allvise. Det är Han som drev dem bland Skriftens folk som förnekade sanningen ut ur deras hem vid den första samlingen. Ni trodde inte att de skulle ge sig av, och de trodde att deras fästen skulle skydda dem mot Gud; men Gud kom över dem från ett håll som de inte väntade sig och kastade skräck i deras hjärtan, så att de förstörde sina hem med egna händer och med de troendes händer. Ta därför varning, ni som har ögon att se med. Hade Gud inte bestämt landsflykt för dem skulle Han ha straffat dem i denna värld; och i det kommande livet väntar dem Eldens straff. Detta därför att de satte sig upp mot Gud och Hans Sändebud; och den som sätter sig upp mot Gud – Gud straffar strängt. (1–4)

Vilka palmer ni än högg ned eller lät stå kvar på sina rötter, så skedde det med Guds tillåtelse, för att Han skulle dra vanära över de upproriska. Vad det beträffar som Gud återförde till Sitt Sändebud från dem, så sporrade ni varken häst eller kamel för det; men Gud ger Sina sändebud makt över den Han vill. Gud har makt över allting. Det som Gud återförde till Sitt Sändebud från städernas folk tillhör Gud, Sändebudet, hans nära anförvanter, de faderlösa, de behövande och vägfaranden, så att det inte bara skall gå runt bland de rika bland er. Vad Sändebudet än ger er, ta emot det; och vad han än förbjuder er, avstå från det. Var medvetna om Gud: Gud straffar strängt. (5–7)

Det är för de fattiga utvandrarna som drevs från sina hem och sina ägodelar, de som söker Guds nåd och välbehag och stöder Gud och Hans Sändebud: det är de som är sannfärdiga. Och de som före dem hade sitt hem i staden och i tron älskar var och en som utvandrar till dem och känner i sina hjärtan inget begär efter det som dessa har fått, utan sätter dem framför sig själva, även när de själva lider nöd. De som skyddas mot sin egen själs girighet – det är de som skall få framgång. Och de som kommer efter dem säger: ”Vår Herre, förlåt oss och våra bröder som gick före oss i tron, och lämna inget agg i våra hjärtan mot dem som tror. Vår Herre, Du är full av godhet, barmhärtig.” (8–10)

Har du inte sett hycklarna, som säger till sina bröder bland Skriftens folk som förnekar sanningen: ”Om ni drivs ut skall vi helt visst dra ut med er, och vi skall aldrig lyda någon mot er; och om ni angrips skall vi helt visst hjälpa er”? Gud vittnar att de är lögnare. Om de drivs ut kommer de inte att dra ut med dem; om de angrips kommer de inte att hjälpa dem; och även om de hjälpte dem skulle de vända ryggen till och fly, och sedan skulle de inte få någon hjälp. Ni troende inger deras hjärtan större fruktan än Gud gör: detta därför att de är ett folk som inte förstår. De kommer inte att kämpa mot er samfällt annat än från befästa städer eller bakom murar. Deras fiendskap sinsemellan är häftig: du kunde tro att de är enade, men deras hjärtan är splittrade. Detta därför att de är ett folk som inte använder sitt förstånd. De liknar dem som gick bort kort före dem: de fick smaka de onda följderna av sitt handlande, och ett plågsamt straff väntar dem. De liknar Satan när han säger till en människa: ”Förneka sanningen”, och sedan, när hon har förnekat, säger: ”Jag tar avstånd från dig; jag fruktar Gud, alla världarnas Herre.” Så blir slutet för dem båda att de hamnar i Elden, där de skall förbli: det är de orättfärdigas lön. (11–17)

Ni som tror! Var medvetna om Gud, och låt varje själ betänka vad den har sänt i förväg för morgondagen. Var medvetna om Gud: Gud är väl underrättad om allt vad ni gör. Var inte som de som glömde Gud, så att Han lät dem glömma sig själva: det är de som är de upproriska. Eldens följeslagare och lustgårdens

följeslagare är inte jämställda: lustgårdens följeslagare är de som segrar. Hade Vi sänt ned denna Koran över ett berg skulle du ha sett det ödmjuka sig och rämna av bävan inför Gud. Sådana är de liknelser som Vi lägger fram för människorna, så att de skall tänka efter. (18–21)

Han är Gud, utom vilken det inte finns någon gud: Den som känner det fördolda och det uppenbara, Han är den Nåderike, den Barmhärtige. Han är Gud, utom vilken det inte finns någon gud: Konungen, den Helige, Fridens källa, Den som skänker trygghet, Väktaren, den Allsmäktige, Betvingaren, den Väldige. Stor är Gud i Sin härlighet, högt höjd över det som de sätter vid Hans sida. Han är Gud: Skaparen, Upphovsmannen, Den som ger gestalt; Honom tillhör de skönaste namnen. Allt som finns i himlarna och på jorden lovprisar Honom; Han är den Allsmäktige, den Allvise. (22–24)

60. Kvinnor som prövas (Al-Mumtaḥana)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ni som tror! Ta inte Mina fiender och era till bundsförvanter och visa dem tillgivenhet, när de har förnekat sanningen som har kommit till er och har drivit ut Sändebudet och er själva därför att ni tror på Gud, er Herre. Om ni har dragit ut för att sträva på Min väg och söka Mitt välbehag, hur kan ni då visa dem tillgivenhet i hemlighet? Jag vet väl vad ni döljer och vad ni visar öppet. Den bland er som gör detta har gått vilse från den rätta vägen. Om de får övertaget över er blir de era fiender och sträcker ut sina händer och sina tungor mot er med ont uppsåt: de längtar efter att ni skall förneka sanningen. (1–2)

Varken era anförvanter eller era barn skall vara er till någon nytta på Uppståndelsens dag: Han skall döma mellan er. Gud ser allt vad ni gör. Ni har haft ett gott föredöme i Abraham och dem som var med honom, när de sade till sitt folk: ”Vi tar avstånd från er och från allt det som ni tillber utom Gud. Vi säger oss lösa från er, och mellan oss och er har fiendskap och hat uppstått för all framtid, om ni inte tror på Gud allena” – med undantag för det som Abraham sade till sin far: ”Jag skall be om förlåtelse för dig, fastän jag inte har makt att utverka något av Gud för din räkning.” ”Vår Herre, till Dig har vi satt vår lit, till Dig har vi vänt oss, och hos Dig är den slutliga återkomsten. Vår Herre, gör oss inte till en prövning för dem som förnekar sanningen, och förlåt oss, vår Herre. Du allena är den Allsmäktige, den Allvise.” I dem har ni ett gott föredöme, för var och en som sätter sitt hopp till Gud och den Yttersta dagen. Men den som vänder sig bort – Gud är den Självtillräcklige, den Lovprisade. (3–6)

Det kan hända att Gud låter tillgivenhet uppstå mellan er och dem av dem som ni nu betraktar som fiender: Gud har all makt, och Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Gud förbjuder er inte att handla vänligt och rättvist mot dem som inte har kämpat mot er för religionens skull och inte har drivit er från era hem: Gud älskar de rättvisa. Gud förbjuder er bara att ta dem till bundsförvanter som har kämpat mot er för religionens skull, drivit er från era hem eller hjälpt till att driva ut er. De som tar dem till bundsförvanter – det är de som är de orättfärdiga. (7–9)

Ni som tror! När troende kvinnor kommer till er som utvandrare, pröva dem då – Gud vet bäst hur det är med deras tro – och om ni finner att de är troende, sänd dem då inte tillbaka till dem som förnekar sanningen: de är inte tillåtna för dessa män, och dessa män är inte tillåtna för dem. Ge männen det som de har gett ut i brudgåva; och ingen skuld vilar på er om ni gifter er med dem, när ni väl har gett dem deras brudgåvor. Håll inte fast vid äktenskapsband med kvinnor som förnekar sanningen; begär tillbaka det som ni har gett ut, och låt dem begära tillbaka det som de har gett ut. Detta är Guds dom: Han dömer mellan er, och Gud är allvetande, allvis. Om någon av era hustrur går över till dem som förnekar sanningen, och turen sedan kommer till er att vinna något, ge då dem vilkas hustrur har gått ett belopp som motsvarar det som de hade gett ut; och var medvetna om Gud, som ni tror på. (10–11)

Profet! När troende kvinnor kommer till dig för att svära dig trohet – att de inte skall sätta något vid Guds sida, inte stjäla, inte begå äktenskapsbrott, inte döda sina barn, inte komma med något förtal som de har diktat upp mellan sina händer och sina fötter och inte vara olydiga mot dig i något som är rätt – ta då emot deras löfte och be Gud förlåta dem. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (12)

Ni som tror! Ta inte till bundsförvanter ett folk som Gud är vred på: de har misströstat om det kommande livet, liksom de som förnekar sanningen har misströstat om dem som ligger i gravarna. (13)

61. Slutna led (Al-Ṣaff)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden lovprisar Gud; Han är den Allsmäktige, den Allvise. Ni som tror! Varför säger ni det som ni inte gör? Högst förhatligt är det i Guds ögon att ni säger det som ni inte gör. Gud älskar dem som kämpar på Hans väg i led, som om de vore en fast sammanfogad byggnad. (1–4)

Och minns när Moses sade till sitt folk: ”Mitt folk, varför sårar ni mig, fastän ni vet att jag är Guds sändebud till er?” När de så vek av lät Gud deras hjärtan vika av: Gud vägleder inte det upproriska folket. Och när Jesus, Marias son, sade: ”Israels barn, jag är Guds sändebud till er, som bekräftar Toran som kom före mig och som bär det goda budskapet om ett sändebud som skall komma efter mig och vars namn skall vara Aḥmad.” Men när han kom till dem med klara tecken sade de: ”Detta är uppenbar trolldom.” (5–6)

Vem gör större orätt än den som diktar upp lögner om Gud när han kallas att överlämna sig åt Gud? Gud vägleder inte det orättfärdiga folket. De vill släcka Guds ljus med sina munnar, men Gud skall fullkomna Sitt ljus, hur mycket de som förnekar sanningen än avskyr det. Det är Han som har sänt Sitt Sändebud med vägledningen och sanningens religion, för att låta den segra över all religion, hur mycket de som sätter medgudar vid Guds sida än avskyr det. (7–9)

Ni som tror! Skall jag visa er på en handel som räddar er från ett plågsamt straff? Tro på Gud och Hans Sändebud, och sträva på Guds väg med era ägodelar och era liv: det är bättre för er, om ni bara visste. Han skall förlåta er era synder och föra er in i lustgårdar genomflutna av floder och till sköna boningar i Edens lustgårdar. Det är den största segern. Och något annat som ni kommer att älska: hjälp från Gud och en nära förestående seger. Ge därför det glada budskapet åt de troende. Ni som tror! Var Guds hjälpare, så som Jesus, Marias son, sade till lärjungarna: ”Vilka vill bli mina hjälpare i Guds sak?” Lärjungarna sade: ”Vi är Guds hjälpare.” Sedan trodde en grupp av Israels barn och en grupp förnekade; då stärkte Vi dem som trodde mot deras fiende, och de fick överhanden. (10–14)

62. Sammankomstens dag (Al-Jumuʻa)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden lovprisar Gud, Konungen, den Helige, den Allsmäktige, den Allvise. Det är Han som har låtit ett sändebud uppstå bland det olärda folket ur deras egen mitt, för att läsa upp Hans tecken för dem, rena dem och lära dem Skriften och visdomen – fastän de dessförinnan befann sig i uppenbar villfarelse – och för att nå andra av dem som ännu inte har slutit sig till dem. Han är den Allsmäktige, den Allvise. Detta är Guds nåd, som Han ger åt den Han vill: Gud är Herre över den omätliga nåden. De som ålades Toran och sedan inte förmådde bära den kan liknas vid en åsna som bär på band av böcker. Eländig är liknelsen för det folk som har förkastat Guds tecken: Gud vägleder inte det orättfärdiga folket. (1–5)

Säg, Profet: ”Ni som följer den judiska tron! Om ni påstår att ni ensamma bland alla människor är Guds vänner, önska er då döden, om ni talar sanning.” Men de kommer aldrig att önska sig den, på grund av det som deras händer har sänt i förväg. Gud känner väl de orättfärdiga. Säg: ”Den död som ni flyr för skall helt visst möta er. Sedan skall ni föras åter till Den som känner det fördolda och det uppenbara, och Han skall säga er vad ni brukade göra.” (6–8)

Ni som tror! När kallelsen till bön ljuder på sammankomstens dag, skynda då till åminnelsen av Gud och lämna köpenskapen: det är bättre för er, om ni bara visste. När bönen sedan är slut, sprid er då över landet och sök Guds nåd, och minns Gud ofta, så att ni får framgång. Men när de får se någon handelsvara eller förströelse bryter de upp och skyndar dit och lämnar dig stående. Säg: ”Det som finns hos Gud är bättre än förströelse och handelsvaror. Gud är den bäste försörjaren.” (9–11)

63. Hycklarna (Al-Munāfiqūn)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

När hycklarna kommer till dig, Profet, säger de: ”Vi vittnar att du i sanning är Guds Sändebud.” Gud vet att du i sanning är Hans Sändebud, och Gud vittnar att hycklarna är lögnare. De har tagit sina eder till skärm och därmed vänt andra bort från Guds väg. Ont är i sanning det som de har gjort. Detta därför att de trodde och sedan förnekade, så att ett sigill sattes på deras hjärtan, och de förstår inte. När du ser dem behagar deras yttre dig; och när de talar lyssnar du till vad de säger. Ändå är de som timmerstockar lutade mot en vägg. De tror att varje rop är riktat mot dem. De är fienden – akta dig därför för dem. Må Gud förgöra dem! Hur vänds de inte bort från sanningen! (1–4)

När man säger till dem: ”Kom, så skall Guds Sändebud be om förlåtelse för er”, vänder de bort huvudet, och du ser dem dra sig undan i högmod. Det är likgiltigt för dem om du ber om förlåtelse för dem eller inte: Gud kommer aldrig att förlåta dem. Gud vägleder inte det upproriska folket. Det är de som säger: ”Ge ingenting åt dem som är hos Guds Sändebud, så att de skingras.” Men himlarnas och jordens skattkammare tillhör Gud, fastän hycklarna inte förstår det. De säger: ”Om vi återvänder till staden skall de mäktigare helt visst driva ut de ringare därifrån.” Men makten tillhör Gud, Hans Sändebud och de troende; fastän hycklarna inte vet det. (5–8)

Ni som tror! Låt inte era ägodelar och era barn avleda er från åminnelsen av Gud. De som gör det – det är de som är förlorarna. Och ge av det som Vi har skänkt er innan döden kommer till någon av er och han säger: ”Herre, om Du bara ville ge mig anstånd en liten tid, så skulle jag ge allmosor och höra till de rättfärdiga.” Men Gud ger aldrig en själ anstånd när dess utsatta tid har kommit. Gud är väl underrättad om allt vad ni gör. (9–11)

64. Ömsesidig försummelse (Al-Taghābun)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden prisar Gud. Hans är herraväldet och Hans är lovet; Han har makt över allting. Det är Han som har skapat er, men somliga av er förnekar sanningen och somliga av er tror. Gud ser allt vad ni gör. Han har skapat himlarna och jorden i sanning; Han formade er och gjorde era gestalter sköna; och hos Honom är det slutliga målet. Han känner allt som finns i himlarna och på jorden, och Han vet vad ni döljer och vad ni visar öppet. Gud vet väl vad som ryms i människornas bröst. (1–4)

Har ni inte fått höra berättelsen om dem som förr förnekade sanningen och fick smaka de onda följderna av sitt handlande? Ett plågsamt straff väntar dem. Detta därför att deras sändebud ständigt kom till dem med klara tecken, men de sade: ”Skall vanliga dödliga vägleda oss?” Så förnekade de och vände sig bort; och Gud hade inget behov av dem. Gud är Sig själv nog, värd allt lov. (5–6)

De som förnekar sanningen påstår att de aldrig skall uppväckas. Säg: ”Jo, vid min Herre, ni skall helt visst uppväckas, och sedan skall ni helt visst få veta vad ni har gjort. Det är lätt för Gud.” (7)

Tro därför på Gud och Hans Sändebud och på det ljus som Vi har sänt ned. Gud är underrättad om allt vad ni gör. Den Dag då Han samlar er inför Samlingens dag – det blir den ömsesidiga försummelsens Dag. Den som tror på Gud och gör gott, hans onda gärningar skall Han utplåna, och Han skall föra honom in i lustgårdar genomflutna av floder, där han skall förbli till evig tid. Detta är den högsta segern. Men de som förnekar sanningen och förkastar Våra tecken – de är Eldens följeslagare, och där skall de förbli. Ett eländigt mål! (8–10)

Ingen olycka drabbar utom med Guds tillåtelse. Den som tror på Gud, hans hjärta vägleder Han. Gud har full kunskap om allting. Lyd Gud och lyd Sändebudet. Om ni vänder er bort är Vårt Sändebuds plikt bara att klart framföra budskapet. Gud: det finns ingen gud utom Han. Till Gud skall de troende sätta sin lit. Ni som tror! Bland era makar och era barn finns fiender till er, så var på er vakt mot dem. Men om ni har överseende, låter saken falla och förlåter – så är Gud ständigt förlåtande, barmhärtig. (11–14)

Era ägodelar och era barn är bara en prövning, medan det hos Gud finns en väldig lön. Var därför medvetna om Gud så mycket ni förmår; lyssna, lyd och ge allmosor: det är bäst för er själva. De som bevaras för sin egen själs girighet – det är de som skall få framgång. Om ni ger Gud ett gott lån skall Han mångdubbla det åt er och förlåta er. Gud är erkännsam, överseende, Han som känner det fördolda och det uppenbara, den Allsmäktige, den Allvise. (15–18)

65. Skilsmässan (Al-Ṭalāq)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Profet! När ni skiljer er från kvinnor, skilj er då från dem vid början av deras väntetid, och räkna tiden noga; och var medvetna om Gud, er Herre. Driv dem inte ut ur deras hem, och själva skall de inte heller lämna dem, såvida de inte begår en uppenbar oanständighet. Detta är de gränser som Gud har satt; den som överskrider Guds gränser har gjort sin egen själ orätt. Du vet inte: Gud kan därefter låta något nytt inträffa. (1)

När de sedan har nått slutet av sin tid, behåll dem då på hedersamt sätt eller skilj er från dem på hedersamt sätt. Kalla två rättrådiga personer bland er till vittnen, och avlägg vittnesbördet för Guds skull. Detta är en förmaning för den som tror på Gud och den Yttersta dagen. Och den som är medveten om Gud – åt honom skall Han bereda en utväg, och Han skall försörja honom från ett håll som han inte väntar sig. Den som sätter sin lit till Gud – för honom är Han nog. Gud fullföljer Sin avsikt; Gud har satt ett mått för allting. (2–3)

Vad dem av era kvinnor beträffar som har passerat åldern för månadsblödning, är deras väntetid, om ni är i tvivel, tre månader, och likaså för dem som ännu inte har haft någon blödning. För dem som är havande varar tiden till dess de har fött sin börda. Den som är medveten om Gud – för honom skall Han göra hans sak lätt. Detta är Guds befallning, som Han har sänt ned till er. Den som är medveten om Gud – hans onda gärningar skall Han utplåna och hans lön skall Han göra stor. (4–5)

Låt dem bo där ni själva bor, efter era tillgångar, och trakassera dem inte för att göra livet svårt för dem. Om de är havande, försörj dem då till dess de har fött sin börda; och om de ammar barnet åt er, ge dem då det som tillkommer dem och rådgör med varandra på hedersamt sätt. Men om ni gör det svårt för varandra, då kan en annan kvinna amma barnet åt fadern. Den som har goda tillgångar skall ge efter sina tillgångar; och den vars uppehälle är knappt skall ge av det som Gud har gett honom. Gud lägger inte på någon själ en tyngre börda än vad Han har gett den. Gud skall låta lättnad följa på svårighet. (6–7)

Hur många städer har inte fräckt trotsat sin Herres och Hans sändebuds befallning! Vi kallade dem då till sträng räkenskap och straffade dem med ett fruktansvärt straff. De fick smaka de onda följderna av sitt handlande, och slutet på deras sak blev undergång. Gud har berett ett strängt straff åt dem. Var därför medvetna om Gud, ni som är begåvade med förstånd, ni som tror: Gud har sänt ned en påminnelse till er, ett Sändebud som läser upp Guds klara tecken för er, för att föra dem som tror och gör goda gärningar ut ur mörkrets djup till ljuset. Den som tror på Gud och gör gott, honom skall Han föra in i lustgårdar genomflutna av floder, där han skall förbli till evig tid. Gud har skänkt honom en härlig försörjning. (8–11)

Det är Gud som har skapat sju himlar, och av jorden deras like. Befallningen stiger ned bland dem, så att ni skall veta att Gud har makt över allting och att Gud omsluter allting med Sin kunskap. (12)

66. Förbudet (Al-Taḥrīm)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Profet! Varför förbjuder du det som Gud har gjort tillåtet för dig, i din strävan att behaga dina hustrur? Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. Gud har redan föreskrivit för er troende hur ni kan lösa er från era eder. Gud är er Beskyddare; Han är den Allvetande, den Allvise. (1–2)

När Profeten anförtrodde en sak åt en av sina hustrur, och hon sedan yppade den, och Gud lät honom få veta detta, gav han en del av det till känna och gick förbi en del. När han berättade det för henne sade hon: ”Vem har sagt dig detta?” Han sade: ”Jag har fått veta det av den Allvetande, den som känner allt.” Om ni båda vänder er till Gud i ånger, ty era hjärtan har sannerligen böjt sig ditåt, är det väl; men om ni stöder varandra mot honom, så är Gud hans Beskyddare, och Gabriel och de rättfärdiga bland de troende; och därutöver är änglarna hans hjälpare. Det kan hända att hans Herre, om han skiljer sig från er, ger honom i ert ställe hustrur som är bättre än ni: kvinnor som överlämnar sig åt Gud, som tror, som är fromma, ångerfulla, hängivna i tillbedjan och flitiga i fasta, såväl tidigare gifta som jungfrur. (3–5)

Ni som tror! Värj er själva och era familjer mot en Eld vars bränsle är människor och stenar, och över vilken det står änglar, stränga och hårda, som inte trotsar Gud i det som Han befaller dem utan gör vad de blir befallda. ”Ni som förnekade sanningen, kom inte med några ursäkter i dag: ni får bara vedergällning för det som ni brukade göra.” (6–7)

Ni som tror! Vänd er till Gud i uppriktig ånger. Det kan hända att er Herre utplånar era onda gärningar och för er in i lustgårdar genomflutna av floder, den Dag då Gud inte skall låta Profeten och dem som trodde med honom stå med skam. Deras ljus skall strömma fram framför dem och på deras högra sida, och de skall säga: ”Vår Herre, fullkomna vårt ljus åt oss och förlåt oss: Du har makt över allting.” (8)

Profet! Kämpa hårt mot dem som förnekar sanningen och mot hycklarna, och var sträng mot dem. Deras tillflykt är helvetet – ett eländigt mål! Gud har framställt ett exempel för dem som förnekar sanningen: Noas hustru och Lots hustru. De var gifta med två av Våra rättfärdiga tjänare, men de svek dem, och deras män var dem inte till någon hjälp alls mot Gud. Till dem sades: ”Gå in i Elden med alla som går in där.” Och Gud har framställt ett exempel för dem som tror: Faraos hustru, när hon sade: ”Herre, bygg åt mig ett hus nära Dig i lustgården; rädda mig från Farao och hans gärningar, och rädda mig från det orättfärdiga folket.” Och Maria, ‘Imrāns dotter, som bevarade sin kyskhet: Vi blåste in i henne av Vår ande, och hon tog emot sanningen i sin Herres ord och Hans Skrifter och var en av de sant fromma. (9–12)

67. Herraväldet (Al-Mulk)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Välsignad är Han i vars hand allt herravälde vilar, och Han har makt över allting – Han som har skapat död och liv för att pröva vem av er som är bäst i sina gärningar. Han är den Allsmäktige, den Ständigt Förlåtande. Han som har skapat sju himlar, den ena över den andra. Du skall inte se någon brist på samklang i den Nåderikes skapelse. Se efter på nytt: ser du någon spricka? Se sedan efter på nytt, och ännu en gång: din blick skall vända åter till dig bländad och utmattad. (1–4)

Vi har prytt den nedersta himlen med lampor och gjort dem till kastvapen för att stena djävlarna, åt vilka Vi har berett den Flammande eldens straff. För dem som förnekar sin Herre finns helvetets straff – ett eländigt mål! När de slungas ned i det skall de höra dess rytande medan det kokar över, nära att sprängas av raseri. Var gång en skara kastas i det skall dess väktare fråga dem: ”Kom ingen varnare till er?” De skall säga: ”Jo, en varnare kom till oss, men vi kallade honom lögnare och sade att Gud ingenting hade sänt ned och att han bara var i stor villfarelse.” Och de skall säga: ”Hade vi bara lyssnat eller använt vårt förstånd skulle vi inte vara bland den Flammande eldens följeslagare.” Så skall de bekänna sin synd – bort då med den Flammande eldens följeslagare! Men de som fruktar sin Herre fastän Han är fördold, för dem finns förlåtelse och en stor lön. (5–12)

Vare sig ni håller era ord hemliga eller uttalar dem högt, vet Han väl vad som ryms i människornas bröst. Skulle Han inte veta, Han som har skapat? Han är den Finkänslige, den som känner allt. Det är Han som har gjort jorden foglig för er: vandra därför på dess breda vägar och ät av det som Han skänker – och till Honom leder uppståndelsen. Är ni trygga för att Han som är i himlen inte låter jorden uppsluka er medan den skälver? Eller är ni trygga för att Han som är i himlen inte sänder ett oväder av stenar mot er? Då skall ni få veta vad Min varning innebär. De som levde före dem förnekade också: och hur fruktansvärt var inte Mitt ogillande! Ser de inte fåglarna ovanför sig, hur de breder ut sina vingar och fäller ihop dem? Ingen håller dem uppe utom den Nåderike: Han ser allting. Vem är det som är er här och som kan hjälpa er mot den Nåderike? De som förnekar sanningen lever i idel självbedrägeri. Vem är det som skall försörja er om Han håller inne med Sitt uppehälle? Men de framhärdar i sin fräckhet och sin motvilja. Är den som går med ansiktet mot marken bättre vägledd, eller den som går upprätt på en rak väg? (13–22)

Säg: ”Det är Han som har låtit er bli till och gett er hörsel, syn och hjärtan – hur föga tackar ni!” Säg: ”Det är Han som har spritt er över jorden, och till Honom skall ni samlas.” De säger: ”När skall detta löfte uppfyllas, om ni talar sanning?” Säg: ”Kunskapen om det finns hos Gud allena; jag är bara en klar varnare.” Men när de ser det nära inpå sig skall ansiktena på dem som förnekade sanningen förvridas av förfäran, och det skall sägas: ”Detta är vad ni ropade efter.” Säg: ”Tänk efter: vare sig Gud förgör mig och dem som är med mig eller förbarmar Sig över oss, vem skall skydda dem som förnekar sanningen mot ett plågsamt straff?” Säg: ”Han är den Nåderike: vi tror på Honom och till Honom sätter vi vår lit. Ni skall få veta vem som är i uppenbar villfarelse.” Säg: ”Tänk efter: om ert vatten skulle sjunka undan i marken, vem skulle då ge er rinnande vatten?” (23–30)

68. Pennan (Al-Qalam)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Nūn. Vid pennan och vad de skriver: du, Profet, är inte, genom din Herres nåd, en galning. Dig väntar helt visst en lön som aldrig tryter, och du har helt visst en väldig karaktär. Snart skall du se, och de skall se, vem av er som är den drabbade. Din Herre vet bäst vem som har gått vilse från Hans väg, och Han vet bäst vilka som är rätt vägledda. Ge därför inte efter för dem som förnekar sanningen: de skulle vilja att du kompromissade, så att också de kunde kompromissa. Och ge inte efter för någon föraktlig edsvärjare, baktalare, ryktesspridare, någon som hindrar det goda, som överskrider gränserna, en syndare, rå och därtill av tvivelaktig börd – bara därför att han har rikedom och söner. När Våra tecken läses upp för honom säger han: ”Sagor från forna tider!” Vi skall brännmärka honom på trynet. (1–16)

Vi har prövat dem så som Vi prövade trädgårdens ägare, när de svor att de helt visst skulle plocka dess frukt på morgonen, utan att göra något förbehåll för Guds vilja. Då drog en hemsökelse från din Herre fram över den medan de sov, och på morgonen var den som ett fält som redan hade skövlats. I gryningen ropade de till varandra: ”Gå tidigt ut till ert fält, om ni tänker plocka frukten.” Så gav de sig av, viskande till varandra: ”Ingen behövande skall komma in där i dag medan ni är där.” Och de gick tidigt, fast beslutna i sitt uppsåt, i tron att de hade makten. Men när de såg den sade de: ”Vi måste ha gått vilse! Nej – vi har blivit berövade allt!” Den förnuftigaste av dem sade: ”Sade jag inte till er: Varför prisar ni inte Gud?” De sade: ”Stor är vår Herre i Sin härlighet! Vi har i sanning varit orättfärdiga.” Sedan vände de sig mot varandra med förebråelser. De sade: ”Ve oss! Vi har varit fräcka. Kanske ger vår Herre oss något bättre i dess ställe: till vår Herre vänder vi oss i hopp.” Sådant är straffet; och straffet i det kommande livet är långt större, om de bara visste. (17–33)

För dem som är medvetna om Gud finns salighetens lustgårdar hos deras Herre. Skulle Vi behandla dem som överlämnar sig åt Gud som de skyldiga? Vad är det med er? Hur dömer ni? Eller har ni en Skrift i vilken ni läser att ni där skall få allt vad ni väljer? Eller har ni eder som binder Oss till Uppståndelsens dag, att ni skall få allt vad ni bestämmer? Fråga dem vem av dem som vill gå i god för det! Eller har de medgudar vid Guds sida? Låt dem då föra fram sina medgudar, om de talar sanning. Den Dag då skenbenet blottas och de kallas att falla ned i tillbedjan skall de inte förmå det; med sänkta blickar skall de höljas av förödmjukelse. De kallades att falla ned i tillbedjan medan de ännu var helbrägda. (34–43)

Överlåt därför åt Mig dem som förkastar detta budskap: Vi skall leda dem vidare steg för steg från ett håll som de inte känner. Jag ger dem uppskov, ty Min plan är fast. Eller begär du en lön av dem, så att de tyngs av skuld? Eller har de det fördolda hos sig, så att de skriver ned det? Vänta därför tåligt på din Herres dom, och var inte som fiskens följeslagare, när han ropade, kvävd av ångest. Hade inte en ynnest från hans Herre nått honom skulle han ha kastats upp på den kala stranden, vanärad. Men hans Herre utvalde honom och gjorde honom till en av de rättfärdiga. De som förnekar sanningen är nära att genomborra dig med sina blickar när de hör Påminnelsen, och de säger: ”Han är helt visst galen!” Men den är ingenting annat än en påminnelse för alla världar. (44–52)

69. Den oundvikliga stunden (Al-Ḥāqqa)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Den oundvikliga stunden! Vad är den oundvikliga stunden? Och vad kan låta dig förstå vad den oundvikliga stunden är? (1–3)

Thamūd och ʿĀd förnekade den Dundrande olyckan. Vad Thamūd beträffar förgjordes de av den överväldigande stöten; och vad ʿĀd beträffar förgjordes de av en rasande, tjutande vind, som Han släppte lös mot dem i sju nätter och åtta dagar utan uppehåll, så att du kunde ha sett folket ligga utsträckt, som om de var ihåliga stammar av fällda palmer. Ser du någon kvarleva av dem nu? Farao och de som levde före honom och de omstörtade städerna begick alla svår synd; de trotsade sin Herres sändebud, och Han grep dem då med ett allt hårdare grepp. När vattnen steg högt bar Vi er i det flytande skeppet, för att göra det till en påminnelse för er och för att uppmärksamma öron skulle bevara det. (4–12)

När det sedan blåses i Basunen en enda gång, och jorden och bergen lyfts upp och krossas med ett enda slag, den Dagen skall Händelsen inträffa; himlen skall rämna, ty den Dagen är den skör; änglarna skall stå vid dess kanter, och åtta skall den Dagen bära din Herres Tron ovanför sig. Den Dagen skall ni föras fram: ingen av era hemligheter skall förbli dold. Den som då får sin bok i sin högra hand skall säga: ”Här, läs min bok! Jag visste alltid att jag skulle möta min räkenskap.” Så skall han leva ett liv i förnöjelse, i en högt belägen lustgård, vars fruktklasar hänger nära. ”Ät och drick av hjärtans lust för det som ni sände i förväg under gångna dagar.” Men den som får sin bok i sin vänstra hand skall säga: ”Om jag bara inte hade fått min bok och aldrig hade fått veta vad min räkenskap var! Om döden bara hade varit slutet! Min rikedom har inte varit mig till någon nytta; min makt har försvunnit från mig.” ”Grip honom och fjättra honom, kasta honom sedan i helvetet, och fäst honom sedan i en kedja som är sjuttio alnar lång!” Ty han trodde inte på Gud, den Väldige, och han manade inte till att ge de behövande mat. Därför har han i dag ingen vän här, och ingen annan föda än sårens vidriga var, som bara syndarna äter. (13–37)

Jag svär därför vid det som ni ser och vid det som ni inte ser: detta är i sanning ett ädelt Sändebuds ord, inte en poets ord – hur föga tror ni! – och inte heller en spåmans ord – hur föga låter ni er förmanas! Det är en uppenbarelse sänd ned från alla världarnas Herre. Hade han diktat upp några utsagor i Vårt namn skulle Vi ha gripit honom vid högra handen, sedan skulle Vi ha skurit av hans livsåder, och ingen av er hade kunnat skydda honom. Det är helt visst en påminnelse för dem som är medvetna om Gud. Och Vi vet att somliga av er kommer att kalla det lögn; det skall helt visst bli en källa till ånger för dem som förnekar sanningen; men det är förvissningens själva sanning. Prisa därför din Herres, den Väldiges, namn. (38–52)

70. Uppstigningens vägar (Al-Maʿārij)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

En frågare frågade om ett straff som ofrånkomligen skall drabba dem som förnekar sanningen – ingen kan avvärja det – från Gud, Herren över uppstigningens vägar. Änglarna och Anden stiger upp till Honom under en dag vars längd är femtio tusen år. Var därför tålmodig, med ett tålamod som är skönt. De ser det som avlägset, men Vi ser det som nära: den Dag då himlen skall vara som smält mässing och bergen som ulltottar, och ingen vän skall fråga efter en vän, fastän de skall vara inom synhåll för varandra. Den skyldige skall önska att han kunde köpa sig fri från den Dagens straff med sina barn, sin maka, sin broder, de anförvanter som gav honom skydd och alla på jorden – om det bara kunde rädda honom. Nej! Det är en rasande låga, som sliter bort huvudsvålen och kallar till sig var och en som vände ryggen till och gick sin väg, som samlade rikedom och gömde undan den. (1–18)

Sannerligen, människan skapades ängslig: när olycka rör vid henne är hon förtvivlad, och när det goda rör vid henne är hon njugg – utom de som ber, som är ihärdiga i sin bön; de i vars egendom det finns en erkänd rätt för den som ber och den som är lottlös; de som bekräftar sanningen om Domens dag; de som bävar för sin Herres straff – ty ingen kan känna sig trygg för sin Herres straff – de som bevarar sin kyskhet, utom inför sina makar eller sina slavinnor, för vilket de inte skall klandras – men de som söker sig bortom detta, de är de som överskrider gränserna – de som är trogna mot det som har anförtrotts dem och mot sina löften; de som står fast vid sina vittnesbörd; och de som vakar över sin bön. Dessa skall hedras i lustgårdar. (19–35)

Vad är det då med dem som förnekar sanningen, eftersom de rusar huvudstupa mot dig, Profet, från höger och från vänster, i skaror? Hoppas var och en av dem att få träda in i en salighetens lustgård? Nej, ingalunda! Vi har skapat dem av det som de känner till. Jag svär därför vid Herren över soluppgångarna och solnedgångarna att Vi helt visst förmår att ersätta dem med bättre än de, och ingen skall komma undan Oss. Låt dem därför försjunka i tomt prat och lek till dess de möter den Dag som har utlovats dem: den Dag då de kommer ut ur gravarna i hast, som om de sprang i kapp mot ett målmärke, med sänkta blickar, höljda av förödmjukelse. Detta är den Dag som utlovades dem. (36–44)

71. Noa (Nūḥ)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vi sände Noa till hans folk: ”Varna ditt folk innan ett plågsamt straff kommer över dem.” Han sade: ”Mitt folk, jag är en klar varnare för er: tillbe Gud, var medvetna om Honom och lyd mig. Han skall förlåta er era synder och ge er uppskov till en utsatt tid. När Guds utsatta tid kommer kan den inte skjutas upp, om ni bara visste.” (1–4)

Han sade: ”Herre, jag har kallat mitt folk natt och dag, men min kallelse har bara ökat deras flykt. Var gång jag kallar dem, för att Du skall förlåta dem, sticker de fingrarna i öronen, sveper in sig i sina kläder, framhärdar i sina vanor och blir allt mer högmodiga. Sedan kallade jag dem öppet; sedan förkunnade jag för dem offentligt och talade till dem enskilt och sade: Be er Herre om förlåtelse: Han är ständigt förlåtande. Han skall sända ned rikligt regn från himlen över er och stärka er med rikedom och söner och ge er trädgårdar och ge er floder. Vad är det med er, eftersom ni inte söker majestät hos Gud, fastän Han har skapat er i stadier? Ser ni inte hur Gud har skapat sju himlar i skikt och satt månen bland dem som ett ljus och gjort solen till en lampa? Och Gud har låtit er växa upp ur jorden som en växt, sedan skall Han låta er återvända till den och föra ut er igen i ett nytt framträdande. Och Gud har gjort jorden till en vid slätt för er, så att ni kan färdas på dess breda vägar.” (5–20)

Noa sade: ”Herre, de har trotsat mig och följt dem vars rikedom och barn bara ökar deras förlust. De har smitt en väldig ränk och sagt: Överge inte era gudar: överge inte Wadd, och inte Suwāʿ, och inte Yaghūth, Yaʿūq och Nasr. De har lett många vilse. Herre, ge inte de orättfärdiga något annat än ännu mer villfarelse.” (21–24)

För sina synders skull dränktes de och fördes in i en Eld, och de fann ingen som kunde hjälpa dem utom Gud. Och Noa sade: ”Herre, lämna inte en enda av dem som förnekar sanningen kvar som invånare på jorden. Om Du lämnar dem kvar leder de Dina tjänare vilse och avlar bara ondskefulla förnekare. Herre, förlåt mig och mina föräldrar och den som träder in i mitt hus som troende, och de troende männen och kvinnorna; och ge inte de orättfärdiga något annat än undergång.” (25–28)

72. Djinnerna (Al-Jinn)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Säg, Profet: ”Det har uppenbarats för mig att en skara djinner lyssnade och sade: Vi har hört en förunderlig läsning, som leder till den rätta vägen, och vi tror på den: vi skall aldrig sätta någon vid vår Herres sida. Upphöjt är vår Herres majestät: Han har varken tagit Sig maka eller son. De dåraktiga bland oss brukade yttra upprörande ting om Gud, och vi hade trott att varken människor eller djinner någonsin skulle säga en lögn om Gud. Men det fanns män bland människorna som sökte skydd hos män bland djinnerna, och på så sätt ökade de deras fräckhet. De trodde, liksom ni trodde, att Gud aldrig skulle uppväcka någon. Vi sträckte oss mot himlen och fann den fylld av stränga vakter och flammande eldar. Vi brukade sitta där på lyssnarposter, men den som lyssnar nu finner en flammande eld som ligger på lur efter honom. Vi vet inte om ont är avsett för dem som är på jorden, eller om deras Herre vill leda dem rätt. Bland oss finns de rättfärdiga, och bland oss finns andra: vi har följt skilda vägar. Vi har insett att vi aldrig kan omintetgöra Guds vilja på jorden, och inte heller kan vi undkomma Honom genom flykt. När vi hörde vägledningen trodde vi på den; och den som tror på sin Herre behöver varken frukta förlust eller orättvisa. Bland oss finns de som överlämnar sig åt Gud, och bland oss finns de som viker av. De som överlämnar sig har sökt upp den rätta vägen; men de som viker av skall bli bränsle för helvetet.” (1–15)

Hade de hållit sig till den raka vägen skulle Vi ha gett dem rikligt med vatten att dricka, för att pröva dem därmed; och den som vänder sig bort från åminnelsen av sin Herre, honom skall Han driva in i ett ständigt stegrat straff. Böneplatserna tillhör Gud, så åkalla ingen vid sidan av Gud. Men när Guds tjänare stod upp för att åkalla Honom var de nära att kväva honom med sina skaror. Säg: ”Jag åkallar endast min Herre, och jag sätter ingen vid Hans sida.” Säg: ”Jag har ingen makt att skada er eller att ge er rätt vägledning.” Säg: ”Ingen kan skydda mig mot Gud, och jag skall inte finna någon tillflykt utom hos Honom – min uppgift är bara att framföra det som kommer från Gud, Hans budskap. Den som trotsar Gud och Hans Sändebud väntar helvetets Eld, där han skall förbli till evig tid.” Till dess, när de ser det som utlovades dem, skall de få veta vem som har svagast hjälpare och är minst till antalet. Säg: ”Jag vet inte om det som utlovas er är nära, eller om min Herre har satt en avlägsen tid för det. Han är den som känner det fördolda, och Han yppar inte Sitt fördolda för någon, utom för ett sändebud som Han har utvalt; och då sänder Han väktare framför honom och bakom honom, för att Han skall veta att de har framfört sin Herres budskap. Han omsluter allt som finns hos dem, och Han har räknat allting till antalet.” (16–28)

73. Den inhöljde (Al-Muzzammil)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Du som är insvept i dina kläder! Stå i bön natten igenom, utom en liten del – halva natten, eller något mindre, eller något mer – och läs Koranen långsamt och tydligt. Vi skall snart lägga ett tungt ord på dig. Sannerligen, att stiga upp om natten ger ett fastare avtryck och ett rakare tal, ty om dagen har du långa timmar av sysslor. Kom ihåg din Herres namn och ägna dig helt åt Honom. Herren över öster och väster, det finns ingen gud utom Han, så ta Honom till din Väktare. Bär med tålamod det som de säger, och dra dig undan från dem på ett värdigt sätt. Överlåt åt Mig dem som förnekar sanningen och lever i bekvämlighet, och ha tålamod med dem en liten tid. Hos Oss finns bojor och en flammande Eld, föda som kväver och ett plågsamt straff, den Dag då jorden och bergen skall skälva och bergen skall bli till en hög av rinnande sand. (1–14)

Vi har sänt er ett Sändebud som vittne över er, liksom Vi sände ett sändebud till Farao. Men Farao trotsade sändebudet, och Vi grep honom då med ett krossande grepp. Hur skall ni då, om ni förnekar sanningen, värja er mot en Dag som gör barnens hår grått, en Dag då himlen skall slitas isär? Hans löfte skall helt visst uppfyllas. Detta är i sanning en påminnelse: låt därför den som vill ta en väg till sin Herre. (15–19)

Din Herre vet att du, Profet, står i bön nära två tredjedelar av natten, eller halva natten, eller en tredjedel av den, liksom en grupp av dem som är med dig. Gud mäter ut natten och dagen; Han vet att ni inte förmår hålla räkning på den, och därför har Han vänt Sig till er i barmhärtighet. Läs då så mycket av Koranen som är lätt för er. Han vet att somliga av er kommer att vara sjuka, andra färdas genom landet för att söka Guds nåd och andra kämpa på Guds väg. Läs därför så mycket av den som är lätt, förrätta bönen, ge den föreskrivna allmosan och ge Gud ett gott lån. Allt gott som ni sänder i förväg för er själva skall ni finna hos Gud, bättre och större i lön. Och be Gud om förlåtelse: Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (20)

74. Insvept i sin mantel (Al-Muddaththir)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Du som är insvept i din mantel! Res dig och varna! Din Herre – förhärliga Honom; dina kläder – rena dem; all orenhet – sky den; ge inte för att få mer; och var tålmodig för din Herres skull. (1–7)

När det blåses i Basunen blir den Dagen en svår dag, för dem som förnekar sanningen långt ifrån lätt. Överlåt åt Mig den som Jag skapade ensam, som Jag gav riklig rikedom och söner vid hans sida, och för vilken Jag jämnade vägen – och ändå är han girig efter mer. Nej, ingalunda! Han har varit motsträvig mot Våra tecken. Jag skall driva honom uppför en brant stigning. Han tänkte efter och räknade ut – och må han förgås, hur han räknade ut! Än en gång, må han förgås, hur han räknade ut! Sedan såg han sig om; sedan rynkade han pannan och blängde; sedan vände han ryggen till och blev högmodig och sade: ”Detta är inget annat än nedärvd trolldom; detta är inget annat än en dödligs ord.” (8–25)

Jag skall kasta honom i Saqar. Och vad kan låta dig förstå vad Saqar är? Den skonar ingenting och lämnar ingenting kvar, den svedjar de dödligas hud. Över den står nitton. Vi har inte gjort några andra än änglar till Eldens väktare, och Vi har gjort deras antal enbart till en prövning för dem som förnekar sanningen, för att de som har fått Skriften skall bli förvissade och de som tror skall växa i tro, och för att de som har fått Skriften och de troende inte skall hysa något tvivel; och för att de som har en sjukdom i sina hjärtan och de som förnekar sanningen skall säga: ”Vad kan Gud mena med denna liknelse?” Så låter Gud den Han vill gå vilse och vägleder den Han vill; och ingen känner din Herres härskaror utom Han. Detta är ingenting annat än en påminnelse för de dödliga. Nej, ingalunda! Vid månen, vid natten när den drar sig tillbaka och vid gryningen när den ljusnar: det är helt visst ett av de största tingen, en varning till de dödliga, till var och en bland er som vill gå framåt eller hålla sig tillbaka. (26–37)

Varje själ hålls i pant för det som den har förtjänat, utom den högra sidans följeslagare, som skall vara i lustgårdar och fråga om de skyldiga: ”Vad förde er in i Saqar?” De skall säga: ”Vi hörde inte till dem som bad, och vi gav inte de behövande mat; vi brukade försjunka i tomt prat med dem som försjönk i det, och vi förnekade Domens dag till dess vissheten kom över oss.” Därför skall förebedjarnas förbön inte gagna dem. (38–48)

Vad är det med dem, eftersom de vänder sig bort från Påminnelsen som om de var skrämda åsnor på flykt undan ett lejon? Var och en av dem vill få skriftrullar utrullade från himlen. Nej, ingalunda! Sanningen är att de inte fruktar det kommande livet. Nej, ingalunda! Detta är i sanning en påminnelse: låt den som vill ta den till sig. Men de kommer inte att ta den till sig om inte Gud vill. Han är värd att fruktas, och det tillkommer Honom att förlåta. (49–56)

75. Uppståndelsen (Al-Qiyāma)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Jag svär vid Uppståndelsens dag, och Jag svär vid den själ som förebrår sig själv! Tror människan att Vi inte skall samla ihop hennes ben? Jo, helt visst: Vi förmår att återställa till och med hennes fingertoppar. Men människan vill fortsätta att synda under den tid som ligger framför henne; hon frågar: ”När kommer denna Uppståndelsens dag?” (1–6)

När synen bländas och månen förmörkas och solen och månen förs samman – den Dagen skall människan säga: ”Vart kan man fly?” Nej, ingalunda! Det finns ingen tillflykt. Den Dagen finns den enda viloplatsen hos din Herre. Den Dagen skall människan få veta vad hon har sänt i förväg och vad hon har lämnat efter sig. Sannerligen, människan skall vara ett klart vittne mot sig själv, även om hon lägger fram sina ursäkter. (7–15)

Profet! Rör inte din tunga med den i brådska för att ta den till dig: det är Vår sak att samla den och att läsa upp den, så när Vi läser upp den, följ då dess läsning; sedan är det Vår sak att göra den klar. (16–19)

Nej, ingalunda! Ni människor älskar det flyktiga livet och försummar det kommande. Somliga ansikten skall den Dagen stråla och blicka mot sin Herre; och somliga ansikten skall den Dagen vara förmörkade, i väntan på att ett krossande slag skall drabba dem. (20–25)

Nej, ingalunda! När den når nyckelbenet och det sägs: ”Vem kan bota?”, och han inser att det är avskedet, och ben slingrar sig om ben – den Dagen skall färden drivas till din Herre. Han varken bekräftade sanningen eller bad, utan förnekade och vände sig bort och gick sedan till sitt folk med stolta steg. (26–33)

Ve dig, ja ve! Än en gång, ve dig, ja ve! Tror människan att hon skall lämnas utan mening och mål? Var hon inte en droppe utgjuten vätska, sedan något som klamrar sig fast, som Han skapade och formade och av vilket Han gjorde de två könen, man och kvinna? Skulle inte en sådan förmå att ge de döda liv? (34–40)

76. Människan (Al-Insān)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Har det inte gått en tidrymd över människan då hon inte ens var något som nämndes? Vi har skapat människan av en droppe blandade vätskor för att pröva henne; därför gav Vi henne hörsel och syn. Vi har visat henne vägen, vare sig hon är tacksam eller otacksam. (1–3)

För dem som förnekar sanningen har Vi berett kedjor, järnok och en Flammande eld. De rättfärdiga skall dricka ur en bägare vars blandning är kamfer, ur en källa som Guds tjänare dricker ur och som de låter välla fram som de behagar. De uppfyller sina löften och fruktar en Dag vars ondska skall sprida sig vida omkring; och av kärlek till Honom ger de mat åt den behövande, den faderlöse och den fångne: ”Vi ger er mat enbart för Guds skull: vi vill varken ha lön eller tack av er. Vi fruktar från vår Herre en Dag av bister uppsyn och nöd.” Därför skall Gud skydda dem mot den Dagens ondska och ge dem strålglans och glädje och löna dem för deras ståndaktighet med en lustgård och siden. Där skall de vila på bäddar och varken se brännande sol eller bitande köld; dess skugga skall hänga tätt över dem, och dess fruktklasar skall sänkas ned inom lätt räckhåll. Kärl av silver skall bäras runt bland dem, och bägare av kristall – kristallklara, men av silver – som de skall mäta upp som de behagar. Där skall de få dricka ur en bägare vars blandning är ingefära, ur en källa där som kallas Salsabīl. Ynglingar med evig ungdomsfriskhet skall passa upp på dem: när du ser dem skulle du tro att de var utströdda pärlor. När du ser dig om där skall du se salighet och ett väldigt rike. De skall bära klädnader av fint grönt siden och av brokad och vara prydda med armband av silver; och deras Herre skall ge dem en ren dryck. ”Detta är en lön åt er: er strävan har rönt erkännande.” (4–22)

Det är Vi som har sänt ned Koranen till dig, Profet, i stegvis uppenbarelse. Vänta därför tåligt på din Herres dom, och ge inte efter för någon syndare eller förnekare bland dem. Kom ihåg din Herres namn morgon och kväll, och fall ned inför Honom under natten, och prisa Honom den långa natten igenom. (23–26)

Dessa människor älskar det flyktiga livet och lämnar bakom sig en tung Dag. Det är Vi som har skapat dem och gjort deras leder starka; och när Vi vill kan Vi helt och hållet ersätta dem med andra som liknar dem. (27–28)

Detta är i sanning en påminnelse: låt därför den som vill ta en väg till sin Herre. Men ni kommer inte att vilja det om inte Gud vill. Gud är allvetande, allvis. Han för den Han vill in i Sin barmhärtighet; och åt de orättfärdiga har Han berett ett plågsamt straff. (29–31)

77. De utsända (Al-Mursalāt)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid dem som sänds ut den ene efter den andre, och dem som blåser med stormens kraft, och dem som sprider vida omkring, och dem som delar och skiljer åt, och dem som framför en påminnelse, som ursäkt eller som varning: det som utlovas er skall helt visst inträffa. När stjärnorna släcks, när himlen rämnar, när bergen strös ut som stoft, och när sändebuden förs samman vid den utsatta tiden – till vilken Dag har allt detta uppskjutits? Till Avgörandets dag. Och vad kan låta dig förstå vad Avgörandets dag är? Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! Har Vi inte förgjort de tidigare folken? Sedan låter Vi de senare följa dem: så handlar Vi med de skyldiga. Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! (1–19)

Har Vi inte skapat er av en ringa vätska, som Vi lade i ett tryggt förvar för en känd tid? Så mätte Vi – och hur förträffligt mäter Vi inte! Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! Har Vi inte gjort jorden till ett förvaringsrum för de levande och de döda, och satt fasta, höga berg på den och gett er sött vatten att dricka? Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! (20–28)

”Gå vidare till det som ni brukade förneka! Gå vidare till en skugga i tre pelare, som inte ger någon skugga och inte erbjuder något skydd mot lågan.” Den kastar upp gnistor väldiga som borgar, som om de var gulbruna kameler. Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! Detta är en Dag då de inte skall tala, och de skall inte heller tillåtas komma med ursäkter. Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! ”Detta är Avgörandets dag: Vi har samlat er tillsammans med de tidigare folken. Om ni har en ränk, smid då ränker mot Mig!” Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! De som är medvetna om Gud skall vara bland skuggor och källor och ha sådana frukter som de önskar: ”Ät och drick av hjärtans lust för det som ni brukade göra.” Så lönar Vi dem som gör gott. Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! (29–45)

”Ät och njut en liten tid: ni är skyldiga.” Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! När man säger till dem: ”Böj er ned”, böjer de sig inte. Ve den Dagen dem som förnekar sanningen! Vilket budskap efter detta skall de då tro på? (46–50)

78. Tillkännagivandet (Al-Naba')

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vad är det de frågar varandra om? Om det väldiga tillkännagivandet, som de är oense om. Nej, ingalunda! De skall snart få veta. Än en gång: nej, ingalunda! De skall snart få veta. (1–5)

Har Vi inte gjort jorden till en vagga och bergen till tältpluggar? Vi har skapat er i par och gjort er sömn till vila och gjort natten till ett täcke och gjort dagen till en tid att förtjäna sitt uppehälle. Vi har byggt sju väldiga himlar över er och satt en flammande lampa där och sänt ned vatten i strömmar ur regnmolnen, för att därmed frambringa säd och växter och trädgårdar med tätvuxna träd. (6–16)

Avgörandets dag är helt visst en utsatt tid: den Dag då det blåses i Basunen och ni träder fram i skaror, och himlen öppnas och blir till portar, och bergen sätts i rörelse och blir till en hägring. Helvetet ligger helt visst på lur, ett hem för dem som överskrider alla gränser, där de skall förbli i tidsåldrar utan att där smaka vare sig svalka eller någon dryck, utom skållhett vatten och varigt var – en vedergällning som passar. Ty de väntade sig aldrig någon räkenskap, och de förkastade Våra tecken helt och hållet; men Vi har tecknat upp allting i en bok. "Smaka då! Vi skall inte ge er något mer än straff." (17–30)

För dem som är medvetna om Gud finns en seger: trädgårdar och vingårdar, och följeslagerskor i ungdomens blomning, väl avpassade, och en bräddfull bägare. Där skall de varken höra tomt prat eller lögn: en lön från din Herre, en gåva som är räknad till fullo, från Herren över himlarna och jorden och allt som finns mellan dem, den Nåderike, som ingen skall ha makt att tilltala – den Dag då Anden och änglarna står uppställda i led. Ingen skall tala utom den som den Nåderike ger tillåtelse och som säger det som är rätt. Detta är sanningens Dag. Låt därför den som vill ta en väg tillbaka till sin Herre. Vi har varnat er för ett straff som är nära: den Dag då människan skall se vad hennes egna händer har sänt i förväg, och den som förnekade sanningen skall säga: "Om jag bara vore stoft!" (31–40)

79. De som rycker fram med kraft (Al-Nāziʿāt)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid dem som rycker ut med våld, och dem som drar ut med varsamhet, och dem som glider snabbt fram, och dem som skyndar före, och dem som leder saken: den Dag då den första skälvningen skakar allting, följd av den andra, den Dagen skall hjärtan bulta och blickar vara sänkta. De säger: ”Skall vi verkligen återföras till vårt förra tillstånd, också sedan vi har blivit söndersmulade ben?” De säger: ”Det vore en återkomst med förlust!” Men det blir bara ett enda rop, och genast är de ute på den öppna marken. (1–14)

Har berättelsen om Moses nått dig? När hans Herre ropade till honom i den heliga dalen Ṭuwā: ”Gå till Farao, ty han har överskridit alla gränser, och säg: ’Har du någon önskan att rena dig, och att jag skall leda dig till din Herre, så att du bävar inför Honom?’” Sedan visade han honom det stora tecknet, men han förnekade det och trotsade. Sedan vände han ryggen till och skyndade bort och samlade sitt folk och ropade ut: ”Jag är er herre, den högste!” Då grep Gud honom med ett varnande straff, i nästa liv och i detta. Däri ligger helt visst en lärdom för den som bävar inför Gud. (15–26)

Är ni svårare att skapa, eller himlen som Han har byggt? Han reste dess valv högt och ordnade den, Han gjorde dess natt mörk och lät dess dagsljus träda fram; och därefter bredde Han ut jorden och lät dess vatten och dess betesmark komma fram ur den, och bergen satte Han fast – till försörjning för er och för er boskap. När sedan den Stora katastrofen kommer, den Dag då människan skall minnas allt som hon strävade efter, och den flammande Elden förs fram för alla som ser: då skall den som överskred alla gränser och föredrog livet i denna värld ha den flammande Elden till hem; men den som fruktade att stå inför sin Herre och höll sin själ tillbaka från låga begär skall ha lustgården till hem. (27–41)

De frågar dig, Profet, om Stunden: ”När skall den kasta ankar?” Men vad har du att göra med att beräkna den? Hos din Herre ligger dess yttersta slut. Du är bara en varnare för den som bävar inför den. Den Dag då de ser den skall det vara som om de inte hade dröjt i denna värld längre än en afton, eller morgonen därpå. (42–46)

80. Han rynkade pannan (ʿAbasa)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Han rynkade pannan och vände sig bort därför att den blinde mannen kom till honom. Och hur kunde du veta? Kanske skulle han ha vuxit i renhet, eller låtit sig förmanas, och påminnelsen skulle ha gagnat honom. Den som anser sig vara sig själv nog, honom ger du din fulla uppmärksamhet, fastän det inte är din sak om han inte växer i renhet; men den som kom till dig i ivrig strävan och i bävan inför Gud – från honom låter du dig avledas. Nej, ingalunda! Detta är en påminnelse, och låt den som vill ta den till sig, nedtecknad på ärade blad, upphöjda och hållna rena, av skrivares händer, ädla och dygdiga. (1–16)

Må människan förgås! Hur förnekar hon inte sanningen! Av vad har Han skapat henne? Av en droppe har Han skapat henne och bestämt hennes mått; sedan gjorde Han vägen lätt för henne; sedan låter Han henne dö och lägger henne i en grav; sedan, när Han vill, uppväcker Han henne på nytt. Nej, ingalunda! Hon har ännu inte utfört det som Han befallde henne. Låt människan betrakta sin föda: Vi öser ned vatten i överflöd, sedan klyver Vi jorden i fåror och låter där säd växa fram, och druvor och grönfoder, och oliver och dadelpalmer, och trädgårdar täta av träd, och frukter och betesmark – till försörjning för er och för er boskap. (17–32)

När sedan det Öronbedövande dånet kommer, den Dagen skall en man fly från sin egen broder, och från sin moder och sin fader, och från sin hustru och sina barn: var och en av dem skall den Dagen ha nog av sina egna bekymmer. Somliga ansikten skall den Dagen lysa, skrattande och jublande; och somliga ansikten skall den Dagen vara täckta av damm, överdragna av mörker: det är de som förnekade sanningen, de tygellösa. (33–42)

81. Höljd i mörker (Al-Takwīr)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

När solen höljs i mörker, när stjärnorna faller och mister sitt ljus, när bergen sätts i rörelse, när de dräktiga kamelstona lämnas utan tillsyn, när vilddjuren drivs samman, när haven sätts i brand, när själarna paras ihop med sina likar, när den levande begravda flickan tillfrågas för vilken synd hon dödades, när skriftrullarna breds ut, när himlen dras undan, när helvetet tänds till flammande brand, och när lustgården förs nära – då skall varje själ få veta vad den har fört med sig. (1–14)

Jag svär därför vid planeterna som drar sig tillbaka, som löper sin bana och sedan gömmer sig, och vid natten när den sluter sig, och vid gryningen när den andas: detta är i sanning ett ädelt sändebuds ord, ett som är begåvat med kraft, tryggt i sin ställning hos Tronens Herre, åtlytt där och pålitligt. Er följeslagare är inte galen: han såg honom vid den klara horisonten, och han är inte njugg med det fördolda. Inte heller är detta en utstött satans ord. (15–25)

Vart är ni då på väg? Detta är ingenting annat än en påminnelse till alla världar, för var och en bland er som vill vandra rakt – men ni kommer inte att vilja om inte Gud, alla världarnas Herre, så vill. (26–29)

82. Rämnandet (Al-Infiṭār)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

När himlen rämnar, när stjärnorna strös ut, när haven bryter fram, när gravarna vänds ut och in, då skall varje själ få veta vad den har sänt i förväg och vad den har lämnat efter sig. Människa! Vad har förlett dig i fråga om din Herre, den Frikostige, som har skapat dig, format dig och gett dig jämvikt, och satt samman dig i den gestalt som Han ville? Nej, ingalunda! Ni förnekar tvärtom Domen. Men över er finns väktare, ädla upptecknare, som vet allt vad ni gör. De sant goda skall vara i salighet, och de tygellösa i en flammande eld, som de skall träda in i på Domens dag och som de aldrig skall vara borta från. Vad kan låta dig veta vad Domens dag är? Än en gång: vad kan låta dig veta vad Domens dag är? Det är den Dag då ingen själ skall ha någon makt att hjälpa en annan: den Dagen tillhör all befallning Gud. (1–19)

83. De som snålar med mått och vikt (Al-Muṭaffifīn)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ve dem som snålar med måttet, som kräver fullt mått när de tar emot av andra människor, men som ger dem mindre när de mäter upp eller väger åt dem. Tror inte sådana människor att de skall uppväckas till en väldig Dag, den Dag då människorna skall stå inför alla världarnas Herre? (1–6)

Nej, ingalunda! De tygellösas bok finns i Sijjīn – och vad kan låta dig veta vad Sijjīn är? – en skriven bok. Ve den Dagen dem som förnekar, som förnekar Domens dag! Ingen förnekar den utom varje syndig överträdare, som när Våra tecken läses upp för honom säger: ”Sagor från forna tider!” Nej, ingalunda! Det som de har förtjänat har tvärtom lagt sig som rost över deras hjärtan. Nej, ingalunda! Den Dagen skall de vara avskärmade från sin Herre; sedan skall de brinna i helvetet; sedan skall det sägas: ”Detta är vad ni brukade förneka.” (7–17)

Nej, ingalunda! De sant godas bok finns i ‘Illiyyīn – och vad kan låta dig veta vad ‘Illiyyīn är? – en skriven bok, bevittnad av dem som har förts nära Gud. De sant goda skall vara i salighet, på bäddar, och se sig omkring; du skall i deras ansikten känna igen salighetens strålglans. De skall få dricka av ett rent vin, förseglat, vars sigill är mysk – må de som strävar sträva efter detta – blandat med Tasnīm, en källa ur vilken de som har förts nära skall dricka. (18–28)

De som syndade brukade skratta åt dem som trodde; när de gick förbi dem blinkade de åt varandra, och när de återvände till sitt eget folk återvände de fulla av skämt, och när de såg dem sade de: ”Dessa människor har helt visst gått vilse” – fastän de inte hade sänts för att vara väktare över dem. Därför skall de som tror denna Dag skratta åt dem som förnekade sanningen, på bäddar, och se sig omkring: har de som förnekade sanningen fått vedergällning för det som de brukade göra? (29–36)

84. Bristningen (Al-Inshiqāq)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

När himlen brister och lyder sin Herre, så som den måste; när jorden sträcks ut platt och kastar ut det som finns i den och blir tom, och lyder sin Herre, så som den måste – Människa! Du har mödat dig mot din Herre, mödat dig hårt, och du skall möta Honom. Den som då får sin bok i sin högra hand skall få en lätt räkenskap och skall vända tillbaka till de sina med glädje; men den som får sin bok bakom ryggen skall ropa efter förintelse och skall brinna i en flammande eld. Han brukade leva glad bland de sina; han trodde att han aldrig skulle återvända till Gud. Men hans Herre såg i sanning alltid på honom. Jag svär därför vid solnedgångens glöd, och vid natten och allt som den samlar in, och vid månen när den blir full: ni skall helt visst gå vidare från stadium till stadium. (1–19)

Vad är det då med dem, eftersom de inte tror, och när Koranen läses upp för dem inte faller ned i tillbedjan? Nej, de som förnekar sanningen kallar den lögn, men Gud vet bäst vad de samlar på hög inom sig. Ge dem därför budskapet om ett plågsamt straff – utom dem som tror och gör goda gärningar: dem väntar en lön som aldrig tryter. (20–25)

85. De höga stjärnbilderna (Al-Burūj)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid himlen med dess höga stjärnbilder, och vid den utlovade Dagen, och vid vittnet och det som bevittnas: må de förgås som grävde diket, elden som var rågad med bränsle, när de satt omkring den och såg på vad de gjorde mot de troende. De hade ingenting emot dem utom att de trodde på Gud, den Allsmäktige, den Lovprisade, Honom som herraväldet över himlarna och jorden tillhör. Och Gud är vittne till allting. (1–9)

De som förföljer troende män och kvinnor och sedan inte ångrar sig väntar helvetets straff, brännandets straff. Men de som tror och gör goda gärningar väntar lustgårdar genomflutna av floder: det är den stora segern. Sannerligen, din Herres grepp är hårt. Det är Han som skapar första gången och som återställer, och Han är den Förlåtande, den Kärleksfulle, Tronens Herre, den Härlige, Han som gör allt vad Han vill. Har berättelsen om härarna nått dig, om Farao och Thamūd? Men de som förnekar sanningen framhärdar i att kalla den lögn, medan Gud omsluter dem bakifrån. (10–20)

Nej, detta är en härlig Koran, bevarad på en Väktad tavla.[38] (21–22)

[38] **Varför uppkallar Koranen en sura efter stjärnbilderna?**

86. Den nattliga besökaren (Al-Ṭāriq)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid himlen och den nattliga besökaren – och vad kan låta dig veta vad den nattliga besökaren är? – stjärnan med den genomträngande glansen: det finns ingen själ som inte har en väktare satt över sig. (1–4)

Låt därför människan begrunda vad hon har skapats av: hon har skapats av en framvällande vätska som kommer ut mellan ryggraden och revbenen. Han förmår helt visst att föra henne tillbaka, den Dag då hemligheterna blottas och hon varken har någon makt eller någon hjälpare. (5–10)

Vid himlen med dess återkommande regn, och vid jorden som spricker upp av växtlighet: detta är helt visst ett avgörande ord, och inget skämt. De smider en ränk, och Jag lägger en plan. Ha därför tålamod med dem som förnekar sanningen; låt dem vara en liten tid. (11–17)

87. Den Högste (Al-Aʿlā)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Prisa din Herres, den Högstes, namn, Han som skapar och ger form, som bestämmer ett mått och sedan vägleder, som låter betet växa fram och sedan gör det till mörk, vissnad stubb. Vi skall låta dig läsa, och du skall inte glömma – utom det som Gud vill. Han känner det som är öppet och det som är dolt. Och Vi skall göra det lätt för dig att nå den lätta vägen. Påminn därför, om påminnelsen är till gagn. Den som bävar inför Gud skall ta den till sig, men den eländigaste skall hålla sig borta från den – han som skall brinna i den största Elden, där han varken skall dö eller leva. Framgång når den som renar sig och kommer ihåg sin Herres namn och ber. Men ni föredrar livet i denna värld, fastän det kommande livet är bättre och mer bestående. Detta står i sanning i de tidigare skrifterna, Abrahams och Moses' skrifter. (1–19)

88. Det överväldigande (Al-Ghāshiya)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Har berättelsen om den Överväldigande händelsen nått dig? Somliga ansikten skall den Dagen vara förödmjukade, trälande och utmattade, brinnande i en svedande eld, och de skall få dricka ur en kokande källa. De skall inte ha någon annan föda än en taggig, bitter växt, som varken ger näring eller stillar hungern. Andra ansikten skall den Dagen stråla, väl tillfreds med sin strävan, i en högt belägen lustgård, där de inte skall höra något tomt prat. Där finns en rinnande källa; där finns högt upphöjda bäddar, och bägare som står framsatta, och kuddar ordnade i rader, och dyrbara mattor utbredda. Ser de inte på kamelerna, hur de har skapats? Och på himlen, hur den har rests? Och på bergen, hur de har satts fast? Och på jorden, hur den har bretts ut? (1–20)

Påminn dem därför, ty du är bara en som påminner; du är ingen uppsyningsman över dem. Men den som vänder sig bort och förnekar sanningen, honom skall Gud straffa med det största straffet. Till Oss skall de helt visst återvända; sedan är det helt visst Vår sak att ställa dem till räkenskap. (21–26)

89. Gryningen (Al-Fajr)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid gryningen, och de tio nätterna, och det jämna och det udda, och natten när den drar förbi – ligger inte i detta en ed för den som är begåvad med förstånd? (1–5)

Har du inte sett hur din Herre gjorde med ʿĀd, med Iram med de höga pelarna, vars like aldrig hade skapats i hela landet; och med Thamūd, som högg ut klipporna i dalen; och med Farao, han med pålarna? De överskred alla gränserna i landet och spred mycket fördärv där, och därför lät din Herre ett straffets gissel falla över dem. Din Herre står helt visst ständigt på vakt. (6–14)

Vad människan beträffar säger hon, var gång hennes Herre prövar henne genom att hedra henne och skänka henne Sina gåvor: ”Min Herre har hedrat mig”; men var gång Han prövar henne genom att begränsa hennes uppehälle säger hon: ”Min Herre har förödmjukat mig.” Nej, ingalunda! Ni hedrar tvärtom inte den faderlöse, och ni manar inte varandra att ge de behövande mat; ni slukar arv med glupande aptit, och ni älskar rikedom med brinnande kärlek. Nej, ingalunda! När jorden stöts sönder till stoft, stöt på stöt, och din Herre kommer, med änglarna led efter led, och helvetet förs nära den Dagen – den Dagen skall människan minnas, men vad skall det då gagna henne att minnas? Hon skall säga: ”Om jag bara hade sänt något gott i förväg för mitt liv!” Den Dagen skall ingen straffa så som Han straffar, och ingen binda så som Han binder. ”Du själ som har funnit frid, vänd åter till din Herre, väl tillfreds och till Hans välbehag; träd in bland Mina tjänare, och träd in i Min lustgård.” (15–30)

90. Staden (Al-Balad)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Jag svär vid denna stad – och du, Profet, är fri från inskränkningar i denna stad – och vid den som avlar och allt som han har avlat: Vi har skapat människan till möda. Tror hon att ingen någonsin skall ha makt över henne? Hon säger: ”Jag har slösat bort rikedom i överflöd.” Tror hon att ingen har sett henne? Har Vi inte gett henne två ögon, en tunga och två läppar, och visat henne de två stora vägarna? Men hon har inte försökt sig på den branta stigen. Och vad kan låta dig veta vad den branta stigen är? Det är att frige en slav, eller att på en hungerns dag ge mat åt en faderlös som är nära anförvant, eller åt en behövande som ligger i stoftet; och att därtill vara en av dem som tror och manar varandra till ståndaktighet och manar varandra till medkänsla. De är den högra handens folk. Men de som förkastar Våra tecken är den vänstra handens folk: över dem ligger en Eld som sluter sig. (1–20)

91. Solen (Al-Shams)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid solen och dess morgonljus, och månen när den följer den, och dagen när den låter den framträda, och natten när den höljer den, och himlen och Honom som har byggt den, och jorden och Honom som har brett ut den, och själen och Honom som har gett den form och ingett den dess ondska och dess medvetenhet om Gud: den som renar den har i sanning nått framgång, och den som begraver den i fördärv har i sanning misslyckats. Thamūd förnekade sanningen i sitt trots, när den eländigaste bland dem reste sig. Guds sändebud sade till dem: ”Guds kamelsto – och hennes tur att dricka!” Men de kallade honom lögnare och skar av hennes hassenor. Då krossade deras Herre dem för deras synd och jämnade dem med marken, utan att frukta någon följd därav. (1–15)

92. Natten (Al-Layl)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid natten när den höljer allt, och dagen när den lyser fram, och Honom som har skapat man och kvinna: era strävanden är helt visst skiftande. Den som ger och är medveten om Gud och bekräftar den bästa lönen, för honom skall Vi göra det lätt att nå den lätta vägen; men den som är snål och anser sig vara sig själv nog och förnekar den bästa lönen, för honom skall Vi göra det lätt att nå den svåra vägen, och hans rikedom skall inte gagna honom när han faller. (1–11)

Det är helt visst Vår sak att ge vägledning, och Oss tillhör helt visst det sista och det första. Jag varnar er därför för en Eld som flammar; ingen skall brinna i den utom den eländigaste, som förnekade och vände sig bort; men den som är mest medveten om Gud skall hållas långt borta från den – han som ger av sin rikedom för att rena sig, inte som gengäld för någon ynnest som har visats honom, utan enbart för att söka sin Herres, den Högstes, Ansikte. Och han skall helt visst bli väl tillfreds. (12–21)

93. Morgonljuset (Al-Ḍuḥā)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid morgonljuset, och vid natten när den blir stilla: din Herre har inte övergett dig, och Han hatar dig inte; och det som kommer sedan skall bli bättre för dig än det som var förut; och din Herre skall helt visst ge dig, och du skall bli väl tillfreds. Fann Han dig inte faderlös och gav dig skydd? Fann Han dig inte sökande och vägledde dig? Fann Han dig inte i nöd och gjorde dig rik? (1–8)

Vad därför den faderlöse beträffar, förtryck honom inte; och vad den som ber beträffar, driv inte bort honom; och vad din Herres ynnest beträffar, tala om den. (9–11)

94. Lättnaden (Al-Sharḥ)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Har Vi inte öppnat ditt bröst för dig och lyft av dig din börda, som tyngde så svårt på din rygg, och upphöjt ditt rykte? Med svårigheten följer helt visst lättnad; med svårigheten följer helt visst lättnad. När du är fri, möda dig därför vidare, och vänd dig till din Herre med längtan. (1–8)

95. Fikonet (Al-Tīn)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid fikonet och oliven, och vid berget Sinai, och vid denna trygghetens stad: Vi har skapat människan i den skönaste gestalt, sedan för Vi henne ned till det lägsta av det låga – utom dem som tror och gör goda gärningar: dem väntar en lön som aldrig tryter. Vad kan då efter detta få dig att förneka Domen? Är inte Gud den rättvisaste av alla domare? (1–8)

96. Det som klamrar sig fast (Al-ʿAlaq)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Läs! I din Herres namn, Han som har skapat – skapat människan av något som klamrar sig fast. Läs! Ty din Herre är den Frikostige, som har lärt ut med pennan, lärt människan det som hon inte visste. (1–5)

Men sannerligen, människan överskrider alla gränser så snart hon ser sig vara sig själv nog. Till din Herre går helt visst återfärden. Har du sett den som hindrar en Guds tjänare när han ber? Har du tänkt på om han står på vägledningens grund, eller manar till medvetenhet om Gud? Har du tänkt på om han förnekar och vänder sig bort? Vet han inte att Gud ser? Nej, ingalunda! Om han inte upphör skall Vi släpa honom i pannluggen – en lögnaktig, syndig pannlugg. Låt honom då kalla på sitt råd; Vi skall kalla på helvetets vakter. Nej, ingalunda! Lyd honom inte. Fall ned i tillbedjan, och kom nära. (6–19)

97. Härlighetens natt (Al-Qadr)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vi sände ned den under Härlighetens natt. Och vad kan låta dig veta vad Härlighetens natt är? Härlighetens natt är bättre än tusen månader. Under den stiger änglarna och Anden ned, med sin Herres tillåtelse, med varje befallning. Frid råder då, till dess gryningen bryter in. (1–5)

98. Det klara beviset (Al-Bayyina)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

De bland Skriftens folk som förnekade sanningen och avgudadyrkarna skulle inte upphöra förrän ett klart bevis kom till dem: ett sändebud från Gud, som läser upp blad som hålls rena, i vilka det finns föreskrifter som är rätta och sanna. Och de som fick Skriften splittrades inte förrän efter det att ett klart bevis hade kommit till dem. Ändå befalldes de inget annat än att tillbe Gud och ägna sin religion åt Honom allena, sanna i sin tro, och att förrätta bönen och ge den föreskrivna allmosan: detta är den sanna rättrådighetens religion. De bland Skriftens folk som förnekar sanningen och avgudadyrkarna skall vara i helvetets eld, där de skall förbli. De är de sämsta av alla skapade varelser. (1–6)

De som tror och gör goda gärningar – de är de bästa av alla skapade varelser. Deras lön hos deras Herre är Edens lustgårdar genomflutna av floder, där de skall förbli till evig tid. Gud är väl tillfreds med dem, och de med Honom. Detta är för den som bävar inför sin Herre. (7–8)

99. Jordskalvet (Al-Zalzala)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

När jorden skakas av sitt sista skalv, och jorden kastar ut sina bördor, och människan säger: ”Vad är det med den?” – den Dagen skall den berätta sina nyheter, därför att din Herre har ingett den det. Den Dagen skall människorna träda fram i spridda grupper för att få se sina gärningar: den som har gjort ett stoftkorns vikt av gott skall se det, och den som har gjort ett stoftkorns vikt av ont skall se det. (1–8)

100. De framstormande springarna (Al-ʿĀdiyāt)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid springarna, som flämtar, som slår gnistor av eld, som går till anfall i gryningen, som river upp ett moln av damm och som störtar in mitt i fiendens skara: människan är helt visst otacksam mot sin Herre, och helt visst är hon själv vittne till det; och helt visst är hon häftig i sin kärlek till rikedom. (1–8)

Vet hon inte att när det som finns i gravarna vänds ut, och det som finns i brösten bringas i dagen, skall deras Herre den Dagen vara fullt underrättad om dem? (9–11)

101. Det dundrande slaget (Al-Qāriʿa)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Det dundrande slaget! Vad är det dundrande slaget? Och vad kan låta dig veta vad det dundrande slaget är? Den Dag då människorna skall vara som kringspridda nattfjärilar, och bergen som tottar av kardad ull. Den vars vågskålar då väger tungt skall leva ett liv i förnöjelse; men den vars vågskålar väger lätt, hans moder skall vara Avgrunden – och vad kan låta dig veta vad den är? – en svedande Eld. (1–11)

102. Strävan efter mer (Al-Takāthur)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Strävan efter mer avleder er, till dess ni besöker gravarna. Nej, ingalunda! Ni skall snart få veta. Än en gång: nej, ingalunda! Ni skall snart få veta. Nej, ingalunda! Om ni bara visste med förvissningens kunskap! Ni skall helt visst se helvetet; sedan skall ni helt visst se det med förvissningens öga; och sedan, den Dagen, skall ni helt visst tillfrågas om de välsignelser som ni åtnjöt. (1–8)

103. Den sjunkande dagen (Al-ʿAṣr)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vid den sjunkande dagen: människan är helt visst i förlust – utom de som tror och gör goda gärningar och manar varandra till sanningen och manar varandra till ståndaktighet. (1–3)

104. Baktalaren (Al-Humaza)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Ve varje baktalande förtalare, som samlar rikedom och räknar den om och om igen, i tron att hans rikedom skall låta honom leva för evigt. Nej, ingalunda! Han skall helt visst slungas i Krossaren – och vad kan låta dig veta vad Krossaren är? – Guds Eld, den tända, som stiger upp över hjärtana. Den skall slutas om dem i utsträckta pelare. (1–9)

105. Elefanten (Al-Fīl)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Har du inte sett hur din Herre gjorde med elefantens folk? Gjorde Han inte deras ränker om intet, och sände mot dem flockar av fåglar, som kastade stenar av bränd lera på dem, så att Han gjorde dem lika uppätna strån? (1–5)

106. Quraysh (Quraysh)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

För Qurayshs trygghets skull, deras trygghet under vinterns och sommarens resa – låt dem tillbe detta Hus Herre, som har gett dem mat mot hungern och gjort dem trygga mot fruktan. (1–4)

107. Små vänligheter (Al-Māʿūn)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Har du sett den som förnekar Domen? Det är han som stöter bort den faderlöse och inte manar till att ge de behövande mat. Ve därför dem som ber men är försumliga med sin bön, som gör den till ett skådespel och som vägrar andra små vänligheter. (1–7)

108. Överflödet (Al-Kawthar)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Vi har helt visst gett dig överflöd. Be därför till din Herre och offra. Det är den som hatar dig som är avskuren. (1–3)

109. Förnekarna (Al-Kāfirūn)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Säg: ”Ni som förnekar sanningen! Jag tillber inte det som ni tillber, och ni tillber inte det som jag tillber. Jag kommer aldrig att tillbe det som ni har tillbett, och ni kommer aldrig att tillbe det som jag tillber. Ni har er religion, och jag har min.”[39] (1–6)

[39] **Koranens felfria vittnesbörd under 23 år: ”Säg” och Guds röst**

110. Hjälpen (Al-Naṣr)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

När Guds hjälp kommer, och segern, och du ser människorna träda in i Guds religion i skaror, prisa då din Herre med lovsång och be Honom om förlåtelse: Han är alltid beredd att ta emot ånger. (1–3)

111. Palmfibrerna (Al-Masad)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Må Abū Lahabs händer förgås, och må han själv förgås! Hans rikedom och allt som han har förvärvat skall inte gagna honom. Han skall brinna i en Eld med flammande låga, och hans hustru likaså, vedbärerskan, med ett rep av palmfibrer om halsen. (1–5)

112. Den rena tron (Al-Ikhlāṣ)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Säg: ”Han är Gud, den Ende, Gud, den Evige, som alla är beroende av. Han avlar inte och Han har inte blivit avlad, och det finns ingenting som kan jämföras med Honom.”[40] (1–4)

[40] **Koranens felfria vittnesbörd under 23 år: ”Säg” och Guds röst**

113. Gryningen (Al-Falaq)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Säg: ”Jag söker skydd hos gryningens Herre mot det onda i det som Han har skapat, mot det onda i mörkret när det tätnar, mot det onda hos dem som blåser på knutar och mot det onda hos en avundsman när han avundas.”[41] (1–5)

[41] **Koranens felfria vittnesbörd under 23 år: ”Säg” och Guds röst**

114. Människorna (Al-Nās)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Säg: ”Jag söker skydd hos människornas Herre, människornas Konung, människornas Gud, mot det onda hos viskaren som drar sig undan, som viskar i människornas hjärtan – bland djinner och människor.”[42] (1–6)

[42] **Koranens felfria vittnesbörd under 23 år: ”Säg” och Guds röst**